

Giới thiệu Ất Nữ Bạch Nhã Nhã

Truyện Ất Nữ Bạch Nhã Nhã của tác giả Saybaybysay là câu chuyện xuyên không, giả incest, mang nhiều màu sắc mới lạ.

Nữ chính được xem như một thiếu nữ ngu ngốc, nàng bị xuyên không về thế giới hỗn loạn, một trận chiến gia đình hỗn loạn.

Một trang sách mở ra cuộc đời mới của nữ chính, mời các bạn đón đọc.

Bạn đang đọc truyện *Ất Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Sinh ra

Dừng đạo ướm ất, hắc ám, đây là trong cơ thể một nữ nhân, nơi dựng dực sinh mệnh, ta nhắm lại ánh mắt chờ đợi, chờ cỗ lực lượng cường đại xuất hiện đây ta ra ngoài.... Chính là thịt vách tường chung quanh cũng không có dấu hiệu mấp máy, ta choáng váng, chẳng lẽ còn không muốn sinh? Ta làm sao bây giờ a, cũng không nghĩ phải chờ thêm mấy tháng..... Giữa lúc nội tâm ta đang khóc thét, thanh âm gấm vóc xé rách từ trên không vang lên, nhắm mắt lại đều cảm thấy một trận màu đỏ, ta kinh ngạc, cảm thấy bên trong tai thật ồn ào, muốn mở mắt nhìn một cái, nhưng áp lực khiến cho ta vô pháp mở mắt ra... Kịch liệt chớp lên, đau..... Sau đó... Ngõ... Quanh thân là không khí, rất lạnh, ta sinh ra? Cảm thấy chung quanh có rất nhiều người, một trận hỗn loạn, ta bị nhấc lên, tiếp một cái tát tiếp đón ở trên mông ta

“Oa “Một tiếng..... Trẻ con khóc ra....

“Tiểu nữ oa nhi! Thật khỏe mạnh, ha ha ha “Một tiếng nam nhân trầm thấp lại sang sang vang lên.

Nam nhân? Ở phòng sinh? Nơi này giữa nam nữ tùy tiện như vậy? Nam nhân đụng đụng tiểu cánh tay ta, còn lắc lư chân ta, ta giận nha.

Ngay sau đó lại một tiếng nam nhân càng trầm thấp vang lên “Ân “Một tiếng. Có bao nhiêu nam nhân đang xem mẹ ta cùng ta loa thể a? Ta triệt để để mở hỏi.... Đáng tiếc ta vô pháp mở mắt, bằng không vừa mới ai đánh ta ta nhớ kỹ người? Cảm thấy có người mềm nhẹ tiếp nhận ta, dòng nước ấm áp bao lấy cơ thể của ta, ta không có phản kháng, đối ta tốt ta rất nguyện ý a.

“Đại ca, nữ nhân kia không làm chuyện tốt gì, chết cũng không đáng tiếc, nhưng cuối cùng sinh ra nữ oa chúng ta luôn luôn hy vọng, ha ha.” Thanh âm sang sang kia lại vui rạo rức nói tiếp, “Đại ca làm sao mà biết thai này nhất định là nữ oa? Thế nhưng lại đặt ra tên đó? Ha ha, Nhã Nhã, Bạch Nhã Nhã.... Ha ha ha, tương lai nhất định là tiểu mỹ nhân ôn nhu... Chắc chắn...”

Khiếp sợ.... Ta..... Mẹ đã... Đã chết.....??... Ta gãy dựa, muốn mở mắt thấy rõ ràng.... Nhưng ta bị một loại vải thật mềm nhẹ bao càng nhanh, người lau người cho ta lại ôm ta rút cục mở miệng, một tiếng nói dễ nghe lại nhu ngầy vang lên, quấy rầy làm cho người ta nổi da gà, muốn hỏi ta vì sao, bởi vì thanh âm này rõ ràng là của nam nhân.....

“Ha ha, kỳ thực tên nam oa nhi Đại ca cũng đã nghĩ ra một cái, nếu không nào có thần như vậy... Lão Tam người rất thô lỗ, Tiểu Nhã Nhã bị người dọa đến.” Luồng khí ấm áp phun ở trên mặt cùng càn cổ ta, ngứa, ta nỗ lực mở ra mí mắt, ban ngày! Chói mắt.... Sau vô hạn mơ hồ ta thấy một cái cảm xinh đẹp chậm rãi tới gần... Phóng đại... Môi khô sắc độ cong tuyệt vời, sau đó “Ba “Một tiếng một nụ hôn ướt ất dừng ở trên mí mắt ta.....????.... Đây, người này ai a...” “Ha ha, đáng yêu vật nhỏ, da mặt nhẵn giống tiểu hầu tử...” “Hắn không trải qua sự đồng ý liền hôn ta còn không tính còn muốn vu tội ta????

“Nhị ca, người... Người, thanh danh Nhã Nhã bị người làm bại hoại!!” Lão Tam sốt ruột mở miệng, một phen đoạt ta qua, rất đau nha, xin nhò, ta là trẻ con người ôn nhu một tí được không a..... Ha ha a tiếng cười quấy rầy lại theo trong miệng người nọ truyền tới, ta nổi da gà... Đáng tiếc ta đã không ở trong lòng hắn. Xem ra nam nhân từ lúc đầu “uh” một tiếng rồi im lặng đến hiện tại hình như là cha ta, mà đại thúc thô lỗ là Tam thúc thúc, người có giọng ôn nhu là Nhị thúc thúc, thân thích phức tạp.... Không biết còn có người khác không.

Thời điểm bị Nhị thúc thúc ôm qua ta nương thị lực bạc nhược của ta nhìn quanh phòng một chút, xem trang hoàng, là cổ đại, không có sai, chẳng qua không biết là thời đại nào, trong phòng không có mấy người phụ nhân, là ba nam nhân đứng quanh ta, giường bị ngăn trở ta chỉ ngắm liếc mắt một cái, trong màn lờ lờ một góc hỗn độn là quần màu tím la.... Nhìn không thấy người.. Hoặc là nói... Thi thể. Hơi hơi bí ai... Kia là mẫu thân của ta.....

Mặt phụ thân ta hiện tại phía trên tầm mắt, mơ hồ thấy không rõ bộ dạng, chỉ cảm thấy một đôi mắt lượng thẳng loang loáng, hần nở nụ cười dùng một loại thanh âm như mộng ảo nói, “Vật nhỏ, chúng ta sẽ đối đãi người giống như đối đãi công chúa Nữ nhi của ta “

Xem ra ta không phải là công chúa hay cách cách Thất vọng ینگ....

Bạn đang đọc truyện *Ất Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chám)Net**.

Chương 2: Thơ ấu 1

Thời kỳ trẻ con ta ăn ngủ ngủ ăn bị người ôm đến ôm đi mà vượt qua..... (tha thứ tác giả lười biếng đi.....)

Thời kì làm rõ ràng một ít vấn đề tính nguyên tắc, tỷ như đây là quốc gia gì, triều đại gì, tình độ cuộc sống của nhà chúng ta.

Đầu tiên đây là nơi này kêu “Đại Thuần quốc”, mọi người thuộc tính bình thường, không phải nữ tôn nam ti, nhà của ta họ Bạch, thuộc loại gia đình giàu có tương đối bình thường, không phải hoàng thân quốc thích, không là giang hồ hào hiệp, là thương nhân phổ thông, trong nhà buôn bán củi lập nghiệp, ở Đông Bắc cũng coi như có chút danh tiếng, trong nhà chủ sự có ba người, phân biệt là Đại đương gia cha ta, Nhị đương gia Nhị thúc thúc ta, Tam đương gia tiểu thúc thúc ta. Tuổi điểm xấu, cơ bản từ 25 đến 35 trong đó lác lư. Tên còn không rõ ràng, cơ bản bọn họ lấy “Đại ca, Nhị ca, lão Nhị, lão Tam “ xúng hô, hạ nhân còn chưa có người can đảm hô tục danh chủ tử. Mặt khác, ca ca có n cái, thảo nào bọn họ lại hiếm lạ ta sinh ra đâu, nguyên lai ba người này sinh đứa nhỏ đều là nam hài, bởi vì đoán mạng nói Bạch gia không có mệnh nha đầu, thật sự là không có mệnh nha đầu, ta xác thực không chân chính tính là con nhà bọn họ.... Ta, đến từ một thời không khác.... Thuộc loại ngoại tộc.

Thân ca ca có 4 cái, cũng chính là thân sinh cha ta, thật đúng có thể sinh - -“....

Biểu ca có hai cái, đều là đứa nhỏ Tam thúc thúc ta, mà Nhị thúc thúc ta cũng không có con nối dòng, nếu không phải trong hậu viên có 2 phòng tiểu thiếp, ta khẳng định cho rằng hẳn là long dương. Xác thực mẹ ruột ta là đại phòng, chẳng qua là nữ nhi của gia đình đối thủ, cưới về nhà qua 5,6 năm cũng không sinh được, ta là một đầu thai, còn bởi vì khó sinh đã chết, ta là bị mổ bụng sản xuất ra, nghe Tam thúc thúc đối với ta lắm bầm lầy bầu nói, vẫn là ba ta tự mình mổ chính, cho phép ta đỡ mổ hồi trước, chờ ta có thể nói nhất định trước tiên hỏi hẳn: Đại ca ngoại trước kia trải qua thế nào, ngoại thật đúng là dám xuống tay a.....

Mẹ ta hoàn toàn là một gián điệp buôn bán, làm bộ không biết chữ, không thiếu nhìn lên cơ mặt sổ sách buôn bán của cha ta, nghe nói bắt đầu hai năm kia trong nhà mặc danh kỳ diệu khách hàng bị cướp đi, sau này vẫn là ba ba anh minh thần võ ngọc thụ lâm phong phát hiện nàng, Nhị thúc thúc cố ý làm giả trưởng cho ngoại công ta nhìn lên, mới hòa nhau một hiệp. Hiện ở nhà không có đương gia chủ mẫu, từ lão bà đại quản gia, di thái thái trong nhà, chỉ phụ trách tranh thủ tình cảm phá sản cùng sinh đứa nhỏ, nhưng toàn bộ ở tại hậu viên, chủ đình đều là chủ tử chính quy ở, giống tiểu viên ta sống cách “Hiên Nhiên Viện “ cha ta gần nhất, tên thật phiền tình “Phong Nguyệt Lâu”, nhưng là ta thích. Các ca ca từ lúc 5 tuổi đều bị đưa đến trên núi đi học công phu, hiện tại đứa nhỏ ở nhà chỉ có 3 cái ---1 tuổi ta,2 tuổi rồi Tứ ca, cùng nhi tử Tiểu thúc thúc lớn hơn ta hai tháng, Tinh Chi.

Trong nhà người lớn đều cung ta, hoàn hảo hai tiểu gia hỏa kia còn không hiểu chuyện, Tứ ca ta nghe nha hoàn tán gẫu nói rất là có phong phạm như Nhị ca ta hồi nhỏ, sớm nắng chiều mưa, cả người một thoáng chốc thì yên tĩnh. Mà tiểu đệ đệ Tinh Chi liền khá đơn giản, vô luận là đối là no là lãnh là nóng giống nhau đều lấy khóc đại biểu ~ ta bấu môi, không nhìn, ta muốn làm tiểu hài tử nhu thuận bình thường, miễn cho bị người cảm thấy kỳ quái, cái gì 2 tuổi có thể vẽ 3 tuổi có thể vẽ, kia không là quái vật?

Sau giữa trưa ta cùng Tinh Chi bị an bày ở cùng nhau chơi đùa, kỳ thực hai cái oa nhi một tuổi có thể ngoan cái con tôm? Ta cẩn thận nhìn Tinh Chi chảy nước miếng, quyết mộng quỳ gối trên giường, hai tay tiếp tục hướng miệng dùng sức lau, cái đầu so với miệng hẳn lớn hơn n lần, nước miếng Tinh Chi theo cằm chảy tới hoa văn phù dung trên chăn, tha ra một ngắn thủy tích rõ ràng..

Ta nhìn đình giường khắc hoa tròn tròn mất, tiểu chân từ chính diện hướng đầu hấn đập một cước, Tinh Chi ngẩng đầu nhìn quanh lại nhìn nhìn ta, khoe miệng nhất biểu, oa khóc ra, nha hoàn bị ma ám quán nhĩ gọi tình tử trong bát quái của các nàng, xem ta nhu thuận vô tội ngồi ở nửa thước bên ngoài ngoạn chính mình đầu ngón tay, mà Tinh Chi khóc đến nước mũi đều chảy qua cái miệng nhỏ nhắn...

Một trận nhi đồng khóc náo, trong lúc mọi người luống cuống tay chân, ta giường mất hướng ngoài cửa sổ, hiện tại trừ bỏ khóc ta tận lực không nói chuyện, chính là phân không rõ nói con tôm vận luật một chữ độc nhất, nhưng là Tinh Chi cao vút đồng âm thật sự so một ngàn con chim nhỏ kêu càng làm cho người điên cuồng, ta đi qua, xem khuôn mặt nhỏ nhắn phẫn vũ vũ đã được thanh lý sạch sẽ, tiền điểm lại thủy lượng cánh môi, mắt to vô tội phiếm liễm liễm lệ quang, này... Thật đáng yêu nha.... Ta cố định khuôn mặt Tinh Chi, để sát vào hấn... Lại gần chút... Sau đó một cái hôn ảm vũ vũ dừng ở trên khoe miệng của hấn...

Tiếng khóc to rõ chậm rãi ngưng hấn, ngược lại hưng phấn hai tay nhéo lỗ tai ta kéo lại, liền là doãn lại là cắn đối với tiểu môi anh đào của ta, phỏng chừng đứa nhỏ này đối bụng, cho rằng môi ta là điểm tâm nên kéo đến? Ta liêu chết giãy dụa, muốn thoát khỏi kẹo mè xừng này, ta khinh bạc ngoại là một chuyện, bị ngoại khinh bạc lại là một chuyện khác... Đáng tiếc lại bị thân mình tiểu béo của hấn áp ngã xuống dưới... Tiểu tử này có bản sự làm tình thánh.... Ta giận....

Bọn nha hoàn từ lúc đầu kinh ngạc đến hiện tại cười thành một đoàn, ào ào đi lên muốn kéo chúng ta ra. Bỗng nhiên trên người nhẹ đi, ta giường mất vừa thấy, nguyên lai tiểu gia hỏa bị phụ thân nắm cổ áo nhấc lên.... Tùy tay quăng đến trong lòng nha hoàn đang vãn an, Tinh Chi còn không an phận vươn tiểu ma trảo hướng ta vung....

Ta bị phụ thân ôm lấy, tiểu tay nắm vòng qua cổ phụ thân, miệng còn mang theo nước miếng Tinh Chi liền “Thu “ lên cầm phụ thân. Phụ thân hướng Tinh Chi tức giận trừng mắt, đối bọn nha đầu nói “Nói cho tam gia, bỏ đối tiểu tử này hai bữa “ ha ha a, phụ thân ta thật soái, ta được cứu ~

Kỳ thực phụ thân ta trưởng cũng không phải thập phần xinh đẹp, cùng mỹ nhân Nhị thúc không có cách nào so sánh, cũng kém sáng sủa Tam thúc một bậc, nhưng là phụ thân có một loại hương vị tiêu sái soái khí, hấn nói không nhiều lắm, sắc mặt cũng luôn buộc chặt, hạ nhân trong nhà bao gồm hai thúc thúc đều là thập phần kính sợ hấn, hoặc có thể lý giải thành sợ? Phụ thân là nam nhân thật khỏe rất có vị nam nhân, vừa khéo là loại hình ta thích. Tay phụ thân thập phần xinh đẹp, thon dài, hữu lực, khô ráo, hơn nữa khớp xương cân xứng, không biết thể từ của hấn cùng thiếp thị bị một đôi bàn tay hoàn

mỹ như vậy vuốt ve phải là cỡ nào may mắn....

“Tiểu công chúa về sau muốn làm cái gì?” Phụ thân ôm ta đi vào vườn, vỗ nhẹ lưng ta, thanh âm ôn nhu như nước, nguyên lai phụ thân như vậy chỉ ta có thể nhìn thấy, “Tiểu công chúa muốn cùng Đại ca cùng nhau kế thừa gia nghiệp sao? Nha không không, như vậy cũng quá vất vả....”

“Ha ha, Đại ca, chúng ta có thể cho tiểu công chúa tìm tiểu con rể xinh đẹp lại có học vấn tới cùng nàng chia sẻ, Tiểu Nhã Nhã mỗi ngày cầm y ngọc thực cái gì cũng không cần làm, nha, tốt nhất vẫn là tới cửa, như vậy tiểu công chúa vĩnh viễn liền cũng không ly khai ngươi.... Ha” Tam thúc từ phía sau đi lên, trong lòng nha hoàn theo sau còn ôm Tinh Chi, tiểu quý kia vẫn là một mặt vô tội chảy nước miếng, “Nha, nếu không gả cho Tinh Chi, dù sao nghe nói thân càng thêm thân..... Ha, nha..... Nước phù sa không lưu ruộng ngoài thôi, Đại ca ngươi nói đúng không?”

Đầu phụ thân xoay ra sau, ta không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, tóm lại không thể rất dễ nhìn, bằng không Tam thúc cũng không thể trá mị như vậy, “Không có việc gì hảo hảo dạy Tinh Chi của ngươi” Phụ thân khốc khốc nói xong ôm ta rời đi, đầu cũng không quay lại, nhưng ta là cực cứng ngoan, còn từ trên bờ vai phụ thân hướng về phía Tam thúc ngây ngô cười vẫy tay cáo biệt. Tam thúc nắm lên tiểu béo cánh tay của Tinh Chi hướng ta vẫy tay....

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Thơ ấu 2

Ta cùng Tinh Chi ba tuổi, Tứ ca bốn tuổi rồi.

Hai năm nay lạc thú duy nhất của ta chính là xem tứ ca khi dễ Tinh Chi, nha quên nói, từ lúc ta nói chuyện thành câu, người khi dễ Tinh Chi lại nhiều thêm một cái.

Tứ ca là người thật hoạt bát, nghe nói hắn chọn đồ vật đoán tương lai đã bắt đến tướng quân kiểm trong thư phòng phụ thân, mà Tinh Chi nắm lấy hoa quế cao nhét đầy miệng, còn bị người cười nhạo thật lâu. Ta đâu? Đùa, văn phòng tứ bảo? Vẫn là giết ta tương đối mau. Bàn tính sổ sách? Ta lại không thích chức nghiệp kinh thương. Đào thương côn bổng? Ta không cần thành nữ nhân có cơ bắp. Sơn bột nước? Những thứ đó so với kỹ thuật hiện đại quá kém. Cho nên ta chỉ nắm lấy một khối kim nguyên bảo, không có biện pháp tiền là thứ rất trọng yếu nha!

Tứ ca bĩu môi, hắn chán ghét nhất bộ dáng Tinh Chi yếu đuối, mà ta cười một mặt gian trá. Hắc hắc, ta vụng trộm đã đoán kiếm Tứ ca thích đến phía dưới áo choàng Tinh Chi, Tinh Chi ngốc vù vù còn không biết, khi chúng ta ngoạn xong “Thiên hạ thái bình” “đứng lên lại bị Tứ ca thấy, Tứ ca vừa trừng mắt, Tinh Chi liền nước mắt ngay tại trong hốc mắt đảo quanh, vô tội chỉ biết nói ‘Ta..... Ta..... Ta không biết...’” Tứ ca đảo cặp mắt trắng dã, nhặt lên đoàn kiếm thuận tay gỗ đầu Tinh Chi, nước mắt của hắn liền chảy xuống, môi run run, bộ dáng ủy khuất. Ta vỗ vỗ đầu vai Tinh Chi, ai bảo hắn so với ta cao hơn một nửa, ánh mắt Tứ ca bắt đầu vô lực, bởi vì hắn biết.....

“Tinh Chi ngoan ngoãn, chớ sợ chớ sợ, Nhã Nhã tỷ tỷ rất thương ngươi, đã đảo thổ phi ác bá tiểu tứ.... Tỷ tỷ bảo hộ Tinh Chi nha “Mỗi lần đều lấy loại lý do này chiếm tiểu ca ca tiện nghi thật sự là thật thích, ai bảo tiểu gia hỏa Tinh Chi này giống như tiểu động vật bị thương, đáng chết đáng thương vừa đáng yêu nha ~~~~ ta đời trước 24 năm cộng với đời này 3 năm, kêu hắn đệ đệ ủy khuất hắn sao??” Tinh Chi tựa vào trên cổ ta, lông mi cọ vào làn da làm ta ngứa.... Nha, ta cũng thích.... Hảo chính thái nha

“Bạch Tinh Chi, ngươi phải có bộ dáng nam nhân!” Tứ ca mang gương mặt trẻ con còn gắng gượng phần làm bộ dáng đại trượng phu thật sự cũng thật làm cho người ta dở khóc dở cười, còn thật khí phách vỗ vỗ bả vai Tinh Chi “Ngày mai cùng ca luyện võ đi.” Ta kếm chút cười sặc sụa, cảm tình tiểu tứ cho rằng hắn mỗi ngày cầm tiểu gậy gỗ chạy loạn quanh sân là luyện võ? Tinh Chi nâng lên ánh mắt mê mang như nai con nhìn hắn một cái lại rụt lui trên người ta, Tứ ca rung đùi đắc ý thờ dài nói “Gỗ mục ...” Xoay người hai tay chấp sau lưng, khoan thai đi thông thả ra ngoài... Ta ghen cười ghen thân mình đều run run lên...

“Nhã, Tinh Chi có phải thật sự thật vô dụng?” Hắn một bộ dáng cực kỳ ủy khuất hỏi.

“Tinh Chi ngoan ngoãn, lại quên kêu Nhã Nhã tỷ tỷ?” Ta tà liếc hắn một cái

“Nhưng là, phụ thân nói Tinh Chi so Nhã Nhã lớn, tương lai Nhã Nhã còn muốn làm nương tử Tinh Chi.....” Hắn cường điệu, tiểu nắm tay cũng nắm chặt.

“Nha? Tinh Chi cho rằng nàng đâu là cái gì?” Ta buồn cười

“Là.....” Hắn hoang mang “Là người tốt nhất của Tinh Chi”

“So phụ thân ngươi tốt hơn?”

“So “

“So mẫu thân tốt hơn?”

“So....”

“So hoa quế cao tốt hơn?”

“.... So....”

“So Tô Phù Dung tốt hơn?”

“... ”

“?????”

“Giống nhau hảo!!!”

...

...

Xem ra ta cùng Tô Phù Dung là bình thê nha

“Ha ha ha, Tinh Chi ngu ngốc chỉ có biết ăn thôi, Nhã “Tứ ca ngồi xôm đầu tường nhìn ta bắt đắc dĩ đi ra vườn cười tặc hê hê “Nói thật ngươi trên cột hần, trò chơi mỹ nhân cứu cầu hùng tính toán ngoạn đến mấy tuổi?”Cái gì mấy tuổi? Ngươi mới mấy tuổi?”

“Tiểu tứ ngươi ngồi xôm ở đó làm cái gì?”Ta ngửa đầu xem nam hài trong gió nhẹ, ngược mắt nhìn như vậy quả nhiên cảm thấy nam hài trang phục bạch y có vẻ phả lệ khí phách, suy tư về dĩ vãng lời nói của bọn nha đầu, không biết nhị ca có tính cách rất giống tiểu tứ có phải cũng là như thế.....

“Này, Nhã Nhã! Cái gì Tiểu Tứ Tiểu Tứ, phải kêu Đại ca “Lông mày tiểu tứ nhìn đến

cùng nhau

“Ha ha, phụ thân nói ngươi xếp thứ tư, chân chính Đại ca ở Lâm Trảng, trang đại cái gì “Vị đại ca chưa từng gặp có thể đã tám tuổi.

“Hừ, cái gì Đại ca, ta chưa thấy qua, trong viện ta là lớn nhất!”Hần lưu loát nhảy xuống, tay ấn đầu ta một mặt nghiêm túc nói với ta “Qua nửa năm ta cũng phải đi

Lâm Trảng, Nhã, ta giúp ngươi nhìn xem Đại ca lợi hại hay không, có hay không tư

cách làm đại ca chúng ta!”

“Ngươi mới 4 tuổi nha, một ngón tay đại ca cũng đã đẩy ngã ngươi!”

“Cũng chỉ hơn ta 3 tuổi một chút!! Hừ, có gì đặc biệt hơn người, Bạch Triển Phong ta không phải dễ dàng đối phó như vậy”Tiểu tứ hung hăng nói, giống như vị kia cùng hần dường như không có quan hệ huyết thống.

“Tiểu tứ....”Ta vô lực..... Ý chí chiến đấu của hần rất cao.....

“Không nói chuyện này, Nhã, ngươi có muốn cái gì, cứ việc nói. Ta cùng phụ thân nói tốt lắm, sẽ thường xuyên trở về “Tiểu tứ lại khôi phục bộ dáng lưu manh, kéo tay của ta “Cùng ta nói, không có gì không thể “

“Phụ thân làm sao có thể cho phép? Không phải không học thành không chuẩn xuống núi?”Ta nghi hoặc

“Ai nha, mặc kệ cái kia, bằng sự thông minh của ta, chút công phu lại có là gì?”

“...”Ta hoài nghi đánh giá hần

“Allah Allah...”Tiểu tứ chớp chớp mắt “Nha đúng rồi, ngàn vạn không cần thực làm nàng dâu của tên Tinh Chi ngu ngốc kia a, phụ thân đồng ý ta cũng không chịu,

Nhã....”Tiểu tứ cau mày, nắm tay ta trở về Phong Nguyệt Lâu. Ta thật buồn bực,

đầu năm nay tiểu quý đều trưởng thành sớm như vậy sao? Ách..... Cũng khó nói, ở niên đại kia của ta, tiểu băng hữu nhà trẻ liền bắt đầu kêu “Lão công lão bà“....

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thơ ấu 3

Vừa được năm tuổi, Tinh Chi đã bị phụ thân cùng hai thúc thúc đưa vào Lâm Tràng, mặc kệ hấn khóc chết đi sống lại, cứng rắn nhét vào cổ kiệu đưa đi Lâm Tràng, tiếng khóc kinh thiên động địa một đường kéo dài.... Ta thật không biết là nên khóc hay nên cười

Mà phụ thân cũng cùng ta nói, ta đã 5 tuổi muốn hay không lựa chọn học chút gì.

Ta nghĩ nghĩ, trước kia ta tiếc nuối nhất chính là không có đi học âm nhạc, cho nên mở miệng cùng phụ thân yêu cầu muốn học cầm, phụ thân cười vuốt tóc ta phủ ở trên vai nói “Tốt, tiểu tài nữ của phụ thân...”Ta không thích buộc tóc, phiền toái không nói mỗi ngày buộc lại đến lúc cở ra sẽ có dấu, vậy làm sao bây giờ nha...

Qua xong sinh nhật 5 tuổi thì phụ thân dẫn theo vài tiểu cô nương thanh tú 7,8 tuổi đi đến Phong Nguyệt Lâu, cho ta chọn vài cái làm thị nữ, ta chọn một người my tâm có nốt ruồi son cùng một người ánh mắt sáng ngời có gan nhìn thẳng ta, phân biệt cho các nàng lấy tên Tiểu Nguyệt cùng Tiểu Bích. Bạch Bích, Bạch Nguyệt.... Ha ha rất là tươi mát nha ~ phụ thân còn nói chờ ta lại lớn hơn một chút liền phân một ảnh vệ cho ta để bảo hộ an toàn của ta.... Ảnh vệ? Ta buồn bực, là loại chẳng phân biệt được ban ngày đêm tối trốn trong một nơi bí mật gần đó nhìn trộm người sao?

Thong thả bước ở trong vườn, Tiểu Bích, Tiểu Nguyệt theo ở phía sau, hai năm này không có Tinh Chi không có tiểu tứ, qua thật đúng là nhàm chán... Hai tiểu thị nữ coi như tri kỷ, Tiểu Nguyệt ôn nhu săn sóc, Tiểu Bích giáo hoạt đáng yêu, tuy rằng lớn hơn ta một hai tuổi, nhưng vẫn là tiểu hài tử, mặc dù có thời điểm không lớn không nhỏ cùng ta cười đùa, nhưng trong lòng họ tất nhiên là vẫn cố chiều cố ta, ta cũng không bắt buộc, thời đại có giai cấp này nhiều một ít chủ tớ không phân tôn ti đối với các nàng cũng là có ưu việt, không đến mức gặp tai ương, dù sao không phải tất cả mọi người cũng như ta xem ngoạn ý này không trọng yếu....

Trong viện hoa tươi óa mắt, hành lang gấp khúc du trì, chẳng qua không phù hợp thẩm mỹ của ta, quên nói, ta có đi đại học 4 năm niệm thiết kế, chẳng qua là thiết kế quảng cáo ha ha. Viện này đẹp nhưng không có cá tính, chờ ta nghĩ ra một cái phương án tốt nhất định phải dựa theo bản thân yêu thích cải tạo một chút, dù sao ta cũng sẽ ở nơi này rất nhiều năm

Gặp xa xa dòng nước chảy ra ngoài tường tạo thành một mảnh khí trời, ở sáng sớm mang theo sương mù mỏng manh, ta nửa híp mắt, tưởng tượng nguyên nhân trong mùa hè còn có thể xuất hiện hơi nước, chẳng lẽ là...

Đi qua tay hướng trong nước tìm tòi, dọa Tiểu Nguyệt nhảy dựng “Chủ tử, người đây là...”Quả nhiên, là nước ấm....

“Tiểu Bích, người đi tìm Vương tổng quản, nói cho hắn không có việc vội thì đến Phong Nguyệt Lâu một chuyến.”Tiểu Bích mắt to chớp mấy cái, lại cái gì cũng không có hỏi, đáp thanh ‘vâng’.

“Chủ tử, đừng nghịch nước, thật vất vả dậy sớm, rửa mặt chải đầu rồi ăn một chút gì đó, tiên sinh cũng sắp tới”Tiểu Nguyệt lấy ra khăn gấm nhẹ nhàng lau khô tay của ta

“Cũng tốt ‘Là nha, tiên sinh của là người rất không kiên nhẫn, cố tình ta lại yêu nhất ngủ nướng, tiên sinh lại kiên trì dạy học vào sáng sớm? Mỗi khi đến gặp ta mơ mơ màng màng bị người kéo từ trong chăn ra, gi mắt còn không có lau sạch sẽ Nếu như không phải thấy ta thiết tình luyện cầm, sợ cũng không để ý thể diện phụ thân đã sớm phẩy tay áo bỏ đi rồi.... Hi

Ăn xong cháo bảo ngư cùng điểm tâm ma ma giáo dưỡng bụng tới, Tiểu Nguyệt thay ta chọn váy dài màu hồng đào, không thắt đai lưng, nhanh chân đi đến phòng học cầm, tiên sinh một thân thanh sam sớm ngồi ngay ngắn, cầm cầm phổ trong tay thấy ta đến ngừng đầu liếc ta một cái nói “Tiểu thư hôm nay khí sắc tốt lắm, người cũng quý củ một ít “

Nói móc ta... Trong lòng âm thầm trợn trừng mắt “Tiên sinh vẫn là trước sau như một thanh tú thoát tục, tiên sinh thỉnh ‘Khóe mắt hấn thổi qua một tia ý cười, bắt đầu giảng bài. Ta không thích ngồi quý, luôn luôn đều là giống tiên sinh ngồi xếp bằng, hấn cũng không câu nệ, nói ngồi thế nào cũng là vì thoải mái đánh đàn, so đo quý củ nhiều như vậy không khỏi rất trói buộc, cũng không thú vị. Khi đó ta liền cảm thấy người này tuy rằng cổ hữu nhưng cũng là người tiêu sái, xem như đứng khải vị.

Ta cung kính đưa tiên sinh xuất môn, thấy Vương tổng quản luôn luôn chờ ở bên ngoài, thỉnh hấn đi vào bên trong, bảo Tiểu Bích dâng trà, hấn liền nói không dám không dám, nghiêng người ngồi xuống.

“Vương tổng quản, nguồn nước chảy trong hậu viên ta là ôn tuyền?”

“Hỏi tiểu thư, hồ nước hậu viên tiểu thư là nước ấm trong phủ, không coi là ôn tuyền, nhưng ngoài tường hậu viện tiểu thư lại thực có một ôn tuyền, thời điểm dẫn nước vào viện trải qua tuyền tuyền trên đất, cho nên dẫn theo chút nhiệt khí.”

Ta gật đầu bảo Tiểu Bích thỉnh Vương tổng quản đi ra ngoài. Trong nhà cư nhiên còn có ôn tuyền, thật ngoài ý muốn cũng thật hưng phấn, không biết có thể làm của riêng hay không? Ở trong vườn tạo một cái hồ nước lộ thiên như bên Nhật Bản? Ha ha ha ha...

Năm nay tròn 7 tuổi, phụ thân thỉnh cho ta hai vị phu tử khác, phân biệt dạy ngữ văn và số học. Đây là gánh nặng tiểu hài tử trong nhà kinh thương phải học, ta rõ ràng nhớ được tiểu cô nương khác chỉ cần học tập thi từ là tốt rồi, thế nào đến ta lại thêm một dạng? Như vậy, ta mỗi ngày trong sinh hoạt nhàm chán lại thêm hai loại tiêu khiển. Có nghĩa là không làm khó được ta, nhưng là ta học thể văn ngôn cũng rất buồn bực.... Thế nào sau khi thoát ly giáo dục đảng cộng sản còn phải ôm cổ văn a.... Trong lớp học không có học sinh khác, vô pháp ngủ gà ngủ gật ~ hơn nữa ta chán ghét rung đùi đắc ý, kéo Tiểu Nguyệt, Tiểu Bích đến cùng học, như vậy bài tập cũng có người có thể làm giúp ta, ha.

Sau giữa trưa, ánh mặt trời ôn hòa, ta nằm ở trong đình hóng mát, nghiêng đầu, phía dưới trong hồ nước liềm điểm vì ba, sen hồng hơi nở, trong không khí mang theo tí tanh ngọt. Tiểu Bích phe phẩy cây quạt cho ta, nhắm mắt lại bắt đầu loạn tưởng, Tiểu Nguyệt đem hỗn hợp mè vừng tạc du, hương liệu nhũ cao màu xanh nhạt cùng nghiền thành phấn, thêm vào mè đen làm thành cư du cao thoa ở trên tóc ta, lại lấy lược bí chải một chút....

Nhưng là có đôi khi tịch mịch. Không biết hai năm này tiểu tứ cùng Tinh Chi thế nào rồi nha...

“Tiểu công chúa của ta đang nghĩ cái gì?”

“Phụ thân..” Ta quay đầu, phụ thân một mặt ôn nhu nhẹ nhàng nhéo nhéo cái mũi ta, Tiểu Nguyệt, Tiểu Bích hạ thấp người phúc thân nói “Lão gia..” Phụ thân tiếp nhận lược bí trong tay Tiểu Nguyệt tự mình chải đầu cho ta, kêu Tiểu Nguyệt mang nước ô mai ướp lạnh đến.

“Tiểu công chúa vừa rồi đang nghĩ cái gì đến xuất thần như vậy?”

“Nhã Nhã suy nghĩ đã rất lâu không có gặp lại Tứ ca ca cùng Tinh Chi”

“Nha? Lại nói tiếp đứa nhỏ Tinh Chi kia cũng lên núi hai năm rồi, mấy tháng trước Tam thúc người từ Lâm Tràng trở về nói Lão Tứ ba năm này công phu khác thì bình bình nhưng kinh công lại rất tiến bộ. Tiểu tứ Tinh Chi kia vẫn là giống như đại cô nương, còn phải lại đập đập.” Mỗi phụ thân treo lên ý cười ôn hòa, tuy rằng cho tới bây giờ không đi thăm các ca ca nhưng trong lòng vẫn là nhớ thương, “Thế nào? Tiểu công chúa nhà chúng ta không có người có thể khi dễ chơi đùa cảm thấy ngày qua quá nhàm chán?”

“Nhân gia nào có? Là loại tình cảm huynh muội..” Ta túm áo choàng phụ thân bĩu môi làm nũng. “Các ca ca đều là bộ dáng gì? Nghe tổng quản nói các ca ca ở trên núi trừ bỏ võ nghệ còn muốn học rất nhiều chương trình học đâu!” Ta mắt to chớp chớp.

“Ha ha” phụ thân cười ha ha, “Nữ nhi ngoan của phụ thân a, ta biết ngươi không đồng ý cùng Chu phụ tử học nghiên cứu học vấn, nhưng nữ nhi ta là phải có thể hiểu biết chữ nghĩa, không nói cùng thiên kim tiểu thư nhà người khác so cái gì, về sau xem trưởng nhà chúng ta vốn cũng là cần biết chữ nha.”

“Ai u phụ thân, nhân gia lại chưa nói không học, chính là ta lại không khảo công danh học này làm chi a? Không bằng giảng cho nữ nhi chút phong thổ, chuyện xưa nghe một chút đều thú vị hơn.” Kỳ thực ta đối với không gian này còn hoàn toàn không biết gì cả.

“Xem ra lòng dạ tiểu công chúa thật bất ngát a, ngẫm lại không khỏi khiến phụ thân lão lệ tung hoành...” Gặp ta hồ nghi nhìn hẩn, cười nhẹ nói “Ta sợ tiểu viên này trong phủ chúng ta còn quan không được người a.”

“Phụ thân không sợ, Nhã Nhã vô luận đến chỗ nào đều mang theo phụ thân cùng đi” ta hồn nhiên nói, thuận thế đến trong lòng phụ thân trong lòng, tham lam hấp thụ hương vị hương thảo tươi mát trên người phụ thân.

Tiểu Nguyệt bung khay trở về, trên khay đựng một chén bạc chứa một khối băng nhỏ, trong chén chứa nước ô mai màu sắc đỏ sẫm. Phụ thân ôm ta ngồi xuống dùng tiểu thìa một muỗng một muỗng dứt cho ta.

“Lại nói tiếp, tiểu công chúa còn chưa thấy qua các ca ca khác đâu, Đại ca người vài năm nay càng bình tĩnh, đã giống một thiếu chủ; Nhị ca người tính tình vội vàng xao động, nhưng võ nghệ là tốt nhất, người cũng hàm hậu; lão Tam tuy rằng cùng lão Nhị là đồng bào huynh đệ, tâm tính lại kém một vạn tám ngàn dặm, Nhị thúc cùng Tam thúc người đều nói hẩn hẩn là đi khảo Trạng nguyên nha, ha ha, học văn là tốt nhất.” Nói xong còn liếc ta một cái, ta thè lưỡi. “Còn có đại ca Tinh Chi, Mộng Chi. Tiểu tứ kia giống Nhị thúc người nhiều hơn giống Tam thúc, có nắm móng phong lưu, nữ hài tử hạ nhân ở Lâm Tràng, tiểu nha hoàn đều thích vây quanh hẩn, còn nhỏ tuổi liền trở nãi ra răng trắng môi đỏ mọng, so đại cô nương còn xinh đẹp.” Phụ thân thoáng lắc đầu, nhưng trong ánh mắt lại tất cả đều là ý cười.

“Nhã Nhã có nhiều ca ca như vậy, thật muốn đều trông thấy. Đáng tiếc còn muốn chờ thật nhiều năm đâu...” Thật sự là đáng tiếc nha.

“Ấn.... Cũng tốt, ngày hội Trung thu cũng sắp đến, cũng nên đoàn viên. Hơn nữa sự kiện kia cũng nên nhìn một cái....” Phụ thân trầm ngâm một chút, bỏ thìa bạc vào trong khay Tiểu Nguyệt đang cầm.

“Sự kiện kia? Sự kiện gì?” Ta mở to hai mắt. Phụ thân lấy khăn gấm lau lau nước trái cây bên miệng ta.

“Đến lúc đó chúng ta thỉnh vài vị tiểu thư nhỏ đến làm khách, cho tiểu công chúa nhà chúng ta cũng nhìn xem các tiểu thư nhà khác đều là bộ dáng gì, miễn cho ở nhà bế môn tạo thành cái tiểu bá vương, ha ha” phụ thân cười nói, xem ta khí phần khuôn mặt nhỏ nhắn, một cái hôn dừng ở trên trán ta. Ta thuận thế ôm cổ phụ thân náo lên “Phụ thân chê cười Nhã Nhã, Nhã Nhã không thuận theo ...”

Phụ thân nhẹ giọng cười, vỗ vỗ lưng ta, nhắc lên tiểu dép lê trên đất một tay ôm ta liền hướng phòng ngủ đi đến, một bên phân phó Tiểu Bích đi trước múc nước cho ta tẩy dầu bôi trên tóc. “Người này quý tính linh liên thích làm này nọ, cái gì cư du cao, cái gì dép lê trên lưng bàn chân có hai dây giày.... Ngạc nhiên cô quái. Hai tháng này cũng cùng tiên sinh hảo hảo luyện cầm, ngày hội Trung thu các tiểu thư đều muốn biểu diễn tài nghệ, khó mà nói không có người muốn người đi lên biểu diễn, đừng làm cho người ta chê cười.”

“Vì sao biểu diễn tài nghệ? Không phải là khách nhân sao?” Tiết Trung thu chẳng lẽ còn làm trận đấu?

“Đừng hỏi nhiều như vậy, chiếu phân phó mà làm, đến lúc đó sẽ biết.” Có ý phụng phụ đến ngoài lâu, phụ thân giao ta cho ma ma giáo dưỡng liền cùng Vương tổng quản vừa tìm đến ra vườn.

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Dạ tập

Ta cùng Tinh Chi 7 tuổi, Tứ ca 8 tuổi rưỡi, Nhị ca Tam ca 10 tuổi, Đại ca 12 tuổi, Bạch Mộng Chi con lớn của Tam thúc 10 tuổi.

Phụ thân đã nói ý tưởng của hắn cho tiên sinh biết, mấy ngày nay tiên sinh liền chọn một thủ khúc cho ta luyện tập. Ta ngồi ở đối diện xem tiên sinh dùng ngón tay thon dài đánh đàn, hỏi “Tiên sinh cũng biết, tiệc Trung thu nhà chúng ta có dụng ý gì?”

“Nha? Tiểu thư không biết?”

“Phụ thân cũng không báo cho đệ tử biết” Đây không phải vô nghĩa? Biết còn hỏi lão nhân gia ngài làm gì?

“Ân...” Tiên sinh trầm ngâm một chút, “Nghe nói mấy ngày qua, thiên kim mấy nhà danh môn trong thành đang tìm cao nhân chỉ điểm nhạc khí, tài múa, phổ nhạc, ta cũng không biết ý gì, nguyên lai là Trung thu năm nay đại công tử Bạch gia Bạch thiếu chủ muốn dự tuyển đương gia mẫu chủ “ Thanh âm tiên sinh bình thân... Cũng không gọn sóng

“Là... Đại ca sao? Nhưng Đại ca năm nay bắt quá mới mười hai tuổi nha “Ta hồ nghi

“Nhân tuyển chủ mẫu đòi tiếp theo là cần nhìn từ nhỏ mới tốt, lại huấn luyện thêm. Kỳ thực ta đoán vài vị con dâu bằng thân gia, bằng dung mạo, bằng tài học, Bạch đại gia đều đã sớm biết rõ. Có buổi yến này, chắc là kêu Bạch Đại thiếu trước chọn lựa một chút có người hợp ý hay không, tăng tiến một chút cảm tình, qua vài năm là có thể định ra hôn sự....” Nguyên lai là tiệc xem mắt

“Nhưng tiên sinh, Đại ca trở về xem mắt, cùng việc ta hiến khúc có quan hệ gì “

“Tiểu thư, người tuổi tuy nhỏ, nhưng là đệ tử của ta, tại Dạ Đào thành cũng là có nghe thấy. Cũng là thế tục thị phi, người báỉ Liễu mẫu thì về điểm này thanh danh phải giữ.” Tiên sinh nói xong lắc đầu, chắc là hắn tiêu sái như vậy nên khinh thường nhập thị ngông nghênh. Ta biết hắn là hảo hữu Nhị thúc ta, phỏng chừng dạy ta còn là vì tăng quan hệ này.

“Tiên sinh tham gia gia yến Trung Thu của chúng ta sao?”

“Ha ha, tiểu thư có khả năng hiến khúc, Liễu mẫu tự nhiên đi cùng.” Ta cười khẽ.

Tiểu tứ ngày mai sẽ trở về.... Ta thật đúng là tưởng niệm hắn, so tưởng niệm Tinh Chi càng sâu. Không biết 3 năm không thấy tiểu tứ còn là cái bộ dáng kia hay không. Chồng má ngồi xếp bằng ở trước giường, tiếp tục cân nhắc đêm mai cần loại phục sức cùng quần áo nào, vài vị nàng dâu được người đề cử của đại ca chắc đều trang điểm xinh đẹp, ta không cần rêu rao giành nổi bật, dù sao nhân vật chính không phải ta, vẫn là không cần tuyển dụng chất liệu có màu sắc đậm lệ..... Thật đúng là phiền toái...

“Chủ tử, không còn sớm, mau ngủ đi “ Tiểu Nguyệt giúp ta thắt dây lưng áo ngủ, Tiểu Bích lấy lược giúp ta chải thuận tóc nói “Ngày mai trước tiệc tối là một lần giảng bài cuối cùng của Liễu tiên sinh, tiểu thư đừng dậy muộn.” Nha đầu dài dòng, mắt ta trợn trắng, Tiểu Nguyệt hé miệng cười nói “A Bích nói phải, tiểu thư”

“Biết, các người cũng chạy nhanh chuẩn bị tốt nước hoa hồng , cùng đồ dùng nước son lương ngân cho ngày may nha “

“Yên tâm đi, đều dự bị xong “Lại nghe Tiểu Bích tiếp tục nói “Tiểu thư thật sự là quá, dùng nước hoa hồng còn chưa tính, lấy họa lương nước son làm cái gì?” Tiểu Nguyệt kéo nàng một phen liền đi ra ngoài.

Nửa đêm, màn giường bị nhẹ nhàng nhấc lên, theo một góc chặn găm tiến vào cái gì đó nóng hôi hổi, thuận thế ôm thắt lưng ta. Ta cả kinh, đang muốn đứng dậy lại bị áp chế “Nhã, là ta.”

“Tiểu tứ??” Thiên a, đây là giả đi

“Ân “Bên tai truyền đến thanh âm lười biếng của tiểu tứ.

Ta một phen kéo ra màn giường, ánh trăng chiếu vào tiểu tứ mang theo ý cười trên mặt. Hắn, trưởng thành không ít, mặt mày so trước mượt mà hơn một chút góc cạnh, trên trán còn mang theo chút vết máu, “Thế nào bị thương?”

“Nha, đừng chạm vào “Hắn cầm tay của ta, “Trên đường ăn xong cơm chiều, bọn họ ở khách điểm nghỉ một đêm, ta không chờ bọn hắn, trực tiếp trở về gặp người. Trong rừng u ám, nhánh cây quệt qua “Ta chạy nhanh xuống giường kêu người, Tiểu Nguyệt tiến vào đốt đèn vừa thấy tiểu tứ liền phát hoảng, ta mới nhớ tới, thời điểm Tiểu Bích, Tiểu Nguyệt vào phủ tiểu tứ đã đi Lâm Tràng.

“Đây là Tứ thiếu gia vừa từ Lâm Tràng trở về, hắn đi mau hơn người khác một chút, vừa mới hồi phủ.” Ta liếc hắn một cái, hắn tựa vào trên đệm mềm tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) “Tiểu Nguyệt đi lấy thuốc mỡ lại đây. Nói cho Tiểu Bích mút chút nước ấm đến...”

“Thôi, nửa đêm, nơi nào làm ra nước ấm nhanh như vậy, người cùng ta đi ôn trị đi. Vừa vặn ta cũng ra một thân mồ hôi.” Hấn kéo ta muốn đi

“Người cũng biết là nửa đêm?” Ta rút tay ra, Tiểu Bích phủ thêm cho ta áo choàng để đi đêm. “Đây là không chuẩn bị trở về sân của người?”

“Trở về làm cái gì? Cảnh tối lửa tắt đèn không có người, tiểu tử hầu hạ ta còn ở ngoài thành mười dặm, nếu không phải là dùng khinh công, người có thể sớm thấy ta.” Tiểu tử vừa nói liền túm ta vào vườn.

“Không từ đại môn đi ra ngoài, người làm sao đi? Phía sâu lâu của ta chỉ có hồ sen... A...” Ta còn chưa nói xong, tiểu tử chặn ngang ôm lấy ta, nhẹ giọng nói “Ôm lấy cổ ta “Liền trực tiếp bước nhanh khinh phiêu phiêu đến trên tường, ta vội vã ôm hấn, lại nhảy đến bên cạnh ao ôn tuyền.” Này không bớt việc hơn, vài năm không gặp người lại nặng thêm không ít.” Ta vội vã xuống dưới, liếc trắng mắt “Vô nghĩa, cũng không phải béo, là thân thể lớn lên thôi.”

Hấn đi đến bên cạnh ao liền bắt đầu thoát y, nhất kiện nhất kiện ném tới trên cỏ, vốn thân hình nho nhỏ hiện tại cư nhiên có một chút có thể xưng là cơ bắp, hấn lưu lại tiết khô rồi trực tiếp nhảy vào trong nước, nước bắn tung tóe lên người ta, ta đập chân, ai biết hấn bơi tới bên bờ phản thủ đến kéo ta, ta một cái bất ổn ngồi quỵ ở bên cạnh ao.

Tiểu tử đem mặt gối lên trên đùi ta, đầu oa ở trong lòng ta nhẹ giọng thở dài... “Nhã Nhã, Nhã Nhã, người có biết ta có bao nhiêu tưởng niệm người. Ai cũng không biết ta vì sao liều mạng luyện khinh công, chỉ nói ta trời sinh là mầm tốt, ai biết ta chính là nghĩ có thể thần không biết quỷ không hay xuống núi đến xem người...” Ta nhẹ nhàng vuốt ve đầu của hấn, mở ra dây cột tóc dùng ngón tay cắm vào nhẹ nhàng chải vuốt tóc hấn” Ta cũng nhớ người a, người đều không biết ta qua có bao nhiêu nhàm chán nha, đệ đệ Tinh Chi có tốt không?”

Tiểu tử từ từ lui vào ao nói “Trở về liền hỏi Tinh Chi, tên kia từ nhỏ đến hiện tại luôn luôn thích khóc, không biết có phải đời trước là đàn bà hay không, Nhị ca vừa thấy hấn khóc liền đau đầu. Hoàn hảo ta sớm thói quen “ Ta khanh khách cười rộ lên, thấy Tiểu Bích và Tiểu Nguyệt cầm này nọ đi lại, ta từ trong tay Tiểu Bích tiếp nhận nhuyền khăn thanh lý miệng vết thương cho tiểu tử, Tiểu Nguyệt buông thuốc mỡ liền cùng Tiểu Bích cùng nhau thu thập quần áo trên đất, ta phân phó

“Mang quần áo về sân Tứ thiếu, sau đó liền trực tiếp trở về lâu đi, chúng ta cũng sắp trở về”

Thấy các nàng đi xa, tiểu tử nói “Hai nha đầu này cũng đủ lanh lợi, nghe lời chủ tử cầm quần áo bản đi, cũng không ngậm lại một lát ta mặc cái gì đi ra ngoài.”

Ta ngẫm lại cũng đúng, không nhìn được cười, “Là ta không lo lắng chu đáo, kia Tứ thiếu cũng chỉ có thể mặc áo choàng của muội muội đi ra ngoài” “Tiểu tử bất đắc dĩ

“Xuống nước tẩy giúp ta”

“Không cần, không có quần áo thay “

“Kia ngồi gần lại chà người cho ta”

“Người sai sử ta “

“Sai sử thì thế nào? Ta vì người liên đầu đều bị thương “

“..... Được rồi được rồi “

Chờ ta bị ép buộc trở về vừa khéo canh hai. Tiểu Nguyệt Tiểu Bích che lại màn giường thổi tắt đèn liền lui xuống. Tiểu tử nằm ở bên cạnh ta, lôi kéo tay của ta, đầu gối lên gáy ta cọ xát, miệng nói lảm nhảm “Nhã, thật muốn không đi đâu...”

Liền như vậy đã ngủ, ta mỉm cười, mới vừa rồi nghe hấn nói, 3 năm qua người thành thực hơn không ít, rút đi rất nhiều tính trẻ con, thẳng đến hiện tại mới lại giống đứa nhỏ không đến 10 tuổi, nói vậy vài năm nay không có phụ mẫu ở bên người, sư phụ ở Lâm Tràng lại đối xử bình đẳng, rất là vất vả đi....

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Nhận người thân

Sáng sớm ngày thứ hai, ta rửa mặt chải đầu mặc quần áo, mới biết được tiểu tử sáng sớm đi gặp phụ thân. Phụ thân bắt quá trách cứ vài câu nói hấn để cho người khác lo lắng linh tinh rồi cũng bỏ qua cho hấn, lại cho người cười khoái mã đi báo tin, đây đều là nói sau.

Tiểu tử trở về cùng ta ăn sáng, hấn theo giúp ta đến phòng học cầm chờ tiên sinh, ta luyện cầm, hấn nằm nghiêng trên tháp ăn điểm tâm, ta liếc trắng mắt, hấn lại nói “Người luyện người, thuận tiện cho ta kiến thức cầm nghệ tiểu thư nhà chúng ta” Nghe giọng điệu thật không xem trọng đâu ~

Tiền sinh tiến vào, thấy tiểu tứ không nói gì, lại cùng ta nói “Tiểu thư chờ Liễu mỗ, thực làm cho người ta thụ sủng nhược kinh “ Bên miệng Tiểu tứ tươi cười thật muốn đánh.

“....”Ta trầm mặc....

“Hào, trước đánh một khúc cho ta xem, còn có chỗ sai lầm hay không”

Một khúc kết thúc, tiền sinh nói, tuy rằng tạo nghệ còn thấp, chuyển âm còn không linh hoạt, nhưng đã có chút phong vận cùng cảm giác như hấn, ta vui sướng, phải biết rằng giống nhau không bằng rất giống. Hai canh giờ, luyện đàn thật vui.

Tiền bước tiền sinh sau, tiểu tứ theo giúp ta ở trong phòng sơn móng tay, không cho Tiểu Bích nhúng tay, tiểu tứ nói muốn hỗ trợ. Bất đắc dĩ đành phải ứng, dạy hấn trước dùng nước tử nguyệt quý hoa đỏ nắn móng tay một tầng mỏng manh, lại lấy bút lông đặc chế dùng ngân nước sơn họa ở trên móng tay.

Vài năm nay võ nghệ tiểu tứ không có học không, xuống tay thật ổn, cân xứng cực kỳ, phỏng chừng có trình độ đại sư. Tiểu tứ nhìn nhìn thành phẩm, khen “Này hoa dịch đồ gần như trong suốt, nhan sắc móng tay mượt mà khỏe mạnh còn phần phớt phớt, cổ tình vòng tương ngân, ân... Không sai”, lại tranh nhau sơn móng chân cho ta, ta sợ sơn trên móng tay chưa khô, không dám lộn xộn đành phải liều mạng cười to cùng hét chói tai, Tiểu Nguyệt, Tiểu Bích ở một bên hé miệng cười xem chúng ta ở trên giường nào thành một đoàn.

Phụ thân gọi người đến truyền dùng ngọc thiện, ta trừng mắt nhìn tiểu tứ liếc mắt một cái chạy nhanh sửa sang lại quần áo cùng hấn đi ra ngoài. Vừa vào phòng phát hiện Tam thúc, Nhị thúc đều ở đây, đây chính là khó được người đến đây đủ hết. Tam thúc thấy tiểu tứ ha ha cười nói “Đưa nhỏ Triển Phong này càng trở mã càng tuần tú, chính là tâm tính nóng nảy chút nha, là nhớ Tam thúc ta? Cũng là phụ thân người hoặc Nhị thúc? Chẳng lẽ là tiểu công chúa nhà chúng ta a?”

Phụ thân liếc tiểu tứ một cái, tiểu tứ mặt đỏ nói “Tam thúc dạy phải”

“Ha ha, ý tứ này là Tam thúc người nói đúng đi?” Nhị thúc cười tủm tỉm mở miệng, Tiểu Tứ mặt càng đỏ hơn

Ta sợ bọn họ lại tiếp tục đề tài này làm tiểu tứ xấu hổ, chạy nhanh bỏ nhào vào trong lòng phụ thân nói “Phụ thân nha, người xem Nhã Nhã vừa sơn móng tay, rất đẹp mắt đúng hay không?”

“Người làm ra gì đó luôn luôn đẹp mắt “Phụ thân xoa bóp tay nhỏ bé cùng khuôn mặt nhỏ nhắn của ta, cười yếu ớt nói

“Ngày nào đó nữ nhi cũng vì Nhị thúc làm một cái, cùng khí chất của hấn rất giống nha “Ta phôi tâm nhân nói. Tam thúc xem xem tay ta lại nhìn xem Nhị thúc, bạo cười ra tiếng.

“Tiểu công chúa khi dễ Nhị thúc, ta đây phải làm sao nha “Nhị thúc trang đáng thương nha ~ “Mau tới đây cho Nhị thúc ôm ôm, an ủi một chút tâm linh bị thương của ta”

“Mới không cần đâu “Ta thề lời

“Nữ nhi lớn không thể lưu nha “

“Cái gì nha, Nhị thúc. Đây cùng ta lưu không lưu có quan hệ gì?” Nhị thúc tiếp nhận ta từ trong lòng phụ thân, hướng tiểu tứ nháy mắt ra dấu, bảo hấn chạy nhanh ngồi vào bàn.

“Người cùng các ca ca ở trên Lâm Tràng luyện công ra sao?” Phụ thân hỏi tiểu tứ

“Hỏi phụ thân, Nhị ca võ nghệ đã có chút sở thành, sư phụ nói hấn là kỳ tài luyện võ trăm năm, lại tôi luyện vài năm kinh nghiệm cùng người quyết đấu, có thể nằm trong vòng các bài danh giang hồ.”

“Uh, kia không cần, cho các người luyện võ bản ý là cường thân kiện thể, cũng không phải cùng người đánh giết. Nhưng học có thành tựu cũng là chuyện tốt

“Phụ thân gấp thức ăn cho Tiểu Tứ lại nói “Những người khác thì sao?”

“Sư phụ nói Đại ca bình tĩnh lão kiện, là khó được; Tam ca binh pháp mưu lược sơ có thành tựu, võ nghệ Đại ca, Nhị ca đã có chênh lệch; Mộng Chi ca ca kiếm đi phiêu linh, kỳ chiêu chồng chất lại xinh đẹp, đẹp mắt, khinh công cũng rất tốt; Tinh Chi các phương diện yếu kém, cũng có thể là cùng thân hình nhỏ có liên quan, nhưng trời sinh chính xác khó được, phi đao, bắn tên, thiện xạ đều rất giỏi.” Nghe Tiểu Tứ nói đến hai con trai, mặt mày Tam thúc hớn hờ, rất vui mừng

“Tiểu tứ nói nửa ngày, còn không có nói đến bản thân đâu?” Nhị thúc tao nhã xoa xoa khóe miệng, bên cạnh lập tức có thị nữ lấy đi khăn đã dùng qua, phiêu phụ thân liếc mắt một cái đối Tiểu Tứ tràn đầy cổ vũ

“Hỏi Nhị thúc, Triển Phong bắt tài, ba năm này chỉ có khinh công thoát sỏ trường.”

“Triển Phong cũng chó quá mức khiêm tốn “

Tam thúc gấp cái chân gà bỏ vào trong chén tiểu tử “Lần trước ta đi Lâm Trảng, sư phó của ngươi còn nói ngươi dụng công khác khổ, quyền cước công phu vững chắc, binh khí thì yêu dùng đoản đao. Một phần đoản một phần hiểm, nếu không phải tốc độ hơn người sao có thể linh hoạt thoát thân, còn chưa có chạm được thân thể địch nhân đã sớm bị địch gây thương tích. Mặt khác kình công càng là xuất sắc, có thể cùng so với Mộng Chi tu tập hai năm, việc tốt không nhường người. Nói vậy, lấy tài nghệ hiện tại của ngươi vô thanh vô tức trở về nhà, nếu không lên một trăm phân tinh thần, ta đều rất khó phát hiện.”

“Tam thúc rất khích lệ, đây là do Triển Phong tuổi còn nhỏ thân mình nhẹ” Tiểu tử mặt lại đỏ lên, xem ra thật không thói quen được người khác khen ngợi. Phụ thân hơi hơi gật đầu, khoe miệng phiêu đi lên một tia độ cong.

“Phụ thân ngươi xem, Tiểu Tử có phải so năm rồi thành thực hơn không ít, nói chuyện cực kỳ giống đại nhân nha” Ta học thần thái Tiểu Tử trầm giọng nói “Hồi Nhị thúc, Triển Phong bắt tài “Đứt lời khanh khách cười rộ lên.

“Nhã Nhã, đó là Tử ca ca ngươi, không lớn không nhỏ “Phụ thân sùng sục nịch vỗ vỗ đầu ta, ta lấy lòng hướng hân cười cười

“Tiểu công chúa nha, chỉ có ngươi hạnh phúc như vậy, chưa ăn qua đau khổ, “Nhị thúc uy ta một ngụm măng tươi “Đưa nhỏ Bạch gia chúng ta từ nhỏ sẽ kiên cường như vậy, bọn họ ở Lâm Trảng ngươi cho là chỉ học công phu sao? Còn muốn học kinh thương, binh pháp mưu lược, ngự nhân chi đạo. Nhớ năm đó phụ thân ngươi thời điểm lớn như tiểu tử đã có thể độc chận một mặt....” Tiểu Tử sùng sục bái nhìn phụ thân

“Được rồi, cho Triển Phong nhiều ăn một chút gì đi “Phụ thân trầm giọng, hi hi cũng là cái sợ người khen ngợi ~ “Nhã Nhã cảm nghệ luyện được như thế nào?”

“Hồi phụ thân” ta học Tiểu Tử nói “Tiên sinh đã khích lệ nữ nhi rất giống lão nhân gia hân “

“Rất giống mà hình không giống phải không” phụ thân dở khóc dở cười, ta thề lười ~ 'Tùy ngươi nói như thế nào, dù sao lâm trận mới mài giũa là không còn dùng được “

“...” Đại gia không nói gì đều thật bất đắc dĩ

Buổi trưa vừa qua khỏi, quản gia phái người đến bẩm báo các thiếu gia đã vào phủ, phụ thân ta cùng các thúc thúc đi chính sảnh.

Ta chọn kiện váy dài màu hồng tay áo rộng rãi, thêu trăm điệp đua hoa viền chỉ bạc, không thắt đai lưng, dùng đồng sắc dải băng cột một phần tóc ra sau đầu, không thoa phấn trang điểm cùng tiểu tử một thân trắng thuần tiến đến nghênh đón.

Tiểu tử nắm tay của ta đi vào chính sảnh, nguyên lai đại gia đã sớm đến, đang ở phẩm trà nhàn thoại. Hai chúng ta vừa vào cửa, mọi người liền đều dừng lại xem ta, ta nghĩ đúng rồi, các vị ca ca này trừ bỏ Tiểu Tử cùng Tinh Chi đi hai năm không thấy, người khác đều chưa thấy qua ta tiểu thư nhỏ của Bạch gia, Ngũ muội muội. Ta nhột nhột cười, đi đến chỗ trống bên trái phụ thân đứng ổn, rồi nhẹ nhàng hành lễ giọng nói êm ái “Nhã Nhã gặp qua các vị ca ca, các vị ca ca ở Lâm Trảng mạnh khỏe?”

“Đây là Nhã Nhã, nữ nhi Bạch gia chúng ta, muội muội các ngươi, nói vậy vài năm nay cũng nghe Triển Phong cùng Tinh Chi đề cập “Phụ thân đỡ lấy vai ta hướng giữa phòng đi tới “Nhã Nhã, cũng đi nhận thức các ca ca ngươi” Nhị thúc tao nhã nhấp trà, Tam thúc đầy mặt tươi cười

Vương tổng quản đi tới, “Tiểu thư thỉnh “ Đi đến vị trí bên trái phụ thân ở bên cạnh ta nói “Vị này là đại thiếu gia Hạo Lỗi “

“Gặp qua Hạo Lỗi ca ca “Ta cho hân hành lễ, ngẩng đầu nhìn, đại nam hài này ngũ quan thâm thúy, anh mi thẳng đứng, đều có một cỗ khí phách, một áo choàng thân sắc tím lại nói không nên lời thông dong sắc bén. Trách không được đều nói hân có phong phạm đương gia.

Bạch Hạo Lỗi tao nhã đứng dậy nâng lên khuỷu tay của ta nói “Sớm nghe Tam thúc nói, tiểu muội xinh đẹp đáng yêu tuyệt trần, linh khí bức người, hôm nay vừa thấy. Kêu ta đại ca là được rồi” Nói xong xuất ra một hộp gỗ tinh xảo khắc hoa hồng, mở ra, bên trong là một ngọc bội sắc thâm bích” Là năm kia ta nam hạ mà có được, đưa cho tiểu muội làm lễ gặp mặt.

“Nhã Nhã tạ Đại ca “ Ta tiếp nhận làm ra biểu cảm vui sướng đáng yêu, để vào trong tay Tiểu Bích. Đại ca mỉm cười nhấc lên vạt áo ngồi trở về.

“Đây là Nhị thiếu gia Ngộ Dương “ Vương tổng quản dẫn ta đi đến người ngồi bên cạnh Bạch Hạo Lỗi.

“Nhã Nhã gặp qua Ngộ Dương ca ca “ Nhị ca này làn da ngăm đen, lúc cười lộ ra một hàm răng cực trắng, có thể đi chụp quảng cáo kem đánh răng. Lại có mái tóc ngắn hiểm thấy, chất tóc cứng rắn, căn cứ đứng lên, thân mặc áo dài màu xanh ngọc lại nhìn ra cơ ngực phồng lên, tổng thể ngũ quan anh tuấn thuần nam tính, sáng sủa tươi cười, là nam hài cực phẩm như ánh mặt trời.

“Ha, Nhã Nhã gọi ta Nhị ca ca là tốt rồi, muội muội buộc tóc cũng thật đặc biệt, cùng ta giống nhau đều tính ngoại tộc.” Nói xong từ bên hông lấy ra bộ da màu đen, mở ra vừa thấy, nguyên lai là chủy thủ chạm rồng kim bích.

“Không biết muội muội ngươi được không được võ, không dám khai nhận, dù sao lợi khí sợ làm bị thương ngón tay, cho dù không lấy đến phòng thân, lưu trữ ngắm cảnh cũng tốt.”

“Tạ Nhị ca ca “ Ngẫu không nghĩ biến nữ nhân cơ bắp

“Đây là đồng bào huynh đệ của Nhị thiếu gia, An Dương Tam thiếu gia” Đến trước mặt Tam ca ca Bạch An Dương

“Nhã Nhã gặp qua An Dương ca ca “

“Ngũ muội liền cũng xưng Tam ca đi” Bạch An Dương tao nhã đứng dậy, nhẹ nhàng đeo vào ngón tay cái của tay trái ta một ban chỉ bạch ngọc mang hồng vân,

“Ban chỉ này quá lớn, Ngũ muội trước lưu trữ trần thư giấy đi”

Tam ca mi thanh mục tú, cực kỳ trắng nõn, môi màu son mượt mà, tươi cười ấm áp, áo dài màu xanh nhạt bị hấn mặc tựa như đồng tử cốt tiên.

“Đa tạ Tam ca, Nhã Nhã rất là thích” Bạch An Dương mỉm cười

“Tứ thiếu gia Triển Phong....”

“Nhã Nhã gặp qua Tứ ca” Không đợi Vương tổng quản nói xong ta liền xưng Tiểu Tứ hành lễ

Tiểu tứ vội vàng nâng ta dậy nói” Nghe người kêu tiếng Tứ ca thật không dễ dàng, còn phải nhờ phúc phụ thân cùng các vị huynh trưởng”

Nghe thấy vậy, Tam thúc đã không khách khí nở nụ cười, Tiểu Tứ khoe miệng cũng gọi lên cái cười khê. So sánh với khí chất khuôn mặt ba vị ca ca kia, bộ dạng tiểu tứ là xinh đẹp nhất, là bộ dạng tiểu tứ lưu manh, dong dỏng, cảm giác cái gì cũng không để ở trong lòng. Ngón tay hữu lực, ở trên cánh tay của ta nhẹ nhàng nắm lại..

“Ai kêu cùng người rất thân thôi, người đưa cho ta cái gì? Thế nào sớm không thấy lấy ra” Ta tò mò hai tay hấn trống trơn đi theo ta đến nơi đây, có thể từ chỗ nào lấy ra này nọ?

“Chẳng lẽ các ca ca có cái gì cho người làm lễ gặp mặt còn muốn ta đưa người chén nước trà sao?”

Tiểu tứ liếc ta một cái, từ trong giày lấy ra một hòm nhỏ nhỏ màu hồng, mở ra lòng bàn tay ta đặt ở bên trong, thuận thế lấy thanh âm cực thấp nói “Trở về lại mở ra”, tiếp giọng nói “Nha, còn thiếu người?” Ta vừa nhắc mắt, thấy tam ca ngồi ở bên cạnh ngắm Tiểu Tứ liếc mắt một cái, nói vậy câu mặt cười của Tiểu Tứ, hấn là nghe rồi đi.

“Cám ơn Tứ ca ca “Rống, phóng trong giày...

Vương tổng quản dẫn ta đi đến phía bên phải đại sảnh, Nhị thúc, Tam thúc xuống dưới là một vị mỹ thiếu niên như ngọc, khoe miệng tựa tiểu phi tiểu, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm ta. Quả nhiên Vương tổng quản nói “Vị này là đại công tử tam gia, Mộng Chi thiếu gia, đại biểu ca của tiểu thư.”

Ta hơi hành lễ, cười yếu ớt nói “Nhã Nhã gặp qua Mộng Chi biểu ca “

Mộng Chi nắm giữ tay của ta, “Muội muội kêu Mộng Chi ca ca đi, biểu ca biểu ca không thân đâu.”

Bạch Mộng Chi nhẹ vỗ về tay của ta, đoan trang nói “Sớm nghe nói muội muội tuệ chất lan tâm, móng tay này có một phong cách riêng, thật phần động lòng người đâu.”

Phụ thân ở đây ta không dám nói là Tiểu Tứ về cho ta, đành phải nói “Mộng Chi ca ca quá lời, nữ hài tử tiểu ngoạn ý, không đáng giá nhắc tới “ Muốn không dấu vết rút tay nàng về, hấn cũng không thả ra.

Thiếu niên này tuổi tuy nhỏ đã có một dòng tà khí, mắt phượng híp lại, mắt đẹp

hàm vận, thân hình gầy yếu cũng không gầy yếu, như bảo tử ẩn chứa sức bật, hơi cúi đầu, thấy trên tay phải hấn cầm lấy tay ta mang theo một chiếc nhẫn vàng ròng hình xà phun tín, mắt rắn cũng là hai viên hồng thủy tinh, yêu diễm dị thường.

“Muội muội không cần khiêm tốn, từ tâm tư bất đồng cùng khuê tú tầm thường có thể nhìn ra muội muội là có tâm thất khiêu linh lung” Mối hấn hé mở phun ra lời nói mềm nhũn, ngón tay bị hấn bắt lấy liền truyền đến một cỗ tê dại. May mắn hấn cũng lập tức buông ra.

“Đây là túi hương tự chế, so với trân bảo vàng ngọc của các vị huynh đệ cũng không giá trị cái gì, nhưng là đặt ở trên người cũng có thể bảo vệ muội muội, các độc vật tầm thường không dám đến gần muội” Nói xong lấy ra một túi hương tinh xảo.

“Mộng Chi ca ca nghĩ chu đáo, Nhã Nhã cảm ơn “

“Tiểu ca ca tiểu thư, Tinh Chi. Tiểu thư cũng là hiểu biết “Vương tổng quản cười hề hề nói

“Tinh Chi, người vài năm nay thế nào? Nói là gầy một ít đâu “Ta cười mỉm chỉ đoan trang nhìn tiểu Tinh Chi, hấn một thân bên người thục thục lưng áo choàng mình hoàng, trên trán buộc đai đồng châu, trên lưng còn mang đại cung, càng có vẻ mặt hấn như ngân bàn, phấn bạch xuất chúng, như tiểu sinh, lại vẫn là tha thiết mong nhìn ta, giống như hồi nhỏ.

“Nhã Nhã, thế nào sẽ không xưng ta ca ca? Ta còn lớn hơn người hai tháng đâu

“Hấn về mặt ủy khuất

“Người mang cái gì cho ta? Sẽ không là điểm tâm đi” Chạy nhanh nói sang chuyện khác, cũng thập phần tò mò người này trừ bỏ ăn còn có cái gì càng quan trọng hơn

“Quả là tiểu muội hiểu biết Tinh Chi, năm rồi hần vừa khóc, chúng ta liền dỗ hần nói xuống núi đi mua điểm tâm Ngự Thiện Lâu” Nhị ca cười nói, cũng dẫn tới mọi người đều nở nụ cười, chỉ thấy đại ca chính là hơi hé miệng, có chút ý cười.

“Nhã Nhã, không phải.” Tinh Chi vẫy tay, gã sai vặt phía sau mang lên một hộp gấm dài một thước đi đến, mở ra vừa thấy nguyên lai là một bộ tinh xảo dao, bát, thìa màu bạc, có một bộ đĩa từ cây mun tương ngân.

“Ta đã nói, vẫn là cùng ăn có liên quan” Nhị ca cười hần

“Quả Tinh Chi tặng, ta thật thích” Không đành lòng thấy mặt hần đỏ lên, ta chạy nhanh ứng thừa

Lại phẩm trà nhân thoại một hồi, “Tốt lắm, thân cũng nhận qua, lễ cũng đưa xong rồi, các tiểu tử đều phong trần mệt mỏi, cũng nên hồi vườn nghỉ ngơi, chuẩn bị tham dự tiệc tối.”

Tam thúc thúc vui mừng nói, “Mộng Chi, Ngộ Dương, An Dương rửa mặt chải đầu một chút liền đi qua, cũng giúp chúng ta tiếp đãi khách nhân” Dứt lời mọi người rời đi. Tinh Chi bước nhanh đi lên giữ chặt tay của ta, tiểu tử chần chờ một chút cũng đi lại, Mộng Chi trước khi đi còn quay đầu liếc ta một cái, ta run run.

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Trung thu

Dọc theo đường đi cùng Tinh Chi, tiểu Tứ nói nói cười cười. Tiểu Bích, Tiểu Nguyệt cảm động lớn quà tặng đi ở phía sau, tiểu Tứ ý bảo gã sai vặt đã đi theo các ca ca trở về đến hỗ trợ. Đám người chậm rãi vào Phong Nguyệt Lâu.

Tiểu tứ tâm không cam tình không nguyện cùng Tinh Chi đi rửa mặt chải đầu thay quần áo, đi vào trong phòng ta lấy ra cái hộp nhỏ hần ở chính sảnh đưa ta, từ bên trong lấy ra một cái vòng chân bạc đưa tới trước mặt, ta nhìn kỹ, công nghệ thật tinh xảo, trên vòng dài ngắn không đồng nhất treo cá nhỏ, tiểu khóa đầu, tiểu chuông, tiểu hồng thủy tinh, tiểu thái cực bát quái....

"Thật đáng yêu nha, tiểu Tứ! Ta rất thích" Ta tiến lên ôm cổ tiểu Tứ hôn gò má hần một cái, tiểu Tứ lười biếng tựa vào trước giường, híp mắt nói "Đi lại" Ta đi qua ngồi xuống, tiểu Tứ vén lên làn váy lộ ra chân nhỏ, ngồi xổm xuống tự mình đeo vòng cho ta, "Đừng đánh mất, Nhã, cũng đừng cời ra" Tiểu Tứ khó được một mặt đứng đắn cùng chuyên tác...

Ta giương mắt nhìn hần. Người này thật sự chỉ xem ta là muội muội sao?

Chờ Tinh Chi trở về, tiên sinh đã đến. Ta vào phòng đàn hướng tiên sinh vấn an.

“Tiên sinh sẽ thổi tiêu sao?” Bản thân đồ mờ hồi trước.... Thôi tiêu

“Tiểu thư sao hỏi vậy?”

“Nha, không có gì. Đệ tử chính là nghĩ đến khúc này nếu có thể cầm tiêu hợp tấu hiệu quả càng hay hơn.” Kỳ thực ta chính là xem qua tiểu thuyết "Tiểu ngạo giang hồ" thôi.

Tiên sinh trầm ngâm một lúc lâu, “Ý nghĩ tiểu thư thật tinh xảo” Lại trầm ngâm một lát mới chậm rãi nói “Tiếng tiêu lỗ măng xuyên thấu, tiếng đàn hùng hậu nhẹ nhàng” Lại đi qua đi lại "Hào.... Hào.... Tiểu thư ngồi xuống trước, Liều mỗ đi một lát” Nói xong nhắc chân liền đi, ta buồn bực..... Hần muốn cái gì?

Sau thời gian uống hai chung trà, tiên sinh mang theo một thanh ống tiêu quay về.”Nơi này” Dứt lời liền đánh đàn, “Nếu như gia nhập thêm tiếng tiêu “Còn có nơi này trường âm... Nơi này biến chuyển..... Nơi này hợp tấu.....”Tiên sinh giống tiêu hài tử vừa được đến đồ chơi mới làm không biết mệt hoặc giảng giải hoặc cùng ta diễn luyện, khúc quả nhiên càng thêm phong phú càng thêm có hương vị.

Ta đề nghị “Thời điểm tiên sinh thổi nên tuyển ở núi già ngoài sảnh đối diện tiệc tối, ta thì ở trong phòng đánh đàn, để thanh âm tiếng tiêu theo xa xa truyền đến, hoặc là càng thêm nhẹ nhàng đâu? Ngày hội trăng tròn, dưới ánh trăng núi già thổi tiêu, cũng ứng cảnh đúng không?”

“Tiểu thư quả nhiên có chủ ý tốt, đích xác là tri âm nha.....”Tiên sinh không nhịn được mỉm cười gật đầu

Cách tiệc tối còn có một canh giờ, Tiểu Bích và Tiểu Nguyệt đã trang điểm cho ta. Hôm nay trong nhà còn có khách, ta lại thả tóc giống như đối khách nhân rất bất kính. Bất đắc dĩ, ta bảo Tiểu Bích giống buộc tóc kiểu công chúa chỉ buộc lên nửa bộ phận tóc, cao cao bên trái sơ lên một cái oai kểu, đeo lên chiếc vòng cổ bạc. Phía dưới tóc vẫn là thả. Trên tai một đôi khuyên tai ruby hình giọt nước, trên cổ tay là bộ vòng tay năm sáu cái vàng bạc, thời

điểm chớp lên thanh thúy leng keng rất dễ nghe.

Trên người bên trong một kiện thất lưng tơ lụa đậm tũ, áo khoác là lụa trắng bán trong suốt, không có thất lưng, ở trong phòng dạo qua một vòng, làn váy lập tức phi vũ, càng có vẻ mờ mịt nhẹ nhàng, lại phối hợp cảm khúc hôm nay, hiệu quả khẳng định nhậm người để ý.

Tiểu Nguyệt trang điểm cho ta, ta nghĩ sơ một chút, nhân vật chính không phải ta, không cần làm cho trên mặt màu sắc rực rỡ. Chỉ lấy son môi điểm vài cái mỏng manh ở trên môi anh đào, môi liền sáng lấp lánh phấn nộn nộn, lại thoáng ở hai má đánh chút son đậm tũ, cuối cùng không có cọ vẽ lông mi đành phải lấy tiểu mộc bông dùng lửa thoáng nướng nóng, đem lông mi huân kiêu, hoàn thành một gương mặt thanh tú.

Tiểu Nguyệt xem ta, Tiểu Bích gật đầu nói “Chủ tử bộ dạng này hảo thuần hảo ngọt đâu”

“Cái gì? Chẳng lẽ chủ tử ngời bình thường không thuần không ngọt sao?” Ta giả tức giận

“Hi, chủ tử bình thường đương nhiên cũng xinh đẹp đáng yêu, chẳng qua sau khi trang điểm tinh ranh hơn tí” “Tiểu Bích tươi cười thật chân chó nói ~~~~

“Tiểu nha đầu nói ngọt nha ~~~ chẳng lẽ muốn thưởng?”

“Không dám nha, chủ tử. Tiểu Bích chỉ cần thường xuyên có thể đi theo phía sau chủ tử, thưởng thức tiên nhân chi tư của chủ tử, liền cảm thấy mỹ mãn.”

“...” Ta quái dị nhìn Tiểu Bích liếc mắt một cái, cô nàng này nói lời ghê tởm như vậy cứ nhiên còn chưa có cười... Hảo định lực. Ta lờ mờ liếc mắt Tiểu Nguyệt một cái, nàng vội vã nghiêng đầu đi liếc mạng nhìn chăm chăm màn giường, phảng phất mặt trên nở ra hoa, thần sắc cũng thật khác thường...

Ta bắt đầu dĩ trọn trùng mắt “Đi thôi, hãy đi trước đi.”

“Vâng, chủ tử” “Thanh âm các nàng hơi run rẩy....

“...”

Xuyên qua núi đá, còn chưa tới chủ sảnh, liền nghe sau núi giả một trận oanh thanh tiếng cười. Nghiêng đầu vừa thấy, vài vị thiếu nữ màu sắc rực rỡ làm bạn hai vị thiếu niên đang ở trong hành lang cười đùa. Tinh tế xem, hai vị thiếu niên kia đúng là Tam ca cùng Mộng Chi.

Chỉ thấy Tam ca ca cười yếu ớt ngồi ngay ngắn phía sau Mộng Chi trong đình hóng mát, bên cạnh một vị thiếu nữ áo lam đang phẩm trà, mà Mộng Chi ca ca lấy cây quạt nâng bàn tay mềm của một nữ hài mặc hoàng thượng, đôi nàng nói chút cái gì, mà bên cạnh đã có hai nữ hài tử khăn gắm che miệng vui cười. Xem tư thế này, chẳng lẽ là xem tướng???

Tam thúc thật là, bằng Mộng Chi ca ca đến đón nhóm người được đề cử làm vị hôn thê đại ca, chẳng lẽ muốn khảo nghiệm định lực tiểu cô nương nhân gia? Ta mỉm cười, dẫn Tiểu Nguyệt cùng Tiểu Bích hướng chủ sảnh. Mới vừa đi tới có 10 thước, lại nghe phía sau truyền đến một câu cười nhạo.

“U, như vậy không quy không củ đi vào trước, chẳng lẽ là nghĩ lấy phần thưởng tốt”

Quay đầu vừa thấy, một nam nhân mập hơn bốn mươi tuổi bạn kèm là một nữ nhân có chút phong vận trên đầu cắm đầy đá quý, thanh âm kia vừa khéo là của nữ nhân đó vọng lại, ta đánh giá bọn họ một chút, đánh giá đến khả năng là các vị tiểu thư gia nhân không biết ta, cảm tình xem ta thành địch nhân của các nàng rồi, trước đến ra oai phủ đầu.

“Hừ, trường bối nói chuyện cũng không nói vạn phúc, thật sự là không gia giáo, lớn lên cũng không là gì cả, Bạch gia có thể coi trọng mới là việc lạ....” Nàng một mặt khinh bỉ

“Ngươi này.... Cũng biết nàng là người phương nào? Cũng tùy vào ngươi tới vũ nhục? Nàng....”

“Tiểu Bích” “Ta đánh gãy Tiểu Bích vì ta bất bình, nhìn về nhị vị nam nữ phía trước mặt này không có làm xong công khóa đã đến khiêu khích, gần từng tiếng ôn nhu nói “Phụ nhân giáo huấn phải... Tiểu nữ gia giáo là không được tốt, một lát vừa vận ngài cũng có thể nhìn thấy phụ thân ta, không ngại trực tiếp cùng lão nhân gia hấn nói đi...” Ta hơi tạm dừng một chút, dùng thanh âm càng mềm mại nói “... Mà, hiện tại... Tiểu nữ sẽ không quy củ đi vào trước...” Nói xong cũng không phúc thân, ngọt ngào cười xoay người đi.

“Ngươi này tiểu tiện nhân....”

“Im miệng” Lại bị nam nhân kia đánh gãy lời nàng. Phỏng chừng còn hơi chút cảm giác ra chút sự tình không nên đối đầu.

“Chủ tử, sao ngươi dung các nàng đối ngươi vũ nhục? Không để Tiểu Bích thay ngươi dạy bọn họ?” Ta luôn luôn ấn tay Tiểu Bích, sắc mặt nàng đã xanh mét.

“Tiểu Bích, cho nàng nói vài câu ta cũng sẽ không thiếu khối thịt. Cho nàng ở trong này sáng khoái một chút không ngại, một lát tiệc tối bắt đầu.... Kia sắc mặt khẳng định đẹp mắt hơn...” Ba người một đường đi xa

Ta không biết là, từ mặt bên đi ra ba người, đúng là phụ thân cùng Nhị thúc và đại ca, hiển nhiên đã nhìn thấy chuyện vừa rồi.

“Nguyên lai trong bất giác, Bạch tiểu thư chúng ta đã trưởng thành...” Bạch nhị gia cười khẽ

“Không kiêu không nóng nảy, không nhất thời đắc chí, võ mồm cực nhanh “Bạch Hạo Lỗi nói “Tiểu muội thật nhẫn được khí”

“Tiểu công chúa bảy tuổi của chúng ta, không bình thường đâu” Bạch đại gia trầm giọng cười nói. Nguyên bản không muốn việc thế tục ô nhiễm thể giới thuần khiết của nữ nhi duy nhất, cũng không có thành giáo sư dạy nàng ngự nhân chi đạo, kinh doanh chi đạo, không thể tưởng được đứa nhỏ này làm người xử sự đều có

bản thân một bộ đầu, chẳng lẽ đây là huyết thống Bạch gia sao?

Tiệc tối sắp bắt đầu, các vị tiểu thư cùng phụ mẫu bọn họ đã an vị cùng phòng phía bên phải. Bọn thị nữ hoa quả điểm tâm rượu trái cây chiều dài, Nhị thúc, Tam thúc, Bạch Ngọc Dương, Bạch An Dương cùng Bạch Mộng Chi đã ở bên trái đại sảnh tương bồi, trung gian khinh ca chậm vũ, rất náo nhiệt. Phụ thân nắm tay ta, mặt sau là Đại ca, tiểu Tứ cùng Tinh Chi mỉm cười ngồi vào vị trí.

Phụ thân cùng Đại ca ở gian giữa ngồi xuống vị trí chủ nhân, tay trái Nhị thúc, Tam thúc ngồi hàng thứ nhất, Nhị ca Tam ca hàng thứ hai, Tinh Chi Mộng Chi hàng thứ ba, ta cùng Tiểu Tứ ngồi vào bên trái. Ta ngẩng đầu nhìn quét một vòng những khách nhân, nguyên lai đôi phụ phụ trong hoa viên kia rõ ràng ngồi ở thủ vị tay phải, trách không được kiêu ngạo như vậy, mà bọn họ cũng nhìn thấy ta, rõ ràng nhị vị này biến sắc, lúc đỏ lúc trắng âm tình bất định. Trong lòng ta cười thầm, trên mặt lại vẫn duy trì tươi cười lễ phép giờ lên cái cốc từ xa hướng bọn họ mời rượu, dùng tay áo che miệng uống một ngụm nhỏ. Bọn họ cũng cuống quýt uống một hơi cạn sạch rượu trái cây trong chén. Tiểu Tứ kỳ quái nhìn ta liếc mắt một cái, sau đó nhìn nhị vị kia, ánh mắt híp lại, nam nhân kia còn hoàn hảo, nhưng nữ nhân lại co rúm một chút. Lúc này vũ cơ đều đã đi xuống, đại sảnh an tĩnh.

“Vài vị lão gia phu nhân tiểu thư đi đến nhà chúng ta, nhà chúng ta sinh huy a

“Tam thúc cười hề hề nói “Chính là trong nhà các vị trắng tròn người đoàn viên....”

“Nơi nào nơi nào..., Bạch tam gia khả chiết sát chúng ta....”

“Bạch mẫu kính chư vị.” Dứt lời phụ thân nâng chén mời rượu, đại gia cũng đều giật mình “Vài cái khuyển tử Ngô Dương, An Dương, Mộng Chi, chư vị đã gặp qua.....

Đây là trưởng tử Bạch Hạo Lỗi, tứ tử Bạch Triển Phong, tiểu nữ Bạch Nhã Nhã, tiểu nhi tử tam đệ Bạch Tinh Chi. Đến, gặp qua chư vị lão gia phu nhân tiểu thư.” Chúng ta nhất tề loát bát nâng chén uống một hơi cạn sạch.

“Bạch lão gia sinh hảo tuần nam mỹ nữ a....”

“Bạch gia có người kẻ tục nha....”

“Vừa thấy liền tài học xuất chúng a....”>_<

“Kim Đồng Ngọc Nữ a....” - -”

“Thì thăm thì thăm thì thăm...” (-__-)b

“Ồm ọp ồm ọp ồm ọp.....” 〰 〰

Lập tức thừa dịp cơ hội một lần nữa chia thức ăn, Tam thúc lại giới thiệu cho chúng ta vài vị ở đối diện.

Nguyên lai phụ phụ gặp lúc trước là nhà giàu thành nam, hơn phân nửa hàng hóa sản nghiệp trong thành Dật Đào chúng ta đều là nhà bọn họ, danh hào “Tụ Hi Lâu”, nghe nói đầu bếp trong nhà còn đi ra vài vị chủ trù trong nhà đại quan kinh thành, không tránh khỏi khí điểm có chút kiêu ngạo. Nữ nhi nhà bọn họ khuê danh Lý Phi Vũ, năm nay vừa mới 7 tuổi, con mắt sáng thiện liếc, khéo cười mỉm chỉ, xinh đẹp nhu thuận, miệng lại ngọt, một ngụm một cái Bạch bá bá, Bạch Đại ca, xem mặt ngoài phảng phất cũng không có kẻ thừa mẩu thân năng mạnh mẽ cùng khắc nghiệt, khiến người ta có ấn tượng rất tốt.

Ghế thứ hai tay trái, là đầu sở hành dật Ngang Nhiên Thành, Nguyên gia. Nhà bọn họ không chỉ có mở phường nhuộm, bố trang, cửa hàng quần áo, còn có thân thích ở kinh thành kinh doanh đồng dạng hạng mục, cho nên tất cả mọi người nơi đây biết quần áo Nguyên lão gia là hàng tươi kiêu đáng đến từ kinh thành. Hơn nữa nhóm lão sư phụ tay nghề rất cao, ta mấy đôi dép lê chính là bọn họ chiếu bản vẽ của ta mà làm, không sai chút nào. Nữ hài nhi nhà bọn họ chính là vị tiểu cô nương mặc áo lam thường nhìn thấy ở hành lang, làn da trắng nõn vô cùng mịn màng, khó được là trên mặt thủy chung đậm cười lại tự trong khung thâm thấu ra một loại cao ngạo quý khí, Nguyên tiểu thư phương danh Thẩm Lam, năm nay mười một tuổi, xem như tiểu hài tử lớn nhất trong những người được đề cử. Yên tĩnh có lễ, nở rộ như hoa sen, thân nhiên tự đắc. Ta xem nàng như vậy, cũng rất thích nàng, ta đối nàng ngọt ngào cười, nàng ngẩn người, lập tức bàn tay mềm nhẹ nhắc chén hướng ta mời. Cái này đối ta ngẩn người, cũng hoảng nhiên nâng chén đáp lễ. Nữ hài tử này tính cách đại khí, không câu nệ nề thái độ tiểu nữ nhi, là người khó gặp ở thời đại này. Ta ngẩng đầu nhìn Đại ca liếc mắt một cái, hần tựa hồ không có chú ý.

Tiểu Tứ nắm giữ tay của ta hỏi “Không an phận chút, cùng người ta uống rượu?”

“Phong, người xem cô nương áo lam kia như thế nào?”Ta mắt to chớp nhìn Tiểu Tứ

“Không bằng người “Hắn không hứng thú nói

“Chán ghét, người ta thật nghiêm cần đâu?”Ta làm nũng không thuận theo

“Thật yên tĩnh, lại cũng không phải làm về ta đây, đáng giá nghiên cứu. Nhưng làm phiền Đại ca lo lắng “Hắn lại nói “Tuy là rượu trái cây, người cũng không nên uống nhiều, cẩn thận bị gió thổi, làm choáng đầu.”Hắn thường thức non mịn ngón tay ta, qua lại vuốt ve.

Kể tiếp chính là Nam Cung gia cùng Thu gia, phân biệt kinh doanh châu báu cùng sinh ý vẫn phòng tứ bảo, hai nữ hài tử kia cũng không sai, chẳng qua xinh đẹp thảo hi không kịp Lý Phi Vũ, bình tĩnh cao quý không kịp Nguyên Thẩm Lam. Nam Cung Lê Nhận quyền rũ không kèm chế được một ít, Thu Nhược Thủy dịu dàng nhu hòa một ít. Nhưng đáng giá ta chú ý là, Nam Cung tiểu thư quần đồ áo trắng, mắt mang hoa đào, ánh mắt lóe ra, lại muốn cố ý bày ra một bộ dáng thẹn thùng, giả vô tình nhìn lên Tiểu Tử cùng Mộng Chi ca ca. Ta cười, cô gái nhỏ xuân tâm động, người mới bao lớn? Chín tuổi, làm gì bày ra thần thái tiểu nữ nhân...

Ta không thể không bội phục những người này, rõ ràng đều biết đến là để xem mắt, nhưng lại ăn ý đáng chết thật tốt một chữ cũng không nói. Nói chút chuyện có hay không đều được, kéo dài thời gian, tuy có Tiểu Tử ở bên người ta, nhưng tên Bạch Mộng Chi kia cũng cách cái khe hở nhỏ ở bên phải ta nha. Người này thường thường cười khê, thường thường phiêu một hai cái ánh mắt, đều làm ta như ngồi trên thảm châm nha.

Bỗng nhiên, Lý lão gia cười ha ha nói “Lần này tiến đến hậu lễ không có mấy phân, nhưng là ái nữ của ta vì Bạch lão gia Bạch Đại thiếu gia cho chúng vị công tử chuẩn bị một tiểu tiết mục, hi vọng các vị không chê cười, ha ha a “

“Nơi nào nơi nào....”Mọi người khách sáo.... Trò hay muốn mở màn

“Phi Vũ đến”

“Đã biết phụ thân, vì Bạch gia thúc thúc, các ca ca hiền vũ, Phi Vũ cao hứng cực kỳ, tự nhiên toàn lực ứng phó” Dứt lời cười nhẹ hành lễ, làn váy bay lên, nguyên lai không biết khi nào cô nương này đã đổi quần áo, một thân váy vũ hồng nhạt tựa hồng phúc thướt tha, càng có vẻ tiểu thiếu nữ đẹp phần trác ngọc thể, mặt mày hàm xuân. Nhạc sĩ đã sớm chuẩn bị tốt, nhạc khúc vui mừng vạn phần, Lý Phi Vũ giống như tiểu tinh linh ở đây toát ra xoay tròn, thủy chung mỉm cười, Tam thúc cũng không cấm vì nàng cô vũ, ta nhột nhột uống nước trà, lơ đãng, dù sao ở trên tivi gặp qua rất tốt. Sau thời gian một chun trà nhỏ, hai gò má Lý Phi Vũ hơi hơi ửng hồng thỏ phi phỏ ngừng lại, đã dọn xong kết thúc động tác, đại gia cũng rất phối hợp vỗ tay sầm dậy.

Tiếp lên sân khấu là Thu tiểu thư, cũng là vũ đạo. Nàng còn không bằng Lý Phi Vũ, bộ pháp mềm mại câu thúc, nhưng khó được rất mảnh mai, có thể xoay thành các loại góc độ.... Ta đảo cặp mắt trắng dã, xem tiết mục tiểu loli biểu diễn... Hảo nhảm chán nha.....

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Rình Coi

Đêm ,khách nhân cất bước ra về. Phụ thân triệu tập tất cả mọi người đến thư phòng,sau khi mọi người ngồi theo đúng vị trí của mình,phụ thân hỏi ý kiến mọi người về hôn ước của đại ca.

Tam thúc thúc nói “Ta xem kia Lý gia tiểu thư Lý Phi Vũ rất là hợp, vừa xinh đẹp lại lễ phép ,không phải bộ dáng ngang ngược.”Phụ thân cùng Nhị thúc thúc nhìn nhau, nhớ tới thái độ cha mẹ Lý Phi Vũ tại trang viên đối với tiểu công chúa.

”Lão nhị đâu?”

”Hỏi phụ thân, An Dương cảm thấy Thu Nhược Thủy rất tốt, tao nhả, là người mềm yếu “Nhị ca gãi gãi đầu nói, xem ra mãnh nam yêu thích nhu nữ.

Tam ca không phát biểu ý kiến, tiểu tử thì nói ai cũng được, nhưng là ngàn vạn lần đừng chọn Nam Cung Lê Nhận, phỏng chừng là mị nằng mị nham cả bữa tiệc nên thấy phiền. Tình Chi nói Lý Phi Vũ nhìn là tốt nhất, Mộng Chi thì nói tùy tiện ai cũng được

Ta mắt tròn trắng nói :blahblah:

”Ta cảm thấy Nguyên tiểu thư rất tốt, đại khí cao quý, ngôn ngữ cũng lưu loát, là một chủ mẫu tốt.”

”Hạo Lỗi cảm thấy thế nào?”

”Tất cả đều theo phụ thân làm chủ “Thế nhưng nói xong đại ca liền đi. . . . Ta lại tập trung thảo luận tiếp cùng mọi người.

Ban đêm, tiểu tử lén lút tiến vào phòng của ta, ta không kịp hô ra tiếng, tiểu tử đã che môi ta.

Ta trừng hắn liếc mắt một cái “. . . Ngô a ngô “Muốn chết rồi

”Đêm nay theo giúp ta khảo sát thân thủ đi “

“. . . . Ngô a a ngô ngô?” Cái gì mà thân thủ cơ?

”Ta chuẩn bị đi tới chỗ Nhị thúc cùng tam thúc. Muốn xem kinh công của mình đến trình độ nào”Khóe miệng hần khẽ nhếch

“... Ngô a ngô a “Buông rồi

”Vậy nên ngươi nhỏ giọng dùm một chút, hai thị nữ của ngươi, ta cũng không điểm huyết ngữ “Nói xong liền buông.

”Ngươi đi gặp rắc rối tìm ta làm cái gì?”

”Hắn là ngươi muốn đi theo giúp ta đi “

”Mới không cần đâu, vì cái gì mà ta muốn chứ?” :-”

”Bởi vì ta phát hiện chơi với ngươi rất khá, muốn ta mang ngươi bay vài vòng “

”Ta mới không có muốn “ :-”

”Làm bộ đi “

”Mặc kệ “ :-”

”Nhã, ta đây chính là vì ngươi a “Hắn ánh mắt vô tội, biểu tình ủy khuất

“... Ngươi đừng để người khác phát hiện được không “

”Đương nhiên được,ta chính là muốn bọn hắn không phát hiện được ta, ta về sau là có thể trở về gặp ngươi rồi, ngươi cũng sẽ không còn nhàm chán nữa, có phải hay không “

“... Không cần.... “Có chút động tâm

”Ta còn có thể mang thiệt nhiều đồ tốt từ bên ngoài đem về cho ngươi mà “Hắn lại tiếp tục quyến rũ ta

“... Ta mới không hiếm lạ “Kỳ thật lắc chân ngươi tặng ta thực rất thích a

”Lại nói “Tiểu tử tà khí cười “Nhã không muốn biết nam nhân nửa đêm sẽ làm gì sao?” :think:

”Nửa đêm đương nhiên là ngủ say “Có lẽ còn có OOOX

”Không nhất định , Nhị thúc mỗi ngày đều hé miệng cười đến cười đi , còn không sinh tiểu ca ca, tiểu đệ đệ chẳng lẽ là long dương chi phích (đoạn tụ)?”
no3:

“... .”Vài năm ở ngoài này ngươi học mấy cái linh tinh làm gì a

”Tam thúc tối thích uống rượu, tửu lượng lại kém, khó không thể nói lúc này đang ở nơi nào trên ghẹo nữ nhân đi . . . cũng có thể đi nghe xướng rồi “

“... .”Không thể nào. . . .

”Đi thôi Nhã “Dứt lời không đợi ta phản đối liền trực tiếp ôm lấy ta bay ra cửa sổ, ta hoảng sợ, nhanh chóng kêu nhỏ thanh âm chôn vùi tại cổ tiểu tử

Tra xét nửa ngày, nguyên lai tam thúc cùng phụ thân đang nghiên cứu tại địa phương nào. Đành phải đem mục tiêu chuyển dời đến trên người nhị thúc. Phụ thân ta là đánh chết cũng không đi mấy cái địa phương linh tinh, đối với điểm ấy tiểu tử cũng âm thầm đồng ý

Đứng trên ngọn cây, tránh thoát mấy chỗ gia đình chuyên tuần tra, ta cảm thấy kỳ thật thám hiểm trong đêm cũng là việc thập phần thú vị, cuộc thi trung học trước đây của ta cũng không khiến ta khẩn trương như dưới tình huống này.

Thật cẩn thận quan sát mãi không thấy nhị thúc đi ra ngoài, tiểu tử đi trước dò xét một vòng, phát hiện trừ bỏ thị hầu căn bản là không có bóng dáng nhị thúc. Hai chúng ta ngồi xổm đầu tường nhỏ giọng nghị luận

”A? Như thế nào đều không có người “

”Có phải hay không cũng đang ở chỗ phụ thân?”

”Sẽ không, phụ thân kia bóng dáng bên cửa sổ chỉ có hai người a “

”Ngươi không dám đi qua nên không thấy rõ đi “

”Có gì mà không dám? Ta đây là không muốn tìm phiền toái, lại nói ngoài cửa chỉ có cha gã sai vặt cùng tam thúc , không có Nhị thúc a “

” không phải là đi nhà xí đi... ”

“...”

”Ta đã biết, là tại hậu viện nhi! ! !”

”Đúng vậy! !”

Tiểu tứ lại ôm lấy ta tiếp tục nhảy vọt đi ra ngoài. Ngẩng đầu nhìn hần chốc trước khi đến đã chuẩn bị đầy đủ , một thân thâm sắc (trang phục màu tối) trang phục và đạo cụ, đáng tiếc ta đang từ ô chần bị hần đến lôi đi, thân thể còn mặc áo ngủ a. Đành phải cầu nguyện hoặc ánh mắt mọi người không tốt, hoặc là công phu của tiểu tứ thực sự như mọi người nói dùng mãnh phi thường đi

ánh đèn mờ nhạt chiếu vào nữ nhân kiều diễm đi vào trong viện, cũng không biết đám thị thiếp của Nhị thúc ở nơi nào, vẫn là biện pháp cũ của tiểu tứ, nhìn xem gã sai vặt của nhị thúc ở nơi nào, kết quả gã sai vặt nơi này sớm đã đi nghỉ trong một phòng,cũng thật lạ, chủ tử qua đêm tại đây,hạ nhân phải đứng bên ngoài cả đêm đi? Tiểu tứ ôm ta các góc tường nhỏ để kiểm tra, còn suýt nữa đụng vào vài tiểu nha đầu, nguyên lai một gian phòng trong viện có người đến người đi,vài chủ nhân giờ còn đang chơi mạt chược.

Rốt cục không phụ lòng người, tìm được Nhị thúc là mục đích tối nay mà, tiểu tứ mang theo ta từ góc tường tiến lên, lặng yên không một tiếng động rơi xuống đất, hần dẫn dò nhỏ bên tai ta

”Người không có luyện qua công phu cũng chưa từng học qua cách che dấu khí tức,sẽ dễ dàng bị phát hiện,lát nữa người ngừng thở, hút từng tia khí, lại chậm rãi thở ra, nghe thấy không “

... . Ta không nói gì, biết sẽ dễ dàng bị phát hiện lại còn tới tìm ta. Ta nguyệt hần một cái, hần cười meo meo sờ sờ đầu của ta .

Càng tới gần cửa sổ, càng cảm thấy không khí quỷ dị, những ánh nến hắt ra cửa sổ lay động bất định, ta kéo kéo góc áo tiểu tứ, bắt an nhìn hần một cái, hần liếc mắt nhìn ta một cái sau đó nắm chặt tay ta. Đột nhiên một tiếng than nhẹ của nữ tử truyền ra, ta khòe mắt ta khẽ giật. Chẳng lẽ là. Để chứng thật ý nghĩ của ta, bởi vì ta nghe thấy được nàng kia duyên dáng gọi to

”Nhị gia. Không cần. . . a ... ummm”

Ta kéo mạnh tay tiểu tứ, hần kỳ quái nghiêng đầu sang chỗ ta, ta hướng hần nháy mắt , tiểu tứ này cho rằng ta sợ hãi mà dối ý, còn trấn an vỗ vỗ tay ta, hướng ta cười rất có cảm giác an toàn, lôi kéo ta nhanh chóng trốn dưới cửa sổ. Ta vô lực tựa vào tường, mắt tròn trố, bởi vì bên trong nữ tử thanh âm thờ gấp , nam tử gầm nhẹ rõ ràng bên tai. . . .

”A, Nhị gia... . um Tiểu Yên không được a “

”Ấn. . . Không cần a. Thúc thúc cũng chịu không nổi.”

... . Kháo, còn 3P nữa. . . Nhị thúc a. Thật đúng là nhìn không ra. Ta tà tà liếc tiểu tứ một cái, muốn nhìn về mặt của hần, ai ngờ tên này hai lỗ tai đã dựng thẳng , về mặt nghi hoặc. Ấn, âm thầm gật đầu,đứa nhỏ 8 tuổi đối với chuyện này đúng là không hiểu. Ta kéo kéo hần, để hần đem lực chú ý từ bên trong kia chuyển dời đến ta , ta dùng khẩu hình

”Chúng ta nên trở về rồi”, ai ngờ hần không những không để ý tới ta còn đứng thẳng dậy tìm được cửa sổ, dùng đầu ngón tay dính nước miếng vạch trên cửa sổ một lỗ, ta kinh hãi, lại không dám lên tiếng, tiểu tứ người như thế nào có thể nhìn lên người ta làm việc, huống chi bên trong vị kia cũng là trưởng bối người a. Ôi mẹ ơi. Ta cảnh giác nhìn chung quanh, giúp hần canh chừng, hoàn hảo không có gì khả nghi, phòng chừng biết chủ tử đang "làm việc", tất cả đều đã tránh xa nơi này đi. Ta ngẩng đầu nhìn nhìn tiểu tứ, tâm tình hần bất định. Bỗng nhiên hần cúi đầu nhìn ta, ta run run, hần đem ta kéo đến, Nhị thúc ở bên trong ta không dám phản kháng giãy dụa đành phải ngoan ngoãn đứng lên, tiểu tứ không khỏi phân trần tiếp tục đẩy đầu của ta tiến lên nhìn cái lỗ nhỏ phía trước.

Ngô, không thể không nói. . . Kỳ thật vóc người nhị thúc đẹp cực kì. Chẳng trách thân thể lớn lên ,cánh tay có lực, vì kiều mông, bởi vì tình dục mà phượng nhãn mị lên, chân dài khỏe khoắn tựa tuấn mã rong ruổi khoái ý.

Trên giường bốn phía hỗn độn, Nhị thúc cầm lấy eo nhỏ một nữ nhân từ phía sau kịch liệt kích thích , nữ nhân kia khòe miệng xuất chỉ bạc nhắm mắt lại rên rỉ , trong tay còn cầm lấy cái dương vật giả màu đen lớn cỡ bắp tay đặt tại hoa nguyệt nữ nhân bên cạnh theo tốc độ ra vào của Nhị thúc.

”Thúc thúc cảm thấy đồ vật kia tại nơi đó như thế nào?”Ngữ khí Nhị thúc tà vọng hướng hỏi ,tay kia không ngừng vuốt ve hạ thân thô to đang cắm tại hạ thân nữ nhân.

”Ngô. Nhị gia. Người xấu a. . . Người ta. . Người ta đến a “Thúc thúc mị nhãn như tơ nói.

”Người sao?”Nhị thúc mạnh mẽ vuốtvết đôn dưới thân nữ nhân, nữ nhân kia lập tức lắc lư vòng eo,dương cụ trong tay theo động tác mà tốc độ tăng lớn,bên kia Thúc thúc lại lớn tiếng rên rỉ, đem thất lưng rướn lên nghênh hợp, vưon tay tại tiểu huyệt chính mình, dùng sức vuốt ve,xoa nắn trần châu

”A. Tiểu Yên tiểu Yên. . . Chính là chỗ đó. A a.”

”Người. . Cái tiểu dân đang. . . A. Nhị gia nhanh a... Người đào thực thoải mái.”Tiểu Yên kêu nhỏ từ hơi thở mùi đàn hương trong miệng khêu gọi, quỳn rũ trần ra

”Thúy Thúy lại đây “Nhị thúc trầm giọng nói.Tại mặt động Thúy Thúy còn chứa giả dương cụ, đi lại đây, đến phía sau Nhị thúc , trước dùng ngực lớn bao vây chặt cụ vậtđang phòng lớn của nhị thúc,sau đó lập tức chậm rãi cọ xát đi xuống, vươn tay sờ vật kia theo động tác rong ruổi của Nhị thúc, cúi người xuống phía dưới,chậm rãi há mồm ngậm chặt cụ vật sớm sung to. . . .

”Aa “Nhị thúc gầm nhẹ. . . . Vươn tay đỡ lấy đầu Thúy Thúy , ấn mạnh ra vào, làm cho vật kia ra vào sâu trong miệng. . . .”Cô gái nhỏ càng phát ra thanh âm dâm dăng...” Nhị thúc lại lập tức bắt lấy tóc Thúy Thúy kéo ra, dùng sức đem Thúy Thúy áp tới bên giường, nâng một chân của nàng quần quanh hông “Đến Thúy Thúy, để gia nhìn xem ngươi có bao nhiêu ướt. . . .”

”Nhị gia. . . . Nhị gia. . . . Thúy Thúy muốn. . . .”Thúy thúy vặn vẹo thân mình, vươn ra bàn tay mềm mại không che giấu hạ thân, để Nhị thúc thấy rõ ràng dương cụ giả nhô ra phía trong tiểu huyết nàng. Nhị thúc cầm phía ngoài dương cụ giả khẽ xoay tròn, lại dùng tay ấn nhay chân trâu, Thúy Thúy kêu rên lên thanh

“ . . . Nhẹ. . . Nhẹ một chút. . . . Umm . . . A a “

Nhị thúc rút vật kia ra đồng thời thấy tại kiêu đồn chảy ra một cổ dâm thủy

”Nhị gia. . . . Ta muốn. . . .”

Ha ha Nhị thúc cười mắng một tiếng dâm oa liền đỡ ngọc hành chôn sâu đi vào, dẫn tới Thúy Thúy một trận run rẩy.

”Tiểu Yên, đùa bốn chính ngươi cho ta xem “Nhị thúc lại ngẩng đầu nói với Tiểu Yên đang thờ dốc, Tiểu Yên lập tức cười - quỵên rũ quỵên xuống hướng về phía Nhị thúc tự thừa sáp ngón tay rại tiểu huyết, nước trong tiểu huyết chảy róc xuống theo nhịp ra vào ngón tay

”Nhị gia... A a... Thúy Thúy. . Thúy Thúy muốn tới. A a. . . .”

...

Ta đỏ mặt , cổ cứng ngắc , suýt nữa hô lên , ta đồng thời lên nhìn trên mặt tiểu tứ. . . . Hắn cũng đang nhìn ta, trên mặt cái hiểu cái không, tay ta trong tay hấn tất cả đều là mồ hôi. . . . Ta mập máy phần môi, muốn nói nhưng rốt cục không có nói ra. . . . Một cái bóng đen nhanh chóng phóng tới phía sau tiểu tứ, ta còn chưa kịp nhắc nhở nhưng đã muộn, hai chúng ta g đã bị người nọ một tay một cái tới ngoài viện. Đương nhiên người nọ thấy rõ chúng ta làm gì, khóe mắt có một chút run rẩy. Nguyên lai Nhị thúc phát hiện bóng dáng chúng ta.

”Tứ thiếu gia, Ngũ tiểu thư, đã đắc tội “Hắn quỳ gối trước mặt chúng ta

“... .”

“ . . . Đứng lên đi. . .”Vẫn là ta tương đối thanh tĩnh

”Không biết tiểu thư ,thiếu gia đêm khuya đến tận đây là. . . .”

”Đi bộ “

”Đi ngang qua “: . . . Ta cùng tiểu tứ chột dạ đáp. . . . ta thấy khóe mắt thị vệ lại giật giật

”Hiện tại không còn sớm, ta đưa nhị vị chủ tử trở về phòng đi “

”Không cần “

”Ngươi đi đi “^:)^

“...”

Tiểu tứ ôm lấy ta xoay người linh hoạt đưa đi..

Trở lại phòng, tiểu tứ cùng ta thấy không khí không thích hợp.

”Nhã. . . Cái kia Nhị thúc. . . .”Sau đó hắn không biết nói như thế nào nữa

”Ha hã ha hã ha hã. . . . Cái này chứng minh Nhị thúc không phải bắt lừa đi... ”Ta cười

”Bọn họ. . . . Giống như thực. . . . Cao hứng lại giống như rất thống khổ... Bộ đáng đâu “

Tiểu tứ cuối cùng tổng kết cảm nhận

”Tiểu tứ, chúng ta không hiểu, cái kia... Cái kia. . . Là việc làm của người lớn. . .”Ta cũng không cùng hắn giải thích như thế nào.

”Người lớn u. . . . Kia trưởng thành, chúng ta hai cái... .”

”Dừng. Chúng ta là huynh muội ruột, không thể đâu. Cái kia. . . Chỉ có vợ chồng mới có thể. . .”Làm vậy là loạn luân a.

”Vợ chồng? Nếu cha đem người hứa gả cho Tinh Chi, Tinh Chi có thể như vậy đối với người? ? ?”

Tâm tình hẳn khó kiềm chế nói.

“... Theo lý như vậy là đúng rồi, chính là ta. . .” Ai cùng ai a

”Ta không chịu được! ! ! Nhã, ta là không chịu được! ! ! !”mặt hần đỏ bừng, giận dữ chạy đi ra ngoài.

”Ai. . . Người “Ta buồn bực , ca ca người là từ cửa sổ vào a, đột nhiên la to rồi lại từ trong đi ra ngoài sẽ dọa Tiểu Nguyệt các nàng

”Chủ. . . Chủ tử. . . .”Tiểu Bích là người thứ nhất xông tới nhìn xem ta thế nào

”Tứ. . . Tứ thiếu gia. . . Đến để làm gì vậy?”Tiểu Nguyệt vào ngay sau đó

”Mộng du!”Ta mặt không đổi sắc nằm lại trên giường

“... .”

“... .”

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Cung Điện

Hiện tại ta cùng Tinh Chi đã 13 tuổi, từ ca 14 tuổi rưỡi, Nhị ca Tam ca 16 tuổi, đại ca 18 tuổi, đại biểu ca Mộng Chi 16 tuổi

Lúc lên 13,ta thiết kế xây lại đằng sau viện. Ta thiết kế để suối nước ôn tuyền tại hậu viện , xây thêm mấy căn nhà nữa đằng sau,tạo khung cảnh giống suối nước nóng tại nhật bản.

Nhìn từ bên ngoài, toàn bộ phòng ốc xây cao hơn mặt đất nửa thước , bên ngoài trừ bỏ ôn tuyền kia không xây lan can cho tiện đi lại, mặt khác toàn bộ xung quanh phòng ốc đâu đâu cũng có lan can bằng trúc, trên tầng còn có bậc thang cũng làm từ trúc, còn thiết kế thêm một cửa chính cùng một cửa phụ cho tiện đi lại. Ôn tuyền bốn phía đều xây bằng ngọc thạch, hai bên dĩa suối nước nóng là đài phun nước, từ trong miệng đài phun nước hình rồng bằng đá ,làn nước ấm chảy ra khiến không gian được bao phủ bởi tầng khói.Hành lang có tổng cộng ba phòng ốc, tại mỗi cột đều treo những vải lụa trắng mỏng, theo gió nhẹ nhàng phát pho; bên ngoài hoa đào nở rộ sắc hồng, vài khóm trúc xanh biếc, giống như tiên cảnh nhân gian

Trong phòng đơn giản cực kỳ, được chia thành 3 phần.Một phòng có hai cửa chính,bên trong lại có hai gian phòng nhỏ, một gian là chỗ Tiểu Bích, Tiểu Nguyệt nghỉ ngơi, một gian khác dùng để chuẩn bị trà ,rượu, hay vài vật cần thiết. Hai gian này đều có một cửa thông đạo nhỏ ra tận hiên ngoài , dài và hẹp, trải da lông huơ cao cấp thành một đường, trên mặt đất,cuối thảm là bình phong gần như trong suốt che đầy những đồ dùng để tắm rửa. Sau bình phong,toàn bộ xung quanh là gương làm bằng gỗ lim mài nhẵn được che phủ bởi một lớp sơn sáng.Đầu đầu cũng che phủ bởi màu nước son khiến không gian trong phòng cao hơn ngoài cửa hiên nhiều.Bên trong xây dựng 5 bậc thang cao bắc lên tận giường cao,từ trên giường thấy cột bốn phía cao lớn chất ngất,cây cột được điêu khắc tuyệt đẹp,cùng với ánh sáng của dạ minh châu lại càng nhu hòa. Trên đỉnh 8 cột đều treo dải lụa tím cùng hồng nhạt , rủ xuống mặt đất,sau lụa mỏng lại treo thêm từng dải rèm thủy tinh cùng ngọc thạch,nửa kín nửa hở che tại không gian ngủ.

Toàn bộ vách tường phía phòng bên phải từ nóc nhà đến sàn nhà đều khảm bảy tám phiến đá sáng như gương đồng, khiến cho bên trong như có sương mù bao phủ. Đằng trước, một cái ao hình trứng tựa như bồn tắm, ngay cả khi đang tắm cũng có thể mơ hồ thấy hình ảnh chính mình phản chiếu qua gương đồng, kiêu diễm lãng mạn. Mặt sau gương là tủ đựng quần áo bằng gỗ lim mà ta thiết kế rồi mời người chế tạo,dùng để cất quần áo vải vóc , lụa là,cũng không giống tủ quần áo thông thường, ta có thể dễ dàng chọn đồ.

Phòng bên trái che phủ bởi bức màn lụa trắng phía trong hai bên đều đặt bàn ghế .Gian phòng này chủ yếu ta dùng khi rảnh rỗi, thứ hai chỗ này không cần có nhiều người biết. Cửa sổ khung vuông làm bằng gỗ lim .Bên cạnh bàn trang điểm là đồ trang điểm hiện đại ta tự chế,phía trên là gương lớn,dưới sàn lát đá hoa. Bàn trang điểm giống như cái tủ nhỏ, có nhiều ngăn. Bốn phía quanh phòng bày những chân nến, càng khiến cho gian phòng mờ nhạt nhu hòa, không khí tuyệt vời.

Ta mang Tiểu Bích, Tiểu nguyệt đi thăm cung điện nhỏ này, coi như là khánh thành .Hai tiểu nha đầu các nàng há to miệng, nói chưa từng có gặp qua phòng ở như vậy,y thích tràn đầy mặt,sau một hồi nói thích hương thơm trong giường, trong chốc lát lại nói thích ôn tuyền, còn nói sợ khi tắm sẽ bị người ta nhìn đầu. Mặt ta tròn trắng liếc họ một cái, phong nguyệt lâu ngự giữa Bạch trang, kẻ nào không muốn sống dám chạy tới nơi này rình coi?

Lại nói nơi này tuy rằng rầm rộ xây dựng , chính là người khác cũng chỉ là biết tiểu thư ngại vườn quá nhỏ, muốn xây dựng thêm, lại cũng không biết cụ thể biến thành bộ dáng gì, ngay cả phụ thân ta cũng chỉ nói muốn xây thêm ôn tuyền, nhưng cũng chưa nói ra khỏi lâu,phòng chừng có thể thấy người

trong trang ra ra vào vào, nhưng không thể tưởng được cách xây dựng này hiệu quả đến vậy, cho nên sẽ ai can thiệp vào nữa.

Tam thúc còn muốn đến thăm đâu, nhưng đây là nơi nữ hài tử tắm rửa sao có thể cho vào. Lại nói những người ta thuê, ta đều cho thêm tiền công, dùng hào danh Bạch gia không cho họ truyền tin này ra ngoài. Những người đó đều xây dựng cho các nhà quyền quý, khó có thể nói họ không đem thiết kế mật thất cùng ám các này ra ngoài, nhưng cũng biết rõ đâu là bí mật quan trọng phải giữ kín, nếu không sao có thể sống đến tận hôm nay. Lại nói ngoài ta ra, không ai ở không gian này có thể nghĩ ra bản thiết kế kì lạ như vậy

”Chủ tử chủ tử “Tiểu Bích hưng phấn nói:

”Trên biển này viết cái gì? Tên trên biển hẳn là rất khác đi?”

Ta ngẩng đầu nhìn bảng hiệu che lụa đỏ phía trên cửa chính, ta cho người dùng gỗ sáng như gương đồng làm, khung nạm vàng ròng. Ta lôi kéo góc lụa phía dưới “Roạt “Vải đỏ hạ xuống, chỉ thấy dưới ánh mặt trời bảng hiệu ánh vàng rực rỡ chói mắt, bốn chữ lớn như rồng bay phượng múa ghi “Phong nguyệt bảo giám “.

Ta mỉm cười, trừ bỏ này bốn chữ này, ta không nghĩ ra địa phương nào có thể thích hợp đặt hơn nơi này . . . Thật sự vui thích a.

Ta bắt đầu cuộc sống hàng ngày khi tiếp khách vẫn là tại phong nguyệt lâu, bởi vì phong nguyệt bảo giám đã trở thành bí mật của ta, ta không muốn cùng người khác chia sẻ. Đứng trước Phong nguyệt lâu vẫn là phong nguyệt lâu, vẫn là hành lang gấp khúc, nhưng mặt sau đã sớm cải biến.

Từ năm trước thân thể ta bắt đầu phát dục (dậy thì), ta nhắc phòng bếp mỗi ngày bung tới một chén tiết canh. Tiếp trước ta chỉ biết đến thời điểm này cần phải bổ máu, mà mỗi ngày một bát tiết canh là tốt nhất, đáng tiếc khi đó đi làm về mệt chết người, làm tiết canh lại cần lửa nhỏ đun liu liu, thật tốn thời gian. Hiện giờ có người làm cho, ta mới hưởng thụ a

Ta lại gặp bên đại tẩu tương lai của ta, cũng chính là Nguyên gia. Nơi họ làm rất nhiều quần áo, áo khoác, dù sao ở nơi này cũng không có khả năng mang theo những quan điểm thẩm mỹ hiện đại, chẳng qua xiêm y ở đây mới lạ hơn nơi khác mà thôi, ví dụ như thắt lưng lấp lánh, lại ví dụ như ống tay áo thùng thình đem sửa thành bó lại Mấu chốt là nội y, không phải là người hiện đại sẽ không biết đến thứ này đâu, chính là khi nghe xong yêu cầu của ta, mời Nguyên sư phụ đến bàn luận cách làm kiểu dáng hần đã mất đồ tại hồng, chẳng qua cùng hần thảo luận về hình thức, chế tác nội y cùng quần lót thôi. . .

Xem ra ta đã đánh giá quá cao sự hi sinh vì nghệ thuật của họ, mới như vậy mà mặt đã đỏ, cũng may ta còn là em chồng tương lai của Đại tiểu thư nhà bọn họ, chẳng lẽ lại không nể mặt mũi ta, sư phụ già nói mình già rồi già rồi, có chút ý kiến cũng không kịp người trẻ tuổi chúng ta, để hần đóng cửa, sai tiểu đệ từ đến cùng ta thảo luận cũng toàn quyền ủy thác hần xử lý. Dứt lời, hần kêu người đến, sau đó quay bước đi nhanh, nhìn bước đi như bay ai có thể nhìn ra người này đã hơn năm mươi ???

Sau một tiểu công tử đến đây, nói là tiểu đệ từ tốt nhất của sư phụ Nguyên gia, hần chưa bao giờ xuất đầu lộ diện gặp người. Ta sợ sẽ đem tiểu gia hỏa này dọa chạy, nhanh chóng mang ra kia một bộ trà ngon và lấy điểm tâm chiều dài một phen. Ta sớm đã dự liệu sắc mặt kinh hồn bạt vía của tiểu tử, tiểu công tử chính là liếc mắt nhìn ta một cái, liền nhớ tới cần phải thảo luận chế tác thiết kế cùng ta, trong lòng ta thở phào một hơi.

”Bạch tiểu thư có thể hay không giải thích cho tại hạ một chút, cái này gọi là đồ lót? “Hần chuyên tâm nhìn bản vẽ hần chưa từng được thấy qua, thấy hần nhìn không rời mắt nhìn chăm chăm bản vẽ, khiến ta cũng phải đỏ mặt.

”Khụ, cái này đi, giải thích đơn giản là, một cái khuôn đúc hình bộ ngực! ! Cho nên mấu chốt là muốn có hình dạng hảo, về sau khi thân thể lớn lên, thứ này cũng lớn lên, nhưng lại không thể trôi buồm cùng kích cỡ, tác dụng của khuôn mẫu chính là tạo khuôn nhiều kích cỡ để may. . . Khụ, không biết công tử người có thể hiểu được ý của ta không?”

Cùng một người nam nhân giải thích công năng Bra thật sự thực xấu hổ. Ban đầu ta cho rằng sư phụ hần có tuổi nên sẽ có kinh nghiệm, nhìn người khác xấu hổ, chính mình cũng rất muốn cười rất có cảm giác kì lạ, chính là tiểu sư phụ này không xấu hổ, người xấu hổ là ta Thật đáng giận a

”Bạch tiểu thư không cần kêu tại hạ là công tử này công tử kia, tại hạ cũng chỉ là đồ đệ dật may thôi “Người này mỉm cười, rất ư tiêu sái

”Tại hạ họ Lộc, tên một chữ một cái trạm tự, tiểu thư có thể giống như sư phụ gọi ta Tiểu Lộc “Nai con? Ta một miệng trà thiếu chút nữa phun ra đi, vội vàng che miệng ho khan, nai con này vội vàng đem khăn đưa ta. Bình tĩnh đối đãi về sau hần lại nói

”Bạch tiểu thư ý tứ của ngài hơi chút khó hiểu, để làm thành thứ này rất đơn giản, nhưng muốn tác dụng tốt cần vải vóc tốt một chút tránh thời điểm khi dùng lại cảm thấy khó chịu “

”Tiểu. . Tiểu Lộc công tử “Tên này thích ứng nhanh thật

”Xem bản thiết kế này đi, có thể dùng vải ta quyền tạo thành hai lớp, bên trong ép sợi bông về phần tác dụng, thì không dùng vải quá thô là được “Ta nhấp một miệng nước trà

”A? Tiểu thư nói thẳng “

”Có thể tại cái đáy tùy hình lọt vào ngực, như vậy là có thể cố định. Nhưng tài liệu này còn phải cân nhắc, bạc rất mềm, không được, có lẽ vàng còn có thể? Tiểu Lộc công tử có đề nghị cái gì không? Nơi này có gia công sắt hay không, ta cũng không rõ lắm

”Lời nói của tiểu thư có tương lai. Trở về đề tại hạ thử một lần liền biết, mặt khác chỉ bạc chỉ cần hơi thô một chút liền không cần lo lắng bị biến

dạng. . .”Nai con không nhìn lên gật đầu nói

”Còn có một chuyện không rõ, này mặt sau cổ định như thế nào?”

”Có thể dùng khuy áo “ta không trông cậy vào kim chước yếm khoá cùng dây thun ,về mặt hấn như bùng tính đại ngộ sau lại đột nhiên không nói

“”Nai con cư nhiên cũng đồ mặt,quanh co giống như muốn nói gì

”? ?”Về mặt ta như đang hỏi hấn

”Này. . . Đối với yêu cầu của Bạch tiểu thư, yêu cầu của Bạch tiểu thư . . Cái kia lớn, mà còn. . . vóc dáng tiểu thư còn nhỏ. . . . Về sau đầu cũng cần thay đổi thường xuyên , cái này tùy. . . . Còn muốn lớn dần . . . Cho nên. . . .”

Nhìn hai má hấn ửng đỏ, trên trán cũng toát ra mồ hôi, mắt búp bê mở to cũng mơ hồ lóe ra tia bất định, bản vẽ đã bị hấn nắm chặt nhàu nát. . . . Ý hấn ta cũng hiểu được ,muốn nói cơ thể ta đang trưởng thành, ngực cũng trưởng thành đi,muốn làm sao đo cỡ . Trong lòng ta cười thầm, nguyên lai người cũng lúc có xấu hổ a. . .

”Ta hiểu được, người cần vật liệu gì,cần bao nhiêu ngân lượng, chốc nữa nói với thị nữ của ta, về ,còn về việc lúc nào ta muốn làm tiếp. . . Ta sẽ kêu người mời tiểu Lộc công tử “

”Hảo, hảo “Hấn cũng mạnh mẽ gật đầu

Giải quyết được một khó khăn không nhỏ,việc còn lại chỉ còn quần lót, đai đeo cũng vậy ngủ cũng không vấn đề gì rồi.Vấn đề quần lót cũng giải quyết khá đơn giản, nhưng khi nhìn khuôn mặt hấn khó xử khi phải làm cái này chắc tốt lắm, haha.Váy ngủ cũng có thể giải quyết nhanh gọn, chính là phân vai phía dưới dùng cùng loại vải mỏng, mềm , chiều dài vừa đầu được cái mông,ở hiện đại còn coi là quần short đi, mặt trước hơi phiền vì không có cúc. Lại nói lụa mỏng mà dùng nút thắt sẽ ảnh hưởng tới nữ cảm . Vậy nên liền đổi thành mấy dây mỏng tại thắt tung buộc lại,bọc chặt đùi trắng nõn, yêu nghiệt a. . . . Thật nôn nóng muốn nhìn thành phẩm,ta mặc vào hấn rất kiểu diễm đi. . . Rất lãng mạn

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Ngoại Truyện 1

Ta là một đứa cô nhi, ta không biết cha mẹ mình là ai, ta cũng không có tên. Ký ức cuối cùng ta nhớ là tại Bạch phủ, nơi này chính là nơi chủ nhân đầu tiên của ta sống-Bạch tiểu thư. Năm ấy ta 3 tuổi,lần đầu gặp sư phụ, ngài nói căn cơ của ta rất tốt,ta liền được chuyển từ nô dịch lên làm ảnh vệ. Tuy nói là ảnh vệ của nơi này,nhưng nơi đây vách tường cao ,sân sâu, nghe những người khác nói đây là nơi sâu nhất Bạch phủ.

Mỗi ngày ngoài cơm ngủ say chính là luyện công không ngừng nghỉ , sư phụ nói, nơi này chỉ dựa vào thực lực mới có thể nói chuyện, ai lợi hại nhất thì có thể được chọn phòng tốt nhất cũng như đồ tốt nhất, không có công phu chỉ có chết. Mà chúng ta tồn tại chính là vì bảo hộ chủ nhân Bạch gia, người nơi này đều do chủ nhân Bạch gia cứu về từ các nơi, sư phụ nói mệnh của chúng ta là do Bạch gia cho , cho dù ngày nào đó Bạch gia muốn lấy về cũng không thể một chút nhũn mảy, cho nên là ảnh vệ nơi này, chúng ta chính là ảnh, vì Bạch gia mà tồn tại

Cách nửa năm Bạch gia lại thay 3 ảnh vệ,người kiểm tra đều là đại tam gia, đều sẽ đến tra xem công phu chúng ta. Ta biết đó các ngài vì những tiểu chủ tử mà đến, tiểu chủ nhân từ công việc học nghệ sau đó trở về có thể đảm đương trách nhiệm gánh vác gia tộc ,trong đó có việc quan trọng là tìm vệ ảnh cho mình, cả đời chủ nhân chỉ có một ảnh vệ, ảnh vệ cả đời này cũng chỉ có duy nhất một chủ nhân.Khi lập khế ước, mọi thứ của ảnh vệ đều thuộc về chủ nhân .

Xung quanh ta không có một vị bằng hữu nào, chúng ta chỉ là cùng dưới một mái hiên mà thôi, đương nhiên tuổi bọn họ đều lớn hơn ta, nhưng ta cũng không cho rằng mình yếu hơn bọn hấn. 5 tuổi năm ấy ,ta một mình thân đầy máu đi ra từ rừng rậm, ta tự nói với chính mình thế giới này chỉ có nhân tài vô tình mới có thể sống sót .Đó là địa ngục ta sẽ không bao giờ quên .32 đứa nhỏ đều không sống qua 10 tuổi, còn sống ra ngoài chỉ có 9 đứa,mà ta là đứa thứ 9.

Sư phụ đem chúng ta mang đến chỗ rừng rậm sâu thẳm, mỗi người trên người chỉ có một chủy thủ (dao ngắn),không thức ăn, không mồi lửa,hấn nói cho chúng ta biết hấn chờ chúng ta tại một nơi khác trong rừng, hấn chỉ cần trước hết 16 người có thể ra ngoài. Ta cho rằng chỉ cần đề phòng độc xà mãnh thú, lại quên đề phòng đồng bạn của ta, bọn họ để ý tới sư phụ muốn lưu lại một nửa số người, vì giám sát cạnh tranh mà tàn sát lẫn nhau, bởi vì mọi người đều biết tại Bạch phủ chỉ có ảnh vệ được chủ nhân nhận mới là ảnh, nếu không sẽ sống không yên, mà cho dù vậy. . . .

Không có khả năng có tới 16 vị chủ nhân Bạch gia.Ta đột ngột bị đao vung tới, cũng may đúng lúc né tránh ,ngoài đổ máu cũng không ảnh hưởng gì, nhưng lại khiến đầu ta choáng váng. Biết bọn họ đã đi trước, xem ra là muốn cho ta tự sinh tự diệt, chịu đựng ta tăng cước bộ tìm kiếm thảo dược cầm máu đơn giản để băng bó, dùng chủy thủ cắt lấy một miếng thịt đã hong trên cánh tay mình để làm lương thực, ta không cho là ta còn khí lực đi săn. Ta lễ bệch bước lại bọn bước tiến về phía trước. . .

Dọc theo đường đi rải rác thì thể đồng bạn , ta đoán còn lại bao nhiêu người chưa chết đi. Có thể con đường này khiến chúng ta phải thô bạo tàn sát đồng bạn nhưng may mà không có gặp dã thú, nếu không hiện tại ta không chết cũng mất nửa cái mạng. Cuối cùng ta cũng tìm đến được trước mặt sư phụ, gãy dựa đứng lên, ta không nhìn mặt những đồng bạn xung quanh, ta đối với sư phụ nói “Ta muốn trở thành ảnh vệ!”

Vài năm sau, tiếp tục luyện tập . Bởi vì thí nghiệm lúc trước quá cường hãn, tuy rằng không có người nhắc lại , nhưng là đã để lại sâu thẳm trong chúng ta một kí ức có thể nói là khó quên nhất. Đối với đồng bạn cũng chỉ là xã giao sơ qua, càng không phe phái nào. Chẳng qua ta càng ngày càng trưởng thành, diện mạo cũng không giống như vóc người càng ngày càng nam tính, ngược lại còn có vẻ thanh tú. Chính mình đối với loại dậy thì này không có ý kiến gì, dù sao diện mạo là do cha mẹ cho ,xoi mói cũng không thay đổi được gì. Thế nhưng ánh mắt của đồng bạn càng ngày càng làm cản, có châm biếm , mê hoặc , mê luyện , tình dục . :thumbdown:

Ta hồ hững,nếu cái gì cũng chỉ dựa vào sắc đẹp có thể đoạt, vậy ta càng muốn tự mình làm, vậy nên ta lại càng ngày càng không ăn diện, tóc cứ để rối tung , xiêm y nghèo khổ rách nát. Sau lại không hề yêu cầu sư phụ giúp đỡ, bắt đầu chính mình hoàn thành nhiều nhiệm vụ tương đối khó khăn,từ từ không ai dám khinh thường ta nữa, mà ta cũng bắt đầu tránh chạm mặt nơi đồng người, tập thể.

Đối với chuyển biến của ta, sư phụ không khỏi thờ dài. Ta biết ta không phải ảnh vệ có võ công xuất sắc nhất , nhưng là cần nhẫn nại như thế nào, bao lâu ta cũng chịu được .Ta có thể tại lúc tuyết rơi đứng bất động vài canh giờ chỉ để săn động vật tốt nhất, bởi vì động tác dư thừa sẽ khiến động vật thất kinh mà chạy trốn, sẽ lãng phí nhiều thể lực, mà một khi ra tay, một chiêu kia phải là trí mạng , không hề thương hại . Điều cơ bản này chính là để ta có thể sinh tồn.

Nhưng mà, vào một ngày kia,tất cả đều thay đổi, năm ấy ta 12 tuổi.

Nàng đi vào sân lúc đầu mới nhìn không khác gì thiếu nữ bình thông, tuy rằng ta thật sự chưa từng thấy qua nhiều thiếu nữ. Ánh mắt xinh đẹp tuyệt trần, da thịt trắng hơn tuyết, hơi thở mùi đàn hương từ miệng giống như hoa anh đào khẽ nở. Chẳng qua so với thiếu nữ khác đẹp hơn một chút, tỷ như nàng eo nhỏ ,quần áo thêu trăm điệp xuyên hoa tùy ý mặc ở trên người, không có đai lưng. :love2:

Ta biết đây là chủ tử nhỏ nhất Bạch gia, Ngũ tiểu thư Bạch gia. Hôm nay Bạch gia đại gia tự mình đem nữ nhi đến đây chọn ảnh vệ, nhưng là ta cho rằng làm ảnh vệ cho người này thực không dễ dàng, bởi vì nhìn cước bộ cô gái này liền biết là người không có võ công, thậm chí ngay cả khinh công cũng không,có, làm ảnh vệ của nàng, sẽ thực vất vả. Nhưng mà , nếu nàng là khuê nữ ngoan ngoãn, sau đó trưởng thành liền ngoan ngoãn lập gia đình, làm ảnh vệ của nàng sẽ càng thoải mái, càng an nhàn, rời xa giang hồ phân tranh, rời xa huyết tinh tai nạn... . . Đang đi vào cõi thần tiên, thì thanh âm của nàng đánh gãy.

”Phụ thân, người nhất định phải tìm người mỗi ngày chẳng phân biệt được ngày đêm giám thị nữ nhi sao?”

”Tiểu công chúa ngoan, đây không phải là giám thị, là bảo hộ “

”Chính là phụ thân, người này lúc nào cũng nhìn ta”

”Kia là chức trách bọn hắn “

”Gồm cả thực nữ tắm rửa ,đi ngoài?” :sweat:

“... , Nhã Nhã không cần hồ nháo, người chọn lựa ảnh vệ về sau ảnh vệ chính là một phần thân thể của gười, nó khi còn sống người sẽ là chúa tể. . . . Đây là truyền thống Bạch gia , hiện giờ không có khả năng thay đổi “

“ Ta đây có thể không cần hắn, nàng theo ta đi nhà xí sao? ” :hixhix:

“ Lúc nào rồi mà còn lo lắng cái này, không bằng đi xem có hay không muốn chọn người đi. Ảnh vệ ưu tú nhất đều tại này .”

Sau đó mở hai mắt thật to lẩn lờng lóe một vòng xung quanh,ánh mắt xẹt qua trên người ta , lại nhanh chóng thu lại, đồng tử mở lớn. Ta rũ xuống mi mắt không muốn làm cho nàng thấy ý cười trong mắt ta lúc này, sau đó một đôi dép lê màu trắng xinh đẹp hạ xuống tầm mắt, thiếu nữ ngồi xổm xuống, tóc dài buông xuống chạm đất, đang định nhiều chuyện giúp nàng kéo lên nhưng rõ cuộc lại nắm chặt tay làm bộ đáng thực bình tĩnh.

Ta loé lên tia kinh ngạc,ngón tay nàng tinh tế xinh đẹp nâng cằm của ta lên, tinh quang trong mắt chợt lóe qua, ta mê hoặc một chút, chỉ thấy nàng vẫn như cũ cười đến hồn nhiên, nàng nói “Nha, bản hề hề thật đáng thương, nhưng lại là một đứa nhỏ xinh đẹp, nguyện ý về sau đi theo tỷ tỷ sao? Sẽ được ăn no, sẽ được mặc đẹp.”

Bạch lão gia nở nụ cười,ta đoán hẳn nghĩ lời nói nữ nhi của hắn rất giang hồ. . . .

Cắt máu ăn thề rất đơn giản, ta cắt tay nhỏ máu vào bát, nàng uống sạch, nàng lại cắt ngón tay , nắn mạnh khiến một giọt máu chảy vào bát,đương nhiên trong hỗn hợp này có chế bảo của Bạch gia,sau khi uống người ta thay đổi kì lạ, bắt đầu xuất hiện những nét hoa văn. . . .

Những nét hoa văn trên từng người ảnh vệ không giống nhau,tuỳ thuộc vào từng chủ nhân riêng. Nhưng là ta thấy tam đại ảnh vệ cùng những ảnh vệ khác đa số đều là hoa văn màu đỏ sẫm, hoa văn chỉ lan đến khuỷu tay mà thôi, cười khê, không biết hoa văn trên người ta là dạng gì .

Huyết tể bắt đầu, ta cùng nàng đối mặt ngồi xếp bằng, bí tạo sư phụ ngồi xổm bên cạnh, xem lễ chính là ba vị đương gia cùng với tam đại ảnh vệ còn có quản gia tổng là bảy người. Dựa theo yêu cầu của bí tạo sư phụ ta cởi quần áo toàn thân, nàng lại theo ta càng ngày càng ít quần áo ,từ từ mở to hai mắt nhìn, khiến thân sắc thân nhiên của ta cuối cùng cũng không duy trì được, tím cuc nhiên đập loạn,mặt đỏ,tiểu nữ nhân chỉ thứ giữa hai chân ta, hướng về phía Bạch Đại đương gia rồng đến “Nàng như thế nào là nam?” Toàn bộ mọi người cùng bí tạo sư Phó toàn bộ hai mặt nhìn nhau, ý tứ ta xem đã hiểu,

ánh mắt mọi người đều tại nói

”Ai cũng chưa nói nàng là nữ a” . :shoot: :shoot:

Sắc mặt tiểu nữ nhân này âm tình bất định, nhìn chằm chằm vào tiểu long của ta, nếu không phải ánh mắt của nàng hung tàn, ta nghĩ ta nhìn ngực nàng phập phồng, gắt gao khép lại hai chân nhất bởi nó nhất định sẽ có phản ứng.

Ngân đao cắt qua cổ tay trái ta , máu loãng uốn lượn xuống chảy vào bát, nàng nhíu mày thì thảo tự nói

”Người có thể cắn ngón tay a. . . Ta không nghĩ sẽ uống nhiều như thế a” rớt cục, bí tạo sự phụ cho ta cầm máu, nàng biểu tình kịch liệt tiếp nhận bát, suy nghĩ thật lâu sau cuối cùng đưa hướng tới môi anh đào, nhìn từ miệng nàng chảy xuống máu tươi của ta, ta đột nhiên có loại cảm giác kì dị chậm rãi dâng lên, cái này. . . . Nữ nhân uống máu ta.

Sau khi uống bát bí dược cùng máu của nàng,ta thấy người thực nặng, sau đó làn da bắt đầu xuất hiện hoa văn lan tràn là. . . . Màu đen , chậm rãi sinh trưởng, hình dạng càng lớn lên. . . Rất nhanh liền uốn lượn hết cánh tay của ta ,lan tận tới phía sau lưng, rớt cục tại phần eo dừng lại, sau đó chúng ta phát hiện những đốm đáng ban đầu là màu tím đậm sau đó tím biến thành màu đen

Sau đó ta cùng nàng trở về phong nguyệt lâu, mỗi ngày đi theo nàng. Nàng nói ánh mắt ta trông rất tịch mịch(cô đơn),liền lấy cái tên là “A tình”, nàng nói phải nhớ biết dùng người là có tình , ta nói "được".

Yêu cầu của nàng là khi nàng tắm rửa ta phải đi ra ngoài, ta nói hảo, nhưng lời này chỉ là nói,nhưng là ta vẫn bên cạnh nàng, chỉ là khiến nàng không nhận ra sự hiện diện của ta. Nhìn nàng vội vã tới phong nguyệt bảo giám, tuy rằng thấy ôn tuyền nơi này khác biệt không giống nơi nào, nhưng ta vẫn là không có lên tiếng .

Lại nhìn nàng phải làm bộ nội y, khoe miệng tự nhiên dương cao, nàng làm xiêm y sẽ thường xuyên mặc thử, tuy rằng ta thường xuyên có thể thấy cơ thể non nớt của nàng,giờ lại hứng thú cơ thể là lột này mấy trăm lần , nhưng lần này lại làm cho ta càng thêm rục rịch, khi đó nàng, ta chỉ nghĩ tới một từ - yêu nghiệt. Đêm hôm đó rất khó ngủ. . . Ta nửa người dưới vì nàng kiên quyết . Khi đó ta phân không rõ cảm giác ta đối với nàng, chủ tử? Nữ nhân duy nhất cả đời? Muốn bảo hộ người? Cùng ta hoà làm một?

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Ngoại Truyện -- A Tình (2)

Sau bữa trưa, quản gia đưa đến một người... Hần hoàn làm đảo lộn mọi sinh hoạt. . . . Cả hần và ta đều coi trọng chủ tử Phong Nguyệt lâu này, chính là nàng .

Đó là tứ thiếu

Ta biết hần vừa là chủ tử tốt nhất, cũng là ca ca tốt nhất , thậm chí hơn nhiều Bạch Tĩnh Chi. Thời gian tiếp nhận càng gần, tứ thiếu vẫn đứng ở ngoài cửa, tay nắm chặt, bộ dáng thoạt nhìn do dự, ta có nên đi ra hỏi hần không?? Dù sao hần cũng là chủ tử tốt, ca ca tốt a.

Ta do dự, đoán không ra một người hiện tại nên đang ở lâm trường- Tứ thiếu vì cái gì nửa đêm xuất hiện ở trong này. Rốt cục cũng hạ quyết tâm, tứ thiếu rảo bước tiến vào trong phòng, đi chậm rãi quanh phòng một vòng, sau đó chậm rãi đi đến hướng chủ tử bên giường. . . Trong lòng ta mâu thuẫn cực kỳ, không biết có nên ra ngăn cản hần không, nghĩ thầm rằng, nếu tứ thiếu dám gây bất lợi cho chủ tử, hần sẽ không nhân nhượng, có lẽ. . . Tứ thiếu chính là quá nhớ chủ tử.

Kỳ thật ta đã đoán đúng, tứ thiếu chính là quá mức nhớ chủ tử, chính là so với ta nghĩ có chút sai. . . . :

Tứ thiếu chính là đứng ở trước giường chủ tử , ngưng mắt nhìn nàng ngủ , ánh mắt si mê. Cứ như vậy thật lâu sau, ta đoán chẳng lẽ tứ thiếu có lời gì không tiện mở miệng với chủ tử? Đột nhiên chủ tử theo thói quen tính xoay người, tứ thiếu bắt đầu hô hấp dồn dập, cách sa trướng (mành che đó) , ta không thấy rõ sự tình, ta từ trên cây nhảy xuống, lướt qua quản gia Phong Nguyệt lâu, từ phía bên phải tiến nhập vào bên trong, rơi xuống đất trốn sau gương đồng , chủ tử nói,phòng ốc này trước đây có xây mật đạo.

Nguyên lai. . . Chủ tử xoay người từ trong áo ngủ bằng gấm lộ ra bắp chân bạch ngọc thon dài, cánh tay mềm mại trắng nõn, môi đỏ mọng hé mở, sợi tóc tán loạn đổ trên giường. . . Mà chủ tử hôm nay mặc sa phục mỏng, thắt lưng hồng phấn cùng váy ngủ. Chiều dài chỉ cách mỏng một chút, mà nay bởi vì tư thế này mà lộ ra tiết khố bên trong . . .

Chỉ thấy tứ gia giờ tay lên rồi lại buông, cuối cùng cũng không chống đỡ được giai nhân hấp dẫn trên giường,tiến đến ngồi xuống cạnh giường, tùy tay điểm huyệt ngủ của chủ tử làm cho nàng càng không thể tỉnh lại, lập tức ta nghĩ đến hần trước đi quanh phòng để điểm huyệt ngủ Tiểu Bích cùng Tiểu Nguyệt đi.

Ta rốt cục nhìn không nổi nữa, nhẹ nhàng đi ra ngoài.

"Ngươi cuối cùng vẫn là đi ra , ha , ngươi là ảnh vệ của Nhã?" Tứ thiếu nhẹ ôm vai chủ tử lên,mái tóc dài của nàng phủ đầy 2 chân tứ thiếu, lông mi thanh tú hơi nhú lại . no:

"Tứ thiếu, thỉnh ngươi buông chủ tử ra" ta ở ngoài mặt không biểu lộ gì, nhưng tại trong lòng sóng lớn đang nổi cuộn cuộn

"Ngươi bao nhiêu tuổi"

"... 12 "

"Ồ?nhỏ hơn Nhã Nhã tiểu muội một tuổi, lớn lên trông cũng thật xinh đẹp" :-P

"Chủ tử tuy là muội tử của ngài, nhưng cũng là một cô nương. Hành vi cùng lễ tiết của tứ thiếu hiện tại e là không hợp."

"Nàng là muội tử của ta, ca ca ta trong núi cô tịch thật là nhớ nàng, hiện tại muốn trở về nhìn thì đã sao?"

"Ngài có thể đánh thức chủ tử,hoặc kêu thị nữ của nàng mặc thêm quần áo cho nàng trước "

"Nguyên lai là vì cái này, ta cùng nàng từ trước đến nay đều tắm chung một cái ao" tứ thiếu bắt lấy ngón tay chủ tử , tinh tế vuốt ve, thái độ ái muội khó hiểu.

" . . . "

"Ngươi tên gì?"

"A Tinh "

"Nàng đặt ?"

"Đúng vậy"

"Đó là nàng muốn nói cho ngươi, nhân gian hữu tình."

Tứ thiếu nắm tay ngọc chủ tử đặt bên môi tinh tế hôn, giống như vô ý lại hữu ý nói cho ta nghe:

"Ta cùng nàng chính ra phải là tình cảm huynh muội , chính là ai lại biết ta đối nàng.." :think:

Tứ thiếu dùng ngón tay vì nàng chải vuốt sợi tóc đen như hải tảo "Hồi lâu không gặp, ngươi. . . Càng ngày càng đẹp, chính là khi ngủ say, còn giống như cái tiểu oa nhi."

Nhìn tay tứ thiếu dần dần chuyển qua eo nhỏ chủ tử , ma xát nhẹ nhàng qua vải lụa mỏng, làn da non mịn dễ dàng có thể thấy được, ta âm thầm cắn răng, cố nén xúc động muốn đánh hấn bất tỉnh

."Không biết ngươi hai năm nay nhớ ta hay không, một bức hồng thư gửi ta cũng không có, cái người vô tâm vô phế này . . . "

Tứ thiếu điểm nhẹ môi đỏ mọng chủ tử ,dùng lực nhẹ vuốt ve qua lại, sau đó cẩn thận hôn lên môi chủ tử. . . Ta trầm giọng nói

"Tứ thiếu. . ."

Hắn lại giống như không có nghe thấy, trong thế giới của hắn giờ chỉ tồn tại hắn cùng chủ tử. Hắn đứng dậy đến mép giường, vén trường bào, quỳ ở dưới giường, vuốt va chân ngọc chủ tử, vuốt ve tai nhỏ cùng vòng trang sức. . .

" May mắn, ngươi vẫn luôn mang theo nó" : ">

Tứ thiếu chậm rãi nở nụ cười. Nguyên lai vòng trang sức chủ tử hay đeo là của tứ thiếu đưa . Hắn tinh tế hôn quanh tai nhỏ, chậm rãi hôn xuống gáy cùng lưng trắng nõn, ta cảm thấy bụng nóng lên, bởi vì tứ thiếu đã đem ngón chân chủ tử ngậm vào,từ đó mỗi chỗ đều hôn nhẹ qua, không có buông tha một chỗ nào. . . . Ta nghĩ muốn ngăn cản. . . Lại không mở miệng được. . . Bỗng nhiên "Àn. . . ."

Âm thanh thanh thúy cùng hơi thở mùi đàn hương từ miệng anh đào nhỏ mềm nhẹ tràn ra. . . Ta biết, phía dưới của ta, Tiểu Long đã đem đầu ngẩng lên, chủ tử bị tứ thiếu nâng đầu ngọc lên, thậm chí thấy chủ tử tuyết đồn ngọt ngào giữa hai chân chủ tử. . . Ta nhìn không được nhớ tới khi tắm cùng chủ tử một lần trước, phía dưới nằng như nị hoa, trên ngọn búi thịt không có lông tơ . . . Tứ thiếu đã hôn tới đầu gối chủ tử, quả nhiên chỉ một đôi chân không thể thỏa mãn hắn. Hoặc là ta.

Đọc theo đường đi hạ xuống trong suốt đầy hôn ẩn ướt át, tựa hồ đầu gối chủ tử thực mất cảm . Nhiều năm tập võ mỗi khi chủ tử thở dồn dập. . tìm ta cũng theo đó à đập thành thịch. Tứ thiếu mềm nhẹ vén lớp váy mỏng vương hai chân chủ tử, cây lựu hồng mỏng manh tiểu tiết khó đã muốn làm bóng mất hẳn,dây lưng hai bên mảnh khảnh không có chút nào tác dụng phòng vệ, ngược lại càng khiến ta muốn có cảm giác làm chúng rút xuống. . .

Hiển nhiên, tứ thiếu gia cũng cho là như thế Hắn cẩn trọng làm ướt chúng , tiểu tiết khổ xinh đẹp lập tức không chút nào che dấu bị vén sang một

bên, lộ ra nơi tư mật của thiếu nữ. Ta biết ta hẳn là nên ngăn cản hành động của tứ thiếu, rồi lại theo bản năng mà không ngăn hẳn lại. Ngón tay Tứ thiếu thon dài run nhẹ nhẹ, mềm nhẹ vuốt ve một chút, ta cảm nhận được chủ tử run rẩy nhỏ, hẳn say mê cúi người đem chiếc mũi cao anh tuấn nhẹ mà sát nơi khe hở kia “Nhã. . . A. . . Nhã Nhã của ta”

Khí tức trầm nóng Tứ thiếu phun tại chủ tử kia nơi riêng tư tuyệt vời khiến nàng hơi run rẩy, thanh âm trầm thấp cũng mộng mị.

Rốt cục tứ thiếu hé miệng hôn lên bối thịt non mềm chủ tử, đầu lưỡi vươn ra nhẹ liếm, đầu lưỡi tứ thiếu vùi vào khe hở hẹp chủ tử rồi chậm rãi trượt đi vào hoa viên chật khít, kiều mông chủ tử hiện trong bàn tay hắn mà khẽ run rẩy. Tứ thiếu nắm chặt chủ tử, tại mông nhỏ bị nắn đến biến dạng, thái dương tứ thiếu kích động chảy ra mồ hôi, ngón tay dùng sức dò xét đi vào, chủ tử mảy may lại, “Ân...”

Một tiếng mềm mại ngọt ngào, giống như thờ dài lại giống như thống khổ, giống như say mê. Ta dục long đã muốn trưởng lớn đến không thể chịu được, ta nghĩ tứ thiếu vậy, đầu lưỡi tứ thiếu dùng sức qua lại ra vào, hút đến phát ra thanh âm ái muội, rốt cục tứ thiếu cũng không chịu được, đem chân dài chủ tử vất lên vai hắn, ngọn nộn kia dán gần hạ thân tứ thiếu, ngón chân xinh đẹp khẽ co, mà mặt tứ thiếu đã hoàn toàn vùi vào giữa hai chân chủ tử

“Ân... . A...” Thanh âm dễ nghe của chủ tử khẽ vang trong không khí, ta cùng tứ thiếu đều muốn ngừng mà không được, ta nhìn tứ thiếu chôn mặt với cái kia địa phương xinh đẹp, trong lòng có ghen tị có hưng phấn, có che lấp, nhưng hơn cả ta biết ó là nóng lòng muốn thử.

“Nhã nhã bảo bối, a... Vật nhỏ này thật tra tấn người...”

Tứ thiếu ngẩng đầu nhìn chăm chú vào tiểu huyết bởi vì hắn mà đồ tươi ướt át đang hé cái miệng nhỏ nhắn, mà ta lại thấy chủ tử kia tiểu tiểu ầu huyết bởi vì không có ngăn cản mà chảy ra mật dịch trong suốt, uốn lượn chảy xuống mông trắng nõn. Nhất thời cả phòng tràn ngập vị đàn hương. . . Ta nhớ qua...trước đây giúp nàng tắm sạch sẽ, như vậy thứ kia là ngọc dịch a. . . . Nhưng mà tứ thiếu lại cúi đầu liếm vào. . . Thờ dài

“Nhã nhã người thực ngọt. . . Đây. . . là vì ra mà xuất sao?” Tứ thiếu liếm khô mật dịch, lưỡi lơ đãng khẽ nhẹ châu đầu. Chủ tử khẽ rên

“um. . .”

Một tiếng như khóc “Đến Nhã, ném thử chút hương vị của người. . . .” :kiss5:

Nói xong tứ thiếu hướng về phía trước hôn tới bên môi chủ tử, chất lỏng kia thực ngọt ngào. môi anh đào Chủ tử bị tẩm dâm dịch càng thêm phấn nộn. . . Ta thờ hất một hơi, bởi vì không biết từ khi nào, tứ thiếu cực đại dục long đã muốn đi tới ngoài hoa viên chủ tử, tại bên ngoài mà nhẹ mà sát. . . . Tứ long đầu đã bị mật dịch chủ tử lấy dính ướt sũng, đóa hoa ngăn cản không được, đang từ từ nở rộ. . . .

“Tứ thiếu. . . .” Ta kêu sợ hãi “Ngài. . . Là ca ca của nàng. . .” Nói ra tiếng mới biết được cô họng ta đã vì dục vọng mà khản khản. . .

“A... Nhã, là ta không chế nổi nữa. . . . Tha thứ cho ca ca” coi như an ủi mình, dường như tứ thiếu lại hôn môi chủ tử, dục long cũng tại thủy huyết mà ma sát một hồi lâu, sau đó môi từ trên người chủ tử lui ra. Đứng ở bên cạnh mới nhìn rõ quần áo chủ tử hiện tại xộc xệch tới lui, mật huyết chảy ra, hai má ửng đỏ, thật sự là dâm mỹ hấp dẫn. nói không nên lời.. Tứ thiếu lại kéo bàn tay mềm chủ tử đặt ở trên dục long của chính mình, trong cô họng nhện không được tràn ra thờ dài “Aa...”

Bình ổn một hồi, cũng không thấy hiệu quả, tứ thiếu đành phải nhảy ra ngoài cửa sổ nói “Giao cho người” rồi biến mất không thấy thanh âm..

Ta nhìn bộ dáng chủ tử giờ phút này, tay trái trấn an dục long đang không ngừng nhảy lên, không chút do dự, cúi người đem dục long kề sát phía ngoài kiều đồn chủ tử. Đem hai chân chủ tử khép lại, tay ta nắm tới trước ngực nàng, ngay tại đóa hoa giữa hai chân chủ tử, ta nhập nhẹ vào rồi chà sát quanh vùng đó, ai ngờ mật huyết chủ tử tuôn dầm thủy không ngừng. . . . Đem toàn bộ dục long trơn trượt vô cùng, ta lại càng dễ trêu đùa, tiểu huyết non mềm không ngừng rỉ nước, . . . Ta nhìn xuống kêu rên, cầm chặt đùi ngọc chủ tử dùng dục long hung hăng chà đạp đóa hoa nở rộ kia, cư nhiên cũng nàng cũng phát ra tiếng. . . . “Ân. . . . Ân. Ân. . . A. . . .”

Nàng thờ hồn hên, chủ tử cư nhiên như vậy là có cảm giác, ta càng thêm hưng phấn, càng thêm dốc sức, ai ngờ nghe chủ tử ngọt ngào thanh âm cư nhiên cảm giác tiểu long tê rần, nhanh chóng dùng tay đảo trụ. . . . Ta, bắn..

Mặt đỏ lên, lại muốn xử lý tốt, ta đem lưỡi nhẹ liếm sạch tiểu huyết cùng dâm dịch tràn ra, không tự giác môi kẹp lấy nàng trần châu khẽ nhay, chủ tử thân mình lập tức căng thẳng, ta vươn ra một ngón tay khẽ đưa vào tiểu bối thịt, rất nhanh ta liền biết mình sai, ngón tay kia bị gắt gao hút trụ cảm giác chặt muốn chết, lập tức nam căn vừa mới được thoải mái lại ngẩng lên khó chịu. . . .

Tại thời điểm cho tay vào thì khó khăn hút lấy, khi lấy ra rồi nơi kia vẫn khít chặt như vậy. . . . Cơ thể nữ nhân chính là như vậy ư? Miệng ta cùng ngón tay nhanh chóng ra vào, đẩy nhanh tốc độ chà đạp. Thanh âm chủ tử ngọt nị muốn chết, đột nhiên chủ tử gờ tay lên tới nhấn đầu của ta tới gần, thân thể ta bỗng cứng lại, thất lưng nàng cũng nâng lên càng khiến nơi kia sát vào miệng ta, một tiếng ngậm thật dài khoái cảm

“A... ..” Ta há miệng, tiếp nhận dâm dịch lên đỉnh của chủ tử, ta không ngừng hút, thân thể chủ tử cũng do đó mà run rẩy. Bị Tứ thiếu cùng ta không ngừng khiêu khích phía dưới rốt cục cũng có thể lên cao trào, tại trong lòng ta mà ngủ mê mị. Ta mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Ngoại Truyện -- A Tình (3)

Nếu như nói ta cùng tứ thiếu đối chủ tử là có khát vọng của hai vị thành niên đối với người con gái mình yêu,nhân lúc nàng không thanh tỉnh mà làm ra loại tình huống như vậy. . . . Đó là khinh nhờn sự thuần khiết của nàng, tình cảm như thủy triều cứ như vậy mà đến,bao vây lấy nàng,một người ta không ngờ đến cũng có tình cảm như vậy đó là Mộng thiếu. . . .

Mộng thiếu thường lén lút đến xem nàng khi nàng còn ngủ. Đứng ở ngoài cửa sổ nhìn tứ thiếu ôm chủ tử nằm ở trên giường mềm như lụa, không nghi ngờ gì chủ tử vẫn là bị điểm huyết ngủ, tứ thiếu vùi đầu vào hai bên nhũ hoa chủ tử. . . .

Mộng Chi rất không thích thấy cảnh hai huynh muội kia loạn luân, tựa hồ bề ngoài thực bình tĩnh, song chính ánh mắt thâm thúy bên dưới tim của hắn,ánh mắt này đối với ta quá quen thuộc. . . . Đó là ánh mắt khát vọng giống như ta, cũng giống như tứ thiếu

Bỗng nhiên cảm thấy thực vô lực, ta còn quá may mắn, đời này ta cùng chủ tử luôn phải ở cạnh nhau , yêu thương nàng và không yêu nàng thì có gì khác biệt đâu. . . . Chính là, tình cảm của tứ thiếu cùng Mộng Chi thiếu chủ đối với nàng còn có dục vọng, khát vọng này đối với chủ tử hẳn sẽ là con ác mộng.Đối với Mộng thiếu không sao,dù sao cũng là biểu ca của nàng,mà đáng sợ chính là tứ thiếu, hẳn cùng chủ tử lại mang cùng huyết thống huynh muội... Chủ tử ở trong cái gia đình này, tuyệt đối không có lợi. Bị người khác phát hiện, hậu quả ta không dám tưởng tượng. . .

Mộng thiếu quan sát một hồi rồi bước đi, bóng dáng thực hiền hoà, chính là bàn tay hắn sớm nắm chặt biểu thị nội tâm đang dao động. . . .

Đêm khuya hôm sau ta kinh ngạc phát hiện, Mộng thiếu đứng ngoài cửa sổ phòng chủ tử. Hắn đến từ lúc nào? Ta vậy mà không có phát hiện, chẳng lẽ đây chính công cao cấp nhất Bạch gia ư?

Mộng thiếu rất ít lần tới phòng chủ tử, ta cảnh giác hắn đến đây không chỉ vì lý do đơn giản ... mà chợt nhận ra, chính là ta hiện tại không thể động đậy. . . . Điều này đi với ta mà nói, so với chết càng khủng bố hơn, ta hận chính mình sao một chút cũng không cảnh giác. Lúc này, Mộng thiếu ngẩng đầu nhìn ta một cái, biểu tình giao hoạt, ta cảm thấy hắn. Mộng thiếu đem ta ném vào phòng, phất tay điểm huyết cam của ta,đem ta quỳ trước giường chủ tử, mỉm cười nhìn ta. Ta ngưng mắt nhìn dung nhan chủ tử ngọt ngào khi ngủ đột nhiên rất muốn rơi lệ, đối với mỗi lần tứ thiếu lên vào, ta đều không làm kinh động chủ tử, cũng có thể nói ta khẳng định tứ thiếu sẽ không thương tổn tới chủ tử, hoặc là nói hắn yêu chủ tử. Nhưng là đối với Mộng thiếu lại bất đồng,hắn nhìn về phía chủ tử với ánh mắt vô tà cùng chiếm đoạt. Ta lo lắng hắn có thể hay không sẽ hại chủ tử.

Mộng thiếu dùng dao nhỏ cắt qua cổ tay của chính hắn, trộn lẫn một chút bột phấn đem máu đưa vào môi chủ tử.

"A Tình a, ngươi nói lão tử có phải kẻ nguốc hay không?" Thanh âm Mộng thiếu vang lên đầy tà mị.

"Hai tháng nay,từ 7, 8 giờ đêm hắn lại biến mất 3, 4 canh giờ, người khác không biết,ta sao lại có thể không biết?"

Hắn ngồi xuống bên cạnh người chủ tử mà vuốt ve xuống má trắng mịn

"Hừ, nguyên lai chờ cái tiểu yêu tinh này lớn!

"Khiến hắn che dấu nhiều năm như vậy,tiểu oa nhi mới 13 tuổi làm sao có thể xuống tay ... Có thể lừa gạt được người khác chứ sao có thể gạt được ta? Những năm trước chú ý đến mặt hắn sẽ biết."

Người ngoài nhìn vào còn tưởng Mộng thiếu nói chuyện cùng ta chính là ngay cả đuôi mắt cũng không nhìn ta, mà chuyên chú nhìn chủ tử, ta chỉ có thể trừng hắn, lại khiếp sợ phát hiện khuôn mặt chủ tử cũng ánh lên một tầng hồng nhuận .

"Vài năm này hắn khổ luyện đỉnh cao khinh công,người nguoiwif ai cũng nghĩ hắn có ý chí làm việc lớn. . . . Ha, ai biết là hắn luyện chỉ vì nàng. Sớm biết như thế, ta cũng cho tiểu nguốc đệ của ta chăm chỉ luyện tập chút, như vậy nước chảy thành sông ,ta cũng không cần tốn công mà vẫn có được nàng "

ta tức giận , thật không nghĩ tới lời nói hạ lưu như vậy lại từ miệng nam nhân so với hoa hồng còn xinh đẹp hơn này phát ra, bọn họ coi chủ tử là cái gì? Có thể tùy tiện ngắt lấy sao?

"Không cần tức giận như vậy, nhìn dáng vẻ của ngươi cũng biết ngươi thấy tình cảnh này không chỉ ngày một ngày hai , tuy nói nàng cùng ngươi trên giường chỉ cần nàng nguyện ý chờ nàng lập gia đình xong ngươi có thể đạt được ý nguyện mà "nắm" thủ, chính là, thiếu gia hôm nay cũng chỉ điếm cho ngươi một chút thủ đoạn... Ngươi xem bọn đáng nàng muốn xinh đẹp ó xinh đẹp. . . . Chắc chắn, tuy rằng vóc người còn nhỏ,nhưng cũng là tuyệt sắc. . . ."

Mồ hôi trên trán chủ tử đã hơi rịn ra, môi ướt át phẫn nộ, lông mi cũng bắt đầu bất an run rẩy, hai chân cũng không yên phận mà chà xát Người này hạ được nàng! !

"Máu của ta chính là rất trân quý a. . . Nhưng là hôm nay dùng tại trên người cái tiểu nha đầu này, cũng đáng "

nếu ánh mắt ta có thể giết người, ta nghĩ người nam nhân này đã chết một trăm lần ...

"Ồ... " Chủ tử bị được tàn phá thần chí đã không còn rõ ràng, tay nhỏ trắng nõn làm quần áo trên người chính nàng lộn xộn, thân thể vận vẹo mà hiện lên từng tầng đỏ ửng, Mộng thiếu cúi xuống vùi về nhẹ nụ hoa sớm căng cứng qua lớp áo mỏng , chủ tử lại ưm một tiếng chủ động dán lại gần.

"Tiểu yêu tinh này không cần quần áo nữa sao? So với các cô nương ở Phiêu Hương kĩ còn đốt hoá người ta hơn!"

Mộng thiếu ngẩng lên nhìn ta, tay lại không ngừng vuốt ve thân thể mềm mại dưới thân, tay hấn vỗ về chơi đùa chủ tử, thân thể chủ tử lại như ẩn như hiện trong lớp áo sa mỏng. Theo tốc độ trôi của Mộng thiếu, chủ tử cũng chãi rã đông đưa thân thể mềm mại. Đùi ngọc hé mở, nhũ hoa lên xuống phập phồng, thu hút mê hoặc tâm trí kẻ khác. Mộng thiếu tuy ngoài mặt thì mỉm cười, song khuôn mặt dần tối lại, song mâu dần sâu hơn, hơi thở cũng nặng nề. Mộng thiếu vươn tay gỡ tiểu tiết khó chủ tử đặt xuống ở chóp mũi, ngửi một hồi lâu

Không để ý đến sự kinh ngạc của ta, Tiểu Long của ta đã sớm đứng thẳng, hiện tại tiếp xúc gần nơi tư mật của chủ tử cùng mùi thơm áo lót càng khiến mặt ta đỏ bừng nói không lên lời, ác ma kia muốn biểu thị rằng ta cũng đang thực hưởng thụ!

Bàn thân hấn lại đem bàn tay lớn gắn vào chủ tử hoa viên thế chỗ thay tiết khó, chủ tử lập tức rên một tiếng khép lại hai chân, đem tay Mộng thiếu kẹp chặt tại nơi tư mật, Mộng thiếu hay đổi tư thế, nâng nhẹ thắt lưng chủ tử, tay dấn tại hiệu đồn mà ma sát nhẹ tiểu huyết . . .

Chủ tử nâng cánh tay bắt lấy tay Mộng Chi thiếu chủ, cố ý nhấn sâu ngón tay vào bên trong tiểu huyết, tiểu huyết cũng không nhận được mà mấp máy tìm kiếm chút an ủi,

”A. . . . Cái miệng nhỏ phần phía dưới chủ tử nhà ngươi hút ta thật chặt, không biết cái miệng nhỏ nhấn phía trên sẽ có hương vị như thế nào?”

Nói xong cúi người ôm lấy chủ tử đặt trên người mình, hấn thì nửa nằm ở yên trên giường, động tác này khiến cho ngón tay kia xâm nhập vào kiêu huyết càng sâu, chủ tử “A. . . .”

Rên rỉ một tiếng, chủ động đem môi anh đào hướng Mộng thiếu, Mộng Chi cũng ép chặt cánh tay nâng trước ngực khiến bộ ngực sữa bị đè ép mà căng ra. Mộng Chi cúi xuống hôn thật sâu người còn ngủ kia, hấn nheo mắt, hung hăng chà đạp đôi môi đỏ mọng, mà chủ tử thân thể khẽ rung đưa theo nhịp trư sấp của ngón tay tà ác dưới thân, không nhận được mà nức nở,

”Tiểu biểu muội hoa huyết xử nữ thật chặt, tiểu tử Triển Phong kia phỏng chừng cũng bị nàng tra tấn a, thật muốn hung hăng làm nàng.. A, tiểu công chúa của ta, tuy rằng bị ngươi cạy xát thực thoải mái, chính là nơi này ca ca thật càng khó chịu. . .” Mộng Chi dứt lời liền cởi áo bảo bên ngoài, để cực đại đang tại run nhè nhẹ, cự long cũng đọc phóng ra khỏi trói buộc, biểu tình hấn vừa ngọt ngào vừa đau khổ rút ra, tay lại bị phía dưới chủ tử gắt gao hút ngón cái, mặt dịch lại chảy xuống làm ướt bàn tay của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: 12B: Ngoại Truyện -- A Tình (3)

Mộng Chi kéo đai váy chủ tử xuống, hai tiểu thỏ trắng trước ngực cũng do đó mà nảy ra, khiến tâm trí hai nam tử tại đây bắt đầu nhận nhạo. . . Mộng thiếu đem bàn tay ướt đầm mặt dịch xoa xoa tại trước ngực chủ tử, sau đó vươn đầu lưỡi tới liếm mát sạch sẽ, chính là an ủi nhũ hoa đang dựng đứng kia. Ngực chủ tử trông càng no đủ, sáng bóng, thân thể bị tình dục thúc giục giờ đã ứng hồng mê người, kiêu nhan mang vẻ cực kỳ say mê. . .

Đột nhiên cảm thấy phía dưới mình đã sưng to cùng thống khổ, lại ảo não mình không thể bảo hộ chủ tử lại phần hận lúc nàng có biểu tình kiêu diễm, quyền rũ nhất lại do người nam nhân khác làm mà ra. Lúc này chủ tử bắt mẫn, nhũ hoa không được an ủi, bất an rướn nâng cười dấn đỉnh nụ hoa hồng nhạt ngay tại môi Mộng thiếu, mà đầu lưỡi Mộng Chi nhanh chóng đảo vòng quanh phần nộn nụ hoa, nhưng không có ngâm vào. Chủ tử nhẹ nâng mông, hoa huyết ướt át cọ sát qua cự long Mộng thiếu đã sớm ngừng đầu, chỉ nghe Mộng thiếu kêu lên một tiếng đau đớn, nắm chặt mông chủ tử, đem cự long chà sát phía ngoài tiểu huyết, an ủi dục vọng muốn bùng phát của chính mình, há mồm đem ngực no tròn hung hăng ngâm vào miệng, hung hăng mà bú mút..

”A...” Chủ tử càng cố rướn bộ ngực sữa, giống như muốn đem toàn bộ ngực đẩy vào trong khoang miệng Mộng thiếu. Nghe thấy thanh âm chủ tử quyền rũ khẽ ngâm nga, Mộng Chi càng ra sức mút, phát ra thanh âm chặc chặc dâm mĩ, hạ thân sớm hướng phía hai chân chủ tử đang khép chặt, đâm phía ngoài hoa huyết ướt đầm dâm dịch, dâm dịch trong suốt chảy dài dọc chân thiếu nữ, một phần chảy dọc theo côn thịt khiến nó sáng bóng.”A. . . . Thật muốn mệnh của ta sao. . . . Nhã nhã, ngươi là địa ngục phải tới sao? Ta nhìn không được. . . . Thật muốn lập tức xỏ xuyên qua ngươi. . . .”

Ta cảm thấy hấn, sao có thể như thế? dám hạ xuân dược chủ tử? Chủ tử còn là xử nữ a... .

”A Tình, ngươi tới.”

miệng Mộng thiếu hiện còn đang ngâm bánh bao nhỏ

”Nàng như mà nháo đi xuống, ta thực chịu không nổi. Ngươi lại đây giải được tính giúp nàng”

Mộng thiếu gia không nhìn ta, hấn ném ra một hoa tai giải huyết đạo cho ta, nhưng không có giải á huyết

.”Ta chỉ là muốn trừng phạt tiểu yêu tinh này một chút, dạy nàng quyền rũ lão Tử, khiến hấn muốn ngừng mà không được. Ai ngờ mua dây buộc mình, nàng này khiến ta muốn điên lên rồi.”

Thấy Mộng thiếu không ngừng vuốt ve thân thể chủ tử, sùng nịnh như bảo bối, môi tại hai nhũ hoa mà mút thật sâu, mà dưới khó cự long sẫm màu vốn sùng to như muốn đi vào tiểu huyết nhỏ bé kia. Chủ tử nhắm chặt hai mắt, vẻ mặt vừa như thống khổ nhưng nhiều hơn là khát cầu. Hai chân chủ tử quấn quanh thắt lưng tiểu hoa huyết khẽ cọ sát vào cự long muốn đòi hỏi, hai mép thịt ban hướng ra ngoài, mật dịch uốn lượn bao quanh cự long Mộng thiếu, biểu tình Mộng Chi có chút ần ần, trên trán lại toát mồ hôi, kêu rên vừa tức thống khổ lại vui sướng. . .

Ta không để ý Á huyết chưa được giải, tiến lên nhắc chủ tử từ trên người Mộng thiếu gia ra, nghe thấy hắn kêu đau đớn, chủ tử cũng bị bất ngờ thiếu vắng mà khó chịu, ô ô khóc, đôi chân thon dài khẽ quăn hông ta, nơi riêng tư sớm ướt đầm không còn một mảnh, nay dán ngay tại hạ vị ta cách một lớp quần dài. . . . Quần ta lập tức bị nâng ô ô kéo xuống, tiểu long ta đã muốn được thông thoáng nơi ướt át của nàng, đột nhiên nhớ tới cảm giác ngày đó ngón tay bị nơi này gãi gao hút vào. . . Ta gặm nhẹ một tiếng ôm chặt nàng, ép nàng nằm vào phía bên trong giường. . . Nàng cũng bởi vì ta như thế mà dùng sức chống đối khiến ta rên rỉ ra tiếng. . .

”Xuy”

Mộng thiếu cười nhạo nhìn ta, hân tự dùng tay chà sát lên xuống cự long,

”Nha đầu kia bị chúng ta dạy dỗ sớm như vậy, sớm hay muộn cũng biến thành tiểu dâm oa. . . Mau an ủi an ủi nàng đi, người xem, thật đáng thương đều nhanh khóc a. . .”

Mắt chủ tử khẽ híp lại, bởi vì tình dục mà kiều nhan sớm ửng hồng, thân mình cũng không chút nào rụt rè áp vào dục vọng của ta mà chà sát tới lui, trong phòng tràn ngập thanh âm nức nở ngọt ngào.

Nhìn bộ dáng nàng khó nhịn, lòng ta thật sung sướng, liền hôn mạnh lên môi anh đào hồng nộn, chủ tử lập tức phụ họa mút đầu lưỡi ta, ta bắt lấy nơi no đủ, nhẹ vuốt ve, ai ngờ chủ tử đột nhiên vươn tay cùng ta nhào nấn phía trên, còn dùng nhiều sức, ta bị nhiệt tình của nàng làm cho mất hồn, rồi đi miệng nhỏ nhắn, môi ta trượt theo một đường xuống phía dưới tới bụng bằng phẳng, chủ tử càng ra sức vận vẹo thân mình, hai tay bắt lấy chính mình kiều nữ dùng sức mà xoa nắn, lòng ta nóng lên, cúi xuống phía dưới ngâm tiểu chân châu đã sớm đỏ sẫm,

”A... . . .” Đầu nàng ngửa ra phía sau. Mà Mộng thiếu bên cạnh đã sớm không nhịn nổi đem toàn bộ tiếng rên rỉ của nàng nút vào trong miệng, ta cũng đem lưỡi lần nữa vói vào tiểu huyết chặt khít kia

”Ngô... .. Ân... . . .”

Lưỡi ta càng kịch liệt ra vào, tiếng chủ tử rên rỉ yêu kiều càng phát ra. Giống như khoái hoạt, thỏa mãn, thân thể mềm mại cũng hơi hơi run rẩy. Ta cười khẽ, nữ hài đáng thương, kỳ thật nàng đã sớm đem nệm ướt một mảng lớn. . . .

Ta đem hai chân chủ tử cùng kiều đồn nâng lên cao, một bên cúi đầu đem lưỡi trừu cắm tại hoa huyết nàng, một bên nắm chặt xoa nắn tiểu cự long chính mình. Mà chủ tử cũng kẹp chặt bả vai ta, lộ ra mông nhỏ đáng yêu. Mộng thiếu đem tay chỉ tự lên xuống tại cự long của hắn. . . Cao thấp vuốt ve, tốc độ nhanh dần. . . ngón trỏ tay kia thì xâm nhập trên đầu môi nhỏ chủ tử, ai ngờ lại bị chủ tử phản lưỡi quấn lấy hút vào. . . Ta cùng Mộng thiếu đều kêu lên một tiếng đau đớn. . . . Thật là yêu nữ. Mộng thiếu đỡ lấy khuôn mặt chủ tử, đem cự long tím sẫm để sát vào bên môi chủ tử, chủ tử hơi hé miệng một chút, Mộng thiếu liền đầu người về phía trước mà ra vào, chủ tử yêu kiều khẽ liếm mút khiến cự long phun ra một đợt dịch trắng. . .”Ngoan. . . . tiểu dâm oa, mau đem nó nuốt vào. . . .”

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: 12C: Ngoại Truyện -- A Tình (3)

Hắn nói xong liền đem cự thú nhét một nửa vào miệng chủ tử. Lòng ta đầu khó chịu, đầu lưỡi càng nức mạnh hoa huyết chủ tử, đầu ngón tay kẹp lấy tiểu hạch mà nhay, chủ tử rên rỉ

”A. . . .”

Sau đó nàng uốn éo thắt lưng, mà theo sự phối hợp của chủ tử, nam căn mộng thiếu đã đi vào gần đến cuồng hống. Mộng thiếu gia gặm nhẹ một tiếng, bắt đầu chậm rãi ra vào. Ta thấy chủ tử khẽ cau mày còn tưởng rằng nàng khó chịu, thế nhưng tiểu huyết lại chảy lênh láng dâm dịch trong suốt. . . Ta đem hai ngón tay sát nhập vào u cốc mà trừu đưa cảm nhận khoái cảm nơi kia nhỏ nhắn mà hút chặt lấy, một tay tự an ủi tiểu long sùng nóng. . . Ta biết, nơi này của nàng đã 3 người sáp nhập ra vào rồi. . .

Rốt cục, Mộng thiếu chịu không nổi, tại cú nhấp thứ một trăm mà gặm nhẹ sau đó bắn lên trên bộ ngực trắng nõn nằm trên giường kia. . . Ta nhìn cảnh tượng dâm mĩ trước mắt này chỉ cảm thấy phía dưới tê rần, cũng bắn đi ra. . . . Ta cũng không chịu được khoái cảm mà thở hổn hển. . . Mộng thiếu phát tay giải á huyết cho ta, ta liền tiến lên tung ra một quyền, hắn cười khẽ không tránh, một bên khoé miệng hắn rí ra tơ máu

”Hiện tại mới nhớ ra cần hưng dữ sao? Lần giải huyết đạo thứ nhất sao người lại tới ôm nàng?” Ta tức giận đến mặt đỏ bừng. . .”Người. . . .”

”Thật là một tiểu oa nhi, ha ha “

Ta cùng Mộng thiếu đem chủ tử ôm đến ôn tuyền tẩy rửa, chủ tử nằm trong ngực ta theo đó mà ma sát đang ôm nàng, ta biết nàng được tính chưa giải hết.

”Tiểu công chúa của chúng ta tâm tư thật không tầm thường, ôn trì này được thiết kế thực tình xảo.” Mộng thiếu cởi áo ra bột bên rồi đi xung quanh xem xét.

Mà ta đem quần áo chủ tử cởi xuống, vứt ra một bên sau đó cùng nàng loã thể nhảy vào nước suối, ta lập tức hối hận, thân thể chủ tử vào trong nước càng như yêu tinh mềm mại. Tóc dài quấn quanh thân thể ướt át, mà nàng tìm thấy độ ẩm thân thể ta lập tức tiến tới áp sát, bộ ngực sữa cũng không nhịn được mà dán chặt tại ngực ta, hai cánh tay trắng nõn không tự chủ mà vòng qua cổ ta, đôi chân quấn chặt tại hông ta mà ma sát. Tiểu long vốn đang rùng rợn nay tỉnh hẳn, hưng phấn ngóc đầu dậy, run run nhẹ đặt tại trên bụng nàng. . . .

Mộng thiếu gia cũng nhảy xuống nước, thân thể hần trắng kiện như một vị thần, từ phía sau dán sát vào kiều đồn chủ tử, hai tay vòng qua nách mà xoa nắn nàng nộn nhũ, ta theo bản năng muốn mang chủ tử rời xa ngực của hắn, ai ngờ chủ tử rên rỉ một tiếng coi như kháng nghị, ta bắt đầu nhìn Mộng thiếu cười như có như không, khối mũi ôn tuyền dưới ánh trăng khiến hắn càng thêm yêu nghiệt.

Mộng thiếu ra ý bảo ta ngồi lên bờ ôn tuyền, sau đó để chủ tử ghé vào trong ngực ta, bản thân hắn thì bắt lấy eo nhỏ chủ tử nâng cao cái mông của nàng rồi đem cự long sáp nhập giữa hai chân đang khép chặt của nàng, theo động tác của hắn mà đầu chủ tử càng cúi xuống, mặt nàng ddaamh ôôô diện tiểu long của ta, ta kinh hãi, tiểu long đứng thẳng đứng đưa trước môi phần nộn chủ tử...

”Hào hảo hưởng thụ, ta đến thỏa mãn ngươi, tiểu dâm oa” Mộng thiếu lấy tay kẹp lấy trần châu “Ân a... ”

Chủ tử thân thể mềm mại khẽ run, lại càng dán chặt bên người Mộng thiếu gia, hắn đỡ lấy cơn thịnh chà xát qua lại tiểu huyết đang rỉ nước kia, tại lối vào mà dính nhẹ một chút, hai mép thịt nhỏ cô căng ra để chứa một phần 3 cơn thịnh, lúc này cả chủ tử và hắn đều phát ra tiếng rên rỉ,

”Hôm nay bị ngươi tra tấn như vậy, ta càng muốn thời điểm ngươi tỉnh mà làm ngươi. . . . Aa. . . . Yêu tinh, khi đó ta muốn ngươi khóc cầu ta chơi phá hư ngươi... Chơi ngươi tiểu nộn nhũ, chơi ngươi tiểu dâm huyết. . . . ”

Mộng thiếu khép h đôi mắt, chủ tử như nghe thấy dâm ngôn mà thân thể vận vẹo, mà ta Tiểu Long cũng tại môi nàng mà chà xát qua, ta nắm lấy hai tiểu bánh bao mà xoa nắn vận vẹo.

”Vẫn là xử nữ mà đã dâm đẳng hư vậy, về sau chờ ca ca làm không biết ngươi còn dâm đẳng thành cái dạng nào nữa. . . . Bảo bối, thực muốn nhìn một chút a... Aa, hảo nữ hài kẹp chặt ta. . . . ”

Mộng thiếu nắm chặt eo nhỏ chủ tử, tại giữa hai nàng nàng mà trườn cằm, từ long không lồ mà chà đạp hoa huyết, ngón tay cũng dùng sức vuốt ve, nhẹ day hạt trần châu kia, chủ tử

”A... A a. . . . A. . . . ”

Yêu kiều không ngừng, ta thật sự chịu đựng không nổi đề thấp đầu chủ tử khiêng tiểu long đọc bao chặt trong miệng nhỏ của nàng,http

”A. . . . ”

Ta thờ dài một tiếng, bị cái miệng nhỏ nhắn của nàng hút thật thoải mái. . . . đầu lưỡi nàng khẽ đẩy, mút khiến ta thoải mái nhìn không được mà run rẩy, nhìn không được mà tại miệng nàng ra vào, nâng mắt thấy Mộng thiếu phía sau đâm vào theo tư thế giao hoan càng khiến ta kích thích, ta không nhịn được mà xoa nắn nhũ hoa căng cứng kia, mà chủ tử tựa hồ rất thích, thất lưng cũng run rẩy theo. . . .

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Nghi Hoặc

Ta mở mắt, thân mình đau nhức cảm thấy có chút khó chịu, nhất là trước ngực cùng nơi riêng tư. Ta cởi cổ áo ra, da thịt vẫn trắng nõn, không có gì khác thường, ta liền thử hoạt động dối hai chân, cảm giác lạ khiến ta rên rỉ ra tiếng, tựa hồ như bị xe tải nghiền qua vậy, đầu ngón tay trượt xuống, đụng chạm một chút hạ thân khô khốc, hơi hơi đau đớn.

Nghi hoặc, đây là làm sao vậy? Đạo này ta thường xuyên mộng xuân, chẳng lẽ ta ngay tại trong mộng mà an ủi mình? Nhân vật trong mộng thông thường thay đổi, có khi là tiểu tử, có khi lại là a Tình, còn có người ta thậm chí không muốn nhớ tới, đó là Bạch Mộng Chi! Xem ra ta bắt đầu dậy thì, bắt đầu mộng xuân?

”A Tình...”

”Chủ tử.” A Tình nhanh chóng đi vào quỳ phía dưới giường

”Tôi hôm qua. . . Có ai đó vào đây sao?”

”Àn...” Ta nhìn A Tình dung nhan xinh đẹp như vậy, hân hỉ đã hơi góc cạnh, đôi môi hồng mông , tóc đen như mực khẽ buông xuống, chân đã có lực hơn. . . .

”A Tình ngươi tới”

hân chân chờ một chút liền quỳ gối đi đến bên giường ta, ta ngồi dậy, thân thể dịch đến trước mặt hân, ngồi tại mép giường nhìn thẳng hân, a. . . . Nguyên lai mắt của hân cùng động tác hân là đồng dạng thâm thúy, như hai khối mã não. Ta nâng cằm ả lên, ngón cái xẹt qua môi cánh hoa, ta cảm thấy cả người hân run lên, há mồm muốn nói, ta nhân cơ hội đem đầu lưỡi vói vào trong miệng của hân, một mùi thơm ngát xộc vào, giống như hương hoa, cảm giác này dường như đối với ta không hề xa lạ, ta nghi hoặc, là ta phân không rõ ràng giữa cánh trong mơ cùng hiện thực ư? Vẫn là... . . .

”A Tình, đem quần áo cởi “

”Chủ tử?”

”Muốn ta lặp lại một lần nữa sao?”

Ta và tà liếc hân một cái, A Tình xoát xoát cởi áo lại bắt đầu cởi bỏ quần

”Được rồi”

Người này định làm cái gì a? cho rằng ta chuẩn bị cưỡng bức hân? Ta nguyệt hân một cái.

”Đứng đến trước mặt ta”

ta quỳ ngồi ở trên giường tỉnh tề xem kỹ thân thể hân, có lớn nhỏ dấu vết do đao, mà cũng phải, đứa nhỏ này từ từ thân mà sống sót tới tận bây giờ? Xem ra khi còn luyện ảnh chịu không ít khổ. Ta cẩn thận tìm kiếm, đầu ngón tay cũng đi theo tầm mắt lướt qua thân thể hân, cảm nhận ngực hân khe phập phồng, hai đỉnh ngực hồng xinh cũng dựng đứng thẳng lên, ta âm thầm buồn cười, tiểu tử này như vậy mà cũng có phản ứng a. Ta ác ý dùng móng tay xẹt qua hai cục nhỏ nổi lên kia, hân thờ ắt ra ột hơi, mắt khẽ nhắm lại, hai phiến lông mi hơi hơi run rẩy, ta nhẹ nhàng cười vờn ra đầu lưỡi liếm hai tiểu hồng kia một chút, cư nhiên chúng càng dựng thẳng, A tình khẽ hừ

”Àn. . .”

Một tiếng, bàn tay hân nắm chặt,

”Xoay người sang chỗ khác”

sau lưng của hân cũng giống đằng trước trông vô cùng thâm, xem ra chỉ có mặt của hân là không có vết đao. . . . Ta cẩn thận quan sát xem có dấu vết hoan ái sau lưng hân không, nhưng sự thật chứng minh ta đúng. Ta khả nghi nhìn hồng ngân trên vai hân, ta ngưng mi, hồng ngân kia không giống dấu vết bị đả thương, ta cẩn thận quan sát tay ta, lại đặt dấu hồng ngân đó so sánh với hồng ngân trên bả vai hân, ta cũng không chắc chắn lắm, ta nổi giận.

thân hình A Tình tựa hồ cứng ngắc một chút, lại nhanh chóng biến mất ở ngoài cửa, ta nhú mày.

Sau khi tắm, ta để tiểu Bích mặc y phục cho mình, về mặc cân nhắc đầy nghi hoặc chưa được giải đáp. Càng khó hiểu hơn là bây giờ tiểu tứ cùng Bạch Mộng Chi đang luyện tập trên núi, sự phụ nơi đó quân chế đồ đệ rất nghiêm khắc, nên hai người kia tuyệt đối không có khả năng xuất hiện ở nhà, sau cùng ta đưa ra kết luận, nhất định là ta nhìn lầm. . . . Chính là, nghĩ tới mộng xuân kia, mặt ta nhanh chóng đỏ bừng. . . .

Ta kêu Tiểu Bích đi lấy gương qua, tỳ mi soi kỹ chính mình, ta tự nhận mình không phải tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành. Cái mũi không đủ đậm, cái trán lại quá lớn, khuôn mặt được kế thừa từ phụ thân, mắt nhắm lại thời điểm mí nhăn như tơ, miệng tựa tiểu phi tiểu, không đủ hồng, phấn phấn, cũng có thể là tuổi còn quá nhỏ, làn da trắng nõn bóng loáng, ngay cả một lỗ chân lông cũng không thấy. Đặc ý nhất là mái tóc đen thẳng mềm mượt dài đến thắt lưng. . . .

Khi nhớ tới cảnh mộng xuân cùng tiểu tứ, ta thực hoảng hốt, vẫn luôn là không rõ khuôn mặt hân, nhưng chính cảm giác lại không sai biệt, nhất định là hân. Khi hân 5 tuổi rồi đi, ta đã cảm nhận tình cảm hân đối với mình không dừng lại ở tình huynh muội, còn có chút đặc biệt. . . . Nhưng là, tình cảm của mình đối với hân cũng chính mình còn không rõ. . . . Tên kia có đôi khi tà và xấu xa, có đôi khi lại ôn nhu muốn chết. . . . Diện mạo ư ~ tuyệt đối là nhất phẩm. . . Ách. . . Diện mạo nhất phẩm là một tiểu hài xấu xa? nghĩ lại đầu không khỏi hiện lên mấy vạch hắc tuyến, hay chính ta có bệnh luyến đồng a? Thích tiểu shota? (Phong: chính chị cũng không lớn mà =]] Loli với shota rất hợp

Còn A Tình, sống là người của ta, chết cũng là người của ta, không cần cân nhắc.

Về phần Bạch Mộng Chi. . . Khóe miệng khẽ nâng, gắp quý mới có thể mơ thấy hân, tự động xem nhẹ, gạch chéo! !

Theo di chiếu của tổ huấn, nam hài 16 tuổi có thể trở về nhà. Phụ thân nói đại ca 16 tuổi xuống núi giờ cũng chưa có về nhà, trực tiếp đi kinh đô, dưới chân Thiên tử lập thêm chi nhánh Bạch gia, nghe đâu hân muốn đi 3 năm, đương nhiên hôn sự bởi vì khuyết thiếu nam nhân vật chính xem như tạm thời lắng xuống. Ta lúc ấy nghe ngóng tin tức hoài nghi hân là cố ý đi! Qua một ít thời gian nữa nhị ca cùng tam ca cũng có thể về nhà, ách. . . Còn có yêu tinh Bạch Mộng Chi (Phong: Rồi, gọi hân là yêu tinh luôn =]]).

Thực sự là quá lâu, lâu tới nỗi ta quên mất diện mạo của nhị ca cùng tam ca rồi, nhớ mang máng Nhị ca sáng khoải như ánh mặt trời, Tam ca nhã nhặn. Về phần tiểu tứ hần là còn hơn 2 năm nữa, Tinh Chi lại càng không có gì để nói, so với tiểu tứ còn nhiều hơn một năm

Ta vẫn rất cao hứng ,rốt cục không chỉ có mình ta còn là đứa nhỏ trong nhà ,còn có thể quậy phá một chút, không cần mỗi ngày nhàm chán.

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: 14A : Trở Về

Thời tiết chậm rãi chuyển lạnh, A Tinh đầu gối kia vẫn cứ lì ở trên cây. . . . Ảnh vệ thật đúng là kì quái, mặc hắc y ngồi trên cây lại muốn người ta không phát hiện ra? Nói như thế nào cũng nên mặc lục sắc mới đúng, ít nhất là đúng với nguyên lý tắc kè hoa. . . Khụ, ta lan man quá. Ta kêu A Tinh buổi chiều có thể ngồi trong phòng ta, tức muốn hần có chút ấm áp

. Hần không chịu, cuối cùng ta dùng thủ đoạn cường bức nhưng cũng không thành, đành dọa sẽ không để ý đến hần,hần đành nhượng bộ.Buổi tối hần có thể ngủ sau bình phong gian trong. Ta nghĩ kĩ rồi, sau bình phong còn có thảm ấm áp cũng sẽ không lo hần bị lạnh ,bình phong ngăn cách giữa gian phòng ta cùng gian phòng hần, phân chia nam nữ tách biệt như vậy không có gì là không tiện, chỉ sợ buổi đêm hần muốn đi nhà xí sẽ làm Tiểu Bích cùng Tiểu Nguyệt giật mình ,sợ hãi

Đương nhiên ta đem đo dự này không nói, hần khinh thường nhìn ta liếc mắt một cái,như muốn nói: chủ tử cho rằng ảnh vệ là cái gì? Chính là khiến người ta không phát hiện ra. Đứng rồi đứng rồi,chứ đừng kiểến cảnh A Tinh xuất quỷ nhập thần không chỉ ngày một ngày hai ,cơ bản ta chưa gọi hần, có lẽ cả ngày cũng không thấy bóng dáng hần đâu. Ta cũng từng nghi hoặc, hần ăn cơm tới chỗ nào ? Chẳng phân biệt ban ngày hay tối khuya, hần không cần ngủ sao? Hần đi cầu khi nào? Phong nguyệt lâu có phòng của hần ,nhưng cũng không nhìn ra dấu vết có người sinh sống. . . .

Ta rút ra kết luận, Ảnh vệ là những người không bình thường, kì dị. Tỷ như đại ca ảnh ệ của nhị thúc , mỗi ngày đều vô tung vô tích mà làm việc thay Nhị thúc. Ách. . . .

Rốt cục cũng đến ngày các ca ca trở về. . .Tuyệt đã phủ kín sân rồi .

”Chủ tử, lão gia thỉnh người tới phòng khách” Tiểu Nguyệt đi tới thấy ta đang nằm dài ôm lò sưởi đọc tiểu thuyết.”Tam thiếu gia cùng đại biểu thiếu gia cũng về tới phủ.”

”Ngô, rốt cục đã về rồi, đều phải mừng năm mới . . . Từ từ Tiểu Nguyệt người nói Tam ca cùng Bạch Mộng Chi? Nhị ca chạy đi đâu ?”

”Hình như là Nhị thiếu gia còn tại trên núi không chịu về, muốn luyện tuyệt thế võ công gì đó “

”Ách. . . .” Nhìn về mặt sùng bái, chăm chú của Tiểu Nguyệt thật không biết nói gì. . . Tuyệt thế võ công. . . thứ này thật sự tồn tại sao? ? ? Không phải là căn cốt bí tịch hay đồ gì huyền bí sao? Không phải ngã xuống núi mà gặp được cao nhân chỉ điểm thu nhận sao?

Thật lâu về sau nghe đương sự nói mới hiểu được, kỳ thật Nhị ca là sợ phải về nhà kế thừa gia nghiệp. . . Ai bảo đại ca ở kinh thành, mà hần lại là lão Nhị đâu? Đành phải tránh ở trên núi không chịu về.

Tiểu Bích vén màn, Tiểu Nguyệt đi tu và vào nhà, ta ngồi xuống cạnh phụ thân. Hai ngày nay không thấy nhị thúc trong phủ, phụ thân đem ta ôm vào trong lòng ngực hần, mũi thân mật để tại đỉnh đầu ta, nói”Ngủ tiểu thư nhà chúng ta sao mặc nhiều đồ như vậy? Đem mình biến thành cục tuyết tròn sao.”

”Phụ thân chê cườiNhã Nhã a, biết rõ người ta sợ nhất lạnh . Ta còn muốn quần trong bọc chăn mà đi ra, lại sợ người mất thể diện “ Ta liếc mắt thấy tam thúc đang cười ta, người này thời điểm nào cũng cười ta cho được. . . .Nam nhân nhàm chán a...

Phụ thân xoa xoa hai má ta, bên ngoài thông báo tác thiếu gia đang hồi phủ , phụ thân cùng tam thúc vì bối phận không thể ra nghênh đón tiểu bối, ta thờ dài một hơi, nhận mệnh xuất môn nghênh đón hai người kia. Tuy rằng con đường kia hạ nhân đã dọn tuyết, chính là bàn chân vẫn bị hàn khí bốc lên, đi đón các ca ca mà ngồi kiệu là không có đạo lý, cho nên đành co rúm người ôm chặt cái ấm lò. Đến viện môn còn có một nửa lộ trình liền thấy Tam ca cùng Bạch Mộng Chi. Tam ca quả nhiên không để ý ánh Mắt Bạch Mộng Chi nhìn ta, yêu tinh kia thấy ta liền nhượng mảy nhanh đi tới. Một thân áo choàng lam nhạt , Tam ca ôn hòa hướng ta gật đầu nở nụ cười rồi cũng tới gần.

”Tiểu muội vài năm không gặp trông càng trắng trẻo, nếu tam ca nhớ không nhầm Nhã Nhã sắp 14 đi.” Tam ca kéo bàn tay đã đông lạnh của ta xoa xoa cho ấm, khẽ hỏi. Tam ca đứng chuẩn một nam nhân ôn nhu, khuôn mặt hần không phải tuyết nữ, nụ cười lại khiến người ta mê ly,ánh mắt nồng đậm ,lông mi thật dài che ở hơn phân nửa ánh mắt, ôn nhu như nước cùng bí hiểm trên người nam nhân này một chút cũng không khiến người ta cảm thấy không hợp . . Hần, cười lộ lên trông như. . Ai nha trông như khiến người ta hồn siêu phách lạc. . . Thật nghĩ không ra nếu hần đem bộ dáng này mà quyến rũ nữ nhân, cho dù hần nói: giao thân thể cho ta được không? Ai mà cự tuyệt được a? ?

”Nhìn thấy công chúa khi tinh táo thật không dễ dàng.” Mộng Chi đột nhiên sát vào, phượng nhãn híp lại. Vừa quay đầu lại thấy hần khuôn mặt tuần tú phóng đại của hần, hần. . . Lời này có ý gì? ?

”Ồ? Nói như vậy Mộng Chi thường xuyên nhìn thấy lúc biểu muội không tỉnh táo?” Ngữ điệu tam ca vẫn bình thản, chính là lòng ta đột nhiên cả kinh. . .

”Không phải vậy, là ta thường xuyên nhìn thấy tiểu công chúa trong mộng. . .” Bạch Mộng Chi bắt lấy tay ta từ trong tay tam ca, thuận thế đưa ngực mình “À, tiểu công chúa thân mình hảo lạnh a, chúng ta mau chút vào đi thôi, lại đây Mộng Chi ca ca sưởi ấm cho ngươi” hơi thở hắt phun tại mặt ta tự nhiên lại thơm ngọt. . .

Hương chanh?, hửn? Hửn trong mộng. . . Hửn cũng mơ thấy ta? Sẽ không giống như ta mơ thấy hửn đi. . . Ngẩng đầu lên nhìn hửn sở hữu mỹ nhan khiến nữ nhân điên cuồng, hiện tại đang cười quỷ dị, mặt ta nóng lên. . . Cũng chưa phát hiện ra mình đang tựa tại trước ngực Bạch Mộng Chi.

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: 14B :trở Về

Thời tiết chậm rãi chuyển lạnh, A Tinh đầu gối kia vẫn cứ lì ở trên cây. . . Ảnh vệ thật đúng là kì quái, mặc hắc y ngồi trên cây lại muốn người ta không phát hiện ra? Nói như thế nào cũng nên mặc lục sắc mới đúng, ít nhất là đúng với nguyên lý tắc kẻ hoa. . .

Khụ, ta lan man quá. Ta kêu A Tinh buổi chiều có thể ngồi trong phòng ta, tức muốn hửn có chút ấm áp. Hửn không chịu, cuối cùng ta dùng thủ đoạn cường bức nhưng cũng không thành, đành dọa sẽ không để ý đến hửn, hửn đành nhượng bộ. Buổi tối hửn có thể ngủ sau bình phong gian trong. Ta nghĩ kĩ rồi, sau bình phong còn có thăm ấm áp cũng sẽ không lo hửn bị lạnh, bình phong ngăn cách giữa gian phòng ta cùng gian phòng hửn, phân chia nam nữ tách biệt như vậy không có gì là không tiện, chỉ sợ buổi đêm hửn muốn đi nhà xí sẽ làm Tiểu Bích cùng Tiểu Nguyệt giật mình, sợ hãi. . .

Đương nhiên ta đem do dự này không nói, hửn khinh thường nhìn ta liếc mắt một cái, như muốn nói: chủ tử cho rằng ảnh vệ là cái gì? Chính là khiến người ta không phát hiện ra. Đứng rồi đứng rồi, chứng kiến cảnh A Tinh xuất quỷ nhập thần không chỉ ngày một ngày hai, cơ bản ta chưa gọi hửn, có lẽ cả ngày cũng không thấy bóng dáng hửn đâu. Ta cũng từng nghi hoặc, hửn ăn cơm tối chỗ nào? Chẳng phân biệt ban ngày hay tối khuya, hửn không cần ngủ sao? Hửn đi cầu khi nào?

Phong nguyệt lâu có phòng của hửn, nhưng cũng không nhìn ra dấu vết có người sinh sống. . . . Ta rút ra kết luận, Ảnh vệ là những người không bình thường, kì dị. . . . Tỷ như đại ca ảnh ệ của nhị thúc, mỗi ngày đều vô tung vô tích mà làm việc thay Nhị thúc. . . . Ách. . .

Rốt cục cũng đến ngày các ca ca trở về. . . Tuyệt đã phủ kín sân rồi.

”Chủ tử, lão gia thỉnh ngài tới phòng khách” Tiểu Nguyệt đi tới thấy ta đang nằm dài ôm lò sưởi đọc tiểu thuyết. ”Tam thiếu gia cùng đại biểu thiếu gia cũng về tới phủ.”

”Ngô, rốt cục đã về rồi, đều phải mừng năm mới. . . Từ từ Tiểu Nguyệt ngài nói Tam ca cùng Bạch Mộng Chi? Nhị ca chạy đi đâu?”

”Hình như là Nhị thiếu gia còn tại trên núi không chịu về, muốn luyện tuyệt thế võ công gì đó “

”Ách. . . .” Nhìn vẻ mặt sùng bái, chăm chú của Tiểu Nguyệt thật không biết nói gì. . . Tuyệt thế võ công. . . thứ này thật sự tồn tại sao? ? ? Không phải là cần có bí tịch hay dò gì huyền bí sao? Không phải ngã xuống núi mà gặp được cao nhân chỉ điểm thu nhận sao?

Thật lâu về sau nghe đương sự nói mới hiểu được, kỳ thật Nhị ca là sợ phải về nhà kế thừa gia nghiệp. . . Ai bảo đại ca ở kinh thành, mà hửn lại là lão Nhị đâu? Đành phải tránh ở trên núi không chịu về.

Tiểu Bích vén màn, Tiểu Nguyệt đi tu vào nhà, ta ngồi xuống cạnh phụ thân. Hai ngày nay không thấy nhị thúc trong phủ, phụ thân đem ta ôm vào trong lòng ngực hửn, mũi thân mật đề tại đỉnh đầu ta, nói ”Ngũ tiểu thư nhà chúng ta sao mặc nhiều đồ như vậy? Đem mình biến thành cục tuyết tròn sao.”

”Phụ thân chê cười Nhã Nhã a, biết rõ người ta sợ nhất lạnh. Ta còn muốn quần trong bọc chăn mà đi ra, lại sợ người mất thể diện “ Ta liếc mắt thấy tam thúc đang cười ta, người này thời điểm nào cũng cười ta cho được. . . Nam nhân nhảm chán a..

Phụ thân xoa xoa hai má ta, bên ngoài thông báo các thiếu gia đang hồi phủ, phụ thân cùng tam thúc vì bối phận không thể ra nghênh đón tiểu bối, ta thở dài một hơi, nhận mệnh xuất môn nghênh đón hai người kia. Tuy rằng con đường kia hạ nhân đã dọn tuyết, chính là bàn chân vẫn bị hàn khí bốc lên, đi đón các ca ca mà ngồi kiệu là không có đạo lý, cho nên đành co rúm người ôm chặt cái ấm lò.

Đến viện môn còn có một nửa lộ trình liền thấy Tam ca cùng Bạch Mộng Chi. Tam ca quả nhiên không để ý ánh mắt Bạch Mộng Chi nhìn ta, yeu tinh kia thấy ta liền nhường mầy nhanh đi tới. Một thân áo choàng lam nhạt, Tam ca ôn hòa hướng ta gật đầu nở nụ cười rồi cũng tới gần.

”Tiểu muội vài năm không gặp trông càng trắng trẻo, nếu tam ca nhớ không nhầm Nhã Nhã sắp 14 đi.”

Tam ca kéo bàn tay đã đông lạnh của ta xoa xoa cho ấm, khẽ hỏi. Tam ca đứng chuẩn một nam nhân ôn nhu, khuôn mặt hửn không phải tuyệt mỹ, nụ

cười lại khiến người ta mê ly, ánh mắt nồng đậm, lông mi thật dài che ở hơn phân nửa ánh mắt, ôn nhu như nước cùng bí hiểm trên người nam nhân này một chút cũng không khiến người ta cảm thấy không hợp . .

Hắn, cười lộ lên trông như . . Ai nha trông như khiến người ta hồn siêu phách lạc. . . Thật nghĩ không ra nếu hắn đem bộ dáng này mà quyến rũ nữ nhân, cho dù hắn nói: giao thân thể cho ta được không? Ai mà cự tuyệt được a? ?

”Nhìn thấy công chúa khi tỉnh táo thật không dễ dàng.” Mộng Chi đột nhiên sát vào, phượng nhãn hí lại. Vừa quay đầu lại thấy hắn khuôn mặt tuần tú phóng đại của hắn, hắn. . . Lời này có ý gì? ?

”Ồ? Nói như vậy Mộng Chi thường xuyên nhìn thấy lúc biểu muội không tỉnh táo?” Ngử điệu tam ca vẫn bình thản, chính là lòng ta đột nhiên cả kinh. . .

”Không phải vậy, là ta thường xuyên nhìn thấy tiểu công chúa trong mộng. . .” Bạch Mộng Chi bắt lấy tay ta từ trong tay tam ca, thuận thế đưa ngực mình “A, tiểu công chúa thân mình hảo lạnh a, chúng ta mau chút vào đi thôi, lại đây Mộng Chi ca ca sưởi ấm cho người”

hơi thở hắn phun tại mặt ta tự nhiên lại thơm ngọt . . . Hương chanh?, hắn? Hắn trong mộng. . . Hắn cũng mơ thấy ta? Sẽ không giống như ta mơ thấy hắn đi. . . Ngẩng đầu lên nhìn hắn sờ hữu mi nhan khiến nữ nhân điên cuồng, hiện tại đang cười quý dị, mặt ta nóng lên. . . Cũng chưa phát hiện ra mình đang tựa tại trước ngực Bạch Mộng Chi.

”Như thế nào? Mộng Chi lần này trở về là muốn hướng phụ thân cầu hôn sao?” Tam ca nhìn thấy Mộng Chi cùng ta trên đường đi có hành động thân mật như vậy, mi tâm khẽ nhíu.

”A. . . Mộng Chi tài đức gì, không biết cả nhà có chịu gả tiểu bảo bối này cho ta hay không đâu?”

”Đi vào.” Nguyên lai đã đến chủ thính, Tam ca trầm ổn vén lên vạt áo choàng, tiêu sái đi vào trong

Mộng Chi làm bộ như sẽ đem mảnh hiên vén cao chút, hắn lại cúi đầu phả bên tai ta “Tiểu công chúa, người đang nhìn đâu. . . .” Khí tức phun tại càn cổ ta, ngứa, lại cảm thấy trong lòng quả quyết... Yêu tình kia, hắn lại quyến rũ ta.

Dọc theo đường đi bị cầm hai tay ta đưa gợn một phen, không khỏi có chút nổi giận, đây là chuyện gì a, hai vị này bắt quá mới 16 tuổi, như thế nào lại đối thoại như vậy! Nhất định là không có thơ ấu!

Tam thúc thấy Mộng Chi ánh mắt liên toả sáng, lại thấy hắn nắm tay ta, tựa hồ hơi hiểu rõ, cười đến toé toét. Phụ thân thấy chúng ta thân mật dán cùng một chỗ giống như cái gì cũng không phát hiện, tiếp đón mọi người ngồi xuống. Ta ngồi vào bên cạnh phụ thân, Tam ca cùng Mộng Chi sau đó cũng chia ra ngồi gần tam thúc. Sau đó một màn đối thoại giữa người đi xa trở về và người ở lại bắt đầu, Tam ca luôn luôn ôn hòa đối đáp, Bạch Mộng Chi cũng trả lời nhưng có chút không đứng đắn.

Ta lại cân nhắc lời nói của Bạch Mộng Chi, sao hắn nói khó được nhìn thấy ta thanh tỉnh? Gì mà muốn ta gả cho hắn? Suy nghĩ khiến ta khẽ nhíu mi, đột nhiên cảm thấy sự tình phát triển có chút hỗn loạn, ta cùng Bạch Mộng Chi khi nào thì thân thiết như vậy a? Ta thấy mơ hồ, hơn nữa lần này mới là lần thứ 2 chúng ta gặp mặt nhai, lần trước đã là 6 năm trước rồi, có thể nói là không có ấn tượng tốt đẹp gì, mà hắn vừa thấy ta liền cứ như thân thiết rồi? Đầu xuân hiện đây hắc tuyến. . . . Lộn xộn a.

”Nhã nhã? Người có bằng lòng hay không?” Tam thúc như rồng mây hỏi ta. . .

”Ân?” Bằng lòng gì a?” Ta không muốn. . . Không cần gả hắn a!” Trời ạ. . .

Đột nhiên trong phòng yên tĩnh, phụ thân như không có việc gì, người nhẹ nhàng nhấp trà, Tam ca ý cười càng đậm, Bạch Mộng Chi biểu tình thực vô tội, tam thúc trợn mắt há hốc mồm. . . Đây là tình huống gì?

”Khụ, tiểu muội a. . . Mộng Chi nói một lời muốn đi ôn tuyền tẩy rửa bụi trần a, nhưng là tam thúc lại nói trong viện người có ao ôn tuyền, hỏi người có nguyện ý bỏ thứ yêu thích kia để Mộng Chi tẩy trần không?” Tam ca buồn cười giúp ta khỏi phục ký ức. .

”A. ? Ồ. . . Có thể có thể. . . Ta hiện tại liền dẫn Mộng Chi ca ca đi.” Mặt ta nhất định đã hồng như tôm luộc rồi. . . Má ơi, đây có phải thứ 6 ngày 13 không a, ta chưa từng mất mặt như vậy. . . Bị mọi người nhìn thành dạng gì a? Tự mình đa tình đi. . . Nhanh chóng trừng mắt liếc nhìn Bạch Mộng Chi một cái rồi lao đầu ra nhanh, ngay cả Tam ca cũng muốn thấy ôn tuyền trong viện của tiểu muội.

Tiểu Nguyệt đem áo choàng đến cho ta phủ thêm, Tiểu Bích đưa lò sưởi qua mà biểu tình nàng trông thật quý dị. .

”Không cho cười!” Ta nghiêng răng nghiêng lợi tiếp tục chạy.

Đột nhiên có một trận gió, ta định thần lại đã thấy Bạch Mộng Chi trước mặt, đem ta ôm lấy vác tới sau ôn trì.

”A ~~~~~ muội muội không chịu được mà muốn tắm cùng biểu ca sao, biểu muội cũng đem đến thân đến đây rồi, không ngờ nhanh đến như vậy. . . .” Lưu lại Tiểu Bích cùng Tiểu Nguyệt hai mắt nhìn nhau.

Ta ngẩng đầu cần môi trừng Bạch Mộng Chi, người này hại ta mất mặt. . . Ta hận hắn AAAAx

”Tiểu công chúa đừng tổn thương trái tim ta như vậy ~~~~~ biểu ca chỗ nào không tốt a. . . Tiểu công chúa người như vậy ghét bỏ ta. . . . Phải biết biểu ca người phong lưu phóng khoáng ngọc thụ lâm phong chính những thực nữ trong giang hồ còn. . . .”

”Câm miệng!”

”Ngô. . . Tiểu mèo hoang phát giận sao? Ta có biện pháp rất nhanh có thể câm miệng, tiểu công chúa có muốn thử một chút hay không. . .” Nói xong khuôn mặt tuần tử kia cúi xuống, mang theo tia giảo hoạt, phượng mâu khẽ cười liếc mắt nhìn cánh hoa. . . Ta vội vàng nhắm chặt ánh mắt, kêu to “Không muốn không muốn”. . . Người này chuyện gì cũng dám làm. . . .

Cảm thấy lồng ngực hần chấn động, nguyên lai là hần trầm thấp cười, ôm ta tiếp tục thi triển khinh công, hơi thở dài phiêu đảng ở trong không khí, “Cô nương ngọc của ta. . .” Trộm mở mắt nhìn miệng hần mỉm cười nhìn về phía trước, cũng không có cơ hội xâm phạm ta, tạm an tâm. Tựa hồ. . . Người này, cũng không quá xấu đi ~

Lam bào bị thổi làm phồng lên. . . Khiến cho Bạch An Dương đứng tại vườn đều là màu trắng phiêu dật giống như tiên nhân. Chính là ánh mắt dịu dàng như mặt trời bỗng chốc tối lại như u cốc Thấy một cảnh hai người kia liền dời đi bóng dáng. . . Tựa hồ. . . Hần không muốn nhìn thấy sự tình này. . . Giống như tình cảm của lão Tử năm ấy~ thú vị. . . ?

Đang tại trong ngực Bạch Mộng Chi ta run lên. . .

”Tiểu công chúa lạnh sao?” Bạch Mộng Chi đem khuôn mặt tuần tử dán lên khuôn mặt lạnh lẽo của ta. . .”Hảo lạnh~~ ta đây sưởi ấm cho “

Vòng quay vận mệnh bắt đầu chuyển bánh, bị nhân nhi tác động, một người cũng trốn không thoát. Hoặc là lưu lạc, hoặc là gãy dựa muốn chạy trốn thoát. . . . Sợ là vô ích rồi. Chính là, sợ cái gì a? Các ngươi chỉ dừng lại ở việc đối đãi thật tốt với nàng hay sẽ sớm sa đoạ. . . .

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Ôn Tuyền

Bạch Mộng Chi ôm ta thẳng đến ôn tuyền, xem hần quen thuộc như vậy, người này hần đã xem qua bản đồ? Đi thì đi đi, không buông ta xuống còn chưa tính, vì cái gì vừa đi vừa cởi quần áo? Y phục của hần rải dần theo đường đi. . . Hần còn cởi áo ngoài ta cùng lò sưởi tay. . . Trường hợp này nhìn qua thể nào cũng thấy rất dâm loạn. . . Một con quạ đen rất đúng lúc bay ngang qua đầu ta...

Đến bên bờ ôn tuyền, sọt lại trên người Bạch Mộng Chi còn đứng cái quần dài. . . Kỹ năng ới quần áo của hần chắc phải tầm cỡ đại sư phụ a, mấu chốt là trong tay còn ôm một người sống là ta nha.

Bên ngoài không khí thanh lãnh, chính là phía trên ôn trì lại bao phủ một tầng khí trời, không khí thật sự rất trong lành, trời rét đậm, bên cạnh ôn tuyền đã mọc rong rêu xanh biếc ~ đám cỏ nhỏ nhỏ trông đáng yêu lại tràn ngập sinh khí. Cuối cùng Bạch Mộng Chi đem trâm cài tóc ném sang bên cạnh, nhảy xuống ôn trì, đem ta đặt trên bờ ôn trì, kéo làn váy ta lên cao, để chân ta ngâm vào trong nước nóng ấm. . .

Ta thoải mái tới nỗi sắp rên rỉ ra tiếng, thời tiết rét lạnh mà được ngâm mình trong nước ấm quả là một sự hưởng thụ, tiểu tử này thực biết cách hưởng thụ. Hần giúp ta chỉnh lại xiêm y một chút, rồi tới ngồi dưới chân ta, còn không biết xấu hổ lộ ra biểu tình hưởng thụ, mũi còn hừ nhẹ “Àn... .” Một tiếng, nếu không phải ta không chế tốt, thấy hần trần nửa người trên, sợi tóc dính vào bờ vai rộng, mắt phượng tuyệt điểm khẽ nheo lại lộ ra biểu tình thoải mái, ta quả thực muốn phun máu mũi..

Mỹ nam a, mỹ nam tắm rửa a, ôi mẹ ơi, Yêu nghiệt này quả thực cũng quá yêu nghiệt đi. . .

”Nếu không chốc nữa lão Tam muốn tới, ta liền đem ngươi cũng ném xuống. . .”

Hần liếc ta, biểu tình cười như không cười. . . Ta còn đang chìm đắm trong kinh diễm chợt định thần lại. . . Thật sự không biết hần nói cái gì mà đơ lất nữa lão Tam còn muốn đến.

”Này, tiểu công chúa, như thế nào như vậy nhu thuận rồi? Không phải thấy ta trần truồng liền bị mê hoặc đi. . .”

Hần vươn tay ra cầm lấy chân ta kéo xuống, ta thiếu chút nữa ngã xuống ôn trì, nhanh chóng định thần lại.

”Bạch Mộng Chi giờ ngươi có thể đi được rồi, chiếm lấy địa bàn của ta còn làm vẻ đương nhiên, chính ngươi tự tắm, ta trở về”

đứt lời muốn đứng dậy, tiếc rằng tên kia lôi kéo chân ta dù đá thế nào cũng không buông “Buông tay ra “

”Tiểu công chúa thấy ngươi ngu chưa (Phong: vâng, nguyên văn là "ngu" đấy ạ =))) , giày của ngươi bị ném ở trong phòng, trời lạnh như vậy ngươi muốn đi chân trần mà trở về sao? Chân của nữ hài tử phải hảo hảo bảo hộ a ~”

hần sờ qua sờ lại bắp chân ta, khiến người ta tê dại, khó chịu

”Ngoan , cóc nữa ta đưa ngươi về.”

Ta cần môi chịu đựng , đang nghĩ có nên hay không đá văng hẳn rồi gọi A Tinh đưa ta trở về. . . . Thì lúc này Tam ca xuất hiện .

”Tiểu muội ngồi thêm một chút nữa đi, thời tiết rét lạnh vừa rồi ngươi lại ở bên ngoài khá lâu, nên cẩn thận kẻo bị nhiễm hàn” ta vừa nhấc mắt mi mắt liền thấy hơi thở Tam ca quần quýt xung quanh, Tam ca như thể nào cùng Bạch Mộng Chi giống nhau cùng một tạo hình, sợi tóc tán loạn, thân thể để trần phía trên, phía dưới chỉ còn quần dài, thân thể cân đối thon dài như ngọc, trước ngực hai điểm phấn hồng do rét lạnh đã đứng thẳng, bụng trơn nhẵn , rắn chắc, hơi lộ ra núm bụng, từ rốn đi xuống một đường xoáy lông tơ

. . Cư nhiên thân tiên cũng có lúc gọi cảm như vậy. Ta đảo mắt qua lại đánh giá hai cực phẩm nam nhân này, Thực mẹ nó quả là quốc sắc thiên hương. . .

”Chủ tử, Tiểu Nguyệt. . . A. . . Đại biểu thiếu gia, tam thiếu gia”

Tiểu Nguyệt chạy gấp đến chỗ ta, không ngờ nhìn thấy màn này mà không hoảng sợ, mặt không đổi sắc.

”Nha đầu này?”

Bạch Mộng Chi phiêu liếc mắt một cái

”Gọi cái gì mà đại biểu thiếu gia nghe không được tự nhiên, kêu Mộng thiếu gia đi”

”Vâng, đại biểu thiếu gia”

Tiểu Nguyệt rất biết vâng lời =]] (Phong: Hẳn vậy). Tam ca lại xuy cười ra tiếng

”Tiểu Nguyệt, ngươi kêu Tiểu Bích đem phao tắm đến, mang theo cả khay, thuận tiện mang chút rượu đến “

”Vâng, chủ tử là muốn hoa quả nhưỡng hay vẫn là trúc điệp thanh?”

”Hoa quả nhưỡng đi, chính là giúp ấm thân một chút” ta nghiêng đầu suy nghĩ một chút.

”Vâng “

”Biểu muội, phao tắm cùng khay là ý gì?”

Bạch Mộng Chi ở trước mặt mọi người vẫn gọi ta một tiếng biểu muội , ngẩng lên thấy buồn cười, hẳn là muốn thể hiện tình thân ái huynh muội sao? Ta không đáp lại hẳn, Tam ca đã muốn xuống ao, ngồi ở cạnh Bạch Mộng Chi , tam ca ngửa đầu nhìn bị hơi nước bốc hơi ngăn cách giữa không trung, lộ ra cằm nhọn xinh đẹp tuyệt trần, ta nuốt nước miếng, làm bậy a. . .

Tiểu Bích rất nhanh đã đem tới đồ uống rượu cùng khay, ta tự mình đem khay gỗ tới, ngâm trên mặt nước, đặt vào rượu hoa quả nhưỡng lên trên, ngay cả 3 ly rượu cũng đặt vào , tự mình rót một chén, nước khiến khay gỗ nổi lên, khay hướng bọn họ mà đẩy tới . . .

Hai cái đại nam hài này lần đầu thấy ôn tuyền thang Nhật Bản cùng khí cụ nên cảm thấy rất thú vị, Tam ca vừa ngẩng đầu nhìn ta vừa mỉm cười hứng thú nhìn đồ uống rượu. Mộng Chi đặt chân tra lên hõm vai hẳn, sau đó rót một ly rượu đặt lên chân thẳng dài , sau đó cầm lấy chân ta nâng ly rượu run rẩy hướng tới môi chính mình khẽ nhấp. . .

”A . . .” Ta sợ làm đổ rượu nên không dám động đây, đáng tiếc thời điểm môi hẳn dời xuống, nước trong ly vẫn sánh ra ngoài một ít, chân ta cũng bị hẳn làm ướt một mảng. . Ta không khỏi vừa thẹn vừa giận, người này chơi xấu, chơi tạp kỹ a?

”A ~ kỹ thuật của biểu muội thật không tốt ~ lãng phí ly rượu đẹp như vậy ~ “

”Rõ ràng là ngươi chơi động tác nguy hiểm . . . A. . . .”

Ta nhanh chóng phát ra tiểu thét chói tai, yêu tinh kia đem ngón chân dính rượu từ từ mà liếm, này. . . Rất tình dục Hẳn một bên liếm sạch sẽ một bên còn phát ra tiếng chắc chắc, một trận tê dại theo ngón chân bốc tận phía sau lưng, ta cơ hồ yếu đuối, này. . . Cảm giác này rất quen , tựa hồ là. . .

”Ngô. . Như vậy, chỉ cảm thấy rượu này thật sự là càn mỵ vị rồi đó, biểu muội làn da thực ngọt lại bóng loáng An Dương? Muốn hay không tới nếm thử”

ánh mắt yêu tinh phiêu một chút , rồi lại tự rót rượu uống một mình. Tam ca, vốn tưởng rằng Tam ca sẽ không để ý lời hẳn, ai ngờ Tam ca lại mở mắt, ánh mắt kia như khí trời đầy mộng mị, đôi mắt mườì phần tiên khí, nói “Hào a. . .

” Không biết có phải ảo giác không, tựa hồ cặp kia vốn không nhiễm bụi trần giờ lại nồng đậm hương vị tình dục . . Thâm thúy lại mang theo sự hấp dẫn, đột nhiên ta thất kinh, này. . . Không phải tiên, rõ ràng là thiên sứ đoạ lạc Lucifer.

”A Tinh! !” Ta nâng cao thanh âm, bởi vì thiếu cảm giác an toàn, mấy đứa nhỏ Bạch gia đều khiến người ta thấy quý dị mà sợ hãi. Ai ngờ theo

tiếng kêu của ta, ánh mắt Tam ca ác ma nhanh chóng lướt qua. . . Nhanh đến khiến người không cảm giác được .

”Chủ tử” A Tinh nhanh chóng xuất hiện phía sau ta. . . Hẳn lại đến mà không một tiếng động.

”Ách. . .” Đột nhiên ta quên mình gọi hắn đến để làm gì, gọi hắn đánh Bạch Mộng Chi? Vẫn là gọi hắn để tam thiếu gia cách ta xa một chút? Cũng không được. . . . Nhìn khuôn mặt A Tinh xinh đẹp, bởi vì sương mù cùng rét lạnh làm thấm ướt sợi tóc. . . A, ba người chúng ta trong ôn tuyền ấm áp, đứa nhỏ này lại ở bên cạnh không biết ẩn nhẫn trên cành cây nào, đau lòng a. . .”A tinh a, khó được mọi người cùng nhau tắm ôn trì, người cũng xuống dưới ngâm mình đi, trời lạnh quá “

“... Các vị thiếu gia đều ở bên trong, Tinh không dám làm cản” Đây thấy chưa bảo bối nhà ta vừa biết vâng lời vừa không kiêu ngạo xiêm nịnh~ về mặt lại không có chút nào hèn mọn, có tiềm lực.

”Người là người của tỷ tỷ ta, còn hai người kia đều là hoa giấy mạ vàng ,như vậy là tiện nghi hai người bọn họ rồi đó, xuống dưới.” Nói xong ta đứng lên giúp hắn cởi áo cùng thất lưng ra, trong đầu nghĩ miên man bất định: ba cái mỹ nam quần áo không chỉnh tề, tóc tán loạn trong một cái ao sẽ làm ra chuyện gì? A ~~~ A Tinh là niên hạ công ? Yêu tinh là nữ vương thụ? Tam ca là phúc hắc công? Thấy thế nào đi nữa ba người này tuyệt đối là cường công cường thụ mới đúng. . . .

”Chủ tử. . .” A Tinh dè tay ta lại. . . Thần sắc mất tự nhiên.

”Ân?” Nguyên lai ta trong lúc mơ hồ mà lột sạch quần áo người ta, hiện tại còn kéo kéo tiểu khố , nơi phòng ngự cuối cùng của người ta. . . Ách. . . Thật là tà ác thật là tà ác. Ta đem A Tinh đẩy xuống, không khỏi rất muốn đứng ở bên cạnh ao chống nạnh cười to một phen... Hiện tại, mười con trâu tới kéo ta, ta cũng không đi.

Bạch Mộng Chi, Tam ca còn có A Tinh từ đáy hồ ngoi lên, tựa hồ cũng cảm nhận được chung quanh không khí trở nên kì dị, không khỏi nhìn chăm chăm nơi phát ra khí tức này, kẻ về mặt tươi cười quý dị đang tra xét trên dưới người chúng ta. Tiểu ma nữ, nàng. . . . Rốt cuộc đang nghĩ tới điều gì?

Ba người quyết định tự động che đi sự tồn tại của nàng

”A Tinh a. . . Lần thứ hai này ~” Bạch Mộng Chi khẽ nâng hai ngón tay

“. . . .” A Tinh sắc mặt đã hồng, cúi đầu không để ý tới hắn.

”Ồ? Đây là gì. . .” Bạch An Dương có chút hứng thú nhìn bọn hắn chăm chăm

”Nói đúng ra là. . . . Không nói cho người” Bạch Mộng Chi cười rộ lên.

”Muốn để cho ta đoán sao sao?” Bạch An Dương cũng thần nhiên mỉm cười.”Ảnh vệ của tiểu muội quả là xinh đẹp, trong nhà cũng chỉ có người so được với chúng ta , lão Tứ so với người chắc cũng không phân thắng bại, bất quá hắn không phải mỹ, mà là tuần tú “

”Lão Tứ. . . . Ha ha a” Bạch Mộng Chi không biết nghĩ tới điều gì mà cười đến tràn ngập âm hiểm cùng tính kế, “Hắn nếu được nhì cảnh kia, chỉ sợ trong lòng. Đúng không A Tinh” cuối cùng quăng cho A Tinh .

“... ” A Tinh rất không nề tình lên vào đáy nước, bơi tới chỗ Bạch Nhã Nhã mới ngoi người lên, an tĩnh đứng bên cạnh chủ nhân.

Bạch Nhã Nhã ngồi xồmên ôn trì, trong đầu ảo tưởng bao nhiêu cảnh kia, khoe miệng cong lên một đường , hai mắt sáng lên, một tia nước miếng trong suốt lưu tại môi bên. . . A Tinh nhìn chủ tử biểu tình rất là không còn gì để nói.

Mộng Chi tiến lại nằm úp sấp xuống, Hai tay nắm lấy hai chân Bạch Nhã Nhã đang ngồi xồm. Ngẩng đầu nhìn nàng, buồn cười phát hiện hai tay nàng nắm chặt ôm đầu gối. Nàng lên thân thể tiến đến giữ mặt nàng, nhìn thẳng nàng cũng không nhìn thấy tiểu cự trong mắt kẻ đang chảy nước miếng kia, cảm thấy bên A Tinh bên cạnh khí tức bỗng khản trương, cũng cảm thấy phía sau Bạch An Dương vốn không hề gọn sóng khí tức giờ cũng trở nên khác thường, Bạch Mộng Chitiến gần cánh môi nữ hài, vươn ra đầu lưỡi khẽ liếm giọt nước óng ánh tràn qua khe miệng kia, dùng tiểu chỉ có A Tinh mới có thể nghe được

”Lần đầu tiên tại thời điểm nàng tỉnh mà hôn nàng a, thật muốn hảo hảo hưởng thụ”

, thân hình A Tinh chấn động, vừa muốn nhảy lên, lại không biết bị ám khi gì cách không bắn trúng huyết đạo, ngoan ngoãn ngồi ở chỗ cũ, mắt thấy Bạch Mộng Chi nâng gáy chủ tử, môi mòng tà khí dần đi lên. . . .

Xúc cảm tại môi truyền đến, ta có chút phục hồi lại tinh thần, thấy tuân nhan phóng đại trước mặt, Bạch Mộng Chi? Hẳn hiện tại hôn ai? A Tinh hay là Tam ca? Bạch Mộng Chi quả nhiên ra tay nhanh thật a ~~~

nhìn, đầu lưỡi hắn trơn trượt giống cá nhỏ chạy vào miệng người ta, bắt đầu ôn nhu ngọt ngào, hiện tại tựa hồ cũng chưa bắt đầu nhiệt liệt cướp đoạt khoang miệng n. . . Ngô, khiến đầu người ta cháng váng , thân thể ngồi xồm rốt cuộc không trụ được, ngã về phía sau, Bạch Mộng Chi cũng theo đó mà đi lên, hai tay nâng tay ta trên đỉnh đầu, đem ta bao phủ trong hơi thở của hắn. . . . Ngô. . . vẫn còn tiếp tục hôn mà còn ,càng ngày càng nghiêm trọng , hắn hút dẫn đầu lưỡi ta sát đến bên miệng hắn nhiệt tình hôn, một tay vươn ra sau thất lưng ta , vuốt ve dần xuống dưới , ngực hắn áp sát đè bảo hai tiểu bánh bao, mắt phượng hẹp dài mộng mị làm điên đảo chúng sanh, ánh mắt đậm đặc màu tình dục. . .

Ta bị hắn châm ngồi nóng lên. . . Nhất là trước đây trong mộng xuân còn thấy hắn. . . Ân, nghĩ lại tới tình cảnh trong mộng chỉ cảm thấy hoa huyết tê rần,

trào ra một cổ thủy ý, ta. . . Ta. . . Vô si. . . Như thế nào, như thế nào lại ra???

Ta? Không chấp nhận a, kẻ bị đặt dưới thân sao lại là ta? Cũng không đúng nha, hân. . . Hân là nữ vương thụ a, vì cái gì mà biến thành cường công?

Dùng sức đẩy yêu nghiệt này ra, bên môi cứ nhiên kéo ra sợi chỉ bạc ám muội. . lại bị hân ái muội liếm đi “Này, ngươi là tiểu thụ a, làm cái gì ở trên mặt ta?” Thời điểm thốt ra ta nghĩ. . Yêu nghiệt này vừa mới chiếm tiện nghi của ta! ! Ta trừng mắt to chỉ vào hân “Ngươi. . .” Đây không phải là ta YY a. . . Đích xác bị người này chiếm tiện nghi! !

Ta cố gắng muốn đứng lên, tiếc rằng thân thể suy nhược kì lạ, như thế nào cũng không có khí lực

”A Tĩnh!”

Ta kêu một lúc cũng không thấy hân tiến lại gần, thế nào, nhìn hân ngồi đằng kia ngu chưa! Thân mình ấm áp, ngã vào một khối lửa nóng thấm ướt trong ngực, ta vừa quay đầu lại, là Tam ca!

”Tiểu muội muốn đi sao, váy ướt như vậy rồi, cứ thế ra ngoài sẽ bị nhiễm hàn”

Tam ca liền như vậy, cũng không đi giày, đem ta ôm lên xoay người bước đi.

”Cảm tạ An Dương”

Bạch Mộng Chi nhìn An Dương rồi lại liếc mắt nhìn A Tĩnh một cái,

”Ám khí của ngươi ngày càng hảo. . . .”

Chi thấy Bạch An Dương đang ôm thân hình nữ hài bước đi bỗng dừng lại, rồi như không có việc gì bước ra khỏi phòng.

A Tĩnh nhìn trên đầu tam thiếu gia mất đi một viên bảo thạch trầm gài tóc. . . . Nguyên lai, khi đó là hân. Không khỏi nhú mày.

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: 16: Hiệp Nghi

Ta được tam ca ôm một mạch về phòng giao cho Tiểu Bích, Tiểu Nguyệt, nhưng quần hân ướt bó sát vào hai chân, vì thế Tiểu Nguyệt dẫn hân đi lấy quần áo thay, ta trầm ngâm một chút, lại phân phó người đem đến cho Mộng Chi một bộ. Tiểu Bích hầu hạ tam ca lau tóc, ta cởi áo ướt vứt xuống đất rồi chui tọt vào chăn, a~~ Tiểu Nguyệt thực đáng yêu đi~~ trong chăn đã chuẩn bị sẵn ấm lò, nóng hằm hập thật thích. Không khỏi nhớ tới hành vi vừa rồi của Bạch Mộng Chi, trên mặt nóng lên, người này cứ nhiên trước mặt Tam ca dám hôn ta, lá gan cũng quá lớn đi, kỳ quái chính là Tam ca không phản ứng gì. . . .

Ta tự hỏi chính mình đối với Bạch Mộng Chi là cảm giác gì? Chán ghét? Trước đây có chút chán ghét, tời điểm hân 10 tuổi chính là một tên lưu manh, chính là lần này trở về ta lại không rõ mình còn chán ghét hân không, chẳng lẽ vì hân tuần mĩ nên ta không thấy ghét? Hay là do có đôi lúc ánh mắt hân ôn nhu hướng ta? Ta quả nhiên vẫn chưa hiểu rõ hân. . . .

Chui ra khỏi chăn nhìn Tam ca lấy hân lau người cửa tham quan bảo giám, Tiểu Bích mặt không đổi sắc đứng một bên hầu hạ, này nếu là Tiểu Nguyệt đã sớm đỏ mặt giống quả cà chua a. . . . ta không khỏi cười ra tiếng, hoàn hảo sáng suốt phái Tiểu Nguyệt đi ra ngoài lấy quần áo.

Tam ca nghe được tiếng cười liền quay đầu lại nhìn ta “Tiểu muội, gian phòng của ngươi thật xinh đẹp, như ngươi vậy”

”Đó là tất nhiên a, đợi cho Tam ca về sau thành thân, ta cũng hỗ trợ dọn dẹp, bố trí phòng cho huynh, thế nào.” Kiêu ngạo a. . . Vườn lâu của ta đâu đâu cũng xinh đẹp, ta quả là có khiếu thẩm mĩ đi.

”Tam ca thành thân ư...” Tam ca biểu tình mê hoặc “Sao, không chờ được ta thành thân sao” Tam ca nheo mắt lại, biểu tình thật đáng yêu aaa. . .

”Khụ. . . đâu có, đại ca còn chưa cùng tẩu tử tương lai thành thân đâu”

”Không vội. Cuối năm phụ thân sẽ lên kinh thành, có thể ý người muốn đem đại ca về cử hành hôn lễ đi”

Tam ca vừa nói vừa đi gần đến bên giường cùng ta nói chuyện phiếm. Hân. . . . Chân còn để trần, hoàn hảo trong phòng trải thảm ấm nên không lo, hân. Phần trên thế nào vẫn còn để trần, cũng hoàn hảo phòng trong phòng để vài chậu than đỏ, cũng không đến mức rất lạnh. . .

Chính là, người này vào trong phòng khuê nữ ít nhất cũng phải mặc ngoại bào chứ?

"Như vậy đại ca có thể trở về nhà thành thân rồi, khuê nữ nhà người ta tuổi cũng không còn nhỏ nữa, lại chờ đợi mấy năm nay, cũng nên cấp người ta câu trả lời thuyết phục."

Ngọn đèn trong phòng mờ nhạt chiếu vào trên mặt hắn, phá lệ thấy được vẻ mặt nam tính góc cạnh, đôi môi không biết là bởi vì rét lạnh hay vẫn vốn là như thế, đỏ tươi ướt át. . . Thanh âm trầm áp lại dễ nghe. . . ".... Tiểu muội? Tiểu muội?"

"A? Tam ca?"

Hắn ngồi sát cạnh ta, hắn dựa trán tại trán ta, hai tay nắm sờ hai má ta. Ta cứng ngắc không dám mảy may nhúc nhích. . . Hắn hắn hắn. . .

"Ồ. . . Đang cùng nói chuyện bỗng thấy người không lên tiếng trả lời, ta còn tươn người vì lạnh mà phát sốt đầu" hắn vỗ vỗ khuôn mặt ta, hắn cười ôn nhu, đúng là một vị ca ca tốt. . . Thực mắt mặt a, cư nhiên bị chính ca ca mình mê hoặc, ta vui đầu mặt trong chăn kiểu như đã điều! Tiếng cười ha ha từ trên đỉnh đầu truyền đến.

"Biểu muội nhanh như vậy đã ngủ rồi?"

Thanh âm kia là của yêu tinh Bạch Mộng Chi truyền đến, ta xóc chăn lên tròng hắn. Hắn khoác ngoại bào lộ khuôn ngực rắn chắc cùng tiết khô ướt đầm, ống quần còn có bọt nước nhỏ xuống, mắt ta giật giật.... Bạch Mộng Chi đem áo choàng được cấp mặc vào, lấy khăn trên tay Tam ca mà lau tóc. Ta thấy A Tình đứng ngoài cửa vẻ mặt rầu rĩ, giống như Bạch Mộng Chi thiếu hẳn bạc vậy.

Tiểu Bích chạy đến phòng A Tình lấy quần áo cho hắn, ta kêu A Tình cởi quần áo ướt ra, lấy khăn khô đầu giường để đầu hắn mà lau, Tam ca kéo cái ghế ngồi bên cạnh. Ta vừa bận lau tóc vừa hỏi A Tình

"Bạch Mộng Chi khi dễ người?"

Hắn lắc đầu, Bạch Mộng Chi cười nhạo một tiếng nói

"Đương nhiên không phải ta khi dễ hắn. . ."

Dứt lời còn liếc Tam ca một cái. Ta hồ nghi nhìn về phía Tam ca, không thể nào, thiếu niên ôn nhu như ngọc này sao có thể khi dễ người được. Ta nâng cằm A Tình lên hỏi, chỉ thấy mắt hắn rũ xuống (Phong: "Rủ mắt" nghe kiểu nàng dâu bị mẹ chồng bắt nàng ý nhị =.) "Là Tam ca?" A Tình không được tự nhiên quay đầu, không thừa nhận cũng không phủ nhận. Đây là tình huống gì, A Tình nhà ta bị khinh bạc sao!

Tâm ta nổi lên lòng gà mẹ chở che gà con

"Này, nhị vị trưởng thành, A Tình nhỏ hơn các người 4 tuổi, các người như thế nào khi dễ hắn, có biết xấu hổ hay không?"

Ta một bên lau khô tóc hắn, một bên kéo hắn, nói "Leo lên giường" (Phong: Khiếp, chị mạnh mẽ thế, kêu người ta lên giường luôn. v V: Bá vương ngành thượng cung à =)) A Tình không động, ánh mắt ủy khuất nâng lên nhìn ta, khuôn mặt vô cùng mịn màng giờ bốc lên đỏ ửng một mảng, "Nghĩ gì đây? Gọi người leo lên đây ôm ấp một chút, cũng không bảo người ngủ cùng ta!" Hắn ngượng ngùng cúi đầu mặt càng đỏ hơn. . . .

Tiểu hài tử này tư tưởng cực kì không thuần khiết! (Phong: Đúng rồi, suốt ăn chị còn thuần khiết nỗi gì, ảnh giả nai đó =))

"Ai nha, biểu muội bắt công, biểu ca ta cũng rất lạnh. . . Biểu ca cũng muốn lên trên giường. . ." Nói đến đây yêu tinh nhìn chằm chằm A Tình cùng ta trong chăn không có hảo ý. . .

"Tiểu muội, Tam ca cũng thực lạnh, có phải hay không cũng có thể đi qua."

Tam ca buồn cười nhìn ta, không phải câu nghi vấn hay là câu trần thuật, thái độ cứ như điều hắn nói là đương nhiên vậy. Tam ca đúng là bên ngoài như tiên nhân bên trong lại là ác ma.

"Hào a, A Tình lại gần đây"

ta đem A Tình kéo lên lấy chăn gói kỹ lại, rồi hướng bọn họ nói "Hai người các người thích như vậy, tốt lắm. Tiểu Bích, chuẩn bị đồ tắm cho chúng ta, chút nữa chúng ta đi qua."

Ta xoay người xuống giường. Lấy lược gỗ, quay đầu lại nói

"Chóc nữa Tiểu Nguyệt đến trả quần áo cho các người, Tốt lắm hai người có thể trở về. Tam ca cùng biểu ca gần ấy năm mới về nhà cũng nên làm cho phụ thân cùng tam thúc hưởng thụ con cháu sum vầy mới đúng, cũng không phải là nháo ở chỗ này."

Nói xong ta tiểu sái xoay người ra cửa.

Bạch Mộng Chi cởi quần ném sang một bên, dùng áo choàng vắt trên lưng, tùy tiện nằm lên giường, chân vén lên trên đùi. Bạch An Dương cũng làm theo. Chẳng qua cẩn thận đem chậu than dịch sang chỗ khác. Ba cái thiếu niên ở trên giường đối diện nhìn nhau. . . Đỉnh đầu ghép thành tam giác đều
~~~~~

"Tiểu A Tình, sư phó của người dạy người như thế nào? Dễ dàng như vậy bị trúng chiêu? Hay do ảnh vệ Bạch gia chúng ta quá kém?"

Bạch Mộng Chi buồn cười nhìn A Tinh tựa đầu vào đầu giường ,bọc chăn chỉ lộ khuôn mặt xinh đẹp. Nam hài này thân thể không cao bằng mình, thể trạng so được với mình, xem ra phản ứng thua một bậc.

”Ta đây về sau chọn ảnh ,hắn là còn phải đi sau bảo hộ hần sao?”

”Muốn so thử một chút sao?”

A Tinh xốc chăn lên mắt phùng phùng nhìn chăm chăm Mộng Chi, trong chăn hai tay đã nắm chặt.

”Không nên kích động”

Bạch An Dương vẫn là ôn nhu ra tiếng

”A Tinh, lấy tu vi hiện tại của ngươi, sao có thể đánh thắng Mộng Chi. Bất quá chắc có thể thắng ta . Ngươi trúng ám khí của ta không phải do ngươi kém, mà là ngươi đối với ta căn bản không có phòng bị. Mặt khác. . .”

Bạch An Dương ngừng lại một chút, còn nhẹ nhàng cười rộ lên, mười phần khiêu khích

”Mặt khác ta chọn chính là khi ngươi kích động mà xuống tay. Phải biết động không bằng tĩnh, ngươi muốn ra tay liền nhất định thân hình phải di chuyển, thân hình vừa động liền xuất hiện sơ hở , hơn nữa ngươi đối với ta lại không có phòng bị , ta có thể ám toán được ngươi, điều này là đương nhiên.”

”Hừ, vẫn là hay thuyết giáo như vậy”

Bạch Mộng Chi không cho là đúng bừa bãi,

”Tóm lại hiện tại công phu của ngươi còn chưa được, tiểu công chúa giao cho ngươi khiến ta lo lắng!”

Câu nói cuối cùng Bạch Mộng Chi chăm chăm nhìn A Tinh,,A Tinh cũng không chịu thua kém. Mắt hai người có dấu hiệu toé lửa đến nơi, Bạch An Dương nói

”Hôm nay chúng ta không nên đấu trội nhau,dù sao cũng là người nhà cả. Sau lễ trunken thành của tiểu muội, sẽ rất nhiều người tìm đến cửa cầu than, thời điểm kia nếu nàng gặp nguy hiểm. . . Hoặc là bị người ta khinh bạc . . . Hoặc là bị kẻ thù của Bạch gia uy hiếp . .Đối với điều Mộng Chi lo lắng cũng không phải không có căn cứ ,dù sao mười hai canh giờ chỉ có ngươi là bồi bên cạnh nàng.”

Bạch An Dương thấy mắt A Tinh khê động, mỉm cười trấn an một chút rồi tiếp tục “Cũng không cần quá mức sợ hãi, giống như tiểu muội nói , ngươi so với chúng ta tuổi còn quá nhỏ, công phu đã được như vậy.Người đây tốt lắm, tiểu Mộng có thể có cái tâm tình này không phải là khó hiểu, bình tĩnh là được rồi, chẳng qua hần tại thời điểm này không đủ bình tĩnh. . .

” An Dương đang nói thì bị người nào đó vô lý đánh gãy. . .

”Gần đây hai chúng ta cũng không có xích mích gì, ngươi lại đi giúp người ngoài đề cao hần....”

Bạch Mộng Chi tươi cười quỷ dị. . . Giống như vừa mới nhận được bao tải tiền lớn

”An Dương hần tuy rằng công phu không sắc bén bằng chúng ta, nhưng có người cũng biết chiếm tiện nghi nhân nhĩ. Người này cũng không vừa. . . . Ha, ngươi cả ngày đề phòng ta ,sợ ta cướp người của ngươi sao, thật sự là nhìn lầm đối tượng rồi, hần so với ta cũng không thuần khiết hơn là mấy đâu~”

Bạch Mộng Chi cười cười ,lềc mắt nhìn A Tinh cơ hồ cười ra tiếng. Bạch An Dương vẫn là một bên mỉm cười giống như người kẻ kia phi báng là người khác.

”Không biết tam thiếu Mộng thiếu là muốn chỉ điểm Tinh công phu, hay là muốn ra vào khuê phòng chủ tử, mượn cơ hội tiếp cận nàng?”

A Tinh cúi đầu, lông mi che khuất ánh mắt, thấy không rõ ánh mắt cùng biểu tình.

”Ách. . . . A Tinh a, ngươi suy nghĩ nhiều quá. . . Chỉ điểm ngươi cũng chính là bảo hộ biểu muội a” Bạch Mộng Chi nằm xuống giường, nắm lên góc chăn dùng sức một ngửi ,cảm thán “Aa. . Thơm quá”khoé mắt A Tinh run rẩy.

”Ha ha,ta đương nhiên lo lắng, Bạch Nhã Nhã là muội muội ruột ta a”

Bạch An Dương cười tủm tỉm , giống như vĩnh viễn cũng sẽ không sinh khí.

”Chủ tử là muội muội các ngươi. . . A”

Ba người đối diện nhau cùng một tâm tình. . . Cơ hồ đã đạt thành hiệp nghị.

Sau khi tắm rửa trở về, Bạch Mộng Chi cùng Tam ca đã đi rồi, chỉ có A Tinh an tĩnh ngồi ở mép giường. Ta đi qua , vuốt ve tóc hần kiểu tóc này là ta tự

mình chỉ điểm cắt cho hần, khi đó vẽ trên giấy là kiểu tóc ngang lưng, thích hợp với hần!

”A Tình, nghĩ gì đó?”

Ta vâng về khuôn mặt trắng nõn của hần, xúc cảm thật tốt a ~

”Chủ tử. . . .”

”Ân?”

”Ngươi yên tâm!”

”Sao cơ?” Ánh mắt bảo bối kiên định nhìn ta, đã xảy ra chuyện gì?

”Mộng thiếu cùng tam thiếu gia tính toán chỉ điểm võ nghệ cho ta, ta. . . Không có hỏi chủ tử liên đồng ý “ hần cúi đầu, giống như làm điều gì đại nghịch bất đạo .

”Này tốt lắm a, võ công của ngươi giống Bạch Mộng Chi bọn họ nhất định sẽ cao cường, liền không sợ bọn họ khi dễ ngươi tuổi còn nhỏ yếu” ta vì hần mà cao hứng còn không kịp đâu, võ công của hần tốt, liền đại biểu ta sẽ an toàn nha.

”Ân! Chủ tử, ngươi yên tâm” Hần nhìn ta ánh mắt tỏa sáng.

”Ta có một chút lo lắng, ngươi cùng bọn họ thường xuyên tiếp xúc, kia hai thất lang thấy A Tình nhà ta quốc sắc thiên hương như vậy . . . .” Ta bắt lấy hai bàn tay hần “Bảo bối, ngươi hảo nguy hiểm a. . . .”

”Ngươi nhớ mọi thời khắc đều bảo vệ tốt chính mình, đừng cho bọn họ lợi dụng cơ hội mà đoạt đất a. . . nếu không được phải nói cho tỷ tỷ, tỷ tỷ làm chủ cho ngươi!”

“... . . . .”

“ . . . . Muốn hay không lấy điểm thuốc mỡ tron đem theo?thời điểm phản kháng không được cũng có thể làm trong nhẹ nhàng một chút...”

”Chủ tử. . . “

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: 17: Say Mê

Thời tiết càng ngày càng lạnh , Tết càng ngày càng gần. Bọn hạ nhân mỗi ngày đều vội bận rộn lục đục chuẩn bị hàng tết cùng quần áo mới. Bảo bối A Tình mỗi ngày vẫn quần áo mỏng manh như vậy, quần áo đều là màu tối . Tuy rằng hai ca ca kia cũng không mặc nhiều lắm, nhưng bọn hần còn có áo choàng bên ngoài thật dày là đây~~

Tuy rằng người luyện võ luôn có nội công không sợ rét lạnh, nhưng vẫn phải nói dù sao A Tình nhà chúng ta vẫn còn là đứa nhỏ qua năm nay mới 13 tuổi, vậy mà đã ngộ lại kém so với hai người kia? Càng nghĩ trong lòng ta càng khó chịu, cũng nên kêu nhân gia cấp may cho A Tình vài bộ quần áo mới, cổ áo nạm rộng. . . thêm lông xù nhất định càng đáng yêu. . .

”Tiểu công chúa?”

”A? Phụ thân”

ân, ta thể nào lại mơ màng đi vào cõi thần tiên rồi, quên bây giờ mình đang ngồi tại thư phòng, phụ thân bồi lão nhân gia cùng ông ta nói chuyện phiếm.

”Tiểu muội đang nghĩ gì chuyện chú vậy? Ngay cả phụ thân gọi ngươi vài tiếng đều không nghe thấy”.

” Ách . . . ”

ta quên Tam ca hần cũng ở đây. Nhớ ngày đó tiệc tối thường trăng , thời điểm hai tên này tham dự, bọn hần đều ăn diện chỉnh tề ,anh tuấn tiêu sái, một chút cũng nhìn không ra là hai kẻ gọi cảm trong phòng ta trước đó, mà không, là đức hạnh bại hoại. Khiến mọi người cùng phụ thân tỏ ra vô cùng thích ý gật gù tán thưởng, đương nhiên nếu loại bỏ ánh mắt phiêu tại trên người ta quá thường xuyên thì coi như hoàn hảo. Ánh mắt Bạch Mộng Chi ái muội đáng khinh.

Tam ca cư nhiên còn đối ta tươi cười diễm lệ, hơn khi ta xuất môn trong nhà còn có tiểu bảo bối A Tình cùng hai tên kia . . . Hay là, khi ta không có mặt.

. Ba tên này đã. . . ? ? Trong phòng có sẵn gì a? Giường a ~~~ còn rất lớn a ~~~ là ai bị ai đẩy ngã? Sau đó ai gia nhập cùng ai OOX? Boy love 3P ??? Áo nào a... Có khả năng ta bỏ lỡ cảnh hay rồi!!

”Sao lại nhú mày rồi?”

Phụ thân ôn nhu giúp ta lau đi nước miếng bên khoe miệng. . . (vì cái gì mà chảy nước miếng! ! Ngươi cái đồ hủ nữ! !)

”Phụ thân vừa rồi nói cùng ngươi có nghe thấy không? Cao hứng đến choáng váng?”

Àn? Không chú ý a, người nói gì ?

”Công lực thất thần của muội muội thật đúng là đỉnh cao rồi”

Tam ca cầm lấy tay ta xoa xoa, a ~ ảm hơn cả lò sưởi rồi, hần nói.

”Phụ thân mới vừa nói, chờ cuối năm nay phụ thân đem chúng ta lên kinh thành thăm đại ca. Tiểu muội từ sinh ra chưa đi xa nhà, lần này xuất đi xa nhà, cũng có thể thấy kinh thành dưới chân thiên tử phồn hoa như thế nào.”

Dứt lời hần thân nhiên mỉm cười nhìn chăm chú vào ta, lại gỡ xuống một mảnh cục bông nhỏ mắc tại đầu ta, thật là hảo hảo ca ca điển hình khiến người ta ngưỡng mộ a (Phong: Rồi đến khi bị ăn mới biết là "hảo ca ca" nha =]]). . .

”Thật vậy chẳng phụ thân? Vì cái gì không đợi thời tiết ấm áp chút mới đi a. . .”

Ta sợ nhất là trời lạnh.

”Ha ha, công chúa nhà chúng ta thật không hiểu biết sao”

phụ thân giễu cợt nhìn ta

”Nhà chúng ta ở phái Bắc, đi tới hướng nam sẽ càng ngày càng ấm, mùa đông ở phía nam cũng không kéo dài.”

Phụ thân lại tiếp nhận trà nóng tam ca dâng, hướng hần gật gật đầu,

”Mặt khác, đại ca ngươi xuất môn cũng đã hơn ba năm, lễ mừng năm mới này hần cũng đã mười chín, đã đến độ tuổi thích hợp để thành hôn.

Nha đầu Lam gia kia không tồi, lễ mừng năm mới cũng mười tám rồi, tuổi như vậy vốn đã sớm xất giá, chỉ vì đã định với nhà chúng ta, bị Hạo Lỗi trì hoãn kéo dài, mấy năm trước ta còn đi xem lễ mừng nàng thành niên, đã trở nữ thanh tú rồi.”

Nói đến con dâu cả, phụ thân cư nhiên có cảm giác an lòng, không khỏi nhớ tới

”Phụ thân, Nhã Nhã có một chuyện vẫn luôn không rõ, muốn hỏi phụ thân một chút. . .”

Tay ta nắm chặt lại. . .

”Ồ ? Chuyện gì?”

”Cái kia. . . Phụ thân năm nay bao nhiêu tuổi a...”

Chợt hai tầm mắt bắn tại người ta, không khí trong phòng bỗng kì lạ, hay là tuổi nam tử trung niên là bí mật? Ta không nên hỏi sao?

”Khụ. . . Tiểu muội a, phụ thân sinh năm 55 Lưu Dã (chắc tên triều đại á), Nhị thúc là lưu dã năm 57, tam thúc là lưu dã năm 58 . . . , phụ thân hiểu rõ ngươi nhất, ngươi lại ngay cả tuổi phụ thân cũng không biết, ngươi nên để phụ thân phạt thế nào a?”

Nói ra thật xấu hổ, thời điểm trước khi xuyên qua ta cũng chỉ biết ba, mẹ cảm tình còn gì, cũng không rõ cha mẹ sinh năm bao nhiêu. Mấy năm liên tục đều dùng tuổi mình tính toán, tỷ như mẹ và ta cùng cảm tình một con, ta 10 tuổi liền cộng thêm 24 tuổi suy ra mẹ ta 34 tuổi, mà ba cùng bác gái hơn mẹ hai tuổi, kia ba ba chính là 36 tuổi. . . Con gái bất hiếu a, xin hãy tha thứ cho đứa con này ~

Ở trong lòng tính toán về niên đại này, Lưu Dã 55 năm phụ thân sinh ra, Lưu Dã để hưởng thọ 76 tuổi, trị vì Lưu Dã 60 năm; sau đó Nhị hoàng tử lên ngôi, niên hiệu Lưu Diệu, Lưu Diệu đế trị vì 12 năm, hưởng thọ 62 tuổi, năm ấy vừa vận đại ca Bạch Hạo Lỗi ra đời, tiếp theo là đương nhiệm hoàng đế Lưu An, Lưu An trải qua 6 năm thì ta được sinh ra, bây giờ là Lưu An năm thứ 19, như vậy nói đúng ra là, phụ thân hiện nay 36 tuổi. . . 36 tuổi mà đã có tận 5 đứa con ~

”Chắc không phải chứ, phụ thân nhìn trẻ tuổi như vậy, cũng không giống có đứa nhỏ lớn như ta a, Nhã Nhã tò mò a ~”

ta nhỏ giọng kháng nghị, kỳ thật là chọc dạ. Lại bị Tam ca bắn hạ.

”Này cũng không gấp, ta cũng quả thật chưa nói cho Nhã nhi ta sinh tại năm nào, phụ tử trong nhà cũng không có dạy cái này. Ha ha, nàng nên nhớ rõ chính mình là tốt rồi, nhớ khi nào đến tuổi hôn phối.”

Phụ thân từ ái sờ sờ đầu ta, nhanh như vậy đã muốn đem ta đẩy mạnh tiêu thụ đi ra ngoài sao? Ta biết rõ nữ hài tử thời này, hơn mười tuổi thì đã có thể lập gia đình, 17, 18 tuổi xuất giá đều được coi hơi nhiều tuổi, nếu đến 20 thì người ta coi đó là gái lỡ thì . . .

”Phụ thân như vậy là muốn nhanh chóng gả Nhã Nhã ra ngoài sao? Ở nhà lâu thêm vài năm cũng được mà”

ta chu miệng, ta không cần sớm như vậy đã lập gia đình a, sinh thiết nhiều đứa nhỏ biến thành heo mẹ sao, trời ạ! ! thanh xuân ta còn chưa đến đã thành hoa héo tàn sao?

Ta cái gì cũng chưa có làm . . Chưa được ăn nằm với nữ nam . . Chưa có bước chân vào giang hồ. . . Chưa đi dạo qua thanh lâu. . . Chưa có ăn mứt quả trên đường . . . Chưa có mặc nam trang . . . Chưa được gặp hoàng đế. . . Chưa có kinh doanh thương nghiệp. . . . Còn chưa ngâm thơ vẽ tranh khoe khoang thứ mới học được..... Dù sao là người xuyên qua mà ta so với các cô nương bình thường kém thiết nhiều... .

”Tiểu muội thích luôn được ở nhà sao?”

”Kia đương nhiên , ai thích đi ở gia đình nhà người khác rồi bị khinh bỉ a, đầu năm nay lưu hành kiểu thê thiếp thành đàn a. . (Phong: Rồi ,đến lượt chị đổi thành" Phu thiếp thành đàn ")

”Ha ha... . . Đúng rồi, ở nhà chúng ta đều thương người , người là tiểu công chúa của chúng ta”

Phụ thân nhìn Tam ca liếc mắt một cái, vị kia tự động xem nhẹ ý hàm ý, hưởng phụ thân ôn hòa cười nói

”Tiểu muội ở lại bồi phụ thân ngồi một chút, ta đi xem Mộng Chi đang làm gì”

dứt lời cúi người chào phụ thân, xoay người vén màn đi.

”Nhã Nhã a, “

phụ thân đem ta ôm đặt trên đùi, ta cảm giác như hồi còn bé. Nhưng là giờ hẳn thực ít khi gọi ta là Nhã Nhã.

”Ân? Phụ thân nói “

”Nhã nhã thích Mộng Chi biểu ca sao?”

”Mộng Chi biểu ca ư, khi còn bé hẳn khi dễ ta, khi đó ta thực chán ghét hẳn. Hiện tại thì. . . Nếu không nói lời nào ngả ngón, thì vẫn được coi người gặp người thích đi, bởi vì bộ dáng Mộng Chi ca ca thực mỹ a ~”

phụ thân mỉm cười.

”Kia Nhã Nhã thích Tam ca sao?”

thanh âm phụ thân bình thản, nghe không ra cảm xúc dao động.

”Tam ca cùng Nhã Nhã gặp gỡ có thời gian ngắn ngủi, nhưng là Tam ca đối ta tốt lắm, còn thực ôn nhu, là hảo ca ca, chẳng qua. . .”

Ta hoang mang một chút.

”Chẳng qua?”

”Ân. . . . Đại đa số thời điểm đều là như vậy , nhưng là, có đôi khi có chút bất đồng” Không giống, ta cảm thấy hẳn vốn không không phải ôn nhu như vậy . . . Có thể nói là gả hoạt. . . Có lẽ còn có chút gì đó khác nữa .

”Bất đồng như thế nào?”

”Không thể nói rõ được , chính là cảm giác, phụ thân để Nhã Nhã nêu ví dụ , thật đúng là nhất thời nửa khắc nghĩ không ra đâu” đó là cái gì a?

”Ha ha, phụ thân hiểu, tiểu công chúa không cần tốn khí lực để đoán hẳn .” Phụ thân hạ tay khẽ xoa đầu ta, ánh mắt xa xăm. . .

”Ý tứ An Dương hôm nay, ta đã hiểu một chút.”

”Sao ạ?”

Tam ca không có nói gì đi. . . .

”Đi thôi, phụ thân cùng người đi dạo “

”Vâng “

Đạo ở trong hoa viên, Tiểu Bích đi theo phía sau, ta từ từ tỉnh táo lại, phụ thân hôm nay rất kỳ quái nha, hay là có liên quan tới Bạch Mộng Chi cùng Tam ca ? Còn nói ý tứ Tam ca hôm nay? Hôm nay hẳn nói cái gì ? Tựa hồ câu nào cũng không liên quan mới đúng.

”Chủ tử. . .” Tiểu Bích trầm ngâm mở miệng

”Ân?”

”Ta đoán khả năng lão gia sẽ đem người gả cho Mộng thiếu gia “

”A? Ta cùng Bạch Mộng Chi trừ bỏ ngày đó ngênh đón hẳn có điểm tương đối quý dị, mặt khác cũng không có ấn đề gì đi, chỉ bằng dựa vào mấy ngày nay ở chung mà đã bị định ước rồi sao?”

”Chủ tử nha, tam lão gia vốn luôn hi vọng người gả cho con hắn, gả cho một trong hai đứa con trai, hiện tại Mộng thiếu chủ động kì thực là rất tốt. Hơn nữa hôm nay lời nói tam thiếu gia kỳ quái, lão gia lại hỏi kỳ quái, Tiểu Bích ngược lại cảm thấy rất có khả năng.”

”Tam ca kì quái chỗ nào?” Tiểu Bích băng tuyết thông minh nhìn ra sao?

”Tam thiếu gia hỏi chủ tử người luôn thích ở nhà sao “

”Kì quái chỗ nào?” Từ từ, Tam ca nói, vẫn luôn, vẫn luôn? Nào có cô nương nào không ra gả ? Luôn luôn ở nhà, nói đúng là gả trong nhà sao? Ta biểu tình bất định, quả nhiên Tam ca quý dị a.

”Chủ tử đoán được rồi?” Tiểu Bích nhìn về mặt phát ta rồi cuộc đã nghĩ thông, “Xem ra, tam lão gia cùng tam thiếu gia đều nhìn ra tâm tình Mộng thiếu. . .”

”Tam ca lại dám ám chỉ cho phụ thân. . . Hào a, đám người này nhân lúc ta bất tri bất giác mà đem bán?” Có trung cầu thông qua sự đồng ý của ta sao?

”Ha ha, chủ tử a, “

Tiểu Bích săn sóc vì ta phui đi tuyết trên đầu

”Tiểu Bích ngược lại cảm thấy Mộng thiếu không tồi a đối với tiểu thư lại săn sóc , diện mạo tuấn mĩ còn không muốn chủ tử bị gả ra ngoài, lúc nào có thể ở nhà chúng ta, thân càng thêm thân , lão gia bọn họ đều sẽ là chỗ dựa cho người, Mộng thiếu cũng là chỗ dựa a.”

“ . . . . Người lại tưởng tượng ra viễn cảnh gì đó? Mí mắt ta giật tới giật lui, xem ra không phải điều tốt.

”Mộng thiếu ngày đó ôm chủ tử trở về, thật cẩn thận , nhất định sẽ yêu chủ tử như trân bảo . Còn có mấy ngày gia yến này, còn tận tình chỉ dạy võ công cho A Tinh a . . Mộng thiếu nhìn chủ tử ánh mắt đều là đưa tình đâu . .” Là như hồ rình mồi đi. Dứt lời, Tiểu Bích còn che miệng cười khanh khách đứng lên.

”Tiểu Bích người đã khỏe đi, tiểu nha đầu có phải hay không xuân tâm động a ~~~~ đối với loại sự tình này quan sát cẩn thận như vậy “

”Chủ tử, người ta vì người mới suy nghĩ như vậy, còn giấu cợt Tiểu Bích “

... .

Ngày đó ta cùng Tiểu Bích chỉ đoán như vậy , vậy mà đoán đúng. Kỳ thật sau lại phát hiện trong lời nói của tam ca còn nhiều ám chỉ, câu nói kia cơ hồ ám chỉ vận mệnh chúng ta.

”Tiểu muội thích luôn luôn ở nhà sao?”

”Ở nhà chúng ta đều thương người , người là tiểu công chúa của chúng ta.”

Một câu mấu chốt từ là “Vẫn luôn”, ha ha một câu khác là “Chúng ta” a. . . . (Phong: Rồi, nhiều phu, ọp, và thịt =]])

Chẳng qua, Tam ca cũng không nghĩ nhiều như vậy, hẳn nói “Chúng ta” cư nhiên bao quát người nhiều như vậy. . . Vậy cũng là ngoài dự liệu của hắn sao .

Mà phụ thân đã đoán đúng bao nhiêu ? Đương nhiên đều nên nói sau đi.

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: 18: Tác Giả Đại Nhân, Mau Chấm Dứt Việc Đưa Ta Trở Thành Búp Bê Khí

Tình cảnh một:

”Biểu muội, biểu ca rất nhớ ngươi nha.”

Miệng Mộng Chi chu lên

”Mấy ngày nay ngươi ta phải giúp tên kia luyện tập công phu nha. . .”

Tay trái hẩn xoa nắm cự nhũ, tay phải đã mò vào trong váy

”Miệng biểu muội có lau qua mặt sao? Biểu ca như thế nào cũng cảm thấy không đủ ~~~”

ngón tay hẩn vén tiết khố sang một bên,ngón tay kẹp khẽ day tiểu châu. . . A. . .”

Bọn họ không có giống biểu ca đem đến thoải mái cho biểu muội đâu? . . . A, nơi này có chạm qua sao?”

Hẩn hẩn hẩn. . . Ngón cái để ở huyết khẩu. . .

”A, cái miệng nhỏ phía dưới của biểu muội thật hư a. . . Đã xuất đàm thủy sao? Biểu ca nếm thử,chút được không?”

Hẩn rút ngón tay ra khẽ bỏ vào trong miệng. . . Mắt phượng nheo lại ẩn chứa đầy tình dục. . .

”Biểu muội thẹn thùng cái gì? Chuẩn bị tốt rồi sao?”

Hẩn thuận thực cởi bỏ quần áo. . .

”Ngô. . . Phía dưới biểu muội ngươi là chê cự vật các ca ca nhỏ sao? Như thế nào miệng dưới còn chặt như vậy. . . .”

Aa. . . . Thật đáng ghét a, còn chưa có hoàn toàn ướt đầm đâu. . . .”Tiểu công chúa ngoan a. . . Không cần khẩn trương ngậm chặt ta như vậy. . . A. . . Ta rất khó động a. . . .”

Hẩn chậm rãi ra cơ thể ta như muốn nghiền nát.Mỗi lần hẩn rút ra đều đem theo một lượng lớn dịch mật trong suốt, tí tách rơi xuống. . . .”

”Xem ra ta nên dành nhiều thời gian cùng tiểu công chúa làm việc yêu đương vụng trộm a. . . . Bảo bối ngoan luôn luôn tra tấn người như vậy sao. . . . Ân. . . . Sao chân mày nhăn lại thế kia?” Hẩn ác ý lại dùng lực một chút “Biểu ca đâm rất sâu sao. . . . Sâu đến chỗ nào rồi?” A... tên yêu tinh kia.

Tình cảnh nhị:

”Tiểu muội, chân bị làm sao vậy”

người này không ngừng mát xa ta tới lui trên đùi ta, ôn nhu giống như thầy thuốc khám bệnh cho bệnh nhân a, nhưng cả ngươi và ta đều biết, biểu tình đó là giả dối!

”Tam ca, là cơ bắp có chút đau a. Nhẹ một chút đi “

”Mộng Chi không đủ ôn nhu sao? Đem ngươi làm cho thoải như vậy a,còn đau ở đâu sao?”

Hẩn xoa nắn như có như không, không đủ lực đạo,hồn đàn.

”Không tốt a, mệt chết đi được.”

”Tiểu muội thật khó hầu hạ,thật không có biện pháp mà.” Hẩn cúi đầu khẽ lắc.

”A Tam ca. . . . Ta không sao, không cần a” hẩn tiến đến giữa hai chân ta, cúi đầu vuron lưỡi liếm lên đùi.

”Như vậy là không được, nơi này còn đau sao? Hay là nơi này?” Hẩn nhẹ nhàng trụ chặt hai chân ta, lưỡi hẩn càng tiến sát lên. .

”Tam ca a,ta khỏe rồi. . . .” Tam ca thực đáng sợ mà. . Tóc gáy ta đều dựng thẳng rồi.

”Vậy ngươi đau ở đâu?”

Cái mũi hẩn đã muốn dán vào tiểu khố lụa mỏng tanh. . .

”Không có đau ở đâu cả. . .”

Hai tay của hắn không biết đang tìm gì phía dưới, vạch tiểu khối sang một bên, ngón tay thon dài khẽ vạch hai mép thịt, nhẹ nhàng vuốt ve . .

”Ờ? Không thể nào, nơi này tiểu muội không đau sao. . . Kia Tam ca đã biết, nhất định là nơi này không thoải mái”

Lưỡi hắn khẽ liếm lấy hoa huyết.

”A... . .”

Miệng hắn kẹp lấy tiểu châu mà khi dễ, nơi này bị kích thích lợi hại a!

”Người xem này tiểu muội, Tam ca nói đúng đi, nơi này của người phản ứng mạnh như vậy, nhất định là không thoải mái rồi.”

Hắn dần dần gia tăng lực đạo. . . nơi đó bị trêu chọc đến sưng hồng lên. . .

”Uh, Tam ca a. . . Người mau cời trói tay người ta ra đi. Không muốn không muốn, không cần cần chỗ đó a a”

hắn bắt đầu gặm cắn tiểu chân châu khiến ta vừa đau đớn vừa kích thích, thân thể ta không nhịn được mà run rẩy. . . Một cổ ái dịch phun ra. . .

”A? Ý tiểu muội là muốn tam ca cời trói cho sao? Ta vẫn là không muốn cời bỏ a?”

Thiếu chút nữa quên dùng nội y của ta đem tay ta quấn chặt tại đầu giường, hắn dám lừa ta khi khám bệnh không thể lộn xộn!

”Là cời bỏ a... Ân... . . .”

Hắn khẽ nhét một ngón tay vào, xem như thỏa mãn một chút hư không.

”A tiểu muội bên trong giống như không có vấn đề gì, ta đây bắt tay vào xem biểu hiện được không?”

Hắn động đậy một cái. . Tiểu huyết xuất ra càng nhiều nước.

”Không, không tốt a. . .” Kính nhờ người đừng nhúc nhích nữa đi. . .

”Không tốt? Lỡ nhỏ kia khiến tiểu muội không thoải mái sao?”

Hắn muốn chết sao, dám để ngón tay bên trong mà ngoắc. . . A, loại cảm giác này khiến ta thật khó chịu.

”Phải vậy không. . . Không thoải mái chỗ nào”

ta khó nhịn xoay xoay thân mình, tay kia hắn còn xấu xa vuốt ve môn trôn khắp cơ thể ta, có khi là cựa nhũ, có khi là thất lưng, có khi là đùi trắng nõn. . . Lực đạo khi nhẹ khi mạnh, hắn quả là phiền phức a. . . Mạnh mẽ chút a, ta cảm thấy không có đủ được hay không. . .

”Vậy được rồi, tiểu muội, là nơi này sao?”

Hắn tìm được kia khối nhuyễn thịt! !

”Ân a... Đúng vậy. . . Còn muốn”

bại hoại, hắn rõ ràng chỉ biết trêu chọc ta.

”Còn muốn? Kia tiểu muội rốt cuộc là khó chịu hay là thoải mái nha. . .”

Biểu tình hắn ra vẻ hoang mang, tuần nhan đã phiếm hồng, sắp có chuyện a....

”Tam ca a. . . Là thoải mái a. . .” Người xấu. . .

”Thoải mái thì nên sớm nói nha, kia Tam ca vào nơi này được không?” Hắn lại dùng hai ngón ra vào nơi mẫn cảm kia. . . . A, hảo kích thích.

”A. . . Hảo. . . . ? ? Tam ca người động đi. . .” Càng bị hắn lộng ta càng thấy trống không a. . . Mật dịch đã sớm tràn ra. . .

Thân thể không trụ được mà vận vẹo thất lưng, móng phối nghênh đón ngón tay hắn, hy vọng có thể có một tia an ủi. Chính là, không đủ a. . . Nhớ... quá muốn “Tam ca, người tiến vào a. . . Được không a. . . Nhả Nhả không thoải mái a a”

”A? Ngón tay tam ca không phải đang đi vào sao?”

Hắn lại giống như chứng minh cho ta, nâng người để ta nhìn thấy nơi ngón tay trườn cằm.

”Ân a . . . không phải ngón tay a . . . Là, là. . . .”

Hồn dân! Hô hấp hân cũng đang dồn dập muốn chết, thái dương toát ra mồ hôi, rõ ràng cũng muốn a . . . Còn xấu xa tra tấn ta.

”Bảo bối, nói cho Tam ca biết, bảo bối muốn cái gì?”

Hắn chậm rãi trừu đưa ra vào , khi ra kéo theo sợi dịch trong suốt . . . Về mặt tà khí khi trên tức ta, hân ôn nhu mỉm cười phối hợp với yêu khí bốn phía , đồng tử khẽ nhắm lại, đối với ta đó là sự hấp dẫn trí mạng, ta dò tìm mắt, cự vật kia đã sớm cứng rắn như khúc củi vừa nóng vừa run rẩy nóng lòng muốn thử đâm vào u cổ, đầu khác chảy ra chút tinh dịch trong suốt . . . Ta không khỏi liếm liếm môi

”Tam ca a, Nhã Nhã muốn ngươi a... . .”

”Bảo bối, nói rõ ràng muốn ta cái gì?” hân rút ngón tay ra, đem dục long để tại ngoài tiểu huyết rì nước, nơi ấm nóng kia nhấn vào khiến xúc cảm ta tê dại. . . Thân thể ta khẽ run run. . .

”Nhã Nhã, Nhã Nhã muốn dục côn lớn của tam ca a. . . . Ân a. . . ~ Tam ca a, quá nhanh ... . . A a a a”

hắn mãnh liệt đâm vào hoa huyết sớm ướt át . . . Thăng đến điểm G mà nhấn vào, mỗi một lần vào lại đâm vào thành tử cung . . . bên trong bị lấp đầy ... Co rút mãnh liệt khiến mắt ta trừng to. . . Làn cao trào này tới đột ngột , không hề có dấu hiệu báo trước . . .

”Yêu tinh . . . Mới vừa cho vào ngươi liền cao trào sao” hân nâng chân ta lên cao đặt tại vai hân, miệng nhỏ được nâng cao khiến hân ra vào càng sâu hơn , “A, bảo bối. . . Không cần kẹp chặt ca ca như vậy . . . .”

Tình cảnh tamr

(Làn này sẽ là nữ nam . . Trên chính chuyện do không có đất diễn. . . Mọi việc đề cập đến đều. . . có cảm giác thần bí đi~ nhưng là ta cũng có gợi ý ~ khả năng mọi người đã đoán được!)

”Tỷ tỷ, Nhã Nhã tỷ tỷ , cùng ta tắm rửa đi . . . Được không, ngươi xem ngươi ta cũng gọi ngươi là tỷ tỷ rồi mà “

mỗ nam ra vẻ ngây thơ vô tội , vẻ mặt thật làm cho người ta hận không thể nào ra tay với hắn được. . . Đối với hài tử hư hỏng này, căn bản ta không có sức chống cự.

”Dù ngươi kêu tỷ tỷ cũng không được, trong miệng ngươi từ tỷ tỷ không đáng một đồng nào sao?”

Hắn kêu tỷ tỷ thuận miệng như vậy, giả cũng thực rẻ a.. .

”Khi ta thấy tỷ tỷ. . . là tỷ tỷ đang khóc sao . . . .”

Mĩ nam trần truồng phi bọt nước đi tới, tiểu tử này vì cái gì mà trắng như vậy a . . . Tam ca trắng là bởi vì không thích luyện võ, không phơi nắng, hân ở trên núi nhưng mỗi ngày đều không ra nắng.

”Ai khóc a, kia kêu là hưng phấn ? Cùng khóc là hai khái niệm khác nhau được không.” Thoải mái đến khóc luôn . . .

”Hi hi, tỷ tỷ hưng phấn ta cũng thích a, tỷ tỷ lại hưng phấn một lần nữa cho ta xem được không đi. . .” Dứt lời từ trên bàn cầm lấy một củ cà rốt. . . . 囧 ~ lại tới nữa sao! ! !

”Tiểu đệ đệ a, vì cái gì ngươi mỗi lần đều lấy rau củ a! ! !”

”Bởi vì tiểu huyết tỷ tỷ kia thật khá, rau củ cắm vào còn lộ vẻ tiền điểm, còn có vẻ hào đảm đáng a... ...”

Lại nói đến cái đề tài này , tiểu tử kia vật dưới khó lại bắt đầu nóng lòng muốn thử... Vốn là cho rằng tiểu tử này là thiên nhiên tiểu thụ, ai dè nguyên lai là phúc hắc tiểu công a! !

”Mặt khác, trong miệng tỷ tỷ chẳng phải nên chứa tiểu đệ đệ sao~~~~ phải không nào ~~~~” dứt lời hân còn vô tội nháy mắt mấy cái, lắc lắc mông. . Không cần a, coi như ta xem nhẹ hựu tồn tại của tiểu đệ đệ hân đang phấn khởi kia đi... - -

”Tiểu Bạch ngươi đi được rồi . . Cách ta xa một chút đi! !”

Nhìn thân thể hân trắng nõn mượt mà, cười lên giống cái đồ vô si , đột nhiên ta có cảm giác xúc động muốn tông cửa, trong nhà này đâu đâu cũng là sói đói, không cần thận một chút là bị ăn sạch như chơi! ! ! Hắn lại tiến gần hơn!

”Tỷ tỷ a, Nhã Nhã tỷ tỷ ~~~~ cấp Tiểu Bạch xoa nắn nụ hoa tỷ đi ~~~ hồng hồng a, giống như anh đào đâu. . Ngô. . Hào ngọt ngào nha, giống vị ngọt tiểu huyết nhiều nước nha. . . .

Tiểu Bạch rất thích. . . . Ngô, bên phải cũng muốn nữa . . Tỷ tỷ không cần đẩy đầu Tiểu Bạch a. . . . Chẳng lẽ phía dưới tỷ tỷ cũng muốn? Hào a. . . . Tỷ tỷ không cần xoay tới xoay lui a, nhìn tỷ tỷ nhiệt tình như vậy , Tiểu Bạch sẽ nhịn không được mà muốn cắm vào đi ... . Ân?

Tỷ tỷ vì cái gì không cho ta nói a. . . . Bộ đáng tỷ tỷ trừng mắt cũng thật đáng yêu a... . A, tỷ tỷ tức giận ,dâm thủy sẽ chảy ra tràn trề sao? . . . .Tiểu Bạch muốn uống, cấp Tiểu Bạch uống được không... . . . Tỷ tỷ kêu lên thật là dễ nghe, Tiểu Bạch hào hứng phấn a. . . .

Lại lớn tiếng một chút . . . . Ca ca hiện tại ngay sát vách, chúng ta làm tức chết hần. . . . . A, tỷ tỷ, tỷ tỷ, tiểu huyết tỷ tỷ sẽ co rút lại sao, nhìn Tiểu Bạch sắp nhìn không được . . . . . ? Không được nói??, tỷ tỷ đẹp quá ta càng muốn nói ra. . . . A ~ tỷ tỷ hảo chặt thật nhỏ a Tiểu Bạch muốn vào cũng không được a... . Chờ một chút lẹ kẹ Tiểu Bạch đi. . . . Ủ. . . . Thân thể tỷ tỷ khiến Tiểu Bạch thật thoải mái mà ~. . . .

Lại kêu lại kêu đi ,không cần lấy gối đầu ngăn chặn miệng a tỷ tỷ. Không cần? Kia Tiểu Bạch thực muốn dùng sức mà... . . A, thanh âm tỷ tỷ hảo dâm dăng a. . . . Nhưng là ta rất thích. . . . A? Tỷ tỷ cần ta làm cái gì? Ủ thực kích thích a. . . . Cửa ta trong thân thể tỷ tỷ thật thoải mái . .... Tiểu Bạch cũng muốn cắn tỷ tỷ. . . . Đầu vú được không? Ngó. . . . Tỷ tỷ thật sự sẽ kẹ a. . . .” Ta bị người này bức điên rồi! ! ! ! ! Hần hần là oan gia lão thiên phái tới chơi ta đi! ! ! ! !

Tình cảnh tứ:

Hồ, hôm nay là A Tình đang làm nhiệm vụ a... Rốt cục có thể ngủ yên giấc...

A Tình tốt nhất , có chinh nước ấm, quần áo ngủ chỉnh tề, mà nếu thấy hần ngủ trong túi ngủ bên cạnh, coi như hôm đấy ta được an toàn ~ còn không sẽ vận động đến khuya đây chính là mấu chốt . . .

Rồi rồi rồi. . . Hạnh phúc 1 ngày a

Mồ nữ gối đầu 2s đã ngủ, tiến vào mộng đẹp.

Trong mộng,

Ngón tay thật tề a. . . . Ấm ướt . . . . . Giống như bị con chó nhỏ liếm ~

Từ khi bao quanh một nữ nam? Tiểu nữ nam này cùng loại với A Tình nhà chúng ta a. Là kẻ đầu gối không thích cười. . . . Ngó, hần cư nhiên liếm lên cổ ta . . . A,sao lại liếm đến xương quai xanh . . . Tay hần ngang nhiên để lên ngực ta . . . Còn thoát ý phục của ta a, chán ghét. . . tiểu shota này quyến rũ ta, ta phải cho hần biết tay!

...

”Chủ tử rốt cục cũng tỉnh rồi, Tình thật cao hứng. . .” Gì? Cao hứng cái đầu nhà nguoi, lão nương mộng xuân đang đẩy ngã tiểu shota ,nhào vào người hần,vậy mà bị nguoi đánh thức. Bất quá áo ta chạy đi đâu rồi ?

”A... . . . .” Thân mình ta bị A Tình nhắc lên, đem khóa ta ngồi ở trên người hần ,tiểu huyết nhắm ngay xuống cự vật, hần bỗng động thân, tiểu huyết hồng hồng vẫn chưa ướt át hoàn toàn khiến hần đi vào khó khăn, trong lòng ta bắt đầu tê dại rung động. . . .

”Mau ngồi xuống a. .” Hần đã muốn tiến vào hơn một nửa. . . Thật đau a, không đợi ta chuẩn bị tốt, hần đã đem ta buông thật mạnh xuống, một chút nam căn vẫn chưa vào hết. . . .

Ta hét lên một tiếng, đè nén cảm giác hưng phấn, bắt đầu vận vẹo vòng eo. . . Ta ngồi trên người hần nên dễ dàng điều khiển tốc độ, ân. . . A Tình cũng hỗ trợ kích thích, làm cho mình tiến vào càng sâu. . . Ánh mắt hần trong bóng tối khẽ loé lên tinh quang. .

Sau mấy chục lần ra vào, hô hấp A Tình bắt đầu hỗn hển, phả ra hơi nóng,hần đưa tay bắt lấy bộ ngực ta mà nắn bóp thành các loại hình dạng, chịu không nổi hần vận về mạnh như tiêm, ta nhào vào ngực của hần. Bộ ngực sữa bị chèn ép trong khuôn ngực hần, hần gầm nhẹ một tiếng lấy tư thế thân mật ôm ta xoay người, đem nhắc lên xuống. . . Tiếng kêu rên vang vọng trong phòng. .

”Tình a, chậm một chút a. . .”

”Chậm. . Ý nguoi vẫn còn quá chậm sao. . .” Hần ôm lấy ta, cư nhiên sử dụng khinh công rất nhanh đã đem theo ta đến bên cửa sổ, đem cửa sổ mở ra, sau đó đem ta ghé vào trên thành cửa sổ, đầu cùng bả vai ta đều vuron ra khỏi cửa, ân. . . . Sương mù tràn ngập a, còn có tiếng côn trùng kêu, không khí cũng không sai. . .

Nhưng là A Tình không cho ta cảm thụ cảnh khuya, ôm lấy thắt lưng ta ,từ sau mạnh mẽ tiến vào. . . . . Ủm . . Hần cùng ta đều thở dài ra tiếng.

”Làm như vậy có thể nhanh hơn lúc nãy a” ô ô. . . Thiên, A Tình đứng trên mặt đất ,quả nhiên do không có giường trời buộc,hần ra vào thật nhanh a. . . .

”Tình a. . . Sang trái một chút, ừ. . . . Lên cao một chút... . A. . . Chính là chỗ đó a. . . .” Theo tần suất nhấp , hần càng tiến sâu vào, quả thực khiến người ta điên cuồng. ”Muốn chết a... . . Chậm một chút đi “

“ . . Ta không cần” ân, từ tiểu hài tử, Hần tìm được điểm mẫn cảm nhất của ta, mà vẫn mãnh liệt trừu sáp. . . . Chỉ một chốc mặt thủy đã theo đuôi chảy ra. . . . Roi tay tách trên mặt đất, ta quả thực cũng sắp không chịu nổi.”Thiệt nhiều nước. . .” Bị A Tình nói dâm ngôn như vậy, ta càng hưng phấn. . .

”Ồ ô. .” Ta dùng cắn chặt môi, không cho tiếng rên rỉ tràn ra,hiện tại bên ngoài, đêm hôm khuya khoắt này không biết sẽ bị bao nhiêu người nghe thấy. . . Chính là nửa người dưới truyền đến khoái cảm quả thực đem người ta chết đi sống lại

”Ừ ừ... Tình a... . Ta ta. . . Ô ừ”

cảm nhận được trong tiểu huyết ta bắt đầu co rút lại, A Tình vươn tay kích thích chỗ hai người giao hợp, đâm thuy vì khoái cảm mà phun ra. . . Ta cũng không còn sức mà hò hét nữa, chỉ còn có thể nhỏ giọng nức nở. . . Há mồm cắn cánh tay A Tình, Cảm giác hạ thân bắt đầu co rút, vậy mà tên kia còn mãnh liệt trừu cảm, mà cự thú trong thân thể ta ngày càng sung to . . . . A, muốn chết a. . .

Màn cao trào lớn khiến dưới chân ta là một vùng đâm thuy. .A Tình xoay mặt ta lại hôn môi,mà nửa người dưới vẫn cứ ra vào , hấn vươn tay tìm được tiểu chân châu nhẹ xoa. . .”Ồ a. . . Không cần” Ta lại cao trào lần nữa. . . .”A. . A a a” ta cứ nhiên lại run rẩy. . .

A Tình vẫn không buông tha ta, hai tay dùng sức bộ ngực căng tròn mà nắn,dưới dùng càng nhanh tốc độ trừu cảm, cuối cùng rốt cục cũng gằm nhẹ cắn bả vai ta. . .

Phóng ra tinh dịch vào sâu bên trong thành tử cung. . . Liên tục cao trào khiến ta mỗi một không chịu được, ta không đứng thẳng được mà dần trượt xuống bên cửa sổ, A Tình đem ta kéo vào trong ngực hấn, thân thể được buông lỏng. . . Phần lớn bạch dịch theo ta đuôi chảy xuống. . .

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: 19: Ngoại Truyện

Tình cảnh ngữ:

Từ xương sống đến thắt lưng đều đau ê ẩm, vì sao ư? Vận động mạnh trên giường quả là công việc lao lực!

”Nhã Nhã, bọn họ đều rất thô lỗ nha, về sau chỉ cần ở cùng tứ ca, không cần để ý mấy tên cầm thú kia.” Tiểu tứ đối với ta lúc nào cũng thực ôn nhu ,ví như hiện tại giúp ta bôi thuốc xoa đi những vết răng trên vai, vậy mà ta lại không trông thấy biểu tình gian trá lúc này của hấn,nếu không ta sẽ không nghĩ về hấn tốt như vậy.

”Được a, nếu người đồng ý hôm nay để ta yên ổn là được. . .” Ta lười biếng nằm úp sấp ở trên giường.

”Hảo, vậy mau cấp cho ca ca thành ý nào. . .”

”A? cấp như thế nào?”

”Ngay tại trên người của người viết chữ-- Vật sở hữu của Bạch Triển Phong~~~~~Vậy là được rồi “

”Được cái đầu nhà người”

”Àn. . .Viết chữ có vẻ không hợp lý lắm, hay hoạ cảnh đồng cung của chúng ta ?(truyện XXX trá hình)”

”Người đi chết đi “

”Àn? Cũng quá trực tiếp? Kia ca ca đeo cho người vòng cổ chuông mèo, còn có dây xích tay, cánh tay nữa, cả chân luôn. . . .” Nói xong hấn bắt đầu giờ trò. . .”Nhã Nhã không cần đẩy ta ra a, ca ca nhớ người, thực khổ. . . . Ừm . . . Bảo bối người thực ngọt “

”Không cần a. . . Tiểu tứ ta mệt chết rồi, mấy ngày nữa bồi thường người được không a” đầu hấn dựa vào hõm cổ ta cắn cắn, đầu lưỡi liếm láp, không gian ngập tràn mùi vị tình dục, không biết ta từ bao giờ đã bị bọn họ dạy dỗ đến mức cảm?

”Nhã Nhã đều bị bọn họ làm đến mệt như vậy. . . Bất quá yên tâm, nếu một người ngủ việc của người,ta tự làm là tốt nhất. . .”

”Không thể!”

”A, rất tuyệt tình. Kia ca ca ru người ngủ. . .”

”Àn. . .”

Sau một tuần trà . . . .

”Tiểu tứ người hoàn toàn không đứng đắn! ! Người như vậy ta sao ngủ được a. . .”

”Nhã a. . Chính là người quyền rũ ta”

”Vậy cũng có thể nói sao, người tự ý cởi đồ ta! Cùng người trên một cái giường quá là nguy hiểm”

”Này. . .” Người này quang minh chính đại ắt tự nhiên ôm ta lỡ thể đi tới đi lui trong phòng. . .”Làm cái gì?”

”Chúng ta không ở trên giường rồi, vậy là ta có thể a. Nhìn, ta ôm người ru, người ngủ. . .” lay động a lay động, cũng coi như thoải mái, ta đem đầu, gối lên trên bả vai hân nhấm mất lại

!!! Thử run rẩy phía dưới là gì đó?” Tiểu tứ, người đem vật kia của người cất đi được không. . .” Lại còn cộm lên gần nơi đó của ta. . .

”Này tiểu thư a, người thực không nói đạo lý, ta ôm một nữ nhân lỡ thể còn không nổi lên phản ứng mới là có vấn đề đó?”

”Ách. . . Vậy người buông a “

”Người nói cùng ta ở trên một cái giường rất nguy hiểm. . .” Tên này tuyệt đối là lên án!

”Người có thể không ở trên giường a. . .” Lòng ta không rõ. .

”Muốn ta ngủ bên ngoài sao? Tiểu nữ oa không lương tâm.”

”Được rồi được rồi. . . Ta không bắt người ngủ ngoài nữa, không được sao?” Hân ru ta như vậy, lại nhớ tới cảm giác thời ấu thơ. Ách. . . nếu không có sự phá bình của vật càng ngày càng nóng, càng lúc càng lớn kia, theo động tác lay lay của tiểu tứ mà chà xát bên ngoài hoa huyết. . . Ta run lên từng đợt, thật không hiểu là hân cố ý hay vô tình.

”Nhã?” thanh âm Tiểu tứ khàn khàn.

”Ân “

”Người muốn biết tại thời điểm của ta trong thân thể người, là cảm giác gì không?” Nghe xong lời này, mặt ta nóng lên. . .

”Cảm giác gì.... “

”Vây, kia cấp ca ca thân mật một chút, ca ca liền nói cho người nghe a. . .” Nói xong tìm được ngấm lấy môi ta, nướ môi quăn quýt, ta vuron ra đầu lưỡi cùng hân dây dưa, trong cổ họng đều là hơi thở của hân. . . Phía dưới nam căn gắng gượng đến run rẩy, không trụ nghiền nát huyết khẩu, mà đoá hoa phía dưới đã muốn nở rộ. . .”Nhã Nhã tiểu huyết người chặt muốn chết,mới đi vào đã bị người hút , thời điểm đẩy mạnh lên phía trước như khai phá tầng trở ngại, làm ta muốn phun ra, ra vào lại khó khăn, giống như ngăn vạn cái miệng nhỏ nhắn nướ lấy cự vật ca ca, khoái cảm đến rung mình một cái từ thất lưng tới thẳng sau lưng a. . . Nhã Nhã bên trong lại âm áp, mềm mại. . Thời điểm động tình ,dâm thủy xuất ra cũng thật ngọt. . . Bảo bối người làm sao vậy?”

”Ta. . Ta cảm thấy người thật lợi hại. . Triển Phong a. . .” Người có thể vào a. . .

”Không cần nói sang chuyện khác, mau cho Bạch ca ca biết ,tại thời điểm ca ca sáp người, người có cảm giác gì a” hân hơi thả tay ta nhanh chóng kẹp lấy thất lưng hân, chính là thân mình vẫn là trầm xuống, hoa huyết ướt át hóng tới nam căn , chính là chạm một chút lại tuột ra, kích thích này khiến ta thở hổn hển. . .

”Người hảo phá hư. .” Ta nướ hân một cái, hân thì vỗ vỗ kiêu đồn ta bảo ta nói, “Triển Phong, mau mạnh mẽ tiến vào a .... “ ta nhắm chặt ánh mắt, nói ra như vậy. . Lời nói như vậy thật mất thể diện”Mỗi lần lúc tiến vào. . Để ta dâm nát người tiểu dâm đăng. . . Muốn mạnh như thế này sao A! . . .” Hân thật sự vào được!

”Bảo bối tiếp tục nói a. .” Khí tức hân đã loạn, dục long tại trong cơ thể ta còn căng cứng muốn nhảy dựng chọc thủng. .

”Chỗ đó. . Đứng rồi a, của người chọc vào chỗ đó khiến ta liền có cảm giác muốn đi tiểu a. . . . Hào hào kích thích. . . Thật thoải mái a. . . . Ân. . Ân. . . .” Hân nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể của ta nhấc lên xuống. . . Không có chỗ nào để bám. . Ta chỉ có thể giống Koala bám chặt khít trên người hân.

”Nhã Nhã a, ca ca dính vào nơi đó có đúng không a. . . hay là nơi này?” Hân cố ý xấu xa dùng sức va chạm một chút. .

”A a a, Triển Phong. . . . Là ở đâu a. . .” Ta bị làm cho mất hồn mất vía.

”Sau đó như thế nào, tiếp tục giảng a” . . .

”Sau đó. . Ô ô. . . Sau đó, a a a a. . . Người muốn ta. . Nói như thế nào. . A. . .” Hân vẫn luôn công kích chỗ kia một chút, ta quả thực muốn điên mất! Hân đẩy vận dụng trên bàn ra, đem ta đặt ở mặt trên, dùng sức tách rộng hai chân ta sang hai bên. . . Hoa huyết sung đỏ run run lộ ra trong không khí trước ánh nhìn của hân.... Ô ô động tác này rất mất thể diện a.

”Bảo bối mau nói a hiện tại người thực khó chịu sao? Thoải mái hay không thoải mái đi?” Hân ác ý găm nhấm, lời kéo nhũ hoa đã đỏ hồng căng cứng. . Hân há mồm, giống như muốn đem nuốt vào toàn bộ ngực nộn, hạ thân ta hân lại nhét vào một ngón tay. . .

”A a a, tứ ca a. . . Thoải mái a. . . Ô... .”

”A, chỉ có thời điểm cầu xin người mới kêu tứ ca. . . Tiểu dân oa. . .”

”Ừ, người ta, người ta mới không phải. . Tiểu dân oa a” ta đã theo bản năng mà khởi động thất lưng phối hợp cùng hân trư đưa. . .

”Kia Nhã Nhã có thích hay không ta sáp người? Muốn hay không ta dính a?” Cự vật hân thô to, cứ mỗi lần hỏi lại đâm vào thật sâu trong hoa huyết kiều nộn. Thân thể ta phản ứng đến run rẩy, thừa nhận hân ma xát xoay chuyển.

”Không cần a. . .” Nhìn đôi mắt xinh đẹp của hân híp lại, miệng bên còn mang theo ý cười xấu xa, mảnh liệt thô to còn tại huyết đạo mà ra ra vào vào. . . Vách tường không khỏi co rút lại, mạnh mẽ giống như muốn đem hân đẩy ra ngoài.

”Nhã Nhã không ngoan a, muốn ta buông tha người sao?” Ánh mắt hân vừa chuyển “Còn chưa nói không muốn cái gì đâu? Nhã nhã?” Hân vừa tàn khóc vừa trư sáp từ phía sau, cự vật vào sâu bên trong chạm vào thành tử cung, hân nắm bả vai ta kéo lên, chính hạ thân hai người còn dính chặt tại một chỗ.

”Là đừng có ngừng a. Tứ ca a... .” Ta cơ hồ khóc rồi, áp lực cùng khoái cảm từ cổ họng rên rỉ phát ra, hình thành một thanh âm yêu điểm cầu xin tha thứ. . . Chính mình nghe cũng không hiểu là muốn hân buông tha ta hay là không cần buông tha ta.

”Kia bảo bối của ta cúi đầu nhìn xem, nhìn ca ca là như thế nào sáp người” hạ thân chúng ta tắm đầy dâm dịch mà sáng bóng, đoá hoa đáng thương không ngăn cản được hân ạnh mẽ đưa ra đưa vào, nhưng lại bị sự cuồng dã này mà chảy ra càng nhiều nước thành một vũng nhỏ, lời nói dâm mĩ này thực mất mặt a. . Hân bắt lấy gáy ta, hôn thật sâu, ta ôm lấy cổ hân đáp lại... . Ta như lá cây trước lũ trông chừng run rẩy, Tiểu tứ quá cường hân khiến ta muốn tiêu hồn. . .

== ta là tiêu hóa hạ nhiệt độ phân cách tuyến ==

Ta thực buồn bực, tương đối buồn bực!

Đám người này, cứng rắn đến, dụ dỗ, đi lừa gạt, những nhẽo không được liền cứng rắn, còn có nửa đêm đánh lén. . . Nhất dạng đều xuống dốc, thật sự là ti bi vô sỉ hạ lưu!

Ta thật giống như búp bê khí a (Búp bê tình dục á), mỗi ngày bị nhốt ở trên giường! Phản kháng cũng không lấy được công đạo! . . . . Why... .???

Cho nên, ta quyết định! Ta muốn chấm dứt làm một cái búp bê khí!

Tác chiến một:

”Mộng Chi ca ca. . .”

”Tiểu công chúa ngoan a, đến biểu ca ôm một cái” tên kia từ khi ta mới bắt đầu bóc vào, ánh mắt cứ dán chặt ấy ta.

”Hào a. . .” Ta đi qua, ngồi lên đùi hân, váy ngủ mỏng, trắng mịn dán tại trên đùi hân,, lộ ra ta làn da trắng nõn, mịn màng. . .”Mộng Chi ca ca Nhã Nhã cảm thấy nóng quá. . . Ca ca giúp ta cởi quần áo được không nha?” Ta không an phận xoay đến xoay đi, không ngừng dùng miên nhũ cọ xát lồng ngực của hân. . .

”Ồ, tiểu công chúa nhiệt tình như vậy. Ca ca thập phần vui lòng cống hiến sức lực.” Hân vươn tay giúp ta cởi bỏ áo cùng tất lưng.

”Chờ một chút, mỗi lần quần áo đều là Mộng Chi ca ca giúp Nhã Nhã cởi, lần này để Nhã Nhã vì người mại phục vụ một lần được không?” Ta giọng điệu nhuần, cơ hồ giống như rên rỉ

”Được thôi, ta thực mong chờ. . .” Cởi bỏ vạt áo ngoài của hân, lộ ra vòm ngực rộng lớn, ngón tay ta bò lên lồng ngực của hân mà xoa miết. . . Ở trên mặt lưu lại dấu hôn ướt át. . Móng tay dài khẽ lướt qua sống lưng, cự vật phía dưới đã muốn chìa thẳng.

Lông tơ cũng chậm rãi dựng thẳng lên, bên cạnh nổi lên một mảnh nổi da gà. .”Nhã Nhã. . .” Tiếng nói Mộng Chi yêu tình trở nên khàn khàn, đôi mắt đẹp u ám nhìn chằm chằm khuôn mặt ta. Ta đẩy hân nằm ngửa xuống, dùng ngực dán hóng tới trước mặt hân, dọc theo đường đi xẹt qua nơi căng cứng, nóng hổi, lướt qua cơ bụng lõa lồ, ta mị nhãn như tơ nhìn hân, cúi đầu đem môi dán sát vào bờ môi của hân, vươn ra đầu lưỡi phác hoạ bờ môi hân. . . Hân há mồm ngậm lấy môi ta, ta rút lui khỏi, cứ như thế lặp lại, thân thể không trụ mà chậm rãi đong đưa. . .

Ma xát cự vật hân, ngực ta đè ép lồng ngực của hân. Hô hấp Mộng Chi từ từ trở nên dồn dập Cho hân một cái hôn ướt át từ từ trượt xuống. . . Một đường hôn từ môi hân cho tới vành tai. . Hầu kết. . Xương quai xanh. . Cho đến hai viện đậu nhỏ, đầu lưỡi miêu tả hình dáng chúng nó, dùng răng nanh khẽ cắn hút. . . Xuống chút nữa, thấp hôn xẹt qua rốn hân thẳng đến khe hôn lên trên tiết khó đã dựng thẳng như cái lều. . . Ta khẽ ngậm vào, cảm nhận được nó nhảy lên một chút, lại vươn tay ôn nhu bắt lấy hai viên ngọc túi, xoa nắn. . .

”A. . . Bảo bối, người muốn mạng của ta sao” Mộng Chi ần nhẫn lợi hại, ta không nhận được mà cười rộ lên, nhiệt khí phun tại hân, càng làm cho hân khó nhin. Hân nhanh chóng vươn tay bắt lấy tay ta đặt tại lửa nóng dục long. . . Không để ý đến hân, ta lấy tay vói vào bắp đùi của hân khẽ xoa. . . Nhẹ nhàng vuốt ve, khi thì móng tay khẽ bấm vào, cho đến khi đụng đến trên đầu gối hân, giúp hân đem đầu gối đặt thẳng ra, đầu lưỡi khẽ liếm hạ bộ hân, bắt chọt khẽ cắn một chút. . .

Chỉ nghe Mộng Chi kêu lên một tiếng đau đớn. . Giơ cánh tay lên che ánh mắt. Sau đó ta kéo quần hân xuống, cố ý cời tới chỗ hai mắt cá chân lại tại hai chân hân quỳ xuống, cúi sát ngời vào, ngực mềm mại dán tại dục long căng cứng tím đậm. . . Vặn vẹo nửa người trên, xúc cảm mềm mại này khiến Mộng Chi cơ hồ rên ra tiếng. Cúi đầu, đầu lưỡi liếm tại đỉnh nam căn “A. . . Bảo bối” miệng mở lớn bao quát trụ nó, lại chính là như có như không đụng

chạm, tã khê nhắm mắt mà bú liếm, đầu khê nâng lên nâng xuống dọc theo cự vật to lớn, cứ như thế lặp lại, mỗi lần Mộng Chi sắp lên đỉnh liền rút lui, lặp lại 3, 4 lần khiến hạ thân hắn muốn phối hợp ra vào trong khuôn miệng nhỏ kia, đương nhiên ta không thể để cho hắn thực hiện được. Cuối cùng tại thời điểm hắn cảm thấy vô vọng, ta một hơi ngậm đầu, dùng đầu lưỡi lặp lại liếm dẫn, tăng tốc độ ra vào tại khuôn miệng nhỏ nhắn, sâu tới tận cuống họng . .

”A. . . Bảo bối, thật là lợi hại. . . Sâu một chút nữa” Mộng Chi hưng phấn động thân phối hợp , chờ mong cái miệng nhỏ nhắn kia hút vào nhiệt liệt . . Nhưng là, ta tăng thêm lực hút, cuối cùng dùng sức ngậm sâu vào, rồi đột ngột rời đi. . . Lại chỉ dùng đầu lưỡi liếm liếm nhẹ. Sau đó hướng phía trung gian để nam căn từ khe hở lọt vào trong, tại nhũ hoa hoạt động nâng thân thể lên, ta cùng bộ gực sữa bao quanh nam căn mà chà xát lên xuống. . .

”Mộng Chi ca ca nha, nhìn xem đây là cái gì?” Ý xấu lướt qua mặt ta, ta lại tăng lực đạo mà lên xuống, hắn không nói lời nào, chính là kêu lên một tiếng đau đớn. . . Mỗi lần di chuyển xuống ta lại cố ý đè ép nam long. . . Một hồi mới rời đi. . . Lặp lại vài lần, thân thể vận vẹo hướng về phía trước. . . Đem nụ hoa để sát vào cái miệng của hắn “Ném thử, nhìn một chút, đây là hư vọng vị của ngươi a. .” Yêu tinh Bạch Mộng Chi khát khao hút, hạ thân đã bị ta dùng hai chân kẹp lại, vận vẹo thân hình. .”Thấy sao a ~~~ “

”Ấn... . . Bạch Nhã Nhã. . . . . Ngươi” ta lại rút lui khỏi hắn, lần này từ ngọc túi liếm đến đỉnh chóp nam long, cứ như thế lặp lại, Bạch Mộng Chi đã sớm rên rỉ ra tiếng, Tiểu Mông cũng đưa đẩy,. Như thế lặp lại hơn mười lần, hắn đem toàn bộ cự long nhét tại trong miệng ta, khi hắn ngừng thờ chờ mong ta sẽ làm bộ dáng lên xuống bú mút, ta cũng không nhúc nhích. . . Sau đó hắn buông thả cúi đầu xuống hôn ta. Bắt đầu thông thả nhưng là cẩn thận, đầu lưỡi quấn lấy không ngừng hoạt động, sau đó từ từ đẩy nhanh tốc độ. . . Tại thời điểm hắn hưng phấn, ta lại rời đi, bắt đầu hôn môi tới xuống thất lưng xí, vuốt ve ngọc túi, như thế lại lặp lại. . . Hắn phát ra tiếng rên rỉ gần như thống khổ. Lại ngậm cự vật vào sâu trong cuống họng. . . Cuống họng tạm dừng không thể đẩy tiếp được, Bạch Mộng Chi khê hừ. . . Tốc độ thông thả nhưng lực độ tăng lớn. . . Vài lần lên xuống, Bạch Mộng Chi hai má ửng đỏ, hô hấp ồ ồ. . . Ta dùng tay phụ trợ cùng miệng tốc độ nhanh hơn. . .”Ấn. . . . . A a. . . . .” Một cổ tinh dịch bắn ra trong miệng ta. . . Ta lại giúp hắn tiếp tục động vài cái sâu. . . Ta bò lên, liếm liếm khoe miệng nhìn xuống cự vật tuyệt mỹ nhưng hiểm thấy, khuôn mặt ngượng ngùng. . . Nhẹ nhàng cười, ở trước mặt hắn đem tiểu huyết lên đỉnh phun ái dịch tại lồng ngực hắn, sau đó dùng ngón tay quét dính đám dịch đưa tới. . . Khê hỏi “Muốn ném thử một chút sao?”

”Bạch Nhã Nhã... . . Ngươi là cái tiểu yêu tinh!”

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: 20: Ngoại Truyện

Tác chiến 2:

”Tam ca, hôm nay còn muốn kiểm tra thân thể sao?” Ta vô tội hỏi

”Kiểm tra thân thể mỗi ngày đều phải làm. . . . .” (nhân cơ hội làm một chút)

”Nha. . . Hôm nay tiểu muội quay ra giúp ca ca kiểm tra thân thể được không?”

”Ấn?”

”Tựa như bình thường Tam ca cấp Nhã Nhã kiểm tra vậy...” Nói xong cúi đầu làm trạng thái ngượng ngùng.

”Hào a. . .” Người nào đó hỏi tường cảnh mấy hôm trước, bắt đầu hưng phấn không yên.

”Đầu tiên, ta muốn đem tay Tam ca trói lại. . . Thời điểm kiểm tra thân thể không thể lộn xộn. . . . . Dùng cái gì buộc đây? Dùng tiểu khổ của Tam ca được không?” Ánh mắt toé lên tia giảo hoạt.

“ . . . . .”

”Tam ca chỗ nào không thoải mái a. . .”

”Bảo bối. . . Tam ca thiệt nhiều địa phương đều không thoải mái. . .”

”Ai nha, bệnh trạng quá nặng đi. . . Nên kiểm tra chỗ nào trước nha?” Ánh mắt ta tuần tra qua lại người hắn. . . Cuối cùng dừng ở trên môi, đầu ngón tay tinh tế vươn ra chạm nhẹ” Bắt đầu từ nơi này trước?”

”Ấn. . .” Hắn cứ nhiên then thùng nhắm mắt lại đưa môi đến. . . Thằng nhãi này.

”Tam ca, hiện tại ta thấy mắt tam ca hắn là có vấn đề đi, còn miệng kia để ta kiểm tra công dụng của nó...”

”A? . . . Cái gì?”

"Hay dùng nội y của muội muội đi~~ hai cái yếm nên nói ra thật rộng. . . Hơn nữa ...." dứt lời tại trước mắt hắn cời yếm ra, buộc chặt che kín mắt hắn lại.

"Bảo bối. " Tại thời điểm ta che mắt hắn, bộ ngực sữa nâng lên chạm vào mặt hắn, ta thấy hắn bức bách mà không làm gì được.

"Được rồi, hiện tại chúng ta làm thí nghiệm đi! Ta đem những đồ vật khác nhau đặt tại miệng ngươi, chỉ bằng xúc cảm miệng lưỡi, ngươi phải đoán được là cái gì, rất đơn giản đi." Ta khóa ngồi ở trên bụng hắn, cố ý bỏ qua tiểu đệ đệ dựng thẳng đứng nghiêm trang dưới chân hắn.

"Lần thứ nhất, đây là cái gì?" Một tay ta chống trước ngực hắn, một tay cầm hoa tai đặt tại miệng hắn, An Dương nếu muốn ngậm được phải nâng cằm lên. Dù vậy trông hắn cũng thực tao nhã như thần tiên.

"Lương lương. . . Viên Viên. . . Là khuyên tai của tiểu muội"

"Trả lời đúng, tiếp tục." Ta lui thân thể về phía trước, đứng tầm cộ sát với vật đang sưng phồng dưới chân hắn. . . Nâng lên chân phải đặt ở bên môi hắn.

"Ân. . . Đây đầu ngón chân tiểu muội. . . ." Hắn ngậm ngón chân ta một hồi mới trả lời. . . Lưỡi mềm ẩm ẩm khiến ta khanh khách cười rộ lên.

"Ân~~ Lại trả lời đúng, lần thứ ba nào" ta tiến lại gần hơn, nâng cao tiểu huyết dán sát kề miệng hắn, chuyển động qua lại, tiểu huyết đã chảy nước nhờn. . .

"Ngô. . . Bảo bối. . . Cái này là" hắn ngậm kia ngoạn ý, miệng nói không rõ, hai má phồng hòng. . .

"Là cái gì nha, Tam ca đoán không ra, hả?" Ta còn có ý xấu, mắt khẽ híp thành một đường thẳng

"Là thứ mà tại thời điểm kia bảo bối thực chặt nha, hút thật thích. Tiểu yêu tinh, Ân. . . ." Tay ta chống vào ngực hắn, kiều đồn đặt trên bụng hắn trước sau ma sát "Bảo bối, cời bỏ cho ca ca đi. . ."

"Không được, còn chưa có kiểm tra xong đâu" Ta lui ra một chút, lôi ra một đạo chỉ bạc rút tại trên cằm hắn. . Sau đó lại dùng miengi giúp hắn liếm sạch tay giữ mặt hắn, Ta cúi xuống dán sát thân thể vào người hắn

Bộ ngực no tròn đặt kề miệng hắn, thanh âm hấp dẫn nói "Tam ca, còn thứ này thì sao?" Hắn hô hấp dồn dập, cấp bách giữa đầu ngậm lấy nhũ hoa cương cứng, mạnh mẽ hút, thờ ra nhiệt khí phun tại đầu nhũ hoa, khiến ta tê dại khó nhịn. Hắn dùng đầu lưỡi đảo qua xung quanh quả mâm xôi đỏ hồng, phía dưới ta đã chảy ra một dòng dâm thủy, tiếng chắc chắc phát ra vạn phần ái muội, lòng ta nhuyển hết sức nằm trong lòng hắn. . "Ân. . . Tam ca đều không nói lời nào a,, là không đoán được sao. . ."

"Tiểu bảo bối, buông ra Tam ca đi, ngồi lên trên. . . Để ca ca yêu ngươi. . ." Hắn cắn cắn nụ hoa ta, giọng khàn khàn.

"Kia Tam ca đoán được đã. . ." Ta không thể đầu hàng.

"Thật là tiểu quý, ca ca nói cho ngươi biết vậy ngươi cấp ca ca thân một chút" nộn nhũ đã bị hắn gặm cắn đến phồng hòng

"Hảo a" ta đem bộ ngực bên kia lướt qua mặt hắn, ai ngờ bị hắn nghiêng đầu hút trụ, từng đợt mềm yếu thẳng từ ngực truyền xuống bụng. . .

"Bảo bối, áp lại đây chút. . . Ngươi thực ngọt." Ta nghe lời đem bộ ngực chuyển qua, hắn mở miệng hút lớn, giống như muốn đem ta ăn luôn. . . Hạ thân hắn hồng lên trên một chút nhẹ nhàng dầy kích thích, dùng nhiệt năng nam long cộ sát sau kiều mông ta. . "A. . . . Thứ ăn ngon như vậy là hai khối tiểu anh đào của bảo bối a. . . Tiểu muội ngoan, đến ngồi lên trên. . . Ca ca rất nhớ ngươi." Ta nâng lên hoa huyết ướt át, định treo trực hắn một lúc nữa, ai ngờ hắn chờ được mà vội vàng mãnh liệt nâng lên phần eo, hung hăng đỉnh tiến vào. . . Hạ thân bị lấp đầy, khoái cảm đánh sâu vào khiến ta run một hồi, hai người đều thỏa mãn hô lên

"Ân. . ."

"A bảo bối. . . ." Thật sướng. . . . Ha ha a. . . .

Hắn vừa định tiếp tục trêu sếp, ta liền rời khỏi hắn, lấy ngoại bào phủ lên thân thể.

"Bảo bối?"

"A, Tam ca vừa nhắc ta, nói đến tiểu anh đào, tiểu muội đột nhiên nhớ tới phòng bếp còn có bát canh anh đào hầm nóng mà Di nãi làm đâu, tiểu muội nên thừa dịp nóng mà ăn a. . . Hẹn gặp lại"

"Bạch Nhã Nhã! Ngươi trở lại cho ta!"

"Cái gì?" Ta ra khỏi phòng. . Ngô, Đàn ông đứng là động vật nửa người dưới~

"Ngươi cũng phải cời trời cho ta a... . . ." Trong phòng truyền đến tiếng sói rống. . . Bình thường hắn làm bộ ôn nhu như nước Tam ca hiện tại đã muốn cời bỏ lột cừu sao ! Nơi này quá nguy hiểm, chạy mau!

Tác chiến tam:

”Tiểu Bạch a, nay Thiên tỷ tỷ đi phòng bếp tìm được thứ tốt~~~~~” ánh mắt ái muội ~

”A, phòng bếp? Tỷ tỷ. .” Bảo bảo tò mò , lông mi trắng khẽ mấp máy.

”Nhìn cái này xem có giống tiểu đệ đệ của Tiểu Bạchkhông? Là màu vàng nha~~~~~ “

”A, tỷ tỷ thật xấu a ~~~~ cái đó của Tiểu Bạch không có thô như vậy a “

”Ha hả a. . . . Thực thô mà~~ hơn nữa nó đã được tỷ tỷ tẩy sạch sẽ rồi đó”

”Ngô, tỷ tỷ, Bạch nhi chờ xem nó cắm vào trong lỗ nhỏ của tỷ tỷ a. . . .”

”Kia trước cấp tỷ tỷ thân thân một chut, tỷ tỷ liền cắm cho người xem. . . Muốn hay không” cộ xát thất lưng hấn. . . Bảo bối này hảo hảo cảm

”Muốn a muốn a,Tiểu Bạch muốn tỷ tỷ. . . . Tỷ tỷ muốn chúng ta làm thân thân chỗ nào” đưa nhỏ, khăn cấp tới nỗi quần áo hoàn toàn đã cởi sạch. . .
~~~(Phong: Nếu có cuộc bình chọn nhân vật gây thơ nhất, ta xin dành 1 phiếu cho cậu =]] Nhã tỷ trẻ nhỏ mà nàng cũng k tha là sao ~~~)

”Tỷ tỷ muốn hôn phía dưới, như vậy được không” Tay ta xoa bóp tiểu đệ đệ khiến nó muốn lớn hơn.

”Hảo a, thích nhất tỷ tỷ thân thân phía dưới. . . . Tỷ tỷ, tiểu ngoan toàn bộ đều rửa rồi đó.” Bạch nhi nằm ở trên giường rất ngay ngắn, biểu tình phản
khởi,dán về tuy người ngất lầy .(Phong: ây za, đã bảo cậu ấy gây thơ lắm, còn phần khôi nữa chứ ~~~)

”Tiểu ngoan của đệ có thể từ nằm sấp đứng thẳng lên được không, tỷ tỷ trước tiên ngâm nó được không “

”Ân. . . . Đều nghe tỷ tỷ , nhưng là tỷ tỷ không cần giống lần trước mà cần tiểu ngoan a, khi ngồi ghé người ta sẽ rất đau đó ~~~ “(Phong: Cảnh cáo, tỷ
mà cần nữa là sau k có đề mà dùng đầu đấy)

”Yên tâm đi, tỷ tỷ sẽ thực ôn nhu. . .” Sờ sờ hôn hôn mông nhỏ trắng nõn kia, trước tiên ở phía dưới bắt lấy tiểu long. . . Tay mềm nhẹ khẽ xoa nắn

”Ừ. . . Tỷ tỷ thật tốt. . .” Khuôn mặt phấn nộn khẽ vui vào trong gối. . Ta lại sờ sờ hoa cúc hấn, khiến hấn một hồi run run. . . .”Ngô. . . Tỷ tỷ” Cánh hoa
cúc hấn đều là màu hồng~~ cầm lấy đầu ăn bôi tron lên dương cụ giả màu vàng. . .

”Tỷ tỷ. . .Cái đó gọi là gì?”

”Là hương tiêu a. .”

”A?” Hương tiêu?

”Ha ha” thừa dịp hấn thả lỏng ta liền thần tốc đem dương cụ cắm vào...(Phong: Nhân vật nghịch ngu của năm là đây, thương bé tiểu thụ... nhằm Tiểu
Bạch quá

Ân, thực thâm thiết.

Không khỏi nhớ tới mấy câu thơ:

Trung Thu năm nay ngắm cúc hoa

Đóa hoa đỏ sẫm như chu sa

Hỏi hoa sao có thể kiêu diễm chẳng?

Dưới thân thiếu niên mới mười tám

(Nói chung bốn câu thơ này nói về đam nĩ á)

... . . .

Tác chiến 4:

A Tình đang làm nhiệm vụ, mỗ nữ trước tiên lén lút kéo A Tin đi chơi. . . . Đêm đen vô cùng, chúng ta huyền thuyên đủ chuyện từ nói chuyện phiếm đến
tâm tình, mỗ nữ càng nói càng hăng,nước mắt rơi xuống như lũ không thể vãn hồi. . . . Ở kinh đô nhị thúc rất nhớ mong. . . . Nên viết một phong thư,
không biết khi nào đưa tới, A Tình có khuyên nhủ cũng không được. . . . Giận dữ nói, nguyên đi đưa thư. Mỗ nữ cảm động biết ơn. A Tình cũng phát áo
đưa thư

Một nắng hai sương thi triển khinh công rất nhanh hấn đã trở về. . Sau khi trở về thấy mỗ nữ đang ăn cơm trưa, mỗ nữ nhiệt tình tiếp đón A Tình nhập
tòa. . . Cùng hấn dùng cơm. . . .

Kết quả là một đêm hoang phế.

...

A Tình lại đang làm nhiệm vụ, mỗ nữ nói cấp cho A Tình một bản tình ca . . . A Tình vui sướng. Nói đầu là tiết mục nhỏ. . . A Tình đỏ mặt.

Khúc thứ nhất “Ta phiêu a phiêu người lay động a lay động. . . . Ta phiêu a phiêu người lay động a lay động”(Phong: rất ngắn, đúng đầu ta cũng muốn phiêu luôn rồi)

A Tình: - -

Khúc thứ 2 “Ở nông thôn nông trại có vị cô nương bộ dạng hài vô cùng~~~ nàng có cái tình lang nhà tại đối diện sườn núi~~~ trong vườn hương tiêu trên cây kết đầy hương tiêu~~~ hắc cô nương nhớ tới hương tiêu má lúm đồng tiền sẽ cười~~~ hắc cô nương nhớ tới hương tiêu má lúm đồng tiền sẽ cười”(nguyên xướng là muốn khởi ngày cười má lúm đồng tiền sẽ cười, bị mỗ nữ bóp méo. . .)

A Tình:

Khúc thứ 3 “Khiến cho ta hôn người hôn người hôn người thẳng đến bình minh! ! Khiến cho ta xuyên qua người áo khoác sau đó người nội y~~~ khiến cho ta hôn người hôn người hôn người thẳng đến bình minh! ! ! Khiến cho ta dò hỏi người sâu nhất thật sâu chỗ bí mật của người~~~”(Phong: Chị đang hát cái què gì vớì -_-)

A tình: *&%¥#... &)... ¥

Khúc thứ 4 . . .

Gây sức ép đến nửa đêm. . . Mỗ nữ lại xướng đến say mê, càng hát nước mắt càng rơi rớt không thể vãn hồi. . . Nói rất nhớ mong sự phụ nơi phương xa. . . . Liền viết một phong thư, không biết khi nào có thể đưa tới. . . Khoé mắt A tình run rẩy. Hỏi thật, sự phó câu người, ông ta hiện đang ở nơi nào? Mỗ nữ thu hồi nước mắt nói “A, tại mỗ mỗ sơn mỗ mỗ lâm quá mỗ mỗ hà sau nhà gỗ nhỏ. . . . Rất dễ dễ tình”

A Tình “...”(Phong: Biểu tình này là cặn lõi)

Hai ngày sau người ta không thấy bóng dáng A Tình đã . . .

Lần thứ 3 A Tình đang làm nhiệm vụ

Mỗ nữ “A tTnh? A Tình đâu?”

Mỗ thầy thuốc “Sau bữa cơm chiều đã không thấy tắm hơi. . . .”

Mỗ yêu tinh “A, nói là mẫu thân hấn bị bệnh cấp tính. . . .”

Mỗ shota “Mẫu thân A Tình? Chưa có nghe nhắc qua a. . . .”

Mỗ tử “A Tình là cô nhi. . . .”

Mỗ shota “Vậ ư?”

Mỗ nữ “A ha ha a”(Phong: Chị cười nhạt quá, tiểu nhị cho thêm bát nước mắt mờ)

“.....”

Tác chiến ngữ:

”Tứ Tứ, ta tới rồi. . .” Ta tiêu sái vấpf nhà

”Ách. . . Nhã Nhã a, gần đây nghe nói lão Tam bọn họ tính tình không tốt lắm” Hạ nhân trong nhà đạo này rất hay bị ăn mắng, Ban ngày mấy vị ấy xuất hiện, chìm chóc thú vật đều bay chạy toán loạn.

”A? Phải không? Trời nóng nực nên bọn họ khó chịu đi. Tiểu tử chúng ta mặc kệ bọn họ, đến. . . Vài ngày không cùng người thân thiết, nghĩ hay không muốn ta?”

”Nhã Nhã,gói to trong tay người là gì vậy?”

”A~~ A đồ dễ yêu yêu đó mà. . Người sẽ thích, tới khuê phòng ta đi. . . .”

”A. . . Nhã Nhã, tứ ca không thích kiểm tra thân thể. . .”

”A? Không kiểm tra thân thể a “

”Cũng không thích. . Cái kia hương tiêu. . . .”

”Ân? Không mang theo hương tiêu a “

”Tình ca cũng không cần xướng “ (Phong: Anh đề phòng quá đấy =]])

”Ngày hôm qua ta đau họng , hôm nay không xướng a “

”Vậy thứ kia là... . .”

”A~~~~ bắt quá là ngon nên a. . Còn có kẹp nếm a. . . tuyển tập”Sáp em trai hảo chắt a” (Đam mĩ). . . Một bộ các loại xích thốn ngọc thể a. . . Linh tinh, yên tâm chất lượng đều rất tốt “

”Uh, bọn họ vài hôm nay không có đánh bài cùng nhau, ta đi xem ai thắng lớn . . Một hồi sẽ trở lại.”

“...” Hừ hừ hừ, coi như người chạy trốn cũng mau.

Tác chiến lược:

”Đại ca, tàu từ đâu?”

”Là Ngũ muội a, tàu từ về nhà mẹ đẻ một chuyến, nuôi trư ngày mai trở về, các người không phải biết rồi sao?”

“... Đại ca, huynh ột mình tịch tịch sao?”

”A? . . . Ngũ muội làm gì mấy người kia sao? Vẫn là. . . . Buổi tối không nên làm cùng mấy đồ vật quái dị kia?”

”Ai nha, đại ca thật đáng ghét a!” Ta dậm chân”Đại ca người xem tiểu muội mặc áo ngủ mới có đẹp không. . . ?”

“... . .” Đại ca đầu đầy hắc tuyến.

Ngoài cửa truyền đến loạn thất bát tao thanh âm, thực hỗn loạn, trong chốc lát chỉ nghe vài tiếng rống giận tề xoát xoát nói: “Bạch Nhã Nhã người mau đi ra đây cho ta ! ! !”

... .

Chọc ta? Đừng mơ

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: 21: Phản Kích

Trong nhà không có việc gì mà cũng có vài nữ nam lượn qua lượn lại, cũng coi như là ngắm đã tầm mắt,ngắm nhiều bỏ mắt lại khoẻ mạnh ,nhìn nhiều cũng khiến đầu óc ta trở nên phong phú hơn. . . .Ta lại chảy nước miếng rồi! Đương nhiên là để trị liệu triệu chứng mê gái a.

Ai? là ai mê gái? Ta không biết a. . .

Đã qua nhiều năm, năm nay lại có sự bất đồng lớn với mọi năm.

Đầu tiên là sự phụ đột nhiên mất tích, đương nhiên do phụ thân cùng nhị thúc không cần gấp hần liền mất tích luôn,hắn kêu nhà có việc cần đi xa, từ đó cuộc sống sau khi tốt nghiệp của ta bắt đầu. Tiếp theo trong nhà nhiều thêm hai cái người rảnh rỗi, Tam ca cùng Bạch Mộng Chi chứ ai. Chỉ nói là rảnh rỗi một chút thì chưa đủ , đại ca còn tại kinh thành học hỏi làm ăn, là một thanh niên trẻ đầy hứa hẹn, chính là nhị vị trong nhà này, mỗi ngày đều chơi bởi lêu lổng, không giúp phụ thân cùng tam thúc lo liệu vụ sổ sách thì chơi,hai kẻ đồ còn dám để lại lưu bút

”Các phụ thân thân thể còn cường tráng, tạm thời không cần về hưu”,bọn hắn cũng không ra khỏi cửa nhìn xem thị trường cung cầu, còn dám nói rằng “Năm nào mà chẳng giống nhau”,

cả ngày chỉ biết ở nhà, bốn bữa cơm đều có thể nhìn thấy bọn họ. Bắt quá bọn họ đều “Tạm coi là có ích một chút” đích thân chỉ dạy võ nghệ cho A Tình bảo bồi nhà ta, võ nghệ của A Tình tăng mạnh, coi như là niềm an ủi nho nhỏ với ta. Chỉ sợ hần cả ngày cùng hai thiếu niên bất lương hỗn đản kia ở cùng một chỗ có thể hay không sẽ bị nhiễm hư, khả năng càng ngày càng hư hỏng? Khả năng càng ngày càng lưu manh?

Từ lần trước sau khi ra khỏi thư phòng phụ thân, ấn tượng của ta đối với Tam ca quả thực xuống dốc không phanh, từ cái trích tiên ôn nhuận như ngọc, biến thành trong ngoài không đồng nhất hồ li tinh giả dạng, cứ chỉ lời nói và việc làm nghiêm trọng lọt vào black list của ta.

Vốn chiều bài ôn nhu mỉm cười biến thành ngoài cười nhưng trong không cười, vốn là đoan trang hào phóng nhẹ nhàng phong độ biến thành làm ra vẻ giả nhân giả nghĩa. Tam ca đối mặt với thái độ này của ta đều cười lơ đãng. Cho đến khi thấy được chân tướng bên trong thằng nhãi này, ta thật sự cảm thấy người này diễn thực tốt, bình thường tuyệt đối nhìn không ra, cứ nghĩ hẳn thiên lương sạch sẽ, ai dè bên trong là ác ma ~

vài lần từ trong ánh mắt hắn ta đã nhìn ra. Tỷ như hắn theo ta ra ngoài giúp sách đồ mua sắm, ách... Khi đi đến nơi địa phương xa, mỗi khi lên xuống xe đều đỡ ta xuống. Trong lần gặp gỡ tại bố trang, một tiểu cô nương còn nhìn trộm hắn a, lại giả bộ vô tình làm rớt khăn tay, hắn nho nhã lễ độ làm như không biết, ta đứng xa xa dự phòng hắn có thể lấy ta là tâm chấn, vậy mà vẫn bị vô duyên vô cớ bị người ta oán hận.

Tiểu cô nương kia thấy hắn rớt cuộc không có phản ứng, cuối cùng rốt cục cô lấy dũng khí đứng ra nhỏ giọng thổ lộ, ai ngờ hắn làm bộ bưng tỉnh đại ngộ, đồng thời nhấm lấy tay ta kéo đến nói "Cô nương thật có lỗi, tại hạ vừa mới thành thân, vị này đang mang hài tử của ta. Ta... Ta thực không dám cùng cô nương người...". Nói xong còn vô tội nhìn ta liếc mắt một cái, thực trạng giống như thật có chuyện như vậy, cô nương kia gấp mặt vụn vụn, dậm chân xoay người đi rồi, đi ngang qua ta còn để lại ánh mắt oán độc... .

"Tam ca thật không phúc hậu" ta lắc lư đi qua.

"Làm phiền tiểu muội rồi..."

"Nói thật bộ dạng chúng ta nhìn như vậy không giống nhau sao? Sao không ai nghĩ chúng ta là huynh muội a?" Sờ sờ mặt của hắn lại sờ sờ mặt chính mình... "Là cô nương kia ánh mắt không tốt đi...". Không đợi ta nói xong Tam ca bắt lấy tay ta, thâm tình đặt ở bên miệng, dùng đôi mắt nhu tình có thể nhro ra nước nhìn ta, tại thời điểm ta sắp bị chìm đắm, chỉ nghe

"Ta cùng phụ nhân đợi lâu, nhị vị còn đứng ở đó sao, ta đợi nửa ngày rồi...". Ta trừng mắt nhìn Bạch An Dương một cái, thằng nhãi này là có ý!

"Kia có hàng liền cấp gia lưu trữ, hôm nào lại đến thăm đi" sau đó tự nhiên ôm lấy thắt lưng ta, cười ngọt ngào "Đi thôi, nương tử" lại dán tại bên tai ta lẩm bẩm nói "Xem đi, quả nhiên tương đối giống vợ chồng." Chỉ vì chứng thật cái này sao? Không nói gì. Nhìn người này ôn nhuận như mỹ ngọc nam tử, khóe miệng nhin không được dương cao, gia đình kì quái sinh hạ nữ nhi cười từ kì quái như chúng ta sao?

Trong viện cũng trang bị trang sức, đèn đuốc rực rỡ, hồ nước thanh trong như băng, cũng bị làm đẹp thả những bông hoa phù dung, khắp hành lang rải nền đỏ, năm mới đến rồi. Ta sớm bị Tiểu Bích Tiểu Nguyệt lôi ra trang điểm, trên đầu cài trâm bảo thạch, chỉ thời điểm quan trọng ta mới có thể ngẩng cổ lên TTa càng phân đối càng không có hiệu quả, trang sức càng cấm càng nhiều thêm. Hai gò má màu mặt ong, đôi môi đỏ tươi ướt át, mi dày cong khê rung. Bên ngoài còn có áo choàng màu hồng, vạt áo cổ áo là một vòng bạch nhưng lông thỏ, khuôn mặt trắng trẻo đáng yêu.

Từ buổi trưa trở đi, người đến thăm gia liên tiếp không dứt, phụ thân cùng Nhị thúc, tam thúc tiếp lễ vật, Mộng Chi cùng Tam ca đi hỗ trợ. Rốt cục tiết tới diễn ra, bọn hắn nhàn nhã tham dự. Đại sảnh mấy tỷ nữ đang bày biện hoa quả, mỗi người coi đùa thần nhiên biết bao náo nhiệt, ta cùng Tiểu Bích Tiểu Nguyệt ngồi ở góc viện nướng khoai lang, hương khí toả bốn phía. (Phong:Chị rảnh rồi thật, ngồi đây nướng khoai @@)

"A, tiểu muội thực lười nhác" Tam ca đi nhanh tới, "Hai người chúng ta, tính cả phụ thân cùng thúc thúc ở bên ngoài vội đến tiếp khách, không giống bộ dáng ai đó, người rất nhàn hạ đó" Dứt lời khê búng trán ta.

"Lần đầu tiên thấy tiểu công chúa trang phục bộ dáng, quả nhiên mình điểm kinh người." Bạch Mộng Chi yêu tinh kia cũng bước tới, hai tay ngon dài khê vuốt cằm, ánh mắt kẻ trộm "Không biết tương lai ai có được may mắn dúi lấy được giai nhân a" Hai tên này hôm nay cũng coi như thập phần đứng đắn, yêu tinh thân mặc hồng trường bào, ngay cả Tam ca cũng thay đổi xiêm y lam nhạt hằng ngày thành một thân tử sắc, đem về tiên phong đạo cốt đầu đi, nhiều thêm vài phần khôi lủi tà khí, rất là phú quý.

"Mộng Chi đợi được sao?" Hai người mất đi mây lại, nói xong tự nhàn thoại, ta cùng Tiểu Bích liếc nhau, hai người này không biết xấu hổ.

"Về phần ai có thể thủ ta đến ta còn không biết nữa là...". Ta chậm rãi đứng dậy chân thành hướng Bạch Mộng Chi đi đến bước đi thông thả ái muội "Huống hồ là phúc hay họa cũng không biết chính xác... Mộng Chi ca ca đối với đề tài này cảm thấy hứng thú sao?"

Ta cười tươi như hoa, sóng mắt hàm xuân, đang cùng hắn cơ hồ mũi chân bính mũi chân khoảng cách đứng vững, ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào hắn, hô hấp ngọt nệm phun lên mặt hắn "Nếu huynh cảm thấy hứng thú thì không được rồi, Nhã Nhã sẽ thấy đau đầu... Tiểu tử Tinh Chi kia với ta là một cặp thanh mai trúc mã a...". Hắn nhìn chằm chằm đôi môi đỏ mọng, ánh mắt thâm thúy, rất khác ánh mắt ngả ngón thường ngày. Ta biết bộ dáng hiện tại của mình thực xinh đẹp, không khỏi có một chút đắc ý, các người nhân lúc rảnh muốn đùa giỡn ta ư, đừng mơ a.

"A, các người đã trở lại, phụ thân cũng mau xuống dưới đi, Nhã Nhã đi nghênh đón khách"

Dứt lời nhắc chân bước đi, thời điểm đi ngang qua tóc khê vắn vương qua áo bào hắn. Đi được hai bước ta quay đầu lại nói "Túi hương tránh trùng độc năm ấy Mộng Chi ca ca tặng Nhã Nhã thực thích, vẫn luôn cất trong tủ, chính là không biết được hiệu có còn hay không...". Ta chớp mắt, Bạch Mộng Chi trầm ngâm "Hôm nào rảnh sẽ giúp muội nhìn một chút." Ta liếc mắt nhìn tam ca đứng bên cạnh, vẫn là nhọt nhạt cười, nhìn không ra cảm xúc, "Vậy ta đợi Mộng Chi ca ca." Nói rồi quay đầu đi.

"Chủ tử, Tiểu Bích thực không rõ, lời nói của chủ tử mới rồi, rốt cuộc là muốn cho Mộng Chi buông ta người hay vẫn là cho hắn cơ hội a?" Tiểu Bích theo sát ta nói ra nghi hoặc, nàng hẳn không rõ khi ta bắt đầu nhắc tới Tinh Chi là muốn nói cho Bạch Mộng Chi không cần cùng em trai tranh nữ nhân, chính là phía sau lại một mình ước hắn đến khuê phòng ta, rốt cuộc là cấp cho hắn cơ hội hay vẫn là muốn hắn biết khó mà lui?

”Cái này a. . . Hần muốn hiểu sao cũng được. Muốn gả cho ai loại sự tình này ta căn bản không lo lắng quá, thời gian vẫn còn sớm, chính là trước đó làm cho bọn họ mơ hồ một chút, bốn tiểu thư còn để cho bọn hắn lờ lạng sự tình này nói ra nói vào sao”

”Sớm? Lễ mừng năm mới này tiểu thư đã 14 tuổi, đúng lúc xuất giá hảo tuổi a, còn kém chưa tổ chức lễ trưởng thành, kết thúc buổi lễ sẽ nhiều nhà giàu biết đến Bạch tiểu thư khuê nữ, bằng dung mạo cùng tài hoa của chủ tử, những nhà có công tử người ta khẳng định sớm tới cửa cầu hôn, đến lúc đó chính là không lo lắng cũng phải lo lắng nha!” nha đầu Tiểu Nguyệt thực sẽ giảng đạo lý lớn a. Mặt khác, dung mạo ta cũng coi là có một chút, nhưng lấy đâu ra tài hoa a ~~~ quả nhiên đứa nhỏ vẫn luôn coi nhà nhà thứ gì cũng tốt nhất.

”Chủ tử” không đợi ta nói chuyện ,tiểu bích liền tiếp nhận câu chuyện, “Tiểu bích vẫn luôn thấy kỳ quái, theo lý mà nói, từ nă chủ tử 12 tuốt, năm kia hoặc là năm trước lão gia có thể bắt tay vào làm lễ trưởng thành cho người, chính là như thế nào vẫn luôn kéo dài tới khi tiểu thư 14 tuổi vẫn không thấy động tĩnh “ Tiểu Bích nhìn ta, tuy là hỏi những sớm đã có đáp án

”Nhất định là lão gia luyến tiếc chủ tử sớm như vậy rồi khỏi hẳn a” Tiểu Nguyệt dễ dàng đoán được.

”Ha ha, tiểuBích vẫn nhớ ý tứ ngày đó ư? Hay là phụ thân cùng tam thúc đã sớm ước định hảo, không có làm lễ thành niên, người khác liền không chú ý đến Bạch gia còn có cái tiểu nữ nhi. . .” Ánh mắt ta sáng quắc nhìn Tiểu Bích

Nàng vui vẻ “Như vậy liền không có người cầu hôn quá sớm. . . Đến lúc đó sau khi cử hành lễ thành niên xong,ngay lập tức có thể đem chủ tử gả cho....”

”Bạch Mộng Chi hoặc Bạch Tĩnh Chi thiếu gia.” Ánh mắt Tiểu Bích khẽ liếc cười nhìn ta. . .

”Chủ tử ,tiểu bích, các người nói như thế nào giống như Đại lão gia, tam lão gia bọn họ sớm có âm mưu a?” Tiểu Nguyệt nhìn đôi ta kẻ xướng người hoạ phi thường không đồng ý.

”Ha ha ~~~ chứng cứ đó còn không đủ sao” Âm mưu? chưa nói tới. Nhưng là dự mưu, khả năng sớm đã có . Nhưng là trái tim của ta đặt đâu? Đối với việc gả cho bọn hắn có thấy bài xích không? Ta có tò thái độ với việc ép duyên ở cổ đại sao? Ta cố gắng muốn tìm đến một tia cảm xúc dao động, nhưng là vô ích. Không phải ta thật sự vô tâm vô phế không quan tâm, chính là ta đối với đối tượng bị an bài tương đối vừa lòng. Điều gì cũng có khả năng?

Vậy tại sao đối tượng là Bạch Tĩnh Chi hoặc là Bạch Mộng Chi ta đều không thấy có gì khác biệt? Ta đều vừa lòng? Hắc tuyến, ách, không thể nào. Có thể là đều không thích! Ta đây thích ai đó? Vì cái gì trong đầu nhảy nhót hiện ra khuôn mặt tiểu tử. . . Hay là ta có tình cảm huynh muội luyến a- - ~, nếu là như vậy, ta để ý đi?

Không, ta không quan tâm. . . .

Mỉm cười, ngẩng đầu lên.

Bạch Nhã Nhã sinh ra tại nhà cao cửa rộng, có thể nhìn thấy vài cái nam hài? Huống chi còn có thể khiến ta động tâm, bắt quá, ngoại trừ quan hệ họ hàng gần, trong nhà này còn vài người cũng không sai biệt lắm. .

Bạch Mộng Chi cùng Bạch An Dương đối mắt nhìn nhau, rồi lại nhìn về phía bóng dáng đang tự kỉ kia. . Rất có cảm giác tiểu nữ nhi trong nhà đã trưởng thành.

”An Dương, ngươi xem. . . .” Đường đường là thiếu gia phong lưu từ nhỏ tài nữ nào hẳn chưa gặp qua, cư nhiên bị bóng hình tiểu nữ oa này khiếnbản thân thất thần một lúc . Liếc mắt lại nhìn An Dương, tên kia cư nhiên suy nghĩ sâu xa .

”A, thú vị” Bạch An Dương thân nhiên cười rộ lên, phát hiện ra bản thân cùng Mộng Chi, tiểu tử, cả ba người đối với tiểu nữ nhi kia cùng cảm giác Tò mò một cái tiểu nữ hài, cư nhiên có thể khiến thân sinh ca ca chính mình động tình, có thể làm một cái hoa tâm đại thiếu mê luyến, là nguyên nhân gì? Chơi thật khá là bởi vì hẳn trước đây chỉ coi nàng nữ thân muội muội, yêu thương sủng nịnh như sủng vật. Ai ngờ đến hôm nay, nữ hài này trong lòng ta thành dạng gì? Tà mị? Mê dạng? Vẫn là. . . .

Chính là An Dương tựa hồ quên , cuối cùng có thể khiến người hăm sâu,người kia sẽ cấp hẳn cảm thụ ngọt ngào . Còn có bọn họ vậy mà bỏ qua em trai-Tĩnh Chi. . . Cái tên hồi nhỏ thích khóc kia, nhát gan yếu đuối , không có chút uy hiếp nào ngày càng dần thay đổi, ba năm về sau tái kiến hẳn, hẳn sẽ là dạng gì? Đứa nhỏ Bạch gia nào có ai là thuần lương vô hại đâu?

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Đêm Giao Thừa

Nói đến tiệc tối, người người sắc mặt hồng nhuận nâng cốc hoan hỉ, bên trong xuân ý dạt dào ảm áp muốn chết, không khỏi làm ta nhớ đến Tiểu Tử cùng

Tinh Chi còn đang tu luyện xa nhà . May mắn ta không phải nam hài tử nên không phải đi,nếu không buồn chết mất.

”Cùng tiểu muội ngồi cùng một chỗ lễ mừng năm mới, đây là lần đầu đi. Đến ,Tam ca nhất định phải cùng tiểu muội uống nhiều hơn vài chén.”

Bạch An Dương người này thái độ khác thường, liên tiếp dụ ta uống hết chén này đến chén khác.

Hoàn hảo nhà chúng ta đều uống rượu hoa quế,tương đối lành, ngọt ngào , cũng không phải loại rượu khó uống như kiếp trước ta từng uống. Kiếp trước ta từu lượng mặc dù tốt, nhưng mà cũng không phải do luyện mà thành , trời sinh đã vậy rồi, trước đây ta cảm thấy rượu uống vị thật nhạt,chán ngắt? Còn đồ uống này thật ngọt, thật dễ uống a

”Biểu muội thật bất công,ngươi đã bồi cạnh An Dương những 3, 4 chén .” Bạch Mộng Chi làm biểu tình ai oán

”Biểu ca của ta không có thân ca ca, thân đệ đệ sao? Biểu muội cùng biểu ca uống vài chén, để Tam ca của ta nhìn xem”

Ta cùng hân cận chén, đầu tay áo nâng chén vào bụng. Không khỏi ngẩng đầu hướng cha cùng tam thúc nhìn trộm, quả nhiên hai người ám chỉ trao đổi ánh mắt, tam thúc còn có ý mừng. Hừ hừ hừ ~

Dường như Bạch Mộng Chi và Bạch An Dương đã thông đồng với nhau, tìm ra đủ mọi lý do trên trời dưới đất mời rượu ta. Tỷ như, lần đầu tiên cùng biểu muội đón lễ mừng năm mới, cùng kính phụ thân, Nhị thúc, tam thúc. . . .

Cuối cùng thay cả đại ca ở kinh thành chúc rượu, còn có mấy huynh đệ trên núi, tiểu 1, tiểu 2,tiểu 3, tiểu 4,mỗi lý kính ta đều nghĩ ra một lý do ! Kháo,nhà này sao lại nhiều người như vậy chứ. Vậy đến, ta ngược lại muốn nhìn các ngươi muốn diễn trò gì.

Cuối cùng ta làm bộ như uống quá nhiều, mơ mơ màng màng, đứng thẳng có chút xiêu vẹo khó khăn, Bạch Mộng Chi tự thỉnh đưa ta trở về, Tam ca cũng nói cùng đi chiếu cố. Phụ thân trầm ngâm một chút, lại bị tam thúc đánh gãy nói tân niên cứ kệ bọn trẻ, chú tâm xem ca múa kia.

Nhị thúc tự rót uống một mình, đồng thời cười một tiếng.Dưới sự đồng ý của 3 tiền bối, ta đem sức nặng toàn bộ dựa vào trên người Tam ca , ra đại sảnh. Năm mới phương Bắc gió lạnh run người , chỉ là bởi vì hiện tại không tinh táo,lại có phần men say khiến ta mông lung, không thể không chậm rãi mà đi, đích xác là rất lạnh.

Cuối cùng Tam ca ôm lấy ta bước nhanh hướng tới phong nguyệt lâu đi đến, mà Bạch Mộng Chi đi theo phía sau ,cư nhiên cũng mặc không lên tiếng, không biết hân đang nghĩ đến cái gì.

Cuối cùng ta bị ném lên giường.Tiểu Bích, Tiểu Nguyệt muốn tiến đến hầu hạ, xong bị tam ca ôn hoà đuổi đi ,lấy cớ hai người nên đi tới chỗ mấy nô tỳ cùng đón giao thừa, ở đây cứ để họ lo.

Tiểu Nguyệt chần chờ một chút, bị tiểu bích lôi đi.Thấy ta không nói gì, tiểu bích nha một tiếng, tuy rằng ngươi nghĩ bọn họ tốt, chính là không biết hai người bọn họ thực ra là hai con sói đói a! Bất quá cũng tốt, lòng ta trộm cười một chút, cũng tinh táo không ít,sợ “Say khướt” lại làm sợ các nàng.

Trong phòng hai người trầm mặc , bởi vì ta nhắm mắt nên không thấy biểu tình hai người họ lúc này, không biết hiện tại họ nghĩ gì? Muốn bày mưu gì sao?

. . . .

”An Dương, ngươi không quay về bồi đại bá đón giao thừa sao?”

Bạch Mộng Chi lên tiếng thanh âm mang vẻ lười biếng .Ta nghe thấy động tĩnh quần áo sột xoạt, đầu giường lại hơi hơi trầm xuống, ta đoán hẳn lại trưng ra bộ mặt đáng đánh đòn, dựa tại người ta nhìn tam ca.

”Tiểu muội uống rượu , ta nên chiếu cố .”

Oa ca ca tốt sẵn sóc muội muội a. . . .

”Biểu muội ta thì ta sẽ chiếu cố, hay là ngươi lo lắng?”

Thử hỏi, ai sẽ phải buông tay?

”Ha ha, Mộng Chi ,lời ấy của ngươi sai rồi. Luận thân sơ, Bạch Nhã Nhã là muội muội của ta,đạo lý nào lại đi phiền toái người ngoài quan tâm như vậy”

Tam ca vẫn như vậy không nhanh không chậm trả lời, giống như vĩnh viễn cũng sẽ không sinh khí.

”Hừ, An Dương , ngươi còn không rõ ý tứ của cha ta với đại bá sao?”

Hắn chỉ hân rồi lại chỉ sang ta. . . ?”

Nếu muốn ta rất vui lòng nhắc lại một lần. . .” Sau đó bị vô tình đánh gãy. . .

”Mộng Chi không phải ngươi bị mắc chứng mất trí nhớ chứ?” Hân dừng một chút rồi tiếp tục nói

"Hôm nay tiểu muội mới nói qua, luận về thanh mai trúc mã, phải là đệ đệ của ngươi."

Tam ca nhấn mạnh hai chữ Em trai.

"Lệnh cha mẹ không thể không nghe theo. . . ."

"Ha ha, bằng việc phụ thân yêu thương Nhã Nhã như vậy, ta nghĩ chuyện này thượng lão nhân gia ông ta sẽ nguyện ý nghe ý kiến của muội muội. Huống chi. . . .

Với tam thúc mà nói, ngươi cùng Tinh Chi ai thú muội muội của ta cũng không phân biệt." Tam ca thanh âm bằng phẳng, nghe không ra chính là vui sướng khi có người gặp họa, chính là ta như thế nào lại cảm thấy hân có ý đó?

"... . . ." Bạch Mộng Chi không lên tiếng.

Khí tức tam ca hướng dẫn về phía ta, hân ngồi trên giường, vươn bàn tay ấm áp giúp ta xoa đi cái lạnh. Ta phối hợp ni non một tiếng, thực ra ta chưa tỉnh táo hoàn toàn.

"An Dương, ngươi vừa biết tâm ý của ta, sao không nghĩ tới việc giúp ta?"

"Ồ? Tâm ý của ngươi?" Tam ca cười rộ lên, ngón tay xẹt qua khuôn mặt ta quét vào cằm cổ, cời bỏ áo choàng."Ta đây sao có thể làm vậy? Tinh Chi với ta cũng là huynh đệ."

Bạch Mộng Chi cũng tiến lại đem thân thể ta nâng dậy tựa vào trên người hân, phối hợp với ca ca cời bỏ áo choàng mặc trên người ta "Ta còn không biết An Dương thanh cao của chúng ta để ý chuyện gì, cho dù ta có ý, ta chỉ muốn cấp ngươi hai chữ. . . .

Không biết ai nên giúp ai đâu." Hô hấp hân phun tại tai ta, ngứa , chỉ cảm thấy ta nổi một tầng da gà, ta bất an xoay xoay thân mình, giả vờ nói lời vô nghĩa , muốn cho khuôn mặt hân cách ta xa một chút. Cảm giác bất động đúng là không thoải mái chút nào.

"Ha ha. . . ." Tam ca lại bắt đầu bắt tay vào giúp ta cời ngoại bào, thật dày, ngón tay cùng ngữ điệu nhất dạng ôn nhu , "Ta nhớ rõ ngày đó chúng ta cùng A Tinh đạt tới hiệp nghị kia. " Hiệp nghị gì?

"A. . . thần tiên ca ca Bạch An Dương, cư nhiên với chúng ta là nhất dạng! Ta còn không nghĩ ra ngày đó ngươi vì sao ra tay trợ giúp ta, nguyên lai trừ bỏ muốn xem trò hay, ngoài ra còn có tư tâm "

Mộng Chi đem môi dán tại bên tai ta, vươn ra đầu lưỡi câu trụ khuyên tai đồng thời ngậm vành tai ta, tê dại khiến ta nhẹ nhàng run lên, Mộng Chi yêu tinh kia dùng giọng nói đồng dạng

"An Dương ngươi cũng biết, trừ bỏ chúng ta, còn có thêm ai nữa sao?" Hân dùng tốc độ thông thả dùng đầu lưỡi cuốn khúc khỉ liếm khuyên tai. Ta bị hân hôn cả người thoát lực, khó khăn thở, run rẩy um ra tiếng. Tam ca nắm chặt tay ta căng thẳng, cư nhiên cảm giác trong lòng bàn tay hân tràn ngập hân ý.

"Có phải hay không lão Tử tiểu tử kia." Tam ca cời ngoại bào, lộ ra áo lót của ta, tay hân thăm lam hướng tới thắt lưng, sờ soạng nơi đó như muốn cời, kính nhờ ngươi không cần a, bên trong là nội y a!

"Ồ? An Dương như thế nào biết được?" Bạch Mộng Chi đem mái tóc ta hất sang một bên vai, tại lộ ra hình ảnh quyến rũ, cái miệng thực nhỏ ,vậy mà hân còn cắn, trên môi đều là nước miếng của hân !

"Cái này râu ria." Hân định cời bỏ áo lót ,xong lại ngừng lại nói?"Ta giúp tiểu muội thay tã y, ngươi tránh đi một lúc "

"Hừ, toàn thân nàng chỗ nào ta chưa thấy, chưa sờ qua. . ."? ? ? ? ? Có ý tứ gì? Tay tam ca dừng lại, ta cảm thấy không khí chợt lạnh xuống "Ai ui, không cần phát luồng sát khí như vậy đi ~ nhưng là tiểu công chúa còn không biết đi!" Tay ta run lên, Bạch Mộng Chi hân. . . .

Chẳng lẽ những mộng xuân kia? Ta nhanh chóng làm bộ như khó chịu xoay người che dấu sự khác thường.

Chỉ cảm thấy hô hấp Tam ca dừng lại, "Tránh ra!" Thanh âm bằng phẳng vừa rồi giờ lại mang chút tức giận.

"Hừ, lộ ra bả vai. . . Nơi địa phương còn xinh đẹp hơn thế này ta cũng đã nhìn qua!" Bạch Mộng Chi khi nói chuyện đã dần đi ra khỏi phòng, nguyên lai chọc người nổi giận là không tốt a.

Nhưng là, hiện tại đó không phải điều quan trọng. Nguyên lai vừa rồi dây lưng đã bị cời, áo lót ta cũng bị gạt sang một bên. . . Hơn phân nửa làn da lộ trong không khí lạnh. Bạch Mộng Chi đã đi ra ngoài, nơi này chỉ có ta cùng Tam ca, hân. . . .

Cảm thấy có thứ gì đó đến gần, xương quai xanh cảm nhận xúc cảm rõ rệt, Tam ca đang hôn ta?"Tiểu muội. . . Ngươi cư nhiên bị hân chiếm tiện nghi đi, thật là một tiểu ngu ngốc!" Thanh âm hân thật thấp, mang theo thở dài cùng bất đắc dĩ. Khí tức tam ca phả lên mặt ta, hân đem thân thể ta ép sâu vào tường, hai tay chống vào tường khiến thân thể nhỏ bé không còn khoảng trống nào, , có vẻ thân thể ta tinh tế hảo nhỏ xinh, hoàn toàn bị bao phủ trong vòng tay của hân.

Hắn chôn mặt tại cần cổ ta, nhẹ nhàng hôn, hai má cũng không ngừng cọ xát, ta cư nhiên có chút say mê, hắn. . . Hắn là Tam ca của ta nha, hắn đến xem nào nhiệt gì? Ta “Ân. . .” Một tiếng tỏ vẻ khó chịu, nghiêng đầu tránh né, người này sao lại làm vậy chứ !

”Ân. . . Tha thứ Tam ca, Tam ca giúp ngươi đổi tâm ý.” Dứt lời hắn rời đi, ta tạm thời thở ra một hơi, nhưng là. . . Có thể giúp ta tìm tiểu bích Tiểu Nguyệt đến đổi a? Ta ở trên giường bất an tỏ vẻ kháng nghị!”Nhưng ... nhưng...nhưng, Tam ca như vậy.... không tốt

.”Hắn nhẹ nhàng nâng thân thể ta lên,cười rộ, “Động tác tam ca quá chậm,nên tiểu muội không thoải mái có phải hay không.” Sau đó một bàn tay nắm bả vai ta, một bàn tay nhanh chóng kéo rơi áo lót, ta nhìn không được “A” đi ra. Tam ca không có tiếng vang, hôm nay phối hợp với ngoại bào bên ngoài,bên trong chính là hồng nội y,Làn da vốn trắng nõn nà giờ trở nên trong suốt mềm mại.

Mặt khác nội y hiện đại còn hở một phần ngực, trình nhũ cầu, ta cơ hồ đều có thể tưởng tượng ra biểu tình hắn lúc này. Hai tay của hắn bắt lấy hai bả vai ta, hơi hơi điều chỉnh hô hấp một chút. Chính là đại ca, ta lạnh a, bây giờ là mùa đông được không, kính nhờ nhanh mặc xong quần áo cho ta a!

”Ân. . . .lạnh,lạnh a. . .” Ta làm bộ như nói mê, mồm miệng không rõ nói.

”Yêu tinh!” Hắn thở dài một tiếng, đem ta kéo vào ôm ấp, lửa nóng từ ngực hắn ấm áp muốn chết, không Này đại ca, ta muốn chính là quần áo a! Quả nhiên sắc lệnh trí hôn, bình thường ngươi thông minh như vậy,sao giờ phút này lại cố tình hiểu sai ý ta cơ chứ.

Cánh tay hắn múa may trên không trung vài cái, ta trộm nhìn lên, thiên, rèm giường đã rơi xuống, người này muốn làm cái gì? Ta hơi hơi quẩn quại muốn rời khỏi ngực của hắn, lại bị hắn thuận thế ép vào giường. Ông trời, ngươi đùa bỡn ta a, bị thân ca ca quần áo không chỉnh tề đặt ở dưới thân, cho dù hiện tại ta làm bộ tỉnh rượu, thì cũng thật là xấu hổ! !

”Ân... . Không cần. . .” Ta nghiêng đầu tránh hai bàn tay hắn vuốt ve, ai ngờ miệng lại tiến lại gần, ôn nhu hôn lên môi ta, ta tránh nhưng cũng không thể tránh hắn hút, lại không dám tùy tiện vận vẹo thân thể tránh kích thích ma xát đến hắn, hắn dùng ngực đè ép miền nhũ ta, ta nghe đượcra hô hấp hắn ngày càng nặng nề.

Ta cắn răng xoay mình sang bên khác, đưa lưng về phía hắn. Ai ngờ hắn vén mái tóc ta lên, nụ hôn ấm nóng dần hạ xuống lưng lơ lửng, ta đang bị hắn làm cho từng đợt nóng lên, hắn động thân một cái, cách áo choàng hắn, ta nhận thya một căn lửa nóng đang đặt giữa hai chân ta.

Trong lòng ta không thể nói rõ là sợ hãi hay là hưng phấn, hắn ghé vào trên lưng ta,môi dán tại thái dương, hạ thân cũng không có cử động, ta có thể cảm nhận được hắn đang ấn nhẫn khó chịu.

Trời sinh ra con người chính là loài động vật kỳ quái nhất, tỷ như khi ngươi gặp phải dã thú ngươi sẽ thực sợ hãi, cơ hồ đá ra quần. Nhưng là súc sinh này căn bản chưa từng thấy qua nhân loại, nó so với ngươi càng sợ hãi hơn, kêu ngoao ngoao muốn chạy trốn, như vậy ngươi còn sợ hãi sao? Có phải hay không có loại cảm giác muốn đi lên phía trước hù dọa nó một chút?

Ta ác ý vận vẹo hạ thân trong miệng phát raâm thanh ái muội cùng thờ dục ngắt quãng, hình như là bị sức nặng của hắn ép đến khổ sở.Nhất là ta còn uống nhiều rượu, loại này giống như trạng thái say, thân thể không nghe đại não sai bảo nữa! Mà còn, chuyện gì cũng dám làm!

Bạch An Dương ột tay giữ chặt hai cánh tay ta, một tay ôm teo nhỏ, hạ thân gần sát kiểu đồn, làm cho ta khẽ run rẩy. . .”Ân... .” Ta phối hợp phát ra âm thanh. Hắn nghe được ta rên rỉ lại càng hưng phấn, lại dục sức đỉnh lộng vài cái, ta bắt đầu nằm úp sấp ở trên giường ,cái miệng nhỏ khẽ thờ dục, vài nụ hôn vận vật dừng lại tại cần cổ, hắn ôn nhu ôm lấy ta một cái xoay người nằm ngửa ở trên giường, ta kinh dị thiếu chút nữa mở lớn ánh mắt , đáng tiếc cho dù ta mở ra, ánh mắt hắn cũng nhìn không tới, bởi vì Bạch An Dương đã vùi đầu xuống bầu ngực ta... .

Nếu theo như Bạch Mộng Chi nói, hắn có thể là đem đến tập kích ta, nhưng chuyện này ta cũng chỉ nhớ là ở trong mộng, mà còn chỉ nhớ rõ hoan ái cùng khoái cảm, nhưng là cụ thể như thế nào, chi tiết như thế nào cũng nghĩ không ra. Mà lần này cùng Tam ca. . .

Tuy rằng bởi vì rượu mà tâm thần thể mơ hồ, nhưng là đầu óc vẫn thanh tỉnh, có lẽ bởi vì tác dụng của cồn, thân mình cũng miễn cảm lợi hại. Tam ca nếu không có bản khoản, hiện tại liền vạch trần quần áo của ta ,muốn ta, phỏng chừng ta cũng sẽ không phản kháng hoàn toàn. . . .

Ân tưởng tượng như vậy, cư nhiên hoa huyết tràn ra chút mật dịch. A, YY với ca ca của mình. . . Cư nhiên, khuôn mặt cũng không biết là bởi vì hưng phấn hay là thẹn thùng, từ từ nhiệt khí bốc hơi, đỏ tươi ướt át. Ta rốt cục đã biết cái gì gọi là dục cự còn nghênh.

An Dương ôm thân thể của ta tại cần cổ thờ ờ hỗn hển, cái trán đều là ẩn nhẫn, khó hạ dăng trào dục đứng như túp lều cũng để tại giữa hai chân ta

Đột nhiên tiếng vang thanh thúy truyền đến, nhìn trộm ngẩng đến một góc Hồng Bào, nguyên lai là mảnh thủy tinh bị Bạch Mộng Chi hất sang một bên, không biết từ khi nào hắn đã bước đến cạnh giường. Cảm thấy trên người Tam ca vừa động, hô hấp cực dương lực cũng dần bình ổn .

”Xuy. . .” Bạch Mộng Chi cười đến ực kì âm hiểm”Lâu như vậy rồi mà cũng chưa đổi xong một cái tâm ý ư?”

”A. . . Nhã Nhã nhà ta thật sự là một vụ vật” Tam cacười rộ lên, khí tức phun tại cần cổ ta, một chút đều không có sự bối rối cẻ kị bất bất gian.

”Ta đã nói nha đầu kia có bản lĩnh khiến người cam tâm tình nguyện chết ở trên người nàng. . .”

Mộng Chi chọn một lọn tóc ta, tại đầu ngón tay khẽ chơi đùa. Ta quay đầu đi muốn rời khỏi, lại bị hắn giữ lại ,ta kêu rên vài tiếng kháng nghị.”Bảo bối, nên ngủ.” Bạch Mộng Chi đem ta ôm đặt lên gối, nhét vào trong chăn,lại xoát xoát cổ nội y của ta, tiết khô, quần lót. . .

Nếu không bị hắn đè chặt ta cơ hồ đã có thể đứng lên rồi ! Từng món đồ lột ra được ném trên đất. . . Trước mắt tam ca, ta cơ hồ muốn lập tức chết đi!

Rất . . . Rất mất mặt .”Ngoan . . .” Bạch Mộng Chi điểm huyết ngừ, ta hoàn toàn mơ hồ chìm vào trong mộng . . .

Bạch Mộng Chi cách chân chậm rãi vuốt ve thân thể Bạch Nhã Nhã . . . Bạch An Dương nhìn ,đôi mắt thâm thúy.

”An Dương, ngắm lại xem, tiểu công chúa của chúng ta gả cho ai cũng không ảnh hưởng tới mối quan hệ này, mà chỉ cần ta là phu quân của nàng. . . .
Như vậy. . . .” Ánh mắt giáo hoạt, khẽ nhếch cười tà, chính là ý cười nhưng không có truyền tới đáy mắt, Bạch an Dương cùng hắn nhìn nhau, vẻ mặt ngưng trọng.

”A. . . Mộng Chi a, không thể tưởng được người đối với ta cũng sử dụng thủ đoạn.” Bạch An Dương nhìn xuống đồng quần áo bên chân Bạch Nhã Nhã, nghĩ vừa rồi Mộng Chi là cố ý đem nàng lưu cho hắn. . . . Thực âm hiểm “Bất quá không phải không thừa nhận, thủ đoạn này thực thú vị. Hơn nữa, đề nghị cũng thực mê người. .” Con mắt tối sẫm lại, lại sạch sẽ biến mất không lưu một dấu vết Bạch An Dương lại hồi phục bộ dáng thường ngày.

”Như vậy, đồng ý chứ ?” Bạch Mộng Chi quay ra hỏi

”Đúng là lẽ ra lên như vậy.”

Giao thừa này, sự chờ mong của phụ thân cùng tam thúc một phần đã trở thành sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Xuất Hành

Năm mới này tới, thật sự vạn phần quý dị.

Cảm xúc tam ca, nhìn không ra một tia khác thường, vẫn giống ngày xưa nhất dạng lạnh nhạt, giống như ngày đó hết thầy đều là chính ta huyền hoặc nghĩ ra . Ta cũng nhắm mắt cho qua,lão tăng nhập định hẳn, ta cũng không kém, giả ngu ai mà không làm được nha, thậm chí có khi ta còn cố ý đùa hắn, nói:

”Tam ca nha, ngày đó người đưa ta trở về sao? Nhã Nhã không có gì ấn tượng . . . Chẳng qua. . .”

”Chẳng qua cái gì?”

Hắn giọng điệu không lọt chút nào khăn trương. Trong lòng ta khẽ xem thường, tiếp tục giả vờ đi ha!

”Bất quá. . . Là nha. . . Nhất là. .”

Ta xoay ngón tay,mặt nhăn nhó làm bộ biểu tình không nói được. . .

”Tiểu muội có cái gì không ổn?”

Ta ngắm trộm thấy bàn tay hắn đã sớm nắm thành quyền. Hừ, 17 tuổi còn chưa đủ tuổi theo ta đấu đâu!

”Sáng sớm thức dậy, tiểu bích Tiểu Nguyệt nói rằng bọn họ không có đổi qua quần áo của ta . . Chính là. . .”

Ta làm bộ âm ỉ sắp khóc, biết bao ủy khuất.

”Là Tam ca giúp tiểu muội coi , ngày đó Mộng Chi nói với tiểu tỷ nữ có thể tự hành vui đùa đón giao thừa, sau lại cùng Tam ca hầu hạ tiểu muội đi ngủ. . . . Lại không tốt giúp tiểu muội đổi tằm y, cho nên. . . . Giúp tiểu muội che cái chắn, ở bên trong giúp tiểu muội thoát quần áo. Tiểu muội, tiểu muội sẽ không trách cứ Tam ca đi. . . .”

Lời nói nghe có vẻ chính trực, một câu cuối cùng kia giọng điệu còn tỏ vẻ có chút hối hận,hắn cúi đầu, lông mi thật dài che khuất mí mắt, một bộ dáng mặc người ta xử trí. Ta là trẻ con sao. . . Nếu không phải ta nhớ rõ lúc ấy đã phát sinh chuyện gì, thật sự sẽ không hề nghi ngờ tin tưởng lời hắn. Ai có thể nghĩ một người phong độ nhẹ nhàng lại tự tiện trêu chọc nhân nhi, có thể coi là giấu đồ bím leo, liên tục nói dối cũng không thấy lo lắng mà còn ra vẻ đương nhiên? ? ?

“ . . . Tiểu muội không có trách Tam ca. Tam ca là thân ca ca của tiểu muội , cũng sẽ không đối với ta có tà niệm gì . . Tiểu muội tin tưởng Tam ca!”

Ta cũng nói không lại, lời nói khiến người ta uất ức như vậy cũng nói được sao? Quả nhiên lông mày An Dương vừa động, sau đó lại hướng ta cười đến phi thường đáng tin. Thằng nhãi này, đánh rắn phải biết tránh đầu a!

Lại nói, năm qua không sai biệt lắm, phụ thân cùng Nhị thúc đã tính mang ta cùng bạch An Dương khởi hành đi thăm đại ca, a không, là áp giải đại ca về nhà thành hôn. Bạch Mộng Chi muốn ở nhà giúp phụ thân hắn quản lý cửa hàng, không thể đồng hành. Người này nhìn ta cùng Tam ca lên xe ngựa ,ánh mắt u oán, hận không thể mặt dày mày dạn đi cùng.

A Tình cũng bị Tam ca lấy cớ chưa học nghệ tinh thông , không thể tự tiện gián đoạn chuyến đi , mạnh mẽ để ở nhà ném cho Mộng Chi. A Tình nghe nói như thế mệnh lệnh đã phát ra, hần cũng không nói gì, ta liền không vui lòng , vài năm nay bảo bối A Tình từ trước đến nay đều cùng ta ở một chỗ, chưa từng có tách ra đâu!

”A Tình đến theo ta đi a, nếu không an toàn của ta người nào chịu trách nhiệm?”

”Tiểu muội ngoan, có Tam ca cùng ảnh vệ của tam ca, người còn có nguy hiểm cái gì ?”

”Chính là...”

”Chủ tử yên tâm đi thôi, Tình cũng muốn sớm ngày có thể một mình đảm đương một phía nhưng để bảo vệ chủ tử....” Ta nhìn ánh mắt hần kiên định , cắn môi xoay người lên xe.

Ta cùng Bạch An Dương cùng ảnh vệ lên một cái xe ngựa. Bên trong xe xa hoa thoải mái, cư nhiên nội vách tường lấy đậm tử sắc nhưng thiên nga bao thành nhuyễn sương, hai bên trường tháp cũng chắn đệm hương nhuyễn thoải mái. Tam ca lôi cái tráp dưới bàn ra, một tầng là tinh xảo điểm tâm , đều là điểm tâm bình thường ta thích ăn ; một tầng chứa tràn đầy bộ sách, đều là tiểu thuyết ta thích đọc, còn có mấy quyển bí thư gì đó; một tầng bàn cờ kỳ hạp, cửu liên hoàn, ta hạp lại đồ. . . .

Thật sự là cẩn thận quá, mọi thứ đầy đủ hết. Ta cùng Tam ca mặt đối mặt ngồi ở cửa sổ bàn tráp, ảnh vệ ngồi ở bên cạnh, ánh mắt hứng thú nhìn ta, ta cũng chỉ coi được hần. Ảnh vệ này tuy nói muốn bộ dáng có bộ dáng, tuy rằng so ra kém với Tam ca anh tuấn, nhưng lại là một hàng thượng đẳng sắc, một đôi mắt to cực kỳ linh động , giống như lúc nào cũng đều bao hàm ý cười, làm ai cũng không thể tức giận với hần . . Buông tha cho ta, so về nháy mắt ta không sánh bằng người!

Ngoài cửa sổ cảnh sắc xơ xác tiêu điều không có gì coi được , phụ thân nói toa xe ngựa của chúng ta phải ngồi hai ngày một đêm mới có thể đến, thật nhàm chán a. . . .

Ta chán đến chết dựa vào nhuyễn điểm chịu chút tâm nhìn tiểu thuyết, Tam ca cùng ảnh vệ một chút động tĩnh cũng không phát ra, toàn bộ thùng xe chỉ có ta bẹp khò khè khò khè rầm rầm ăn cái gì cùng uống trà thủy giờ trang sách phát ra thanh âm . Ta vừa nhấc đầu, khuỷu tay Tam ca vẫn kéo đầu ta lại chỗ cũ, ảnh vệ kia vẫn là ý cười nhìn chằm chằm ta xem trò hay. - ~~ ta kháo, I ăn YOU!

”Người chừng nào thì làm ảnh của Tam ca?” Vậy nói chuyện phiếm đi.

”Hồi Ngũ tiểu thư, Mị từ năm 11 tuổi liền đi theo chủ tử , năm nay vừa vận được 6 năm” Hần phát hiện ta rốt cục để ý đến hần , rất là cao hứng.”

Bởi vì lúc trước các lão gia đều đã cho rằng chủ tử của ta là văn nhược thư sinh , đặc biệt trước hết để cho chủ tử chọn ảnh.” Hần háo yêu nói chuyện a. . .

”Như vậy a, ta nói cũng chưa thấy Mộng Chi biểu ca có ảnh đâu.”

”Là nha, biểu thiếu gia võ công tốt như vậy, hiếm khi có ảnh có thể xứng đôi . A, Ngũ tiểu thư ảnh là A Tình, Mị cũng coi như quen biết. Muốn nghe chuyện của hần sao? A Tình khi còn bé thực quật cường , cùng ai cũng không chịu thân cận, bởi vì tuổi còn nhỏ, thường xuyên bị khi dễ a.”

Con người hần khê động, tiếp tục nói “Sau đó ta lại cùng chủ tử lên núi nên cũng rất ít khi trở về, bất quá nghe nói thời điểm A Tình mới lớn, bởi vì dung mạo xinh đẹp giống cái nữ oa, nên đã bị xa lánh không ít a. . . Còn có. . .”

”Mị, nói có chút nhiều.”

Tam ca không biết từ khi nào đã tỉnh lại, có lẽ vẫn luôn tỉnh không có ngủ.

”Vâng, chủ tử.”

Mị ngoan ngoãn đem miệng ngậm chặt, chính là đôi mắt không ngừng chuyển loạn. . . Phối hợp với biểu tình này, thật sự là ánh mắt hần như biết nói a. Bất quá không thể phủ nhận , ảnh vệ này của tam ca, là một tên nói nhiều!

An Dương thấy ta không cùng ai nói chuyện phiếm lại lặng lẽ nằm trở về, vươn tay về phía ta, nói

”Tiểu muội lại đây, dựa vào Tam ca ,rất ấm áp .”

Lại nhìn thoáng qua Mị, tên kia thức thoi ngồi vào bên chỗ của ta. Ta đang cúi đầu tìm giấy tính định đi qua, thì Tam ca duỗi tay ra đem ta ôm qua đặt ở trên đùi hần , lại cẩn thận lấy chân móng đập lên cho ta, lò sưởi tay nhét ở bên trong.

Ta lười biếng tựa vào cần cổ An Dương , hần một tay ôm quanh ta, một tay cầm lấy một quyển sách đọc, thời điểm hần muốn lật trang, hần vỗ vỗ ta, ta liền giúp hần đem trang lật qua,ai không biết còn tưởng rằng tình chàng ý thiếp đâu. Sau lại ta hướng về phía lồng ngực của hần, mùi hương dễ chịu từ cơ thể hần khiến ta nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. . .

Mùa đông phương Bắc, sắc trời tối rất sớm, giờ Thân hoàng hôn đã lên, đến giờ Dậu thì trời đã tối hần. Hời thăm bên ngoài tựa hồ chưa tới một canh giờ liền tối được khách điểm.

Ta chán đến chết rồi cực cũng tỉnh lại, phát hiện Tam ca ôm ta nghiêng đầu ngủ, gương mặt cách ta quá gần, ta còn có thể đếm số lông mi hắn. Ta dịch dịch thân mình, có chút run lên, lại phát hiện cái đồ vật kia phía dưới Tam ca vẫn phẩn khởi đề tại sát mông ta, --, được rồi ta lý giải, ta lý giải nam nhân khi ngủ say đều tự cương cứng 5, 6 lần gì đó . .

Nhưng là thời điểm xấu hổ muốn chết này sao ta không cẩn thận gặp gỡ? hai má ta ửng đỏ muốn động cũng không phải, bất động cũng không được, ngẩng đầu lại phát hiện, ánh mắt Tam ca nhu hoà ngay cả mắt cũng không nháy nhin ta chăm chăm ! Hắn. . Hắn đã tỉnh lại từ lúc nào? ? Chỉ nhìn tuần nhan hắn chậm rãi phóng đại gần thôi, cách ta càng ngày càng gần, ta không khỏi bắt đầu nuốt nước miếng, hơn nữa phía dưới còn nảy lên một căn lửa nóng. . .

Môi hắn cơ hồ dán sát thủy tai ta, thanh âm mê mê nói “ bộ đáng tiểu muội vừa mới tỉnh ngủ thật sự là xuân ý đạt dào, thoát nhìn thực ngon miệng, ca ca thật không tưởng tượng được nếu người khác nhìn thấy người như vậy” Ta bị khí tức nóng rực phun tới lỗ tai dẫn đến một trận tê dại, quay đầu lại hướng mị nhìn, chỉ thấy hắn nhắm mắt lại ngủ, không có hành động nào khác nữa. Quay đầu mới nghĩ đến, người này là vừa đùa giỡn ta? !

”Tam ca a, “ ta bởi vì mới ngủ tỉnh, tiếng nói cũng khàn khàn “Tam ca phía dưới áo choàng người giấu cái gì? Cứng rắn cứng rắn, đâm Nhã Nhã thực khó chịu.” Ta là thiếu nữ ngây thơ vô tội a ~~~ Chỉ nghe đối diện mị “Phốc” một tiếng phun ra đến, giả bộ ngủ cũng không được đi!

”Chủ tử tỉnh ngủ khát nước, ta đi cấp chủ tử cùng Ngũ tiểu thư lấy nước đến.” Nói xong cũng không chờ Tam ca bảo cho biết, vén rèm từ xe bước ra ngoài. . .

Cửa mở, gió lạnh một trận thổi vào khiến ta lạnh run lên một hồi, đem đầu hướng tới trong ngực An Dương, ai ngờ nghe thấy thanh âm hắn than nhẹ từ phía trên đầu truyền đến

”Tiểu muội lúc này nói qua gì nhỉ? Thử chỉ thử đó cho ca nhìn xem. . .”

Như thế nào chỉ? Tên lưu manh này, cứ nhiên muốn cho ta sờ hắn! !

”Chính là cái này a” ta động động mông, tỏ vẻ phía dưới mông nhỏ. Bởi vì ma xát mà Tam ca nhíu mi một chút, càng thêm lửa nóng gọi cảm.

”Ồ? Tam ca ôm tiểu muội không có phương tiện vờn tay, tiểu muội bắt nó lại để Tam ca nhìn xem” Cứ nhiên thanh âm hắn đã có chút bất loạn.

”Ân. . .” Mua dây buộc mình, ta kiên trì hướng lên trên. Ta run run rẩy rẩy vờn tay nhỏ bé ra hướng tới đồ vật kia quấy rối, vừa mới chạm vào thấy nóng bên rứt tay ra, hảo. . . Hảo tốt nhiệt. . . Quả nhiên người này không chỉ có tướng mạo!

”A. . .” An Dương ôm thân thể của ta căng thẳng, nhin không được thở dài ra tiếng.

”Tam ca” ta làm bộ như muốn bắt lại, đương nhiên không chút sứt mẻ, hơn nữa rất giống kiểu ta đang dùng tay chà sát lên xuống vật kia. . .” Tam ca, tiểu muội lấy không được a” . . .

trong lòng ta biết rõ ràng, thứ dưới kia là gì? ? Ách. . , mấu chốt là, hắn không biết ta còn biết rõ việc này hơn hắn. . . Bạch Nhã Nhã còn chưa có làm lễ trưởng thành, lại không có muốn xuất giá, làm sao có thể có người c giằng mấy thứ này cho ta? Câu chuyện huyết động cùng man cá (chuyện XXOO á)? Hy vọng người này không nói gì thêm, đừng nói cái kia của chính mình sưng lên, chỉ có đặt ở trong dũng đạo muội muội mới có thể xuống. . . . Orz. . .

”A.., bảo bối.” Môi hắn để trên thái dương ta thờ dốc, “Tiếp tục được chứ. . Nhã Nhã?” Tiếp tục cái đầu người á !

”Tam ca không thoải mái sao? Muốn hay không ta kêu phụ thân?” Ta chịu không nổi!

”Không, không biết vì cái gì, Nhã Nhã xoa nắn ca ca như vậy, ca ca thấy thoải mái Lại làm một lần nữa được không, tiểu muội?”

Hắn một câu dùng hai cái xưng hô, giọng điệu thành khẩn hơn nữa, không chứa tà niệm, vẻ mặt khẩn cầu, biểu tình vô tội. Khóe mắt ta cơ hồ run rẩy, không biết vì cái gì? ? Lừa quý! Ta nhận mệnh dùng tay ôm lấy thứ sưng to kia lên xuống, thật sự hảo thô mà. . .

Cái này nếu tiến vào trong thân thể 14 tuổi của ta. . . Thiên, ta sẽ chết đi, chính là ta lại bắt đầu hưng phấn đứng lên. Ánh mắt hắn nheo lại nhìn ta khuôn mặt càng ngày càng kiều diễm ướt át, dúi tay ta, rốt cuộc hắn cũng kêu lên tiếng. . . Biểu tình hưởng thụ, đôi mắt ta từ từ ướt át thủy lượng, khí trời che kín sương mù, không khí thật sự là rất ái muội. . . . miệng khô lưỡi khô.

Tam ca lại kêu lên một tiếng đau đớn, đè lại tay ta, ta biết nếu động một hồi nữa, khả năng hắn sẽ nộ vũ khí đầu hàng. An Dương nâng gáy ta, vội vàng tìm môi ta, lập lại hút, ta nhắm chặt môi, chưa nghĩ ra có nên hay không đáp lại hắn nhiệt tình, loạn luân a. . .

Ai ngờ hắn đại chương tà ác bò lên bộ ngực sữa, nắm một cái rất tròn, “A. . .” Ta kêu sợ hãi ra tiếng, hắn nhân cơ hội đem đầu lưỡi vói vào trong miệng ta tàn sát bữa bãi cơ hồ tìm được yết hầu ta ! Cách thức tiêu chuẩn hơn sâu quá nhiên không phải người từng làm nhiều, ta bị hôn hôn đầu chuyển hướng, cực lực leo lên hắn, hấp thu đường khí trong miệng hắn, nơi duy nhất phát ra. . .

”Bảo bối, người mùi vị thật thơm. . .”

Hắn để ở môi ta lẩm bẩm nói. Ánh mắt mê dạng nhìn chăm chú vào ta, đôi mắt bị tình dục nhiễm phủ trầm luân nhan sắc, giống thiên sứ sa đọa. Ta từng ngậm từng ngậm thở, không rảnh đáp hắn “Bảo bối người không cần như vậy thủy nộn nộn được không, ca ca sẽ nhin không được muốn đem người ăn

luôn . . .”

Hắn lại hôn đôi môi đỏ mọng.”Mị, đem thuốc mỡ lấy đến.” Hắn thấp giọng nói, mảnh xoát bị nhấc lên, Mị nhảy đi lên, nguyên lai. . Hắn luôn luôn ở bên ngoài a, ánh mắt của hắn ái muội tuần tra qua lại Tam ca cùng ta.”Còn có bao lâu mới đến khách điểm?”

”Hồi chủ tử, phía trước đã nhìn thấy đèn khách điểm.” Mị tận chức tận trách trả lời, lại nhìn ta ánh mắt ngập nước. . Giống như bị hắn nhìn thấu ta vừa rồi làm cái gì dường như không khỏi thẹn thùng đứng lên, a. . . Là cùng ca ca thân mật.

”Tiểu muội ngừng đầu, Tam ca cho ngươi bôi thuốc cao, muốn chút nữa gặp phụ thân với bộ dáng này sao. .” Tam ca thật ôn nhu. . Ta ngoan ngoãn để hắn bôi được, Mị còn ở một bên thưởng thức cảnh vui, Tam ca liếc hắn một cái liền không thấy hắn đâu. . Ngộ, thực hỗn loạn. .

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Phức Tạp

Ta úp mặt vui sâu vào lồng ngực An Dương, tìm trong ngực không khỏi đập thành thịch. Bên ngoài có chút động tĩnh, nguyên lai gia nhân tới truyền lời của lão gia, muốn mọi người chuẩn bị để lập tức nhập trấn, ăn cơm chiều cùng tìm nơi ngủ trọ.

Lòng ta khẽ thở phào một hơi, hoàn hảo thoát ly khỏi hiện trường xấu hổ này Đột nhiên Bạch An Dương ghé gần, hắn mơ màng kêu muội muội đừng lo, đã biến thành như vậy rồi tương lai chúng ta sẽ ở chung như thế nào đây?

Nhảy xuống xe ngựa, ta nhanh chóng bỏ nhào vào trong ngực phụ thân, cảm giác mình bị úy khuất, phụ thân không nghĩ nhiều lắm, vui tươi hôn hờ ôm ta hướng tới khách điểm đi đến, chính là Nhị thúc quay đầu lại nhìn Tam ca liếc mắt một cái, ta cả kinh, ánh mắt Nhị thúc mang theo tia lười nhác, lơ đãng sắc bén, hắn đã nhìn ra cái gì? Ta không dám quay đầu lại nhìn biểu tình Tam ca.

Cơm chiều diễn ra trong sự chán nản, tất cả mọi người đều mệt mỏi đi một ngày trời, cũng may buổi tối không có xảy ra chuyện gì, ta trốn vào trong phòng, từ đó không ra ngoài nữa. Đáng giá nhắc tới chính là, nguyên lai ta mới biết ảnh vệ của phụ thân hoá ra là nữ!

! Lúc trước thời điểm ta uống máu của A Tinh, khụ, là thời điểm làm nghi thức, cũng không có nhìn thấy nữ nhân nào a, quý dị. Bởi vì nàng ta đã được phụ thân an bài cho phòng ngủ, thuận tiện vừa nói vị đại thẩm này bộ dạng phi thường yêu kiều, không biết có hay không cùng phụ thân OOX~~~~ sau đó ta nhanh chóng đi ngủ, không nói chuyện. Chính là ban ngày ngủ nhiều quá. . . Buổi tối lần qua lộn lại tương đối khó chịu cũng không ngủ được.

Phòng Bạch An Dương:

An Dương lười biếng tựa giường đọc sách, Mị đi tới đi lui trong phòng, làm cho người ta hoa cả mắt.

Cuối cùng, An Dương buông sách, ngừng đầu lên nói “Ngươi muốn nói cái gì?”

Rốt cục cũng được đề ý đến, Mị phản chấn nói “Chủ tử, Ngũ tiểu thư. . .” Mỗ ảnh nói chưa hết đã bị đánh gãy

”Ta biết ngươi muốn hỏi gì” An Dương tiếp nhận trả ngon, khẽ nhấp nói “Đúng, nàng là muội muội ruột của ta, chính là khác mẹ.”

”Mị có chút không rõ, chuyện này Lão gia không lo liệu ư. . .” Mỗ ảnh thật cẩn thận chọn từ không kích thích đến tam ca

”Ai nói phụ thân muốn đồng ý?”

”Lão gia không đồng ý, tiểu thư cùng chủ tử làm sao có thể ở bên nhau?”

”Có cái gì không được?”

”Tiểu thư nàng chung quy vẫn phải lập gia đình, hiện nay ngày đ cũng chẳng còn bao lâu. . . Hay là chủ tử đối với tiểu thư chính là. . . .” Mỗ ảnh mắt to chớp chớp.

”Đùa sao?” Thấy mỗ ảnh khẽ lắc cái đầu, An Dương hoang mang một chút, nói đến đây hắn cũng không rõ tình cảm của mình với muội muội là cái gì. Tình cảm huynh muội?

Nói như vậy chính mình cũng muốn cười; tình yêu nam nữ? Lại không hoàn toàn ứng, chính là nhìn bộ dáng kiều mỵ của nàng, chính mình, cụ vật sẽ có phản ứng, ái tình? Hắn yêu muội muội của hắn sao? Chỉ trong một thời gian gặp gỡ ngắn ngủi? Lúc trước đối với nàng chỉ có ấn tượng nàng là muội muội bọn hắn, cảm thấy hứng thú với tình cảm của Lão Tứ hoàn toàn tò mò, bị khiến cho hứng thú mà thôi.

Muốn nói đây chỉ là vui đùa, nội tâm chính mình đã có ý phản đối, giống như đây là bất kính đối với tiểu yêu nữ kia, cũng là đối với mình không thành

thực. Tóm lại, hấn không muốn làm cho người khác thấy bộ dáng mềm mại đáng yêu của nàng, nghe thấy Mộng Chi đòi chiếm tiện nghi nàng, lại thấy ghen tị tức giận, đây là ăn dấm chua sao?

Nghe thấy Mộng Chi nói đến đã chạm, nhìn những nơi kia của nàng, hấn cũng muốn gặp nàng, nóng lòng muốn thử cùng nàng ân ái, cho dù thủ đoạn như vậy không quang minh chính đại cũng không quan tâm. Tóm lại không tự giác mà sủng nàng, thích nàng, tự cho là tiểu tử thông minh quý kẻ đa đoan, nhìn nàng vì hấn mà mặt đỏ bừng hoặc bị chính mình khiến nàng thở gấp liên tục. . . . Đây là yêu sao?

Mỗ ảnh nhìn chủ tử mình, biểu tình âm tình bất định, không khỏi co rúm lại một chút, hấn đã đẩy thần thái o dự của chủ tử thật lâu. Cùng thích một người không phải chỉ cần nắm bắt là được sao? Hay là bởi vì thân phận của bọn họ? Vội vàng tỏ thái độ đi tới “Tâm tình chủ tử, Mị đã hiểu rõ! Trong lòng Mị, chủ tử luôn là tiên nhân lý trí nhất”

“Ha ha, tiên nhân?” đôi mắt An Dương khẽ phủ một cỗ tà khí. . . Tựa hồ cảm thấy ảnh ệ đang nói điều gì đan buồn cười, châm chọc.

“ . . . ” Mỗ ảnh la lớn, mỗi lần thấy vẻ mặt chủ tử hấn như vậy, không khỏi run nói không lên lời. . . .

An Dương =không để ý tới mỗ ảnh đột nhiên trầm mặc, tạm thời tưởng không rõ quan hệ của mình với Nhã Nhã là gì? Thời gian sẽ đem hết thảy hiện hiện ra. . . . Không thể ẩn nấp mãi được.

Ngày hôm sau đi, ta ngoan ngoãn nằm ở phía bên kia, đầu hướng vô trong, bọn họ không thấy rõ biểu tình ta, ta cũng nhìn không thấy bọn họ. Không khí quả nhiên vạn phần quý dị, nhưng là ta làm bộ không làm gì cả, Tam ca cũng coi như không có gì, vẫn là như bình thường vậy, chính là Mị kia.

. . . . Từ khi thấy ta mặt hấn sáng lên, sau đó là ánh mắt bao hàm ý cười, nhìn thẳng ta, vì thế ta đành phải nhắm mắt làm ngơ.

Đêm qua lăn lộn khó ngủ, cố gắng cân nhắc. Muốn nói Mộng Chi có ý với ta, ta có thể lý giải, chính là Tam ca lại chạy tới xem náo nhiệt gì? Hay là ăn hôi? Thứ nhất, bằng quan hệ của ta và Tam ca, như thế nào cũng không thể nào kết hôn; thứ hai, hấn biết rõ Bạch Mộng Chi có ý với ta, còn vì cái gì muốn chặn ngang? Không sợ huynh đệ phản bội sao?

Thứ 3, trong lòng hấn rốt cuộc là nghĩ như thế nào, ta chính là muội muội của hấn, hấn làm ra sự tình như vậy rốt cuộc là không kim lòng nổi hay vẫn là đùa ta liền cảm thấy thú vị? Vô luận là cái gì, cũng đều không có lý do cho phép hấn đối với ta như vậy. A... . . Thực lộn xộn! Kỳ quái chính là ta đối với hành vi của An Dương cũng không biết là chán ghét, còn có chút say mê cùng hưng phấn. Chúng ta chảy chung dòng máu a. . .

Hấn là ca ca ruột của ta a. . . Ngẫm lại đều khiến người ta nhiệt huyết sôi trào. Ta thích tiểu tử, tuy chưa nói là yêu, chính là đơn thuần thích hấn tà khí, thích giọng nói của hấn, gương mặt hấn anh tuấn xinh đẹp, hấn đối với ta ôn nhu lại không mất khí phách, thực nam nhân! . . .

Kia Tam ca cùng hấn hoàn toàn bất đồng, vì cái gì ta cũng không bài xích? Ta quả nhiên là cái hủ nữ!

“Tiểu muội, không buồn ngủ, dễ dàng cảm lạnh. Nếu thật sự muốn ngủ, lại đây đến, Tam ca bên này.” Bạch An Dương hợp thời vang lên. . . Còn muốn? Không sợ người ngoài phát hiện sao!

“À không. . . Ta không phải muốn ngủ, chính là mắt có chút đau, nhắm mắt một chút.” Lấy cớ

“Ồ? Mắt tiểu muội sao vậy, lại đây để Tam ca nhìn một chút”

“Không, không cần, không có việc gì lớn.” A. . . Đừng để ý tới ta, phiền lắm!

“Mắt không thoải mái là chuyện nhỏ ư” Dứt lời hấn đã tiến gần. . . A a a a. . . Cách ta xa một chút a!” Dịch lại đây, Tam ca nhìn một chút, trước khi đi Mộng Chi có đưa ta không ít thảo dược”

Đúng vậy đúng vậy, ngay cả thuốc mỡ tiêu sưng cũng mang theo! Hồ Ly kia quá coi trọng thân thể ta đi, ta giả chết nhắm mắt không mở ra, ta căn bản không có việc gì “Tiểu muội ngoan, mở mắt để Tam ca nhìn xem” An Dương ôn nhu hô hấp dễ chịu phảng phất trên mặt ta, ngón tay khẽ gạt sợi tóc trên trán, ta liền vén tóc sang một bên, An Dương tay ngừng lại bất động trong không khí. . . .

Hấn trầm ngâm một chút, “Tiểu muội, có phải hay không ngày hôm qua, người trách Tam ca lỗ mãng?” Ta rầu rĩ không nói lời nào. Bên kia truyền đến động tĩnh, phỏng chừng lại là Mị.

“Tiểu muội. . .” Tam ca thở dài một hơi, “Là Tam ca không tốt, Tam ca. . . Tam ca ngày hôm qua cũng không biết tại sao lại lỗ mãng như vậy. Cũng không trách tiểu muội giận ta.”

Ngữ khí hối hận, còn thực sự thừa nhận sai lầm.”Chính là, Tam ca thực thích cùng một chỗ với tiểu muội.” Thực thích cùng một chỗ cũng không liên quan đến việc sờ thân thể người ta lão đại à! Thấy ta còn không đáp lời, hấn tiếp tục “Tiểu muội. . . chán ghét Tam ca đúng không. Tam ca. . . .” Ngữ khí nhỏ dần, ta mở mắt nhìn hấn, lông mi An Dương run run, mi mắt tựa hồ ướt át, làm ra vẻ bộ dáng đáng thương bị ghét bỏ.

“Tiểu muội không có chán ghét Tam ca. . .” Ta đành chịu thua.

“A, tiểu muội không cần an ủi ta.” Hấn cười khổ đi ra “Tiểu muội tâm địa thiện lương không đành lòng thấy ta tự trách bản thân. . . Nhưng là ta biết hành vi của mình. . . Cừ chỉ này. . .” Hấn ánh mắt xinh đẹp chứa theo sự hối tiếc, mày nhíu lại, thần nhiên cười khổ khóe miệng cười hàm phúng, hết thảy thể lương a. . .

”Tam ca cũng đừng tự trách. . .” Bởi vì ngày hôm qua thời điểm hôn ta hẳn cũng rất hưởng thụ. . . Bất quá, thiên, nhìn bộ dáng, hẳn hiện tại này, giống như ta mới là yêu tinh hại người.

”Không tự trách? Tiểu muội thật biết chê cười, mặc dù có dưới tình huống xúc động, nhưng là làm như vậy, ti bỉ hạ lưu hành vi trơ trẽn, tiểu muội như thế nào còn sẽ thích ta. . . Tiểu muội, tiểu muội vì danh dự, vẫn là. . . Vẫn là cách Tam ca xa một chút đi”

Hắn nói giọng thống khổ vạn phần. . Ngay cả ngón tay xinh đẹp cũng nắm chặt thành quyền, nện thật mạnh vào vách xe, giống như đang tới một quyết định quan trọng vậy.

”Tam ca thật sự không cần như thế, tiểu muội không có chán ghét Tam ca.” Ta ngồi xuống kéo nắm tay xuống hẳn, vẫn là đau lòng hẳn nhìn xem hẳn có bị thương không, hoàn hảo xe cũng không cứng, chính là phiền hồng.

”Chẳng lẽ tiểu muội, không tức giận sao?” Hẳn rừ mi mắt xuống, không ôm bất cứ hy vọng nào.

”Ai. . .” Ta bắt đầu dĩ, “Tiểu muội không có cảm thấy tức giận, chính là. . Chỉ là như thế này không biết nên nói với ca thế nào thôi”

”Thật sự? Kia tiểu muội cũng sẽ thích Tam ca sao?” Hẳn hỏi thật cẩn thận, ánh mắt thật sâu nhìn ta, yếu ớt bất kham, giống như đáp án của ta quyết định hết thảy, hoặc đẩy hẳn xuống vực sâu. . .

”Nhưng. . Khả năng đi.” Để ta nói như thế nào đây? Ta từ trước thực thích hẳn sao? Chính là không bài xích không ghét thôi. . Ngõ. . . Được rồi, có lẽ vẫn là có một chút thích ~

”Không quan hệ.” Hẳn ôm chặt lấy ta. ”Chỉ cần tiểu muội nguyện ý cho Tam ca cơ hội, Tam ca sẽ thật cao hứng.” Khuôn mặt hẳn vui vào mái tóc ta, sau đó hôn môi thật sâu, chậm rãi nâng lên thân mình, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn ta ”hiện ở trong lòng tiểu muội còn khúc mắc gì cứ nói, đừng lo, ta sẽ lại khiến tiểu muội thích ta.”

Thích ta ba chữ niệm hơi có tạm dừng, bao hàm thâm tình. Ta khờ mắt, ra vẻ loại thổ lộ này không nên xuất hiện với ta cùng hẳn. . . . Thừa dịp ta chưa lấy lại tinh thần, hẳn dùng môi cánh hoa nhẹ nhàng đụng chạm hai má ta, thuần khiết muốn chết.

Ta hoàn toàn đồ mờ hồi. . . . Nói đến cuối cùng thẳng thắn này cũng không vì hành vi của mình mà sám hối, cũng không cam đoan ngày sau không tái phạm, lại biến thành thổ lộ? ? Nghe tựa hồ thực thuần khiết, chính là phối hợp trên người hẳn. . Tựa hồ lại không thích hợp a!

”Về phần như thế nào ở chung, tiểu muội không cần quan tâm, giao cho Tam ca là tốt rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Huynh Trưởng

Đại ca thật là một thiên tài, cửa hàng Bạch gia được kinh doanh vô cùng phát đạt. Cửa tiệm to như vậy tọa lạc giữa kinh thành, phía trước cửa tiệm song song, giản dị mà thanh nhã, nguyên lai là hai phòng tiếp khách, trông vô cùng lịch sự.

Nếu không phải có biển ghi “Bạch thị nhã mộc”, một cái khác viết “Bạch thị quan tài” ghi chữ to tướng, còn tướng là nhà giàu nào đó, nào nghĩ đến nguyên lai là địa phương buôn bán?

Ta quan sát trong bên ngoài một lúc, rồi lần lượt tiến vào hai cửa hàng. Đi trước “Nhã mộc”, trong phòng đầu đầu cũng thấy đồ vật làm từ gỗ, từ khung cửa sổ, sàn nhà, giường, giá sách, cái bàn, đến hũ rượu, chiếc đĩa. Nếu không nhìn bên phải để toàn hàng mẫu đúc, ta còn tưởng đây là phòng ở thông thường.

Nguyên lai đây là phòng chứa bản mẫu a! Lại đi sang cửa tiệm cách vách “Quan tài”, nghe tên chỉ biết kinh doanh chính là quan tài. Chẳng qua trong điểm không có quan tài để lung tung như ta tưởng, một loạt đều khéo léo, nhỏ nhắn chỉ bằng câu bút, đó là bản mẫu. Khách nhân có thể tùy ý yêu cầu, sau đó làm theo yêu cầu, nếu là sốt ruột cũng có thể đi kho hàng chọn thành phẩm.

Ta cùng phụ thân đi qua cửa hàng, tiến vào trong viện. Mắt thấy đằng sau, phía dưới nước chảy róc rách, quả nhiên kinh đô so với chỗ chúng ta kia còn ảm áp hơn, tuy rằng mọi người vẫn mặc quần áo mùa đông dày, chính là dòng nước chảy kia trên mặt còn đóng một lớp băng mỏng. Vượt qua nơi kia, tiếp đó là “Cửu dao”.

Đại ca giải thích, như tiếp đãi khách quý, mặt tiền đằng trước cửa hàng tuy có chỗ ngồi xuống, nhưng như thế nào cũng có chút chậm trễ, kỳ thật nơi này, cũng chính là tên là “Cửu dao” mà mới vừa rồi là tiếp khách nghị sự phía trước chính là nơi cho chó miếu ăn. . . . Quả nhiên không buôn bán không gian dối a, nơi này nguyên lai là chỗ tiếp đãi VIP.

Từ cửu dao, có con đường nhỏ hướng kéo dài mới tới chỗ Bạch phủ chủ nhân ở, chúng ta chậm rãi vào chính sảnh. Phụ thân Nhị thúc ngồi ở phía trên, ta cùng Tam ca cũng ngồi xuống, mấy vị ảnh về từ khi nhập môn đều không thấy tung tích.

Đại ca đã lâu chưa gặp qua trường bối, quỳ xuống dập đầu vãn an, xong việc hướng về phía này, ta cùng Tam ca chào đại ca. Đại ca nhìn thấy Tam ca chính là gật gù đầu, nhìn thấy ta lộ ra tươi cười, vẻ mặt trầm ổn cũng mang theo chút sùng nịnh.

Đại ca nhìn thấy chúng ta, cơ bản cảm xúc cũng không dao động qua lớn, không biết hẳn có hay không rõ ràng tình huống, phụ thân là tới buộc hẳn trở về để kết hôn! Giữa trưa sau khi dùng xong ngọc thiện, phụ thân cùng Nhị thúc tựa hồ tương đối vừa lòng với nơi này, cư nhiên không chối từ vất vả đi thăm dò sổ sách.

Ta cùng Tam ca không có việc gì làm, Tam ca từng đề nghị đi ra ngoài chơi phố. Bị ta phủ quyết, ngồi xe ngựa lâu như vậy mông ta đều nở hoa rồi! Ghé vào trên giường nằm thành hình chữ đại - hình người nằm dang tay chân, Tam ca bắt đầu cười rộ lên, vươn ra đại chưởng mát xa trên lưng ta, một môi giảm bớt rất nhiều.

Sau chuyện kia cũng không hẳn là xấu hổ, ngược lại tình cảm lại thân cận không ít. Thái độ Tam ca tương đối tốt, còn giống như trước, chẳng qua ánh mắt nhìn ta, so với trước càng nhiều sùng nịnh. Được rồi, ta cũng không muốn buồn lo vô cớ, yên lặng theo dõi kỳ biến...

Ban đêm đi ngủ trước, phụ thân còn nói muốn đem hẳn ảnh an bài ở chỗ này của ta, Nhị thúc phủ quyết, nói kinh thành là lang hổ nguy hiểm rình rập, phụ thân đại gia chủ, dứt lời muốn đem ảnh vệ của mình cho ta mượn dùng. Đại ca nói Nhị thúc cũng là gia trưởng, như vậy cũng không thỏa, không bằng dùng chính mình.

Ta bị bọn họ đẩy đến đẩy đi, giống như mình là một phiên toái, cảm thấy không vui chút nào, không khỏi trừng mắt nhìn Tam ca một cái, nếu không phải hẳn không cho A Tinh theo, không cần phiên toái như thế rồi? Tam ca mỉm cười, nói

"Hôm nay An Dương thấy phòng trong nhà đều có hai gian, không bằng tiểu muội theo ta ngủ, nàng ở gian trong, ta ở gian ngoài, Mị cùng tiểu muội cũng tương đối quen thuộc, chiều cô cũng tiện hơn chút."

Đề nghị này tương đối phù hợp với tâm ý mọi người, vì thế không ai dị nghị, đi đến quyết định như vậy. Chính là... Ta an toàn sao?

Sau bữa tối, đại ca sai người đến mời ta cùng Tam ca uống rượu. Huynh đệ tỷ muội đã lâu không gặp, tâm sự chuyện trên trời dưới đất. Vài cái lò lừa ẩm đặt trong phòng, bên trong xuân ý ngang nhiên.

Thời điểm Ta cùng An Dương đến, tỷ nữ đi ra chia thức ăn bãi rượu, tiểu nữ doanh doanh hương y lượn lờ, An Dương giúp ta cởi bỏ áo choàng ngoài, giao cho tiểu tỷ sau lại bỏ đi chính mình.

Ta đến trước mặt vừa thấy, đồ ăn tinh xảo có đến bảy tám dạng, ngọc trân quỳnh tương, mới mẻ quả sơ. Đại ca chưa tới, em trai muội muội không dám ngồi xuống, liền ngấm cảnh bên trong bài trí trang sức, ta cùng Tam ca chắc chắn lấy làm kỳ lạ, quả nhiên kinh đô này danh phù kỳ thực, mọi thứ bố trí đều là hiếm thấy.

"Nơi này tuy là lưu quang tràn đầy, tinh xảo lộng lẫy, nhưng như thế nào cũng không tinh thú bằng Phong nguyệt bảo giám của tiểu muội." Tam ca thường thức bên cạnh cung sa ánh vàng rực rỡ nói.

"Không là một khuynh hướng cảm xúc đi, ta nơi đó là kiều diễm, nơi này cũng là hoa mỹ. So như thế nào?" Nói cái gì tinh thú ~~~ hay là do tư tưởng ta phức tạp?

Khi nói chuyện đại ca đi đến, một thân màu đen trường bào sấn kim tuyến đường viền, chân tướng là một đại thương nhân.

"Ồ? phong nguyệt bảo giám của Ngũ muội? Là tân tu vườn sao?"

Dứt lời thấy ta còn đứng, oán giận nhìn Tam ca nói

"Lão Tam thật sự là không hiểu tình lý, Ngũ muội tuổi còn quá nhỏ lại là nữ nhi trong nhà, như thế nào không cho nàng ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, ăn trước trái cây? Chúng ta là huynh muội cần nghỉ thức xã giao sao?"

"Lời ấy sai rồi, tôn ti lớn nhỏ vẫn là cần phân rõ."

An Dương chậm rãi bước đi thông thả đến bên cạnh ta ngồi xuống, nói chậm rãi

"Ta nhưng nhớ rõ có người cũng bởi vì khi còn bé lão Tứ không chịu kêu đại ca, tức giận một tháng."

Còn có loại sự tình này sao?

"Khụ, việc kia qua lâu rồi, người còn nhớ rõ như vậy sao? Kia muội muội mau ngồi xuống?" Đại ca đến rót rượu, chính mình gấp chiếc thị bô vào trong bát ta. "Ngũ muội đến ném thư chút cái này, đây là từ tiệm Quách gia nổi tiếng trong kinh thành."

"Đa tạ đại ca, hương vị tốt lắm."

"Không cần giữ lễ tiết như vậy, huynh đệ chúng ta từ bé đã tu luyện trên núi, không khỏi cùng Ngũ muội tiếp xúc có ít, cũng muốn làm nghĩa vụ của một ca ca. Hiện giờ nên hào hào bồi thường"

mắt ta lộ ra ánh sáng sùng bái, nhìn khí chất đại ca này, giờ tay nhắc chân đều toát ra một cổ vương giả phong phạm, hào cường hân.” Mặc dù chỉ quan sát một ngày, nhưng ta cũng nhìn ra lão Tam đối đãi người rất ân cần, trong lòng cũng an lòng. Ai. . .

Hắn nơi chốn nào cũng chiều cổ người, cũng giống như đại ca cùng người vài ca ca khác của người dư thừa a Đến, đại ca hôm nay nhìn thấy các người trong lòng rất cao hứng, uống nhiều một ít. Tiểu muội không cần bận khoăn, đây là thanh mai nhũ hương, ề ằm ngọt ngào, thích hợp với nữ nhi “ Ta thật sự rất thích đại ca a. . .

Giống như đây mới là hình tượng ca ca trong mắt ta. Hồi tưởng tới vài ca ca khác, Bạch Mộng Chi không có một điểm nào giống ca ca, giống kẻ luôn nhớ trộm người yêu hân không sai lầm, biểu ca Tinh Chi, trông không đáng tin chút nào. Mà Tam ca, nếu như không phát hiện hắn là tên âm hiểm, cố gắng còn có thể cấp khen ngợi, chính là hiện tại ~ hừ hừ.

Tiểu tứ a, chưa từng có coi hắn là ca ca. Nhìn đại ca góc cạnh phân minh, ngũ quan không chỉ tuần lã nói không nên lời, khuôn mặt cảm xúc, lòng ta không khỏi tự lao đến, đây mới là ca ca khiến ta có cảm giác an toàn a!

“Đại ca. . .” ánh mắt ta lờ lờ tỏa sáng.

“Làm sao vậy Ngũ muội?” Hắn sùng nịch nhìn ta.

“Nguyên lai đại ca trong lòng nhớ nhả nhả, ta thật vui vẻ. Thực thích đại ca! !” Ta nhào vào ngực đại ca, người khí tức trên người đại ca ằm đào dạt, cơ hồ hốc mắt ướt át, nguyên lai, đây mới là tình cảm huynh muội đã lâu không gặp

“Ai, muội muội ngốc” đại ca ôm ta, vỗ nhẹ vai,

“Người là muội muội nhro nhất của đại ca, đại ca lại chưa bao giờ ở bên người, chiều cô quá người, không nhớ thương người thì nhớ thương ai? Bọn họ vài cái xú tiểu tử, trừ bỏ Tinh Chi còn đáng luyện tập, ta còn đi lo lắng?”

Đem ta nâng dậy, tiếp tục nói

“Ngày mai để Tam ca của người mang người đi ra ngoài ngao du, tuy là mùa đông không có cảnh sắc gì, nhưng kinh thành phồn hoa như thế nào cũng so trong nhà mới mẻ hơn chút, mua một đồ mới a, cũng không uống đi một chuyến uống công. Đại ca ngày mai khả năng không đi cùng được, cần đi cùng phụ thân đại nhân và Nhị thúc cùng đi tới kho hàng ngoại ô kiểm kê một chút, sau đó Thiên đại ca nhất định mang người nhìn diễn du hồ.”

“Đại ca, biết hay không(?) lần này phụ thân đến đều không phải là vì thị sát cửa hàng?” Nói tới phụ thân, ta đột nhiên nhớ tới việc này. Hiện tại thấy đại ca thân thiết thì muốn đem hiểu biết một hoàn toàn nói cho hắn biết.

“A?” Đại ca nhìn về phía vẫn luôn bị vắng vẻ một bên -An Dương. An Dương tự nhiên không có cảm giác bị vắng vẻ, vẫn luôn mỉm cười nhìn chăm chú vào ta từng cảm xúc nhỏ.” Hay là, là vì Lam gia. ” Nguyên lai đại ca đã sớm đoán được.

“đúng vậy” An Dương mân mê đầu môi, lại kéo đầu của ta qua dùng ngón cái giúp ta đem khoe miệng quần áo dính dầu mỡ lau, mới nói “Thật là như thế. Đại ca nghĩ như thế nào? Muốn theo cha trở về sao? Ta đoán ý l phụ thân là Nhị thúc lưu ở chỗ này tiếp quản, muốn người trở về thành thân.”

“Đại ca kia thích Lam tỷ tỷ sao?”

“Thích? Đối với nữ nhân chỉ gặp mặt qua một lần, nói thích từ đâu nói đến?” Đại ca ánh mắt một lệ, “Cha mẹ chi mệnh, đã nói như vậy. Nói dối tông đường mà thôi.” Đại ca lại dùng một chút,

“Việc này sớm cũng xảy ra, không cần lại kéo dài, biết sớm chút coi như theo tâm ý phụ thân đại nhân, với Lam gia có điều công đạo.”

Ta thấy đại ca nói tiêu sái, lại mang theo bất đắc dĩ. Là nha, cổ đại hôn nhân nhiều là xử lý, trước kết hôn sau yêu đương Thở dài, làm người nữ nhân có quyền lựa chọn sao?

“Nhã Nhã, không cần khổ sở. Chính là thê phòng mà thôi, ngày sau đại ca yêu nữ tử khác, liền có thể thú về. Nếu là công và sân tương đương, thú thêm thê cũng không phải là không thể được.”

An Dương thân nhiên nói. Đúng rồi, ta như thế nào quên nơi này đều là ba vợ bốn nàng hầu. Hơi chút bi ai, hay là ta sau này cũng chỉ là thê thiếp của người nào đó? Ta thở dài sâu não, không có nhìn thấy đại ca hướng An Dương thoáng nhìn không đồng ý, kia ý là tại sao phải khổ như vậy nói, khiến tiểu muội thôn thức?

Bạch An Dương mỉm cười, không để ý lắm. Kỳ thật mục đích của hắn chỉ sợ nếu là Mộng Chi đang ngồi ở nhà mới có thể hiểu được một phần đi. Đây chính là đối với Bạch Nhã Nhã ám chỉ thôi, trước hết để cho nàng cảm thấy khủng hoảng, mới có thể đối với việc gả ra bên ngoài chứa nhiều chán chờ. Như vậy điều cần bận tâm đó là chỉ còn hai người tuyển, Mộng Chi và Tinh Chi.

Nhưng là như thế nào làm cho nàng lấy Mộng Chi, phỏng chừng lão Tứ kia cũng không đồng ý. . Cơ bản đi tới kết luận, nếu Nhã Nhã thật sự đối với Bạch Triển Phong (Tứ ca á) có tình cảm sâu sắc, cần phải suy nghĩ lại.

“Ngũ muội, người cùng đại ca sao có thể giống nhau được? Phụ thân đại nhân cùng hai vị thúc thúc tìm được ý lang quân cho người.” Đại ca vỗ vỗ đầu của ta. Ta giận đại ca liếc mắt một cái, không khỏi hai má ửng hồng, chán ghét a, ta có biểu hiện rõ ràng như vậy sao? Giống như ta thực sốt ruột lập gia đình vậy!

”Ha ha, đại ca nói rất đúng nha. Phu quân tiểu muội chúng ta , nhất định đều sẽ thật tâm yêu ngươi.” Đều. . ? Ta chờ một chút, hay là tiệc tối ngày đó nói Tình Chi là thanh mai trúc mã , cũng bị Tam ca nhớ ở trong lòng?

Bên này Bạch Hạo Lỗi tất nhiên là nghi hoặc chột lóe , liếc nhướng tới nói chuyện ngầm có ý huyền cơ Tam đệ liếc mắt một cái. Vừa rồi chính mình nói đến “Lão Tam đối đãi ngươi thật là ân cần” thời điểm, tiểu tử này trên mặt chột lóe rồi biến mất, từ trong này đáng giá cân nhắc. Sau đó đề tài liền đi vào quá khứ.

Nói thanh mai nhường cũng là đồ uống ngon, chẳng qua rượu trái cây dễ dàng uống vào. Tuy rằng ý thức thanh tỉnh, chẳng qua thân thể này lại giống như không phải của mình. Tam ca lại đưa ta trở về, nhớ tới sự kiện lần trước tìm không khỏi nhảy lên . . . Không thể nào. . . lại tới nữa.

Cho nên ta cố gắng làm bộ đáng như thanh tỉnh ,câu được câu không tại trong khuỷu tay hấn giăng nói, lời ngầm là “Này, lão nương rất thanh tỉnh , không được lộn xộn!”

”Tiểu muội hôm nay hay là muốn say khướt sao? Như thế nào 夸 táo thực?” An Dương bắt đắc dĩ lắc đầu.

”Này, ta chỗ nào nói nhiều? Rõ ràng là ngươi cái kia tiểu mị mị mới 夸 táo biết bao!” Xa xa nhánh cây rậm rồi một tiếng vang lớn. . . Mồ ảnh thân hình không xong.”Ta về sau cũng không muốn uống rượu , mỗi lần đều bị ngươi ôm đến ôm đi !”

”A? Tiểu muội không thích Tam ca chiều cổ ngươi sao?” thanh âm hấn bằng phẳng.

”Kính nhờ a ca ca, ngươi kia chỗ nào là chiều cổ? Rõ ràng là ăn bớt được chứ?” Không xong, còn lên não, ta như thế nào cấp giăng đi ra ngoài!

”Ăn bớt? Ý gì?” Hô. . . Hoàn hảo cổ nhân cũng không hiểu từ ngữ hiện đại .

”Không có gì , ha ha a. . .”

”Tiểu muội ngoan một chút được không? Tam ca giúp ngươi đổi tẩm y.” An Dương bắt đắc dĩ ngồi ở đầu giường cầm quần áo nhìn ta.

”Không, không cần.” Ta ngồi xồm tại trong giường , không chịu tới gần “Ngươi đem quần áo ném tới nơi này, ta có thể chính mình thay”

”Ngươi lần trước không phải có nói ‘Tam ca là ca ca ruột của tiểu muội, cũng sẽ không đồ với ta có cái gì tà niệm, tiểu muội tin tưởng Tam ca.’ sao?” . . . Trí nhớ thật là tốt!

“”

”Vẫn là. . Tiểu muội vẫn là cảm thấy Tam ca thực chán ghét, ngay cả chiều cổ ngươi cũng không xứng.” Hấn hạ thấp ánh mắt, thần sắc tối sầm lại . .

“” Lại tới nữa!” Tam ca, tiểu muội không có chán ghét ngươi. Chính là nam nữ khác biệt a.”

”A? Ta là ca ca ruột của ngươi, điều này cũng ảnh hưởng gì.” Ta thật sự không thể nhịn được nữa.

”Bạch An Dương, ngươi đi ra ngoài cho ta!”

”Kia tiểu muội có thể cấp cái hôn chúc ngủ ngon sao?” Người này tính tình rất tốt a, bị mắng bị đuổi đều không oán giận câu nào , cư nhiên còn có thể đứng vững chắc như thế , giống như hấn đều thỏa hiệp kể cả ta có vô lý mức nào!” Đã khuya , Tam ca cũng muốn nghỉ ngơi. Tiểu muội?” . . . Cư nhiên còn là lỗi của ta , chậm trễ hấn nghỉ ngơi! Không có thiên lý ! !

”Được rồi, ngươi MAU chút! . . . Này... . .” Đột nhiên bị hấn tới gần tại trên tường, bắt lấy chế trụ hai cổ tay ta , tràn đầy thơm ngọt từ khí chính là đầu lưỡi trượt tiến vào, lập lại dây dưa . Ta cổ tình cũ đầu lại trốn không thoát, đành phải đem đầu hướng lên trên , nhưng l hấn lại hôn lên cần cổ. Hấn liếm nhẹ khoé môi, miệng nói không rõ “Tiểu muội nóng quá a” ta *%¥&*...

”Này, Tam ca a. . . Ngươi đi được rồi.” Ta có chút bức mình, người này thật sự lợi hại! Khó lòng phòng bị!

”Làm sao có thể đủ, nhưng là hôm nay trước tính.” Hấn bắt lấy ngón tay của ta tiến đến bên môi khẽ hôn, lại từng hút một đầu ngón tay một chút , ma sát lợi hại, ta dùng sức rút về.”Nhà, tiểu muội đây là trừng phạt ngươi !” Hấn điểm trụ ta môi đỏ mọng, ánh mắt tình dục chưa lui.

”Sao? Trừng phạt?”

”Đúng vậy. Về sau nhớ kỹ, không thể nói nam nhân ‘Mau’ .” Dứt lời, ánh mắt loé ý cười liền đi ra, cả người lại có vẻ phong độ nhẹ nhàng như vậy . Xoay người đi ra ngoài lại giúp ta đem cửa phòng đóng lại

Mau? khoé mắt ta run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Công Tử Họ Lưu

Sáng sớm nhìn ra xa ngoài cửa sổ, một màn trắng xóa, nguyên lai đêm qua tuyết rơi cả một đêm. Mở cửa sổ ra, khí tức thanh tân đập vào mặt mà đến, ánh mặt trời cũng phá lệ mỉa người, nắng sớm sáng lạn đâm vào ánh mắt người, ta nheo ánh mắt lại, thờ ngoài khí lạnh, ngực bụng phá lệ rộng rãi.

”Tiểu muội áo choàng cũng không mặc, đứng ở chỗ này thổi khí lạnh?”

An Dương đẩy cửa tiến vào, hắn đã ăn mặc tốt lắm, chính là tóc tán loạn trên bả vai, còn chưa gạt xuống, tự có một loại khí chất biếng nhác.

”Y phục hôm qua của ta là do ai đổi?” Ta tức giận liếc mắt một cái.

”Tiểu muội sao lại nói lời ấy”

Hắn tại đầu giường lấy áo ngoài giúp ta phủ thêm, tùy tay lấy lược giúp ta chỉnh sửa đầu tóc toán loạn

”Tam ca chính là nghe thấy trong phòng tiểu muội có động tĩnh, biết người đã dậy, nên đến xem thôi. Huống chi... Tuy là ta đổi, nhưng cũng không có làm gì?”

Hắn buồn cười hồi đáp, mặt mày gian, hoàn toàn là ý cười, giống như tâm tình rất tốt.

”Không có sao?” Ta hoài nghi cao thấp đánh giá hắn, hay là hắn đã cho ta uống thuốc mất trí nhớ?

”Đương nhiên không có thiết, Tam ca nhưng nhớ rõ là thực quang minh chính đại hỏi qua ý tiểu muội”

Hắn lại nhướng mày, hơi có chút buồn rầu nói “Nếu tiểu muội không nhớ rõ lời nói, nhưng là vì chứng minh Tam ca trong sạch, ta cũng có thể gắng gượng mà làm lại biểu thị một lần, như thế nào?”

”Không được! ! !” Thấy ta nổi giận, hắn cười đến sang sảng, buông cửa sổ, kéo ta đang tức giận, tiếp đón nước ấm Mị đem vào, tự tay hầu ta rửa mặt. Mị sớm chuẩn bị tốt lắm, thời điểm đi vào nhà còn cười hi hi, mặt búp bê vẫn là sinh động như vậy, xem xét ta trong nháy mắt.

Thấy chủ tớ hắn hai người tâm tình đều tốt như vậy, ta cũng lười cùng bọn họ so đo, xì bật cười, hơn nữa thời tiết không tồi tâm tình cũng tốt lên.

”Đợi lát nữa tiểu muội cùng ta mau chút ăn cơm, chúng ta đi ra ngoài ngao du. Lúc ra cửa Đại ca sai người tới nói, nói hôm nay tự xuân viên có phu tử nhóm nhũ sĩ cử hành hội thơ, rất là thú vị, kêu chúng ta không nên bỏ lỡ.” Hắn giúp ta xắn tay áo, lấy khăn mặt nói.

”Ồ? Thơ a... Ta giống như không nhớ rõ mấy câu...” Lúc ấy không biết xuyên đến, không có gì chuẩn bị a ~ ta khò khè nói do rửa mặt lời nói cũng không rõ.

”Ha ha, nhà chúng ta kia không phải có vẽ nho nhũ, tiểu muội không biết. Ngày lần thi thơ, cũng không phải là rập khuôn sách vở, là phải làm tại hiện trường.” Ta biết! Ta khúm núm gật đầu, lười cùng hắn giải thích.

Đợi cho ta cùng Tam ca ăn cơm xong, không trung tuyết lại rơi đợt nhỏ, sáng lạn dưới ánh mặt trời, ánh Lạc Tuyết trong suốt, trong sáng. Ta nhìn không được ngay cả áo choàng mũ cũng không đeo lên, tùy ý này làm sạch bông tuyết dừng ở trên tóc, mặt ta... .

Tam ca chính là sùng nịch nhìn ta, thẳng đến khi ta leo lên xe ngựa, hắn mới phát đi bọt nước bông tuyết trên tóc ta... Ta nhìn hắn chuyên chú về mặt lại tràn đầy ôn nhu, hắn có thể trở thành một tình nhân lý tưởng... Nếu, ta cùng hắn phát triển quan hệ như vậy... OMG- ~~

Lại nói, kinh thành cũng thật lớn, chúng ta đi xe ngựa ước chừng nửa giờ mới tới cái gì tự xuân viên, nơi này chỗ nào cũng náo nhiệt. Nếu đặt nhà của chúng ta ở đầu thành, thì hẳn mất hơn một giờ đi bộ mới tới đây.

Nguyên lai tự xuân viên là một nơi như công viên ở hiện đại vậy, nơi này phong cảnh cực đẹp, núi giả thượng lưu, nước suối chảy róc rách, ánh bờ biển băng phá lệ sạch sẽ thuần khiết, bờ biển màu bạch mai, đâu đâu cũng thấy hoa mai, hít sâu một hơi, hương thơm thật dịu.

Giương mắt thấy cách đó không xa một tòa hành lang to như chòi nghỉ mát, phía trên ghi “Tự xuân đình”, ba chữ rồng bay phượng múa to đùng, bên trong có rất nhiều người, thanh âm thực ồn ào, náo nhiệt biết bao.

Bên ngoài còn có không ít xe ngựa tư gia, cũng có rất nhiều thư đồng ăn diện như gã sai vặt một bên hầu hạ, cách đó mấy thước có không ít người bán hàng rong, mua trà nóng, nướng khoai, mút quả ghim thành xâu, mút hoa quả hạt dưa, thậm chí còn có tiểu lung bao... . Nóng hổi. Nơi này quả là một nơi buôn bán tốt. Ngày đông lạnh như vậy, không thiếu người rảnh rỗi mà vui chơi.

Tam ca đem ngựa xe đứng ở phía xa, dắt ta đi bộ đi đến, tại phía dưới tự xuân đình thì dừng lại, nói là đại ca sớm ở bên đặt chỗ cho chúng ta rồi. Ta vui sướng ~ nguyên lai còn có chỗ ngồi tốt. Đi ra phía trước, chỉ thấy một cái lầu đầu trung niên mặc áo xanh, miệng đầy râu, chấp tay sau đít giống như dạng huênh hoang diễn thuyết.

“... Vừa rồi thơ của Lữ công tử có vẻ vô cùng tốt , nhưng là hiện tại lão phu có một câu đối, bêu xấu cầu về dưới. Các vị nghe kỹ, “ dứt lời chỉ vào không trung cùng bông tuyết trắng ngăm một lúc lâu nói

”Tuyết rơi trên trời không thành nước

Tuyết đến trên mặt đất biến thành nước,

Biến thành nước đến nhiều phiền toái?

Sao ông trời không đổ nước xuống luôn!” Dứt lời khoát tay ,dào dạt đắc ý , tất cả mọi người nói câu đối khó !

Ta vừa ngồi xuống, cước bộ lão đảo, nguyên lai là chân trái vướng chân phải, Tam ca đứng lúc đỡ lấy ta, sau đó nhướn mày hỏi ta làm sao vậy. Ta trợn mắt há hốc mồm nhìn cái thầy đồ kia . . .

Này vài câu linh tinh cư nhiên để hấn giảng đầy nhịp điệu. . . Này, chính là thơ sao ? Theo ta tưởng tượng hoàn toàn bất đồng a! Cái gì văn nhân mặc khách phụ tử nhà sĩ!!Ta ngẩng đầu ,biểu tình cổ quái nhìn Tam ca, nhỏ giọng nói

”Tam ca a, câu đối này tiểu muội có sẵn về dưới. . Liền nói cho người nghe là tốt rồi. Nhưng là người cho ta cam đoan không không được nói ra.”

Tam ca liếc ta một cái, liền đoán được ta có ý đồ xấu, khẽ gạt đầu, ta nhẹ giọng nói “Phu tử ăn cơm không ăn phân. . .”

Mới vừa nói một câu Tam ca ,tự nhiên bên cạnh chỗ ngồi có nguồn nước phun tới, ta liếc mắt một cái, người nọ phát hiện ta quay đầu cũng ngo qua chỗ khác, tay phải nắm thành quyền để tại bên môi ,bả vai lại không ngừng run rẩy, đáng tiếc người này che áo choàng quá kín,nhìn không rõ diện mạo, không biết là muốn gây sự gì.Ta tiếp tục nói

”Phu tử ăn cơm không ăn phân,

Cơm đến trong bụng biến thành phân,

Biến thành phân thì thực phiền toái?

Không bằng phu tử liền ăn phân”

... về mặt tam ca cổ quái nhìn ta liếc mắt một cái, quay đầu đi mang trà lên làm bộ nháp , che dấu biểu tình, cũng không cười rất không nể tình !

Một lúc lâu, “Câu đối của phu tử ý cảnh sâu xa, nhưng công tử nhà ta đã đối được.” Bên cạnh ,tiếng một thư đồng non nớt vang lên, ta vừa thấy, ta quay ra lập tức thấy một tiểu thư đồng tuổi tú mặc hồng y A ~~~ thật đáng yêu a.

”ò? Xin hỏi quý công tử là ...? Có thể tiến lên để lão phu lĩnh đối?” Thầy đồ kia quả nhiên nhiên tò mò.

”Không cần, công tử đã viết trên giấy, hiện tại tiểu nhân thay công tử đối lại, thỉnh phu tử bảo cho biết?” Tiểu bảo bối không kiêu ngạo ,không siểm nịnh lại thực nho nhã lễ độ.

”Đâu có đâu có, tiểu công tử mời. . .” Thầy đồ hiển nhiên cũng yêu thích hấn, lại tò mò về về dưới

”Hảo, tiểu nhân đọc.” Tiểu thư đồng mở trang giấy, vốn là tràn đầy ngạo khí, trên mặt bỗng cả kinh, càng xem càng đỏ lên, cầm lấy trang giấy tay nhỏ bé nắm thật chặt, ánh mắt bất an chuyển động qua lại ,nhỏ giọng do dự nói “Gia. . . . Này. . . .”

”Cho người đọc người liền đọc, nói nhiều vô nghĩa như vậy làm gì?”

Ta ngồi bên cạnh tên che kín từ đầu đến chân kia, điều chỉnh tư thế ngồi một chút , cũng chính là đem chân trái bắt chéo đối thành chân phải . Hấn là công tử của tiểu tử kia? ... Hay là? Khóe miệng ta không chút nào rụt rè liền cười gian, lộ ra hàm răng trắng bóc, này nếu là câu đố của nàng. . , thật sự... . . Rất kích thích .

”Ân... Phu tử ăn cơm không ăn phân... ” Tiểu thư đồng nhỏ giọng nhưng thanh thúy nói.

”Phốc! !” Toàn trường phun trà.

”Cơm đến trong bụng biến thành phân. . . .” da mặt tiểu thư đồng đều đỏ lên.

”Loảng xoảng ! !” Toàn trường, ly trà rơi xuống trên mặt đất.

”Biến thành phân đến nhiều phiền toái? Không bằng phu tử liền ăn phân !” Tiểu thư đồng quả thực cả gan , lớn tiếng một hơi hô lên!

“... . . .” Toàn trường đều thực an tĩnh. . . Tất cả mọi người sợ đến ngây người. . . . Rã , rất. . rất có dũng khí ! ! Ta không dám cười ra tiếng , ghé vào trong ngực Tam ca , cắn y phục của hấn cười, bả vai vừa kéo , nước mắt đều đi ra . Tam ca vỗ phía sau lưng ta , giúp ta thuận khí.

”Hảo ,đúng là câu đối chuẩn!” một người đầu tiên lên tiếng đánh vỡ trầm mặc.

”Tuy rằng không thanh nhả lắm, nhưng là rất chính” Mỗi người qua đường ắt cũng phát biểu ý kiến.

”Có thể nói đúng vậy.” Người qua đường bình.

”Chính là, cái này. . Ân, Phân cũng không thanh nhả, nếu đổi thành 'tiểu' đâu...” Người qua đường đinh đề nghị.

” công tử ngươi hảo màu sắc đẹp đẽ, lão phu cam bái hạ phong.” Phu tử da mặt lúc đỏ lúc trắng. . Biểu tình cũng âm tình bất định.

”Đâu có, đâu có.” Bên cạnh, tên bại hoại kia lười biếng hướng lão đầu khoát tay. Hiện trường bắt đầu hỗn loạn, có người nói trò giỏi hơn thầy. hiện tại hậu sinh khả ỷ a. Lại có người đùa cợt nói đối hảo đối hảo, phu tử về sau có thể sửa ăn phân. . . .

Ta thật sự ăn xong, trách không được đại ca nói lần này thi hội “Rất là thú vị” ! Tam ca nhìn trường hợp thật sự có chút kỳ cục, nắm cả ta chuẩn bị trở về. Ra khỏi đám người, hần khẽ nhéo cái mũi ta, cư nhiên còn có thể ôn nhu liếc mắt một cái, nói “Gây sự!”

Ta còn có chút hưng phấn, trở về nhất định giảng cấp tam thúc nghe, đứng rồi, không biết vừa rồi Mị ở cách xa, có nghe thấy không? . . . Hai người bọn họ đều sẽ rất vui, nhất định sẽ cùng ta nhất dạng hưng phấn. An Dương đạo hạnh quá sâu, khổng chế cảm xúc quá tốt, một chút đều không phối hợp, sớm hay muộn cũng bị ghen đến nội thương!

”Vị công tử, tiểu thư này xin dừng bước, “ đằng sau kêu to, nguyên lai là tiểu thư đồng y phục màu đỏ, ta thấy hần chạy vội vàng, trên đầu hai cái búi tóc đều run lên rất là đáng yêu

. ”Công tử tiểu thư dừng bước, công tử nhà ta muốn mời nhị vị đi đây một lát.”

Mắt to chớp chớp nhìn ta cùng Tam ca. Ta ngẩng đầu nhìn cách đó không xa một chiếc lọng tử sắc trên có mảnh xanh rủ xuống, một bóng người mơ hồ bên trong xe. Hề miệng cười, cái giá cũng không nhỏ a, như thế lại kêu thư đồng đi thỉnh người, ta cùng Tam ca nếu cứ như vậy rời đi, mới là thật mất mặt. Ta không nói, thời điểm xuất môn bên ngoài quyền quyết định vẫn là nên giao cho nam nhân.

”Ồ? Đa tạ quý công tử nâng đỡ, tại hạ cùng xá muội còn có việc gấp trong người. Như vậy không tiện quấy rầy, thất lễ vậy. Tiểu công tử thỉnh quay về đi” Tam ca khí chất thanh lệ thoát tục cùng tươi cười ấm áp, không biết bản tính hần, người ngoài còn tưởng hần vô cùng dễ tính.

Nhìn tiểu gia hỏa này nhìn có chút há hốc mồm. Tam ca dắt ta hướng xe ngựa đi đến. Ta còn quay đầu lại hướng tiểu gia hỏa kia nháy mắt, hần đột nhiên sực tỉnh.

”Này. . Công tử nhà ta họ lưu!” Lưu? Hoàng thân quốc thích sao. Ta cùng Tam ca quay đầu đi, tiểu gia hỏa kia đột nhiên có loại biểu tình đặc ý cùng ngạo nghễ. M ắt ta thật muốn trợn trắng ~

Ai ngờ Tam ca đứng lại ôm quyền đối hần nói “Đa tạ tiểu công tử báo cho, tại hạ nếu xử lý xong việc, liền đến 'Vưu' phủ làm phiền.” Ta cơ hồ cười phốc ra. Tam ca thực sẽ giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo. Nếu biết là người hoàng gia mà không đi hiển nhiên là bất kính, nếu nghe lầm, bọn họ có năng lực đem chúng ta xử lý sao?

”Cái gì? Vưu? Không phải. . Là lưu a. . Lưu! !” Ta cùng Tam ca đã lên xe ngựa, còn nghe thấy tiếng la lên mừng rỡ. . . . Thật đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: 27: Đêm Du

Đã khuya đại ca mới trở về, đại gia hỏa nhanh muốn dùng bữa tối. Nhìn thấy đại ca cùng ảnh vệ về đến nhà, chúng ta đều tò mò phụ thân đại nhân cùng Nhị thúc đâu? Nguyên lai thợ mộc của đại ca mới tìm ra công nghệ điêu khắc rất tân tiến, bọn họ tính toán nghiên cứu một chút mới trở về sau, đều là cuồng công tác a.

Đại ca về đến nhà kêu ta cùng Tam ca mặc quần áo thật dày, nhanh đi cùng hần, hai ta tuy rằng hồ nghi, nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo. Xe ngựa đi tới bờ sông, chúng ta đi đường thủy, này là muốn đi đâu a?

Hiện tại tuy là mùa đông, dòng nước sông Lăng giang vẫn chảy xiết, bến tàu có một con thuyền lớn lác lác kéo biết bao uy phong, đèn đuốc sáng trưng chiếu rọi vùng nước phụ cận, một mảnh mờ nhạt, kinh diễm.

Trên thuyền các hành lang gỗ treo lụa trắng theo gió bay múa, trong bóng đêm tại đây có vẻ yêu khí dày đặc bốn phía. Đầu thuyền cao cao, một mặt đen để chữ viết nhằm song diện tú kỳ, chữ cổ thể của chữ “Bạch”.

”Oa, thật là một con thuyền uy phong, là của nhà chúng ta sao?” Không để ý gió lạnh, trái tim của ta rung động, có tiền thật tốt!

”Đúng. Kinh thành phồn vinh như vậy, không khỏi có nhiều thứ bất ngờ”

Đại ca cười xuy một tiếng

”Ngũ muội, lão Tam, lên rồi.”

Dứt lời áo choàng vung lên đầu ,thang cuốn kéo đi lên. Ta cùng Tam ca theo sát sau đó, nhìn trên thuyền ,thuyền viên nổi gót mà ra, sôi nổi hướng chúng ta hành lễ

”Thỉnh chủ tử, tam gia, tiểu thư an”

Đại ca không để ý tới bọn họ, cũng không kêu đứng dậy. Ta cũng cáo mượn oai hùm ,cổ dương cao đi đường, trường hợp lớn a. Ngô. . . Mặt sông phong quả nhiên cứng quá, trong chốc lát đã thôi� lổ tai ta đồ lên, không thể không cúi đầu tiến vào trong áo choàng ẩm áp . Tam ca ở sau , nở nụ cười. Không thèm để ý tới hân.

”Ngũ muội, lão Tam, các người tùy ý một chút đi. Đêm nay có một tiết mục, đại ca mang bọn người đi xem .”

Đại ca cười ngoại bào hướng tiểu tỷ nữ bên cạnh ném ra, phân phó nói “Chậu than lại đốt lớn hơn chút, mang rượu đến đây.” Ta cân nhắc, đại ca là thương nhân a, chỉ bằng khí thế kia, hẳn hẳn là đại ca hắc đạo mới đúng!

”Vâng” Kỳ thật bọn tiểu tỷ đã sớm chuẩn bị rượu, chỉ chưa bung lên mà thôi, chức nghiệp, tố chất phi thường hoàn mỹ. Phân phó một lúc, một bàn lớn đều là đồ ăn nóng hôi hổi bung đi ra. Sau đó cũng có người hầu hạ ta cùng Tam ca thay quần áo rửa tay.

Chậu màu vàng kim, khăn mềm như tơ, trong nước còn tẩm chanh , chính là rửa tay thôi mà Thật xa xỉ a, tại nhà của chúng ta đều là rửa mặt xong đi ăn cơm luôn. . .

Đột nhiên cảm thấy chính mình biến thành nhà quê ~! Liếc mắt nhìn Tam ca, vẫn có phong độ như vậy , nhất dạng sử dụng thành thực, không có thấy phiền toái, quả nhiên trong ngoài không đồng nhất a. (Đây người ta nói kiến thức không bao giờ là đủ, người luôn ở trong nhà sớm muộn cũng trở thành người quê mùa không biết gì)

”Thuyền này của chúng ta,giống thuyền tiếp đón các đại gia trong thành . Mùa hè Ngũ muội người chưa tới, nước gợn mặt sông nhộn nhạo, còn có thanh âm cá quẫy nước, hương đình pha trà, bên cạnh không ngớt thuyền hoa qua lại , trông về phía xa phong cảnh như họa, gần nhìn cũng phi thường náo nhiệt a.”

Đại ca vui tươi hơn hờ nói, lấy từ tay tỷ nữ dâng lò sưởi tay đưa cho ta

”Chờ giữa hè năm nay , tất nhiên muốn dẫn Ngũ muội du ngoạn một phen.” ánh mắt ta tỏa sáng . . Kinh thành thực thích a.

”Đại ca nói, hôm nay có tiết mục?”

An Dương nhấp một ly rượu mặn , lại nói với ta

”Đây là ngũ long nhưỡng tốt nhất , tiểu muội uống chậm chút, cái đó và hoa quả nhưỡng người thường uống khác nhau.Rất có hiệu quả ấm người , nhưng là rượu này tác dụng chậm mười phần.”

Ta ngoan ngoãn gật đầu.

”Lão Tam vẫn sẵn sàng cẩn thận như vậy , chính là Ngũ muội là muội tử nhà mình, tương lai vẫn là để phụ quân hân đau nằng. Lão Tam hiện tại sẵn sàng muội tử rất nhiều có phải hay không cũng nên vì mình xem xét cái gì thiên kim khuê tú .”

Đại ca cầm ly rượu tươi cười ái muội, híp đôi mắt trêu ghẹo Tam ca.

”Đại ca lo lắng rồi, thời gian hiện tại tuổi huynh cũng không còn nhỏ, không biết hảo chị dâu đến nay hiện ở nơi nào đâu?”

An Dương cũng không kém, ứng đối, không ai chiếm được tiện nghi của hân a. Chính là. . . Tam ca cũng sắp phải kết thân nha. . ngực ta đột nhiên buồn man mác, này. . Là nguyên nhân gì?

”Xuy, người đứng là tiểu quý, thế nào cũng phải lôi kéo ta làm bè cho người. Nói cho người biết , hôm nay phụ thân hỏi ta việc này, ta đã đáp ứng rồi, đầu xuân trở về . Cái này gặp các người vài cái còn có cái gì đâu .” Đại ca thấp thấp cười ra, đại chương khô ráo hữu lực không chút để ý loạng choạng men chén.

”Kia có thể nói thật đúng là liên nhiều, tỷ như. . ”

An Dương bên môi mỉm cười, ánh mắt khẽ lay động, ngừng cười lại nói

”Lại nói, đại ca cho dù lập gia đình, đây không phải là còn có Nhị ca sao, đến phiên An Dương còn thực sớm “

Ta chống má mỉm cười nhìn hai người bọn họ đầu võ mồm, không khí loại này hảo khó được, huynh đệ vui cười trách mắng hoà thuận vui vẻ .

”Kia đúng là phải sớm mới tốt.” Đại ca lại nhìn ta liếc mắt một cái, lại hỏi tỳ nữ “Đã tới chưa ?”

”Hồi chủ tử, rất nhanh sẽ đến , đằng trước đã thấy được tòa thuyền của Nguyệt Vương gia .”

”Nguyệt Vương gia đến đây sao? Thật sự là cấp đủ mặt mũi Bạch gia “

”Hay là 'Tiết mục' này là do đại ca an bài hạ ?” An Dương cười nhạt .

”Đây không phải là lão Tam cùng Ngũ muội đến đây sao? Nếu không mùa đông khắc nghiệt ai làm cái gì náo nhiệt, nhân cơ hội cũng kêu thêm một ít gia môn thường ngày có lui tới , giải buồn. Bọn họ nên biết mặt tiểu ngũ nhi nhà ta a”

Ta hướng đại ca ngọt ngào cười, đại ca kéo tay ta nói

”Nguyệt Vương gia tới vừa lúc, chốc nữa ta cho các người giới thiệu , các người bằng tuổi nhau, nhất định sẽ chơi thân. Nguyệt tiểu vương gia này rất khôi hài,Tiểu Ngũ nhi nhìn một cái đi.”

Nguyệt tiểu vương gia? Ta vốn tưởng rằng Vương gia đều là các lão nhân. . . Nguyên lai vị này còn thực trẻ tuổi . Hiện tại đại ca cùng Tam ca đang dùng ánh mắt giao lưu tình cảm, đều cười, chính là Tam ca ngày thường ôn hòa,hay tươi cười giờ trong mắt lại có một tia lệ khí, chân mày đại ca cau lại quay đầu đi chỗ khác.

”Sợ là không cần , Tiểu vương gia này hôm nay ta cùng tiểu muội đã thấy qua.”

Tam ca thân nhiên nói. Thấy ? Đột nhiên giật mình, hôm nay thấy một người tự xưng họ Lưu đi, hay là đúng đã gặp qua?

”Ồ? Hôm nay nguyệt Vương gia cũng đi tụ xuân viên ?” Đại ca cảm thấy hứng thú hỏi.

”Đúng, có vị hoàng gia trẻ tuổi muốn mời ta cùng tiểu muội gặp mặt.” Đem quen biết kia nói đơn giản một chút, chính là chưa nói tiên sinh kia còn ghi lời nói diên cổ ăn phần của ta.”

. Vì thế An Dương nghĩ, cùng hoàng gia gặp mặt không khỏi thấy chút phiền toái , không bằng né tránh , đối với vị kia ta cũng chỉ là tò mò mà thôi, không có liên quan gì đến trọng sự. Nhớ được hai ngày thì sớm cũng quên.”

”Ha ha, việc này. . . Theo ta thấy lấy tính cách của Nguyệt Vương gia hẳn không phải cứ như thế liền từ bỏ ý đồ .” Đại ca di ngón cái trên bàn, suy nghĩ .

Dứt lời lâu thuyền tiến vào cảng, gió thực lớn, tỳ nữ lấy thêm áo choàng hầu hạ chúng ta mặc vào sau đó mở ra bên cạnh kéo xuống tám chân gió, không khí thanh lạnh không lùa vào được nữa, lùa trắng bên ngoài bay lên.

Ta xem đối diện có một con thuyền lớn, boong tàu rất cao, cư nhiên chỉ so với thuyền chúng ta còn cao hơn nửa tầng. Lại thêm đèn đuốc sáng trưng, màu cam phong nhẹ bay trong gió phất xuống lay động , tiếp theo từng đợt lúc sáng lúc tối như bóng ma.

Mặt sau thuyền ,một tấm bạt màu trắng cao ngất bao trùm tạo thành bức bối cảnh, bóng người chiếu rọi ở trên mặt nước dài hẹp, đây là. . . sân khấu trên mặt nước sao?

Thanh âm ồn ào, không ngừng phát sang đối diện chúng ta , nguyên lai bốn phía có vô cùng nhiều người thất loạn bát tao, xem ra là đáp ứng lời mời mà đến một vài nhà quyền quý ở kinh thành . Không khỏi tò mò nhìn lại, bên cạnh chính là một con thuyền màu tím, không lớn lắm lại dị thường tinh xảo , từ sắc thân thuyền sa mạn, bên mạn thuyền kim sắc, xuyên qua ở trên chính là quần áo thị nữ.

Này nhất định là tòa thuyền của Nguyệt tiểu vương gia . Lại trông về phía xa,thuyền lớn nhỏ không đồng nhất, đều mang khí phái tinh xảo , thờ dài, thực nên mang A Tinh cùng tới nhìn một chút.

”Ngũ muội thấy mới mẻ, kỳ thật cũng thoải mái. Vũ thuyền cấu trúc nhỏ hẹp, như thế nào so với rạp hát còn rộng hơn. Bất quá nơi này các nhà quyền quý đều chú ý tình thú thôi, thật là hao tài tốn của.” Đại ca tựa hồ đối với biểu diễn khoe khoang kia cười nhạt.

Chẳng qua người nào làm việc lớn mà không phải giao lưu, gặp người nói tiếng người gặp quý nói chuyện ma quý thôi, cũng coi như yêu cầu công tác . Bất quá ta mặc kệ, nơi nào mới mẻ, thú vị là có ta.

”Mùa đông khắc nghiệt thực lạnh , nếu tiểu muội lạnh, lại đây ,tới gần Tam ca đi “ An Dương vươn tay, ta chần chờ một chút đưa tay tới,đại ca mặt tái như thế hẳn không tin vào mắt mình vậy. Hắn buồn cười nhìn ta, đôi môi dán tại bên tai ta thấp giọng nói

”Tiểu muội gần đây là gan tựa hồ rất nhỏ, ở trong này, còn sợ Tam ca ăn người không thành?”

ngôn ngữ hẳn ái muội, nghe cái kia “Ăn” ,hai má ta nóng lên, liếc mắt lườm hắn một cái, hắn lại lơ đãng cười nhạt . Lại ngẩng đầu, thời điểm nhìn lên thấy đại ca chính là mỉm cười vẫn luôn nhìn chúng ta, ta hoảng hốt, An Dương nắm tay ta thật chặt.

”Chưa đủ khách mời? Cho dù chưa đủ Vương gia đều đến , bắt đầu đi.”

Dứt lời đã phân phó đi xuống, chỉ thấy thuyền đối diện dị thường ồn ào, tưởng là nói cho mọi người có thể mở màn . Trong chốc lát đều tĩnh lặng lại, một

tiếng đàn tranh vang lên, quả nhiên ý cảnh phi phạm. Đại ca lại đứng lên nói “Lão Tam, Ngũ muội em trước đi, ta đi các nơi xem xét chút liền trở về.”
Biết đại ca muốn đi vội, liền ngoan ngoãn nói vâng.

Nhóm tỳ nữ đổi rượu vô cùng chịu khó, cam đoan lúc mang vào đều là rượu vừa ấm, ta liền đem chén của Tam ca uống một hớp lớn, từ yết hầu trượt xuống dạ dày ấm áp vô cùng. An Dương vẫn luôn nhìn ta, lại lấy ly rượu ta đã uống qua kia uống một hơi cạn sạch, sau đó còn liếm liếm môi cánh hoa.

Ta nhớ tới đêm qua đã hôn hân, không chỉ có hai má ửng đỏ, không biết là xấu hổ đến hay là ta say rồi. Tam ca thấy ta như thế, rầu rĩ cười rộ lên, định nhẹ chóp mũi ta, khí tức phun tại cần cổ nhỏ giọng nói “Tiểu muội mỗi lần uống rượu đều xuân ý dạt dào, ánh mắt cũng nhu tình như nước, thật muốn mỗi ngày đem người quá chén. . . Sau đó. . .”

Ta giận hân liếc mắt một cái nói “Nghĩ thực đẹp!” Hân ha ha cười rộ lên.

“Tiểu muội người xem như to gan, người đối Tam ca càng ngày càng giống đối đãi với tình lang. . . Bất quá biến hóa này Tam ca thực cao hứng.”

Cầm lấy ngón tay ta, tay hân thò vào trong tay áo mà mon trón làn da ta. Ta cả kinh, tựa hồ. . . Đúng là như thế. Là ta càng ngày càng quen việc hân thân mật sao? Như vậy rốt cuộc vẫn là không tốt đâu? Dóai tăng đột nhiên truyền đến người cắt đứt suy nghĩ của ta:

“Bạch gia Tam ca cùng Ngũ tiểu thư ở trên lầu sao?”

Thanh âm này nghe rất quen. “Hạo Lỗi nói mấy nhân vật thần tiên tiểu vương gặp hôm nay hiện ở trên lầu, tiểu vương liền không mời mà tới.” Khi nói chuyện Lưu Nguyệt đã vào phòng.

“À, nhị vị này là Bạch gia Tam ca cùng Bạch tiểu muội. Còn nhớ rõ tiểu vương không? Hôm nay để tiểu vương hảo tâm.”

Cắt lời nhị vị này tự nhiên còn bày ra biểu tình ảo não hồi hận.

“Thảo dân thỉnh Nguyệt Vương gia an.”

Tam ca nói mặc dù nói như thế, nhưng không có ý đứng lên hành lễ, tiểu vương gia kia cũng không để ý. Thấy ta muốn đứng lên hành lễ, vội vàng lại gần giữ chặt ta nói không cần không cần.

“Bạch tiểu muội chính tâm can, bảo bối của Hạo Lỗi, tiểu vương sao dám kêu người làm mấy nghi thức xa giao này? Còn sợ Hạo Lỗi cả đời không mang theo tiểu vương đi vui đùa nữa đâu.”

Người này có đôi mắt to, hai má trắng nõn hơn nữ tử, diện mạo thập phần tuấn mỹ, chính là thân hình còn trẻ con, thoát nhìn không lớn hơn A Tinh bao nhiêu, một thân tương tử trường bào, ngoại phi màu bạc điều, nhưng linh áo choàng, trên đầu một viên đại hồng châu được khảm tại hồng anh, càng có vẻ là người có tiền.

“Nguyệt Vương gia nói đùa, Vương gia tuy chương mất nghi thức xã giao này, chính là dân gặp vua phải kính phục vẫn là không nên bỏ, nếu người bên ngoài xem xét thì không hay, không nói Vương gia người rộng lượng thông cảm với dân, sợ là sẽ nói dân nữ son đã chẳng phân biệt được tôn ti, loạn quân thần.”

Cắt lời hơi hơi hành lễ nói “Dân nữ thỉnh Vương gia an, Vương gia kim an vạn phúc.”

“Tiểu Ngũ Bạch gia thật sự là lời nói sắc bén, tiểu vương nói bất quá người. Càng làm cho tiểu vương nhớ tới hôm nay tại tụ xuân viên, một câu đối kia của Tiểu Ngũ, khác người, ta phải ôm bụng cười. Thực là một tuyệt đỉnh thông minh lại không câu nệ tiểu tiết, diệu nhân nhi.”

Nguyệt Vương gia nói chuyện ngôn ngữ sinh động, lại phối hợp biểu tình, động tác khoa trương này, cũng thập phần thú vị. Nếu giờ Mị có thể hiện thân nói chuyện với người này, sợ là hai người vô cùng hợp nhau.

“Vương gia nói như vậy, là định giễu cợt dân nữ thô bi dã man.” Ta cười nhạt khẽ nhấp rượu mạn, dùng tay cầm lấy một chiếc bánh để vào trong miệng.

“Không phải vậy, Tiểu Ngũ tội gì bẻ cong ý tiểu vương, tiểu vương mặc dù thường tiếp xúc qua nhiều người, nhưng là chưa từng thấy qua nhân vật thú vị giống Tiểu Ngũ. Nếu hai vị huynh trưởng cùng Bạch lão gia đồng ý bỏ những thứ yêu thích, thật muốn Tiểu Ngũ có thể bồi tiểu vương trò chuyện nhiều chút làm cho tiểu vương có thể hiểu diệu ngôn ngữ của tiểu ngũ.”

Cắt lời tự nhiên đứng dậy hướng ta khom người chào.

“Nguyệt Vương gia sợ là phải thất vọng rồi xá muội chính là tới thăm người thân thôi, ít ngày nữa liền phải hồi phương bác thật sự khó nhận ý tốt của vương gia, mong rằng Vương gia bao dung.”

Tam ca chậm rãi, áy náy nói, bất quá ta thật sự nghe không ra thành ý hối lỗi của hân.

“Kia thật đúng là đại đại thất vọng, tiểu vương. . . Tiểu vương. . .”

Nói xong không đành lòng, tự nhiên giống như ta là bạn tốt lâu năm của hân gần đi xa, nhìn như thể giọt lệ sắp rơi. Nhìn vẻ mặt của hân ta không chỉ có không có cảm động, hơn nữa một ngụm rượu thiếu chút nữa phun ra, hân diễn trò a.

"Nguyệt Vương gia không cần như thế, nói vậy chứ kinh thành nhiều chuyện kỳ lạ, xá muội chính là khờ dại hồn nhiên, không cần lo lắng như thế?" Tam ca nhẹ giọng, lời nói nhỏ nhẹ an ủi, thật sự là làm nguyên bộ diễn trò a, lợi hại!

"Ai ~~~~~ cảm khi hoa rơi lệ, hận biệt chim kinh tâm a." Khuôn mặt trình 45° hoa lệ lệ khê biểu cảm. . . .

"Khụ. . ." Ta bị sặc. Quả nhiên vẫn là cùng người nhà nói chuyện phiếm thì thích, cùng người không quen nói chuyện phiếm, mỗi câu đều phải ra vẻ nho nhã không nói, còn phải thật cẩn thận. Buồn.

"A, nguyệt Vương gia đã đến? Nhuệ thế nào sức quyến rũ muội tử Bạch mỗ lớn như vậy sao?" Đang nói chuyện, đại ca đã trở về.

"A, Hạo Lỗi ca ca mau tới h phân xử, tiểu vương thật vất vả mới tìm thấy cái nhân nhi thú vị như vậy, vậy mà thật buồn, ít ngày nữa nàng phải trở về nhà?" Tiểu tử này đậm chân giống như buồn rầu bất kham.

"Nguyệt Vương gia quả nhiên trọng tình nghĩa. Nếu muốn làm bạn lâu dài cũng không phải không có biện pháp, chẳng qua ta phải xin chỉ thị ý tứ Bạch mỗ gia phụ. . . ."

Đại ca ái muội cười. Lòng ta phiền muộn, lại sao đây? Lời này cách vài ngày sẽ bị lấy ra nói sao? Hay là ta đã là gái lơ thì dù thế nào, người người đều quan tâm tới hôn sự của ta.

"A, đề nghị Hạo Lỗi ca ca quả nhiên không tồi, chính là không biết tính tình lệnh tôn như thế nào? Như thế nào ở chung mới tốt?" - ~~ hẳn thật đúng là nói đến.

"Đại ca tựa hồ quên, tiểu muội còn chưa làm lễ trưởng thành, đến lúc đó cũng không còn là vấn đề nữa" Tam ca ý cười thần nhiên, thanh tuyến không nhanh không chậm, chính là ý cười nhưng không có truyền tới đáy mắt.

"Cái gì? Tiểu Ngũ chưa qua lễ trưởng thành?" Tiểu vương gia hiếu kỳ nói. Ta có chút đau đầu, có thể hay không phiền toái đem vấn đề này ra thảo luận.

"Nhã Nhã húng là uống rượu có chút nhiều. . . thực đau đầu, Vương gia thứ tội, còn thỉnh đề Nhã Nhã nghỉ ngơi." Ta vẫn như cũ không chế được biểu tình cười thần thiết ngọt ngào.

"Nguyệt Vương gia, đại ca, ta đưa tiểu muội đi xuống lầu nghỉ ngơi một chút. Vương gia xin cứ tự nhiên, thảo dân cả gan cáo lui." Dứt lời Tam ca đỡ bả vai ta ra cửa.

Mới vừa ra cửa, An Dương cũng không quản bọn họ còn có thể hay không thấy, ôm lấy ta nhanh đi xuống sương phòng dưới tầng. Ta đem mặt dán tại cổ của hắn.

"Tam ca... . ." Ta rầu rĩ kêu hắn, trong lòng phiền muộn muốn chết. Hắn cúi đầu hôn hai má ta, ta lại tìm môi hắn dán đi lên, vội vàng hút bỏ môi của hắn.

Làm cái gì a, Bạch Nhã Nhã ta liền cứ thế phải lập gia đình sao? Trong nhà phụ thân tam thúc không có việc gì nhắc nhở thì thôi, Mộng Chi, Tam ca vô giúp vui còn chưa tính, như thế nào mới đến kinh thành, đại ca còn muốn chọn phu quân cho ta, tốt lắm! Vương gia thì như thế nào?

Thực hiếm lạ sao? Tại sao không có người muốn hỏi ý của ta một chút? Hỏi nữa nhìn bọn hắn, muội muội bọn hắn rốt cuộc thích ai nha, rốt cuộc muốn gả cho ai?

Tam ca đẩy cửa ra, thân hình dúi vào, gót chân đẩy ra đóng cửa lại, bên trong một mảnh hôn ám. . . .

Hắn ôm ta đi vào giường, đem ta phóng ở trên giường rồi cũng đi lên, thẳng đến lúc này hắn đều không có rời khỏi môi ta. Trọng lực hắn đè xuống, hôn càng sâu, phương thức hôn môi không phải lấy nóng cũng là ôn nhu đến thật cẩn thận, chính là ta lại cảm thấy không đủ, giờ này khắc này nhu cầu không được thỏa mãn, lồng ngực bức mình.

Ta ưm một tiếng, vặn vẹo thân mình tỏ vẻ kháng nghị, hắn đã khiến ta không muốn rời khỏi, ta nâng cánh tay lên, tay áo rộng thùng thình liền trượt xuống, cánh tay trắng mịn ôm lấy cổ của hắn, hô hấp hắn nhanh hơn, đầu lưỡi thăm dò theo nhau mà đến. Ta hạ xuống phối hợp với hắn, môn môi nút lưỡi ra vào càng sâu, tần suất kia cực kỳ giống khi hoan ái. . . .

"Bảo bối, không cần chơi hòa."

thanh âm An Dương khàn khàn, khí tức ấm áp phun tại trên mặt ta, trong bóng đêm mắt sáng híp lại, sương mù mênh mông. Ta kéo đầu của hắn xuống, hắn kêu lên một tiếng đau đớn dùng sức bắt lấy môi anh đào, cắn thật mạnh, , tuy rằng đau đớn, nhưng giờ phút này ta như thế nào để ý?

Ta dùng sức đẩy ngã hắn thuận thế lăn một vòng cười lên bụng hắn, thô lỗ đáp lễ hắn, miệng hắn đau kêu rên đi ra, hắn nâng mặt ta lên, sợi tóc sớm đã tán loạn lướt qua mặt của hắn tới gần cổ, dưới thân là dục vọng Tam ca đã sớm trưởng lớn thô cứng, nhảy dựng, cách quần áo để tại hoa huyết ta.

Giờ phút này ta thấy không rõ gương mặt hắn cực xinh đẹp cùng

biểu tình thâm thúy, lại có thể rõ ràng cảm nhận được tình ý cùng dục vọng của hắn.

"Tam ca."

”Bảo bối. . .”

”Tam ca, Nhã Nhã thật sự phải lập gia đình sao? Có phải hay không thêm một khắc đều không thể?” Ta hỏi nghiêm túc.

”Bảo bối. . . Tam ca hy vọng người vĩnh viễn không phải lập gia đình.” Hãn cũng nghiêm túc đáp .

”Xuy, người người này thực ích kỷ , vì tư dục bản thân ,gây trở ngại chung thân đại sự của muội muội .”

Ta cơ hồ bị đùa cười. Cố ý trước sau hoạt động một chút kiểu đồn cợt xát hấn dâng trào. Trong lỗ mũi hãn hừ ra một tiếng, giống như khoái hoạt lại giống như thống khổ.

”Tiểu yêu nữ, người cho là người khổ sở ,Tam ca sẽ cảm thấy tốt sao? Cái gì chung thân đại sự, người khoái hoạt mới là đại sự.”

Hai tay của hãn nắm chặt eo nhỏ nhắn, khí tức hỗn loạn, nhin không được bắt đầu cảm lấy tay ta qua lại mạnh mẽ, ấn hướng tới khát vọng chính mình kia cợt xát một chút .

”A? Kia tiểu muội hiện tại một chút đều không khó chịu sao, không biết Tam ca khó chịu hay không khó chịu đâu?”

Dứt lời cách quần áo tìm được vị trí nổi lên trước ngực hãn , dùng đầu ngón tay vòng vòng họa viên. Khó hạ hãn kiên quyết đã sớm trưởng đến lớn không thể lớn hơn, đột nhiên dùng sức đâm vào hoa huyết ta đã chảy ra mật dịch ,ta “Àn... . . .” Một tiếng rên rỉ đi ra, . . . Bị hãn lộng như vậy ta còn nào có tâm tư nào nghĩ việc khác sao?

”Tam ca rất khó chịu, tiểu muội có biện pháp nào có thể cho Tam ca chẳng phải khó chịu sao?”

Hãn kéo thân thể của ta xuống ,phục tùng dưới người hãn,nói “Còn có bảo bối không phải kêu như vậy, bảo bối kêu đến như vậy thật mị người, Tam ca chỉ biết càng khó chịu. . . .” Ta bị hãn làm cho cả người như nhũn ra, nửa người đều đã tê rần.

”Tam ca a. . . Không cần. . .” Thiên. . . . cái lỗ tai bị ngâm ,nửa người cũng không nghe sai khiến .

”Kia cầu xin tha thứ ,cấp Tam ca nghe.” Hãn lại nói như thế,khí tức ấm áp phun lọt vào tai , ta quả thực muốn điên mất.

”Tam ca a. . . Van cầu người...” Ta quả thực không tin mình có thể phát ra nhuần nị thanh âm như vậy , hai má một hồng, lời ra khỏi miệng mới phát hiện sáng khoái. . . Van cầu hãn cái gì a! Hình như là cầu hoan a. . . .

”A, bảo bối. . . Người cũng thật muốn chết...”Hãn đột nhiên ôm ta xoay người một cái , đem ta đặt ở dưới thân, bởi vì như thế, hoa huyết gắng gượng lại hung hăng đỉnh lộng một chút, cả người ta tê dại run lên. . .

Hai người đều kêu rên ra tiếng, thì ra dục vọng là mỹ vị. Cầm hãn đặt tại phía dưới bộ ngực ta hơi hơi cợt xát nói “Tiểu muội, Tam ca cũng không thể không chế được nơi này?”

Tuy rằng cách quần áo, nhưng là ta cảm thấy hữu nhũ bị khí tức trong miệng hãn phun run lên. Ta nhanh chóng lắc lắc đầu, hãn lại nói

”Tam ca sẽ không cởi quần áo.”

Ta thoáng chần chờ , không có lên tiếng.

”Tiểu muội là ngầm đồng ý sao? Vẫn là đang phân vân sao?” Hãn nhân cơ hội ,răng nanh cách quần áo cắn nướm, lại dùng môi kẹp chặt khi dễ.

”Àn. . . .” Ta cắn môi, ngăn cản muốn thét chói tai tràn ra khỏi miệng, chính là thân mình cũng đã thành thực . Dòng điện khoái cảm nhanh chóng truyền khắp toàn thân, ta nhẹ nhàng run rẩy, nhanh chóng bắt lấy đệm dưới, vội vàng thở dốc.

”Bảo bối nha, Tam ca có phải hay không có thể cởi nơi này?” Hãn cư nhiên còn hỏi, hãnhãn.... hãn cũng đã làm. . . . Còn hỏi ta làm cái gì? Thấy ta còn không lên tiếng, hãn lại hỏi “Cũng không thể được” vật cứng phía dưới cợt lên một chút khẽ đâm bên ngoài, ta cơ hồ bị lộng điên, rốt cục nhin không được mà rên rỉ tinh tế

”Àn. . . Ừ. . Nhưng, có thể a. . .” Ta xấu hổ nhắm mắt lại không chịu nhìn hãn, người ta không muốn nói ra lời xấu hổ này a.

”Tiểu muội thực thật thà. . . . Ngờ” mồm to ngâm lấy, xúc cảm! Quá mạnh mẽ. . . . Ta cơ hồ có thể cảm nhận đầu lưỡi hãn trong khoang miệng ta đang miêu tả hình dạng, mở mắt vừa thấy, nguyên lai, không biết từ khi nào hãn đã cởi bỏ ngoại bào cùng áo lót của ta , cách nội y mỏng manh, mồm to ngâm hơn phân nửa chỉ miên nhũ hút . . . nước bọt trong miệng hãn đã đem nội y ta tẩm ướt. . .

”Àn a... Tam ca. . . . Không cần”

bị khoái cảm mạnh mẽ hút cơ hồ ta hồng mắt. . buông lỏng, đại cổ yêu dịch phảng phất... . Ta nhin không được run rẩy , ngẩng đầu lên , đem vú càng hướng đưa sát miệng hãn. . .

”Nhã Nhã, bảo bối. . .” Hãn cũng nằm ở ngực ta thở hỗn hển. . . Cầm lấy eo lửa nóng, đại chương run rẩy .

Trong khoang thuyền lúc này một trận tiếng bước chân dồn dập hỗn loạn, mơ hồ có thể nghe

”Ngũ tiểu thư, tam thiếu”

lời nói linh tinh , ta biết có thể là Nuru nguyệt đi rồi, đại ca phái người tìm chúng ta a. Ta nâng cánh tay mềm mềm lên đẩy đẩy mặt Tam ca , ý bảo hắn đứng lên mau chút, bị phát hiện bộ dạng hai ta hiện tại này là không được.

”Tiểu muội sợ sao?”

Tam ca tà mị cười rộ lên,

”Sợ bị đại ca bắt gian tại trận sao?” tên hỗn đản này.

”Uy... . Biệt. . Ngồ” hắn lại hôn ta, ngậm đầu lưỡi ta hút .

”Hừ. . . Không muốn bị phát hiện thì để ca ca hôn lại ,mang người đi ra ngoài.” một bàn tay hắn nâng gáy ta , một bàn tay vuốt ve kiều nữ vừa mới bị hắn khi dễ , lòng bàn tay hắn như lửa nóng .

Hắn đem ta ôm lấy, mặt chính mình hướng ra ngoài ,ngồi ở bên giường, để ta đối diện hắn ,khóa ngồi ở trên lưng, mới vừa ngồi xuống trong nháy mắt đó hoa tâm đối diện hắn đứng thẳng dâng trào, ta “Àn . . .” Một tiếng chống đối nhuyển đến tại đầu vai hắn, a, muốn chết. . . . Ta cơ hồ bị hắn biến thành mặt hôn mất vía! Hắn đem tiếng rên rỉ đều nuốt vào miệng, nếu không phải có quần áo cách xa nhau, cái góc độ kia vừa rồi , hắn nhất định có thể cắm thật sâu vào hoa huyết, ngậm lại khiến cho người chịu không nổi.

Hiện tại ta cơ hồ là bị hắn đỉnh tại khó gian, hoa huyết thấm ướt ,có thể đem quần hắn ướt nhẹp. . . . Nếu là quần áo đủ mỏng, ta nghĩ hắn thậm chí có thể cảm thấy hoa huyết ta co rút lại. . . .

Tiếng người phía xa càng tới gần, cơ hồ cũng sắp tới nơi. . . . Trong lòng ta quỳnh lên, lại không dám lên tiếng . Ta cắn xuống đầu lưỡi hắn còn đang triển miên trong miệng ta. Ai ngờ hắn vén váy dài,ngón tay trơn trượt tiến vào trong khó của ta . . .

Ta sợ tới mức hoa huyết co rút lại, không cần a... . tiếng vang ồn ào càng gần, thanh âm cơ hồ rõ ràng bên tai, ngón tay tà ác đã tìm được huyết khẩu...Hắn nói bên tai

”Bảo bối khát muốn chết, Tam ca có thể đi vào sao?”

Ngón tay tại đóa hoa liên tục di chuyển , móc ra dâm thủy róc rách, cao trào khó nhịn, ta dùng sức lắc đầu, bởi vì bên ngoài, nhóm tỷ nữ đã chờ sẵn cách vách. . . .”Bảo bối? Thật sự không cần? Chúng ta không có thời gian” A. . . . ngón cái ác ý vẫn về mạnh tiểu trần châu... Ta toàn thân run run Hung hăng cản bờ vai của hắn hết sức lắc đầu. . . .

Khoái ý co rút lại, hạ thân lại trào ra một cổ mật nước “Thật sự không thể sao? Tiểu muội. . . Bọn họ tựa hồ lập tức sẽ vào được. . . .” tiếng nói bên ngoài quả thực sát ngoài cửa! ! Hắn lại một bộ dạng không vội không chậm không đáp ứng liền không buông tha ta .

”Tam ca có thể sao?”

cả người đều là hắn ý cùng ấn nhẫn lợi hại. . . . Ngón trở cuộn tròn ,các đốt ngón tay thô ráp kiên nhẫn một chút, đỉnh lộng tại mật khẩu hoa huyết. . . .”Bảo bối. . . Cũng không thể được?”

Ta thờ dốc lợi hại, néo vạt áo của hắn, ánh mắt mê ly mờ lớn nhìn về phía hắn, gât đầu! dâm thủy tràn ra đến không thể tràn ra hơn, ngón tay hắn sáp nhập một chút , lập tức bị huyết thịt gât gao bao bọc trụ, Tam ca thống khổ thở dài “A. . Ngươi thật nhỏ”...

Mà ta bị khoái cảm tràn ngập trong nháy mắt ,biến thành cả người căng thẳng, ánh mắt mờ lớn. . . Mới chịu rên rỉ hô lên, bị hắn toàn bộ nuốt hết, áp lực ấn nhẫn ,khoái cảm cùng yêu đương vụng trộm kích thích , hạ thân cảm thấy một trận khoái ý co rút lại, lao nhanh mãnh liệt ,yêu dịch phun tại bàn tay hắn ướt đầm. . . .

Ta thẹn thùng, bởi vì ánh sáng mãnh liệt cao trào đến. . . . Hắn nhột nhạt cười nói “Thật muốn bị người lộng điên. . . .” Ta bị Tam ca sáp nhập một ngón tay. . . Thậm chí ngay cả trừu đưa đều không có, liền đẩy tới cao trào, ngoài cửa lúc này truyền đến tiếng đập cửa... .

Muốn chết làm người ta hít thở không thông, khoái hoạt tiến đến. . . . Cùng tâm lý cực độ khản trương, ta ngắt đi.

Hạo Lỗi nhìn thấy cái áo choàng tiểu muội bị An Dương ôm từ dưới lầu đi tới. Tiểu muội đang ngủ say , mặt của nàng đỏ ửng, quả nhiên là uống rượu , mặt đỏ như vậy.

”An Dương, hôm nay đại ca có phải hay không quá mau , làm sợ tiểu muội ?” Bạch Hạo Lỗi nhìn An Dương giờ phút này phá lệ yêu dị ,màu sắc có chút kì quái

”Như thế nào mau? Còn muốn đa tạ người... .” khoe mắt An Dương cười, ôm giai nhân đi.

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Vạch Trần

Trở lại Bạch phủ, An Dương đem Nhã Nhã giao cho Mị chiêu cố, hẳn bị Hạo Lỗi gọi đến thư phòng. Bạch Hạo Lỗi chậm rãi thưởng trà, chỉ nhìn hần mà không nói lời nào, An Dương mỉm cười nhợt nhạt, một lúc lâu đành đánh vỡ trầm mặc, nói

“Đại ca cho gọi ta mà không định nói ra suy nghĩ của mình sao? Nếu không có chuyện gì, Tam đệ đành cáo lui”

Bạch Hạo Lỗi làm ra vẻ có chuyện cần bàn, An Dương tiếp tục nói

“Hoàng thân quốc thích ư? Tất nhiên là tốt, có quyền lại có tiền, đối với Bạch gia chúng ta thì càng có lợi. Chính là gần đây vì hôn sự của tiểu muội, phụ thân cùng tam thúc đã sớm có định đoạt, thứ hai vị vương gia kia chúng ta gặp qua mỗi mấy lần, e rằng còn chưa hiểu rõ, sợ là tương lai tiểu muội sẽ phải chịu khổ. Nếu là Vương gia, trong phủ sớm cũng sẽ có mấy sủng thiếp, nếu không có ai thì hoàng đế cũng không để như vậy? Để tiểu muội đi theo mấy nữ tử khác tranh giành tình nhân? Lấy tính cách của nàng tất nhiên không chịu. Lại nói nhà của chúng ta mặc dù là có chút giàu có, nhưng dù thế nào cũng chỉ là thương nhân, không có quyền không có thế, hoàng tộc bọn họ quyền thần, trong mắt coi chúng ta là cái gì? Như vậy không có chỗ nương tựa, tiểu muội sẽ trôi qua trong cuộc sống không dễ chịu.”

lời nói An Dương nhu hòa, ánh mắt vô thông gọn sóng, giờ phút này lại hơi có vẻ ngưng trọng.

“Vậy theo ý ngươi, ai mới là người thích hợp?” Đại ca khẽ lắc ly trà, hỏi lười biếng.

“Tất nhiên là Mộng Chi.”

“A?” Đại ca nâng mi mắt lên liếc mắt nhìn hần cười nói “Không có tư tâm sao?”

Bạch An Dương ha ha cười rộ lên, lưu quang tràn đầy trong con ngươi cũng mang theo ý cười “Tư tâm, kia tự nhiên là có. Đại ca cũng tò mò sao?”

“Tò mò? Thật đúng là có chút, nhưng chuyện này cũng vì tiểu muội” lời nói trầm ngâm vừa chuyển, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm một hướng nói “Lúc này nên nói đi, vừa rồi trong khoang thuyền ngươi làm cái gì?”

“A? Đại ca hỏi lời này thực kỳ quái, cô nam quả nữ cùng một chỗ trong phòng nhỏ, lại vừa vặn có cái giường. . . Ngươi nói còn có thể làm những thứ gì. . . ?” về mặt An Dương đứng đắn, nếu bên trong còn có người thứ ba, tất cả mọi người tuyệt đối đoán không được ám chỉ này, lời nói ái muội ngả ngón có thể cư nhiên từ miệng hần nói ra.

“Ngươi tưởng ta ngờ gần tới mức dễ lừa đảo sao, lẽ trưởng thành của tiểu muội chưa cử hành, ta không tin ngươi có thể không biết điều đến phá thân nàng thành loại tình trạng này?”

“Ai... Đại ca a, lại nói cái này, có khi ta thậm chí hoài nghi phụ thân đại nhân chúng ta chậm chạp không vì tiểu muội cử hành lễ trưởng thành là không phải cố ý tra tấn chúng ta sao? Chỉ có thể nhìn mà không thể ăn. . .”

“Chúng ta?” Hạo Lỗi nhướn mày lại nói “Bạch An Dương ngươi chú ý lời nói một chút, ngươi trong mắt người khác là người tiên khí nhả nhận, như thế nào lại xuất ra lời nói như vậy? Thực ngả ngón?”

“Phải rồi, Tam đệ xin thụ giáo.” Bạch An Dương lại thấp thấp cười rộ lên.

“Ngươi nói chúng ta là ý gì?”

“Tất nhiên là trừ ta ở ngoài, bên cạnh tiểu muội mơ màng còn có một nhóm người.”

“Bạch Mộng Chi sao? Còn có ai nữa?” Bạch Hạo Lỗi phi thường bất mãn tên Tam đệ giáo hoạt này.

“Đại ca đoán đúng rồi. Trừ bỏ Mộng Chi còn những người khác, theo ta được biết, lão Tứ cũng thực không an phận.”

“Lão Tứ cùng Ngũ muội cùng trải qua thời thơ ấu, tất nhiên là tình cảm không giống nhau, ngươi có phải hay không hiểu sai ý?” Bạch Hạo Lỗi trầm ngâm nói.

“Chỉ mong là không phải, chỉ sợ lão Tứ sớm đã nhận ra tình cảm của mình, mà tiểu muội lại vui lòng phụng bồi.” An Dương suy nghĩ một chút lại nói “A, còn có ảnh vệ của tiểu muội, nhưng không thành vấn đề.”

“Ảnh? Kia không quan trọng, chỉ cần Ngũ muội nguyện ý, nàng thành thân sau đó cùng hần thân cận. Chỉ là các ngươi chớ quên, Tình Chi mỗi ngày trên núi cũng hưng niệm nhớ nàng”

”Tiểu muội nếu là gả cho ca ca hần, chỉ sợ sẽ tuyệt suy nghĩ của hần niệm “ An Dương có chút không xác định.

“... . . Thật sự là hỗn tạp không rõ. Trong nhà có cái nữ oa, tình cảm cuối cùng lại bị các người chiếm giữ.”

Bạch Hạo Lỗi nhủ mày lo nghĩ, nói “Người có nghĩ tới hay không, Bạch Nhã Nhã là muội muội ruột người, người đối nàng động tâm tư như thế, tương lai trước mặt nàng phải đối mặt như thế nào? Tương lai lại còn cái công đạo gì đối với phụ quân nàng? Người đời sẽ nói nàng ra sao?”

”Không thấy Tam đệ người đang cố gắng sao? Hoàn hảo hôm nay đã xác định nàng không còn bài xích. Nếu muội phụ là Mộng Chi, hần sớm đã chuẩn bị tâm lý, về phần tương lai cưới vợ cũng không sao, tiểu muội nếu có thể tiếp thu chúng ta, cưới vợ cũng là cấp công đạo phụ thân, chính là không cưới cũng không có gì, nam đinh Bạch gia thịnh vượng, có đại ca Nhị ca mở ra chi tán diệp (Tức là sinh con đàn cháu đông cho dòng họ á) còn phải lo sao.” An Dương cười nhạt nói, tựa hồ khát khao có thể đoán được tương lai.

”Người nghĩ cũng thật xa Người cùng Mộng Chi sớm có mặt nghĩ?”

Bạch Hạo Lỗi thân nhiên sinh ra một loại cảm giác vô lực, vài em trai tâm tư khó lường, bọn họ nếu đã có sở hiệp nghị, nghĩ đến sau này tiểu muội phải đón nhận ra sao, lại là tuổi trẻ rực rỡ, vài yêu nghiệt này mỗi người xinh đẹp vô song, sớm hay muộn cũng bị bọn họ biến thành vật trong bàn tay, quyền rũ.

”Mặt nghị ngược lại còn chưa nói tới, chính là Mộng Chi nếu muốn ôm mỹ nhân về, có chúng ta trợ lực sẽ càng bền chắc chút, mọi người trong lòng đều biết rõ ràng.”

”Các người có hay không hỏi qua ý Ngũ muội? Nàng. . . Có hay không yêu thích Mộng Chi? Nếu người nàng thích là người khác thì làm thế nào?”

”Đại ca không cần lo ngại nhiều, tiểu muội nàng từ nhỏ dưỡng tại khuê phòng, tiếp xúc ít với nam nhân, không ngoài hồ trong nhà chỉ có mấy người chúng ta. Huống chi nàng đối với Mộng Chi, Tinh Chi cũng không cái gì bất đồng, nếu là còn là Tinh Chi thanh mai trúc mã, chưa gặp nhau mấy năm nay, hơn nữa sợ là đội hôn phối cho tiểu muội xong xuôi, hần còn luyện tập không thể xuống núi, thực đáng thương.

Lại nói bằng thủ đoạn của Mộng Chi, chỉ cần người tiểu muội nhớ thương không phải là Tinh Chi, cũng không có gì trở ngại.” thần sắc An Dương nhaoáng lên một cái, hơi có chút tự tại, nói “Sợ là người khiến tiểu muội chúng ta nhớ thương lại chính là người bên ngoài. . . .”

”A?”

”A. . .” An Dương cười khổ nói “Sợ là trong lòng tiểu muội là Lão Tứ.”

“... . . .” Bạch Hạo Lỗi đột nhiên không biết nói gì cho tốt. Vài năm này tại kinh đô, không ít lần nghe mọi người gièm pha về loạn luân, sự tình từ trong miệng đám họ hàng thốt ra, cũng không tính là đặc biệt, càng hiển hách người ta càng muốn vui đập, đây là còn chưa nói tới hoàng thất thối nát.

Chính là loại sự tình này lần đầu gặp tại trong nhà. Trầm ngâm một lúc lâu nói “Tư tư này của các người chó đẻ phụ thân biết được. . . .” Nếu không sợ là để lại hậu họa vô cùng.

”Tam đệ xin nghe” An Dương nhướng mày, sợ là Nhị thúc đã nhìn ra một chút. . . .” Tam ca có một chuyện thỉnh cầu đại ca hỗ trợ.”

”Nói nghe một chút.”

”Đại ca có thể nói rõ với phụ thân không, chuyện sau khi người lập gia đình, liền vì tiểu muội cử hành lễ trưởng thành, tiểu muội tuổi đã đến, thậm chí hiện tại làm lễ có vẻ hơi muộn.” Một tia oán ý lướt qua An Dương, hai gò má trắng nõn.

”Xuy “ Hạo Lỗi buồn cười nhìn hần, cậu em trai này lúc nào thần sắc cũng thực bình tĩnh, giờ này khắc này tự nhiên lại thẹn thùng “Như thế nào? Không nhận được nữa?”

”Đại ca không cần chê cười ta, là tiểu muội thật đẹp, nhận không được đâu chỉ có mình ta?”

”Bạch An Dương anh tuần tiêu sái của chúng ta muốn loại nữa từ nào mà không có, vô số người còn tự động dâng tới miệng. Ai ngờ tài nam lại đến tay muội từ nhà mình. . . .” Hạo Lỗi một chút cũng không nể tình lớn tiếng bật cười.” Hạo, việc này quan hệ đến hạnh phúc đệ đệ ta, không giúp không được rồi.”

”Vậy liền đa tạ đại ca.” Hạo Lỗi vung tay lên, tỏ vẻ không cần nhiều lời.” Mặt khác kia nguyệt Vương gia nếu còn tâm tư gì nữa, còn muốn thỉnh cầu đại ca hỗ trợ chăng hần.”

”Vừa biết tâm tư các người, tiểu muội lại vô tình với hần, lẽ ra nên như vậy.”

Đột nhiên ngoài cửa động tĩnh có truyền đến, tưởng là Tam ca đã trở lại. Kỳ thật ta đã sớm tỉnh, vẫn luôn không có lên tiếng. Ta cùng hần. . . . Không chỉ có hai má khô nóng, ừm một tiếng giấu chui vào chăn, ta cùng hần làm ra sự tình như vậy a.

Đột nhiên tiếng bước chân tới gần, cửa phòng bị đẩy ra, ta nhanh chóng nằm xuống, nhắm mắt lại. Tiếng bước chân ngừng tại trước cửa, chỉ nghe Tam ca nhẹ giọng nói

”Nâng tiến vào là tốt rồi, nhẹ một ít.”

”Dạ.” Vài cái thanh âm không thanh thúy lắm lớn, vú già lớn tuổi đáp ứng.

”Được rồi, đi ra ngoài đi.” Tam ca lại nói. Chỉ chốc lát cửa phòng lại đóng vào. Ta mặc dù nhắm mắt lại, trên mặt khô nóng lại không lừa được người, hai tay từng nắm chặt, giờ này khắc này, đối mặt với nam nhân vật chính yêu đương vụng trộm ta thật không biết đối mặt như thế nào, xấu hổ a. . .

Tam ca đi vào trước giường, cúi người, khí tức gần sát, môi mềm mại gặp phải ta, trần trụi khê hôn trong chốc lát, tiếng cười mềm nhẹ truyền đến “Lông mi run rẩy như vậy, tiểu muội còn giả bộ sao?” Thấy hấn vạch trần, ta mở mắt, giận hấn liếc mắt một cái, đem đầu lui vào trong chăn.

”Mau ra đây, nước tắm đã chuẩn bị tốt, vừa rồi trên thuyền ra một thân mồ hôi nóng, còn không gột rửa? Chờ nước lạnh sao?”

Hấn thấy ta như vậy, cười lời kéo chăn.

”Tự ta tắm được, người đi ra ngoài trước.” Oa tại mặt trong râu rĩ nói.

”Hảo, Tam ca đi ra ngoài trước, đồ dùng quần áo đều đặt trên bình phong.”

Một lúc lâu không có tiếng vang, ta nhô đầu ra vừa thấy, quả nhiên người đã đi mất. Bình phong phía sau lộ ra một góc đục đẽo, khí ẩm áp toả ra, ta đem câu trâm trên đầu rút ra, lại cởi quần áo, khỏa đi vào.

Thở ra một hơi, thật sự là thoải mái. Đặt mình trong thùng gỗ quả thật ấm áp vô cùng, nhớ tới lúc ngón tay hấn đi vào là điên cuồng khoái cảm, hoa huyết như trước vô cùng mãnh cảm lại chảy ra một chút mật dịch. Hai tay ta nắm chặt, hai gò má nóng lên, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

”Tiểu muội đang suy nghĩ gì? Mặt hồng như vậy? Chớ không phải là nghĩ đến vừa mới cùng Tam ca ở trên thuyền...” Đột nhiên ở sau lưng có thanh âm truyền đến, ta cả kinh quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy An Dương chỉ áo lót, tựa vào bình phong nhìn xuống ta.

”Người. . . Người người như thế nào vào được?” Ta nhanh chóng cúi đầu nhìn thoáng qua chính mình, hô, hoàn hảo mặt bằng đủ cao, miễn cưỡng che trụ bộ ngực, chỉ lộ ra bả vai, đóa hoa trong nước thật nhiều, cũng thấy không rõ thân hình trong nước.

”Tiểu muội vừa mới là để Tam ca 'Đi ra ngoài trước', Tam ca đã muốn đi ra ngoài trước, tiểu muội cũng chưa nói không được trở về.” Hấn theo ta chơi chữ! Ta tròn mắt há hốc mồm nhìn hấn, chưa từng có gặp qua người không nói lý như vậy.

”Ta đây hiện tại nói cũng không thể được?” Ta vô lực nói.

”Không thể.” Hấn mỉm cười hai đặt trên thùng gỗ, từ phía sau lưng trên cao nhìn xuống nhìn ta, “Hiện tại cho dù là thần tiên thấy bộ ngực sữa của tiểu muội này bán lộ diện, hàm xuân mê người bộ dáng này cũng sẽ không đi ra ngoài, huống chi là muốn người nghĩ đến thân thể phát đau Tam ca ta đâu?”

Nghe thấy hấn nói thân thể phát đau, hai má ta lại ửng lên. Hấn chậm rãi cúi người xuống dưới bắt mỗi cánh hoa ta, không biết nguyên nhân gì ta không có né tránh, đó là loại chờ mong lại sợ bị thương tổn tâm tình. Hấn ngậm môi ta trần trụi hút một hơi, lại chậm rãi trượt xuống bên tai, hương cảnh thẳng đến xương quai xanh, ta bị hấn thân mật như vậy, thân thể như nhũn ra, không thể không giơ cánh tay lên cầm lấy dừng duyên phòng ngừa thân thể bị trượt, hấn ngọt ngào hôn lại dừng ở trên cánh tay. . . .

thân mình ta còn mẫn cảm lợi hại, không khỏi nhẹ nhàng run rẩy. Một đại chương tà ác trượt lướt qua ta bả vai duỗi vào nước trung bắt lấy một bên miên nhũ. . . Ta đảo trư một hơi nhẹ nhàng kêu lên

”Không cần a. . . . Tam ca “

” thanh âm tiểu muội thực dễ nghe, nói thêm một chút nữa.” Hấn trắc hôn hai má ta, thờ dài.

“... ” Ta nhắm mắt lại cắn chặt môi không chịu phát ra một tiếng. Hấn dùng lực nhất niết niết bộ ngực tới ửng hồng, ta “A... ”

Một tiếng kêu đau, hấn thấp thấp cười rộ lên, ngón tay lại câu chọn nụ hoa vòng vòng qua lại, nguyên lai mồm vú ta là điểm mẫn cảm a, ta ngẩng đầu lên về phía sau, đầu đặt tại bờ vai hấn, tại cần cổ hấn hơi hơi thờ hôn hển, hấn nghiêng đầu, lửa nóng hôn môi ta, một tay khác luồn vào trong nước mân mê miên nhũ còn lại, hai bên đồng thời vuốt ve dựng đứng lên.”Ngô... ”

Ta rên rĩ bị hấn ngăn ở trong miệng, ưỡn ngực càng hướng trong tay hấn đưa tới. Nhớ tới phía sau bị ca ca ruột mình đùa bỡn, không khỏi vừa thẹn lại hưng phấn, không biết nếu là tiểu tử đối với ta như vậy thì sẽ như thế nào?

”Bảo bối không chuyên tâm, Tam ca khiến bảo bối không thoải mái sao?” Hấn hơi hơi rút lui khỏi môi anh đào sưng đỏ, kéo ra một chỉ bạc ám muội, hấn dùng đầu lưỡi câu chọn đi qua, ánh mắt híp lại, đục triều mãnh liệt, liếm liếm trên cảm ta, lưu lại thanh âm hấp dẫn “Kia bảo bối muốn hay không cùng ca ca chơi chút trò kích thích?”

”Không. . .” Không đợi ta nói hết, một tay hấn nắm chặt vú ta, một tay ôm lấy eo nhỏ nhấn đem ta nhấc tới, ta kinh hô ra tiếng, mông cùng cánh hoa ngồi ở mép thùng, hai chân còn ở trong nước, lưng bị hấn ôm thật chặt vào lửa nóng trước ngực, bọt nước trên người dĩ nhiên đem áo trong của hấn ướt đầm, nam căn cực nóng để sát lưng ta.

”thân thể tiểu muội thật sự là xinh đẹp mê người, vẫn là lần đầu tiên nhìn đến, để ca ca yêu thích không buông tay.”

thân mình ta bại lộ ,hoi lạnh trong không khí, chính là bị dục vọng mãnh liệt dán sát thật nóng. Ta cúi đầu hướng chính mình nhìn lại, trên người thủy quang liễm liễm, còn thiếp phục mấy cánh hoa nguyên bản trong nước hoa hồng, phía dưới lông còn chưa mọc hết vô tội bại lộ trong không khí , eo nhỏ nhắn bị cánh tay nam nhân chặt chẽ nắm vào trong ngực, một bên vú đã bị hấn vuốt ve trong tay đến phiếm hồng.

”Ồ ô ô... . Tam ca, không cần a... .” Ta kêu lên, này. . . Này này rất cũng dâm loạn. . . . Bắt an vận vẹo thân mình, hy vọng hấn có thể buông ta xuống.

”Bảo bối. . Ngoan một chút, đừng nhúc nhích” khí tức tam ca không xong, vốn là cầm lấy bộ ngực ta xoa nắn. Tứ chi chen vào giữa hai chân ta, ngón cái tại tiểu trâm châu mạnh tay day day

”A... À không... .” Ta kêu lên, biên độ quá lớn thế cho nên trâm gài tóc đều vứt rơi trên mặt đất, tóc đen như thác nước đổ xuống, dừng ở vai hấn .

”Bảo bối. . . Ngươi thật đẹp . Bảo ta như thế nào chịu được!” Hấn không ngừng hôn môi ta , giữa hai chân ngón tay đẩy ra cánh hoa, cư nhiên không tổn sức chút nào thâm tiến vào một ngón. Ta mạnh mẽ thở hổn hển, hấn cũng kêu rên ra tiếng, vật cứng sau lưng càng tăng thêm vài phần, hấn điều chỉnh khí tức một chút , bắt đầu nhọt nhọt trừu đưa ngón tay, cánh tay trên lưng đã hoành hành nắn bóp tô nhu. . . .

”Tam ca a. . . . dừng a, dừng lại... Ân... .” Ta thở gấp , không nói thành câu, dục vọng mệnh mông đều bị khơi mào, không chỉ có thoáng tách ra hai chân thon dài càng thêm dễ dàng cho hấn trừu đưa.

”thân thể tiểu muội cùng cái miệng nhỏ nhắn phía dưới xem ra rất thành thực. . . .” Tam ca giờ này khắc này cư nhiên còn có tâm tình trêu chọc ta.”Bảo bối như thế nào còn chặt như vậy? Là rất hưng phấn sao?” Hấn khó khăn một chút hạ thâm nhập cơ thể của ta, ta ngượng ngùng quay đầu đi, nhìn hình ảnh chính mình trong gương . . Ngắn ngủi

Thiếu niên anh tuấn ôm trọn vẹn thân thể nữ hài, cúi đầu gặm hương càn cỏ ngọt ngào, tay phải đương hưng vây quanh nộn nhũ nữ hài mạnh mẽ nhu làm cho biến hình, tay trái tình dục duỗi nhập giữa hai chân nữ hài , chính một chút hạ trừu cắm, nữ hài nghiêng đầu mị nhãn như tơ nhẹ nhàng thờ dốc rên ri... . . .

Không, hình ảnh dâm mỹ ,nam nhân đùa giỡn nữ hài trong gương, kia chính là mình sao?

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Thở Dài

Tam ca. . . Buông!”

Ta đè nén dục vọng khó chịu xuống hô to ra tiếng, ta không cần a! Sự tình như thế nào lại biến thành bộ dạng này ? Ta dùng sức toàn thân, giãy dụa , lại khiến cho mật huyết hút lấy ngón tay khiến mật dịch tràn ra, ma sát lợi hại!

”A... Buông ra a. . . . A a”

thân thể vui thích cùng nội tâm xấu hổ trái ngược , hoa huyết không khỏi co rút lại thật chặt, muốn đem ngón tay tà ác này đẩy ra khỏi cơ thể, Tam ca còn muốn tiếp tục, lại bị hoa huyết hút lấy không thể động đậy. Hấn thống khổ rên rỉ một tiếng, không khỏi mãnh liệt xiết chặt nắm vú ta, ngón tay dùng sức ấn vào, cơ hồ đụng tới tầng mỏng manh kia,

”A... À không...”

Nụ hoa đau đớn cùng kích thích khiến thất lưng ta cựa hùa theo, đóa hoa vô tội căn bản không ngăn cản được tiến công mãnh liệt như vậy , nước chảy róc rách từ hoa huyết non hồng, theo động tác của hấn mỗi một lần đẩy vào đều chảy ra mật dịch . . hai chân ta không trụ được mà run run , hoái hoạt như vậy cơ hồ khiến ta mê man, thấy hấn cường thế lại ôn nhu.Ta cắn chặt môi cánh hoa, cường bách chính mình tìm trở về những tia lý trí còn sót lại

”Tam ca. . .”

Ta thở hổn hển lợi hại,

”Thình người buông. . .”

Hấn giống như đã nghe thấy mà không để ý, càng dùng ngón cái đè nặng tiểu trâm châu ,dùng sức xoa nắn

”A. . . . A a... .”

khoái cảm mãnh liệt đánh úp lại,ta cũng không thể chịu đựng được kích thích như vậy ,lớn tiếng rên rỉ , ta mang theo hận ý quay đầu đi, hung hăng cắc cắc tay hấn đang chu du trên ngực ta. . . .

”Àn . . .”

Hắn kêu rên ra tiếng, càng nắm chặt vú ta , thừa dịp ngón tay hắn trong cơ thể ta buông lỏng, ta dùng sức đẩy ra , hướng tới phòng tắm đi tới. . . .

Phía sau hắn còn kịch liệt thờ dốc, ta ghé vào bồn tắm khóc không ra nước mắt. Sự tình vì cái gì lại biến thành như vậy a? thân thể mới 14 tuổi này vì cái gì mỗi lần đều bị thiếu niên như ngọc này quyến rũ đẩy lên dục vọng? Là ta trời sinh liền dâm đãng như thế sao?

”Bảo bối. . . . Thực xin lỗi.” Hắn rên rỉ khàn khàn, tựa hồ có chút phục hồi lại tinh thần, bàn tay ấm áp truyền đến.

Ta trắc trắc bả vai né tránh, rầu rĩ nói “Tam ca ngươi muốn mạng của ta sao?” Nói ra miệng, nước mắt ta cơ hồ tại 2 hốc mắt đảo quanh.

”Bảo bối, là ngươi muốn mạng của ta.”

Hắn hít một hơi, chuyển tới trước mặt ta , cách thùng tắm ngồi xổm ở trước mặt ta, muốn sờ sờ mặt của ta, ai ngờ ta nghiêng đầu né tránh, hắn đành phải sửa đầu tóc hỗn độn của ta. Thấy mặt ta đỏ đỏ ngầu, ánh mắt hắn ánh nên tia nhìn say mê, lại thờ dài thốt ra. . .

”Có phải hay không bởi vì ta là Tam ca?”

Hắn hỏi không đầu không đuôi, kỳ quái chính là ta cư nhiên lại hiểu được, ta yên lặng lắc đầu. .

”Vậy thì vì sao?”

Hai tay của hắn vuốt mặt ta. . . ánh mắt trong trẻo nhìn thẳng ta, thấy con ngươi trong hắn vẫn có tia tình dục chưa lui, không khỏi lúng túng, thấy trốn tránh không được không chế của hắn, đành i rù mi mắt xuống

”Như vậy rất cũng. . . Rất cũng dâm loạn. . .”

Nói ra câu này khuôn mặt ta từng tầng đỏ ửng,

”Này hình như là Tam ca giống như. . Đang đùa bỡn ta, Nhã Nhã không thích! . . .”

nói ra như vậy , đột nhiên thấy thực ủy khuất, nước mắt trên châu tí tách rơi xuống . Tam ca thấy ta khóc,tay chân lập tức luống cuống , nâng ống tay áo lên định giúp ta chà lau, lại phát hiện tay áo bị dính dâm dịch. Đành phải đang cầm hai má ta nhẹ nhàng hôn lên một giọt nước mắt trong suốt .

”Bảo bối, đừng khóc , ngươi khóc trong lòng ca ca cũng chẳng vui vẻ được “

có người an ủi ta càng khóc càng hăng , nức nở ra tiếng. Đêm tổng kết bao nhiêu ủy khuất mấy ngày nay , phụ thân mỗi ngày đều vội vàng căn bản không có để ý phản ứng của ta, đại ca cư nhiên tìm cả tướng công cho ta, còn ra về đương nhiên, lại ba lần bốn lượt bị đồ đảng từ trước mắt này khi dễ, khinh bạc, cư nhiên cư nhiên còn bị hắn dùng một ngón tay đưa vào phía trong lỗ nhỏ. .

Ta có lòng tự trọng a! một cổ ủy khuất bộc phát ra , cơ hồ sắp gào khóc, dùng sức vuốt lồng ngực của hắn. Tam ca ngần ngại, không để ý ta giương nanh múa vuốt, cầm lấy tiểu trào của ta, không gây sức ép , kéo xuống , hôn nhẹ đặt ở ngực, lại một lần hôn môi ta ,tới cả khuôn mặt, nhẹ giọng thì thầm “Bảo bối ngoan,bảo bối của ca ca ngoan nào , ca ca hiểu bảo bối rõ nhất .” Lại nhẹ nhẹ hít một hơi, lập tức đem ta từ trong nước bế ra, ta bị thất kinh, quên khóc,giương mắt to nhìn hắn, hắn lại khẽ hôn xuống trán nói

”Nước lạnh .” Lại kéo áo ngủ vắt trên bình phong xuống đem ta bọc lại.

Một bàn tay ta giữ trên cổ áo ngủ, một bàn tay đỡ lấy trên thùng gỗ ổn định thân thể, hai chân trắng nõn dậm mạnh lên chân hắn, mũi hơi hơi hồng, chảy nước mắt, cúi đầu nhìn thời khắc chặt vật như vậy hắn vẫn là ôn nhu đến phong độ ,thiếu niên nhẹ nhàng tuấn tú . .

Chỉ thấy hắn lấy từ đằng sau một chiếc khăn tơ lụa, chà xát bọt nước còn vương trên người ta. . . . Ta trừng mắt to, sắc quỷ này lại cách áo ngủ đem thân thể người ta sờ mó! Tiếp đó, hắn ngồi xổm xuống trước người ta, nhoáng một cái, áo ngủ hơi hơi lộ ra hai chân non nót đang khép chặt lại, mặt ta đỏ lên ,vừa kéo áo ngủ xuống đem cánh xuân này ngăn trở, ai ngờ lại bị hắn nhẹ nhàng ngăn cản, đầu hắn dán tại bụng ta, một hơi nhiệt khí đánh về nơi riêng tư phía ta , hắn hắn hắn. . .

Hôn lại đây! Ta cả kinh ,cái miệng lui về phía sau , muốn né tránh, lại bị thùng tắm phía sau cản trở , hắn như bóng với hình dán lại gần, ôm lấy đùi ta há mồm ngậm bôi thịt trắng nõn , ta cơ hồ ưm ra tiếng, lại cắn môi cắn nó tràn ra khỏi miệng, hắn hôn hai ba cái ,sau khi tìm hiểu tình dục ,đầu lưỡi vói vào khe hở hẹp ở giữa, chậm rãi hoạt động vài cái sau đó lui ,mờ ra. Ta hung hăng trừng hắn, bộ ngực không nhìn được mà phập phồng, trên đóa hoa mềm mại còn lưu lại xúc cảm tê dại .

Ai ngờ hắn ngừng đầu nhìn về phía ta, thần sắc vô tội,liếm liếm môi cánh hoa... Nhìn biểu tình người này , thật sự là thực sự muốn kêu người ta tới ăn đi.

”Bảo bối cũng thật ngọt, Tam ca còn muốn ăn.”

Thấy khuôn mặt ta đỏ lên ,dương như sắp nổi giận, hắn buồn cười ra tiếng, một phen ôm lấy ta đi hướng tới giường. Ta hoảng hốt nắm chặt áo ngủ, ai ngờ hắn an an ổn ổn đem ta để vào trong chăn , giúp ta che lại, giúp ta cởi áo ngủ bên ngoài, không biết là hữu ý hoặc là vô tình, ngón tay khẽ lướt qua núm vú. . . .

Lại nhìn biểu tình hần đứng đắn chăm chú , giận cũng không đọc. Hần cũng nằm trên giường , chẳng qua nằm ở phía ngoài, khuỷu tay đem đầu ta gối lên, bàn tay nâng đầu, ta nhắm mắt lại không để ý tới hần.

”Tiểu muội, Tam ca vì hôm nay càn rỡ với người, bây giờ giải thích.” lòng mi ta vì run rẩy.”Ai . . . Chỉ trách lòng tham Tam ca . Được đến môi anh đào tiểu muội ngọt ngào , đã nghĩ đến kiều nữ tiểu muội phần nộn xúc cảm ra sao ; chiếm được bộ ngực sữa tiểu muội , liền muốn biết mỹ huyết của tiểu muội có bao nhiêu đáng yêu ,nhiệt tình; thời điểm ngón tay bị tiểu muội hút trụ chặt chẽ Lại muốn nếm thử, chút mật dịch kia chảy ra có vị như thế nào. Càng muốn có thể đem đồ vật càng thô to kia bỏ vào, thời điểm đó sẽ có cảm giác .ra sao.. .” Mặt ta đỏ bừng, tròng mắt to nhìn hần, người này. . . Người này hiện tại đang giải thích? ? ? ? Nào có người nào giải thích như vậy ? ? ? ?

”A. .” Hần thấy biểu tình ta như thế liền giao hoạt cười, dùng thanh âm khàn khàn tràn ngập hấp dẫn tiếp tục nói

”Tiểu muội trước tiên ngủ đi, Tam ca trở về. Không phải cùng tiểu muội nằm ở trên một cái giường. . . Lúc nào cũng khắc khắc tương đều là thân hình trắng nõn không một tấc vải của tiểu muội , Tam ca miệng khô lưỡi khô lợi hại. . . Thật muốn lập tức biến thành dã thú đem người phác đảo. . Sau đó nuốt vào bụng. . .”

Khi nói chuyện, hần cầm lấy ngón tay ta, từng ngón tay đều bị hần hút đến ướt át, tê dại , từ đầu ngón tay tự nhiên có thể kéo dài ra một sợi chỉ bạc. Lại nghe hần nói đến đây hai má không khỏi phồng hồng, thân mình khô nóng. . .

”Tiểu muội ngủ đi, ngoan” dứt lời lại hôn hôn môi anh đào, ta nức nở một tiếng, hần lại xoay người rời đi.

Chán ghét a! Nào có người như vậy ! Ta như thế nào ngủ được?

Mị thấy chủ tử từ từ trong phòng tiểu tử đi ra, trên trán tóc bị mồ hôi dán sát vào, áo lót màu trắng trước ngực ,cổ tay ,áo thấm ướt tăng lớn, hai má ửng đỏ, ánh mắt ngày thường thanh lãnh bình tĩnh giờ này khắc này yêu khí bốn phía, lưu chuyển tình cảm cơ hồ đỏ sậm. Chủ tử một tay vỗ về bụng, một tay để ngang rộng rãi để hần thay cho áo lót, chau mày , khóe miệng lại xuất ý cười.

”Chủ tử. . . .” Mị trầm ngâm .

”Ân?”

”Chủ tử như vậy thực thương thân thể”

”Ta biết.”

”Cho dù không động được vào thân thể tiểu thư, cũng có rất nhiều những phương pháp khác có thể giải quyết. . .” ánh mắt Mị lóe ra

”Ta biết, “ An Dương liếc hần, nói “Chính là cái kia là muội muội của ta, không phải nữ tử khác, sao có thể bách nằng làm những việc như vậy?”

“” Vậy chính mình bị tội a. . . . Mị bất đắc dĩ, như vậy sẽ khó chịu muốn chết, chủ tử rất yêu tiểu thư

”Ai. .” An Dương thở dài , nhớ tới Bạch Nhã Nhã tuy là vì thủ đoạn của hần hấp dẫn, nhưng thuyết phục chính là tình dục mỹ vị. Nội tâm của nàng giãy dụa mặc cho ai đều nhìn ra, không khỏi âm thầm hao tổn tinh thần, cho dù cường ngạnh chiếm được thân thể của nàng, chỉ sợ lại cách lòng của nàng xa hơn

Sợ là làm cho nàng cam tâm tình nguyện ngênh hợp, rất khó.”A. .” Lại không khỏi mỉm cười, vô luận là bị tình dục hấp dẫn cũng tốt, là thật tâm yêu thích chính mình cũng tốt, ít nhất hiện tại nàng đối với hần có thể như là một cái nữ nhân đối đãi nam nhân, mà không phải muội muội đối đãi ca ca .

“” Mị buồn bực nhìn phía chủ tử một hồi buồn rầu rồi một hồi mỉm cười , tiểu thư nha. . . . Người cũng biết nam nhân này ngày thường bình tĩnh như thế nào. . . . Hiện nay vì người đều phải điên

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Ngoại Truyện (Mị)

Từ nhỏ ta đã là một tiểu cô nhi, ha, điều này cũng không ngạc nhiên, ảnh vệ nào trong Bạch phủ mà chẳng phải cô nhi. Cuộc đời của ta cũng không có biến động gì quá lớn, cũng có thể nói, có thể có, nhưng ta căn bản không để ý lắm. Có lẽ người khác sẽ nghĩ rằng, Bạch phủ thật sự thương người, thu dưỡng cô nhi đáng thương ,cho bọn hần ăn no áo cơm , có thể kéo dài hơi tàn, vẫn có thể sống ở thời đại loạn lạc này. . . .

Những nhóm ảnh vệ cung sẽ khờ dại dùng thân. tính mạng mạng đi báo đáp, ta thật muốn cười to. . . . Cái gì thiện tâm, cái gì bố thí, bắt quá là giống như nuôi sống nấy tâm cầu thôi. Nhưng mà làm cầu này cũng không phải dễ làm, bọn họ yêu cầu tự giết lẫn nhau, tại đây kẻ mạnh kẻ đó sống trên tính mạng kẻ yếu hơn , có năng lực liền được sử dụng, hết thấy đều dùng thực lực nói chuyện. Mà loại việc vặt này đối với ta mà nói, đã quá thành thạo rồi. . . .

Giúp đám ô hợp kia, ta không có xem trong mắt, từ khi ta 7 tuổi đã trải qua bao kiếp nạn sinh tử, liền không còn có ai muốn gần ta trong vòng một thước, bọn họ sợ ta. Ta muốn cười lớn các người chưa từng thấy ai giết người sao?

Năm đó cả nhà ta diệt vong trong tay hung đồ, một thiếu niên có diện mạo nhu nhược, đơn giản là ăn cơm no, giặt sạch người cả thôn. Ánh mắt hắn u buồn, khóe miệng cười nhạt, hết thấy nhu nhược lại ngầm có ý sát khí, máu tươi bắn trên mặt của hắn, hắn lại liếm khoé môi, tựa hồ muốn biết hương vị máu này như thế nào.

Hắn nhắm mắt, nhắm lại thấy buồn cười, cư nhiên chính là tùy tay nhặt được bó củi. Ta bị bà vú giấu ở trên kệ, lẳng lặng yên tâm thoải mái nhìn trộm hết thấy màn này, giống như cùng ta không có quan hệ gì, tuy rằng những người phía dưới bị giết theo những cách man rợ rất, có phụ thân ta, mẫu thân, Nhị nương, Tam Nương, hai ca ca tỷ tỷ không thân thiết lắm, còn có mấy người trong thôn.

Ta ba tuổi, kỳ quái chính là ta rõ ràng nhớ rõ, càng kỳ quái chính là trong lòng ngực ta không có sợ hãi, ba tuổi ta bắt đầu tự hỏi, ha, đừng cười, đích thật là tự hỏi, nhìn thấy cảnh tượng giống như Tu La địa ngục này, vì cái gì không khổ chịu? thời điểm kia ta còn không biết cái gì gọi là sợ hãi, chỉ biết là, người không thoải mái chính là khó chịu.

Nhìn ở trong sân, thiếu niên há mồm to cắn xé thức ăn, cùng đám xác chết nằm la liệt ở chính nóng hôi hổi toát ra máu. Hắn ăn sạch đồng đồ ăn, chép chép miệng ăn no, bụng ta thậm chí kêu lên, hắn ngừng đầu, ánh mắt lười nhác hướng ta nhìn lại tới. . . .

Đây là một người như thế nào a, một đôi mắt như thế nào a, quần áo rách nát, hiện tại đều bị vấy kín máu tươi, tóc đậm sẫm bị gió thổi loạn phiêu, trên mặt còn có vết máu chưa khô, ánh mắt mơ hồ lại sắc bén, thân hình gầy yếu ngồi chồm hổm trên mặt đất như vậy. . . . xem ra hắn đã phát hiện ra ta, lão đạo đứng đây.

Sờ sờ bụng, đích xác đói bụng, bởi vì ta vốn xuống tìm đồ ăn, hiện tại đều tại trong dạ dày hắn. Hắn trầm mặc nhìn ta, còn lại một nửa đĩa chân gà dưới chân, xương từ trong đĩa vung vẩy ra, chân gà rơi về phía này. Ta không lấy, chính là vờn tay chỉ chỉ chớp mũi chính mình, lại quét mắt nhìn tất cả người đã chết, hắn cư nhiên hiểu được ý của ta. Mặt không đổi sắc nói

"Người cũng sẽ không ngăn cản ta ăn cái gì, giết người làm cái gì?" Hắn kéo một người đã chết sang bên cạnh, cũng chính là Nhị nương ta, lại miễn cưỡng nói "đồ ăn nhà người thật là thơm, lượng cơm ăn lại nhiều, sớm biết đã tới trước nhà người ăn, cũng không cần phí nhiều khí lực như vậy." Ta có chút buồn cười, chật vật như vậy, còn chú ý trên mặt đất dơ bẩn.

"Bọn họ cũng sẽ không phản kháng, người cũng giết." Ta chỉ vào trên mặt đất, tỷ tỷ cùng ca ca sắc mặt trước khi chết vô cùng hốt hoảng.

"La to, nhìn thực chán ghét" Hắn tùy ý thoáng nhìn đáp.

"Ồ, ta vừa rồi gặp người luôn luôn cười, giết người có cái gì cao hứng? Vì cái gì đối ta cũng không nở nụ cười?"

"Cha ta nói, mỉm cười là vũ khí tốt nhất, ta liền nở nụ cười. Người muốn ta cười với người sao?" Hắn ha ha ha cười lên, trong lòng ta lại đột nhiên cảm thấy sợ hãi. "Người này tiểu đệ cũng kỳ quái, không khóc không nháo, thấy ta cũng không sợ hãi, cư nhiên đặt câu hỏi cũng thực thanh tĩnh. Như thế nào, những người này trước kia đối với người không tốt sao?" Hắn tùy ý chỉ vào thi thể trên mặt đất nói xong.

"Bà vú đối với ta tốt lắm." Ta có chút buồn bực nói, sau này ai bón ta cơm? Cho ru ta đi vào giấc ngủ?

"Ồ? Vậy người nghĩ hay không muốn báo thù?"

"Báo thù? Tiểu ca ca báo thù ý gì?" Ta có chút hoang mang nói, không để ý tới, vẫn là vấn đề trước mắt có chút nghiêm trọng, "Tiểu ca ca, người dẫn theo ta đi đi, người nơi này đều bị người giết, ta không phải muốn chết đói sao?" Ta cau mày.

"Xuy, không tính báo thù, còn muốn để ta mang theo người đi? Không có khả năng." Hắn tựa hồ đối với ta là khinh thường, ta lại có chút buồn bực, không biết về sau nên làm thế nào cho phải. Chính là đang nói chuyện, bên ngoài truyền đến tiếng hô quát hỗn loạn, giống như rất nhiều người đến đây. Chỉ nghe hắn hừ một tiếng, lớn tiếng nói rằng

"Ta đã ăn no tâm tình rất tốt. Các người đừng làm rộn, ta tự nhiên cũng tạm tha các người."

Bên ngoài vọt vào rất nhiều người, cầm trong tay các khảm đao, cái cuốc, cái cào, chỉ có Đại lão Vũ bá bá ngày thường giết heo trong tay mới là đao giết heo chói lọi. Đại Vũ bá bá thực thích ta, bởi vì ta thường là hết trong nhà người đi bán thịt heo, ách. . Bởi vì ta thích ăn thịt.

"Người như thế nào lại ở kia? Mau tới đây!" Quà nhiên đại Vũ bá bá vừa thấy ta đứng ở gần sát nhân cuồng ma phía sau, sợ tới mức hô lên.

"A?" Ta còn không kịp phản ứng, nhĩ từ thôn trường một tiếng thét to, đại gia hóa đồng thời vọt tới, cầm trong tay cái cuốc, tự nhiên là không có chương pháp gì mà loạn thất bát tao. . . .

trong tay thiếu niên kia vừa rồi là bó củi, trong lúc ăn cơm đã ném đi, hiện tại hai bàn tay trần. Chỉ thấy mắt hắn chợt loé, chạy tới chỗ người phía bên trái, phương pháp thực thành thạo, hai tay nắm chặt cổ, dùng sức uốn éo răng rắc một tiếng, tiếng xương gãy vỡ ròn, sạch sẽ lưu loát. Ta nhìn về mặt của hắn, quả nhiên lại lấy xinh đẹp mỉm cười nhạt nhẽo.

Lúc này đại Vũ bá bá thừa dịp loạn hướng tới chỗ ta, còn không có chạy đến trước mặt ta, hai con mắt hắn trừng lớn, đứng bất động tại chỗ, chậm rãi rồi ngã xuống. . . Ta thấy sau cổ hắn cắm một cái trầm cài, này hung khí đúng là thiếu niên kia đã dùng. . . .

Ta ngồi xổm trước thân hân , nghĩ vật này vừa giết chết nhị nương cùng bá bá, quả là một vật kỉ niệm . . Ta muốn nhỏ xuống , lại vô luận như thế nào cũng không nhỏ được.

”Này”

thiếu niên đi đến bên cạnh ta ,giúp ta gỡ xuống . Những người đó không biết khi nào đều đã nằm ở dưới đất, hân xuống tay thật sự là hung ác, cư nhiên ngay cả kéo dài hơi tàn cũng không lưu lại.

”Ta đi rồi”

dứt lời, hân thật cẩn thận bước qua thi thể nghênh ngang mà đi. Ta nghĩ gọi lại hân dẫn theo ta cùng đi, miệng khẽ mấp máy, lại cái gì cũng không nói ra. Cúi đầu nhìn xem trong tay là trăm ngọc dính máu , tựa hồ cũng không còn ý nghĩa nữa, không khỏi chán nản để xuống đất. Ba tuổi ,buồn bực a. . . . Về sau ta ăn cái gì?

Đoạn ký ức này rất rõ ràng. Khụ, ta như thế nào bại lộ cho các người ta bộ dáng mất mặt ? Bất quá không sai biệt lắm cũng là như thế.

Lại nói, đương nhiên mọi người từ đó nhìn ta với ánh mắt sợ hãi. Ta kia cười đến bộ dáng vô cùng súc sinh vô hại, nhìn đến mọi người đều run run. Chẳng qua ta chẳng thêm đem những lời bàn tán ra vào để trong mắt ,quán càng ít người lại vãng đến . Chỉ cần bọn họ không đi chọc ta, ta cũng mặc kệ đám người bên ngoài.

Chỉ trừ bỏ chủ nhân hiện tại của ta,hân thật sự là một kẻ lãnh khốc, xuy, ta đoán hân mới là kẻ lưu lại bóng ma trong lòng người ! Thủ đoạn của hân cùng ta đều giống nhau, cũng có thể khiến người khác kính sợ gần chết, ta nhận hân làm lão Đại.

Bất quá ta không có hứng thú tí gì cùng hân, không hề có ý nghĩa nào cả, dù sao tiểu chủ tử Bạch gia khi chọn ảnh, giữa chúng ta không thể tồn tại sự nghi ngờ, không có tồn tại thứ gì được gọi là cạnh tranh cả. Chính là ta sẽ phải phục tùng một người sao? Để người nọ làm chủ vận mệnh cuộc đời của ta? Vạn nhất là một tên đoạn tụ háo nam sắc, ta không ngại một đao làm thịt hân? Khụ, tuy rằng năm ấy ta 8 tuổi, có bộ dáng của tiểu nữ tử đi ~

Nói đến tiểu quý kia, thật sự là ngốc nghếch hết sức, không hề tin tưởng sự phó của hân. Xuy, có ý tứ gì? Hân đem người dạy bảo vô cùng có trách nhiệm, hân chiếu cố người cũng vì không muốn lãng phí một thiên tài võ học mà thôi. . .

Rời khỏi núi sớm như vậy là chịu thiệt . Không khỏi nghĩ đến hân sẽ phản kích khi giết được đồng loại sao?Tiểu quý giết người như ngoé kia lại có một đôi mắt thanh thuần như vậy. . . Có phải rất kích thích hay không ?

Lại qua vài năm, cụ thể bao lâu ta còn không rõ. Một ngày nào đó, ta lười biếng tựa vào lan can phơi nắng, sư phụ hoang mang rối loạn tiến vào nói, tam thiếu gia Bạch gia muốn chọn ảnh vệ.

Ta thực kinh ngạc, mấy tiểu chủ tử Bạch gia không phải đều muốn tuyển ảnh vệ tài năng khoảng 15, 16 tuổi sao? Ngày ta tự do tiêu dao hân không còn nhiều, dù sao hiện tại bằng thực lực của ta cũng không hơn mấy người, vậy mà vẫn muốn ta nhận chủ nhân sao?

Không khỏi hướng tới mấy tiểu đệ đang đi ra kia nhìn lại, ánh mắt hân lạnh lẽo cũng nhìn chăm chú vào ta, không có gợn sóng. Ta xuy cười một tiếng, vẫn là không thú vị như vậy . Quán chuyện này để làm gì? Xem đám người sắp tới gồm những ai nào

Lão đầu kia còn nói, vị tam thiếu gia này tuy là rèn luyện trên lâm trường đã 4, 5 năm, cũng không dùng đao tốt, là một trích tiên nhả nhận . Công phu thực kém, cho nên mới yêu cầu bảo hộ, phá tiền lệ hiện tại sẽ tuyển ảnh. Vì vậy nguyên nhân tất nhiên;à muốn tìm ảnh vệ lợi hại để bảo vệ. Dứt lời, ánh mắt nhìn ta cùng tên kia, là nha.

Ta cười hắc hắc, nếu muốn ta khuất phục, kia phải xem người có bản lĩnh này hay không . Tuy rằng tên kia không có biểu tình gì , bất quá ý tứ trong mắt ,có vẻ cũng đang dò xét . Đám người hầu phía sau hân tương đối khản trương, đương nhiên là không hy vọng lão đại của mình bị lựa chọn. . . Nếu không có lão đại, mỗi ngày bọn chúng không thể ngăn đầu lên, cũng thật cũng muốn dọa chết người.

”Xuy. . .”khóe miệng ta nâng lên, cảm thấy nếu tên kia bị đưa đi,cả ngày ta cùng bọn họ đùa giỡn cũng rất thú vị đi. Khóe mắt phiêu đến, thiếu niên y bào màu lam nhạt vẫn như cũ tiến vào, sợ là nghe thấy tiếng cười vừa rồi của ta , nâng lên ánh mắt trong trẻo nhìn chăm chú vào ta. Trong lòng ta dâng lên xúc cảm, đây là người như thế nào a.

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Mị (2)

Nói đến thực buồn cười , ta chỉ nhìn hân một cái, liếc mắt một cái đã bị thuyết phục .

Nói thật ra , y phục lam nhạt này thật sự rất hợp với hân. Hân đứng ở nơi đó, giống như là một bức họa, nếu không thì chính là một loại cảnh sắc thiên

tiền,mở ảo như vậy ,hư vô như vậy , có vẻ rất lợi hại. Ta không khỏi dụi mắt, sợ đây chỉ là ảo giác của ta , ánh mắt nháy nháy. . . Lại không thấy . Nam hải này có dạng khí chất như tiên từ .

Mặt mày xinh đẹp liễm điểm, điểm nhân là nụ cười thân nhiên, có lẽ còn có chút khác biệt , dường như không rõ ràng. . . Đó là loại cảm giác, khi hần toả ra loại khí chất kia, cảm giác người bị tụt lại phía sau, cam tâm tình nguyện vì hần làm bất cứ chuyện gì.

Đi theo hần một hồi mới phát hiện, nguyên lai thời điểm lúc trước gặp nhau , tuổi hần còn quá nhỏ,lúc đó hần không hề biết che dấu khí tức, cho nên khi đó khiến người ta có cảm giác phức tạp mâu thuẫn như vậy.

Nhiều năm về sau, khi hần xuất hiện trước mặt người khác, loại yêu khí quý dị kia đã hoàn toàn ẩn trốn không thấy. . . Lưu lại cho người ta kính ngưỡng , chỉ còn một mảnh thanh bình.

Nói lúc ấy ta thấy vị Bạch gia tam thiếu gia này , hoàn toàn chưa nhận thức tình huống, cảm thấy cả người hần phát ra khí tức quen thuộc như vậy, quen thuộc đến nỗi ta đã đem hần cùng với người trong trí nhớ năm ba tuổi kia,một thiếu niên nhu nhược

Rõ ràng bọn họ không có bộ dạng tương tự, rõ ràng tuổi cũng kém thiết nhiều, rõ ràng bọn họ một người có gia cảnh như sống ở thiên đường, một người lại như ở địa ngục, rõ ràng khí chất bọn họ một là thiên sứ ,một là ác ma. . . Nhưng loại xúc cảm mềm mại đến,nụ cười kia, khoe mắt ,đuôi lông mày xinh đẹp lạnh nhạt. . .

Ta cảm thấy ngẩn ngơ. Không thể tin được người trong trí nhớ kia vẫn luôn quần quanh ta ,lại cho ta cơ hội lần thứ 2 được gặp lại, ta quyết định , lần này tuyệt đối không thể để cho hần lại rời khỏi ta như vậy . Ngẫm lại thấy buồn cười, không biết ta có phải là ... kẻ trời sinh bạc tình hay không, đối với kẻ tàn nhẫn giết chết cả nhà mình vậy mà không có một tia phản hận, cư nhiên lại sùng bái lợi hại, còn muốn đi theo hần... .

Ta hướng tới tên còn do dự kia khẽ cười, cơ hội này là của ta . Thấy ta đứng đây, đám người hầu thở ra một hơi. Ta không hề tiếc nuối cân nhắcCứ thế chấp nhận.

Đi theo phía sau chủ nhân mới phát hiện, thiếu niên này không như người ngoài nói hần gầy yếu. Người thờ ddeuf cho hần là loại người bạch hạc bình thân, ai ngờ hần cũng là hồ ly giao hoạt , một chút thả lỏng ,hần sẽ khiến người không còn đường lui.

Loại phát hiện này cũng không ảnh hưởng sự trung thành của ta đối với hần , mà còn khiến ta nhớ tới thiếu niên máu lạnh trước kia, không khỏi hưng phấn.Hần không muốn giết người,cũng không phải là loại người từ bi, mà nếu nời này không đáng chết, hần khinh thường ,không thèm để ý tới, nếu người này đáng chết, hần có ngàn vạn loại chết kiểu có thể khiến người nếm thử, có khi còn để người còn sống, còn sống trong thống khổ , mãi đến khi người hối cải, quyết tâm làm lại, hần sẽ phi thường tốt tính , phi thường hòa ái từ thiện hỏi người:

”Hối hận sao?”

”Vâng, hối hận rồi. ”

”Có phải hay không đã quá muộn?”

”Vâng, nhưng là ta nguyện ý dùng cả đời để bù lại.”

”Vậy ngươi nhất định đã biết ngươi sai ở chỗ nào.”

”Vâng, giết người không giải quyết được bất kì vấn đề gì. Chỉ có thể đem niềm đau xé rách càng lớn”

”Àn. . . Ngươi chắc chắn đã hiểu được . Chính là, ngươi còn chưa đối với người ngươi hại mà trả giá đại giới.”

”Đại giới? Ta thống khổ tinh ngộ lâu như vậy còn không tính là đại giới sao?”

”Ngươi đại giới đối với người chết không đáng giá một đồng tiền.”

”Ngươi... Có ý tứ gì? Muốn thế nào?”

”Ha ha, ta không muốn như thế nào, chẳng qua ngươi nên tự mình hướng người ta giải thích mới đúng.”

”Đi tới trước linh vị sám hối? Ta muốn lặng lẽ trôi qua. ”

”Không, đi địa ngục.”

”Vì cái gì? . . . Ta, ta đã hối lỗi sửa sai !”

”Ha ha, Mị. ”

”Có ~ “

”Đưa hần đi đi.”

”Ngươi . . Các ngươi. . . Ngươi đã nói, giết người không giải quyết được vấn đề! !”

”Ta không phải đang giải quyết vấn đề, ta chẳng qua là muốn chấm dứt thôi.”

”Ha, chủ tử. . . Hẳn có thể nói nhiều bằng ta đâu.” Ta cầm đao mảnh, nhẹ nhàng xẹt qua cổ họng của hắn, không quá sâu cũng không quá nông, không quá nhẹ cũng không nặng lắm. Chính là vừa vặn hắn còn ý thức thanh tỉnh cảm nhận được máu của chính mình cạn kiệt. . . Sau đó, tử vong.

”Lần này không chế tốt lắm, máu không có rót xuống quần áo . Đi thôi.”

”Hi hi, chủ tử nói đi, đao pháp của ta là đánh nhanh, hoàn mỹ nhất chứ.” Thân đao xẹt qua chỉ thấy hồng sắc vung lên, một lúc lâu, máu mới có thể dâng lên mà ộc ra, khi đó chúng ta đã sớm trốn đi, cho dù máu tràn đầy tại cổ tên kia, cũng sẽ không làm dơ quần áo. Nghe chủ tử dạy bảo .”

Ta cười đến mị hoặc, hẳn bất quá là thân nhiên cười cười

”Chẳng qua Mị vẫn thích cảm thụ thời điểm máu phụt ra sao. . . Kết thúc một sinh mệnh khiến chúng ta cảm thấy thật kích thích ~”

hắn lắc đầu làm như thực không biết làm thế nào ,mở cửa đi ra. Ta cũng bước nhanh đuổi theo. . Lại biến mất tại trong rừng cây, xa xa nhìn lại, hẳn là một cô gia luôn cô độc một mình.

Nhớ rõ năm ấy chủ tử cùng mấy vị thiếu gia khác từ trên núi xuống dự lễ Trung thu, ta có mấy kí ức không tốt lắm tại Bạch Phủ. Ta đã từng bị kẻ săn lùng ảnh bán cho Bạch gia, khụ, tuy rằng hiện tại đúng là ta nhờ đó có trở thành ảnh vệ cho thiếu gia. Bất quá ta vẫn là kẻ ham chơi, giả dạng thành gã sai vặt trà trộn vào chủ thất.

Loại này ngày thường vô sự vui đùa chủ tử sẽ không so đo, cũng chỉ là cười cười, không để ý lắm. Chính là gã sai vặt kia lại có ý kiến với ta, thậm hận ta đoạt vị trí của hắn, bởi vì có ta, chủ tử sẽ không cần người hầu hạ, ta có thể bắt đầu hỗ trợ. Nói như thế nào quan hệ đời này của hai chúng ta, có thể sánh bằng thân huynh đệ ,đáng giá tin nhiệm.

Ta hướng nhìn gã sai vặt , ta buồn bực phát hiện người này cũng không sợ ta ,còn trắng mắt liếc ta một cái? Không khỏi liên tưởng đến, ta nếu vươn tay kháp trụ cổ của hắn chặt lại trong nháy mắt. . . Còn cười như vậy, hẳn sẽ không khỏi hối hận ? Đang lúc nghĩ âm mưu, chủ tử bảo ta “Mị.” Ta khẽ chặc lưỡi, không hề hồ nháo, đây là chủ tử cảnh cáo ta .

Cơ hồ ngập, nhìn các loại tiểu ấu nữ biểu diễn, hôm nay là cấp Bạch gia đại thiếu gia tuyển chọn phu nhân tương lai . . . Nhàm chán a. Thời điểm ta đang ngủ, phía trước xuất hiện một tiểu bóng dáng nhỏ nhắn, thơm ngọt nhất thời xẹt qua, không khỏi khiến tinh thần ta rung lên, lại thấy nàng giống như đã tạo hình xong, bàn tay trắng nõn bám vào cằm huyền . . . khuôn mặt non nớt lại làm ra vẻ mặt đại nhân, khiến ta không khỏi rất muốn ôm bụng cười. Sau lại nghe nàng xướng đến

”Gió thu thanh, thu nguyệt minh, lá rụng tự còn tán, hàn nha tê phục kinh, tương tư gặp lại biết gì nhật, lúc này này đêm thẹn thùng.”

Không khỏi có chút ngây người, lúc này cảnh này, thanh âm trong trẻo như vậy vô cùng nhu hòa . . Không khỏi tình tứ đánh giá khuôn mặt nữ hài này, khuôn mặt thanh tú đỏ bừng , con ngươi như làn thu thủy nhộn nhạo sóng nước, môi anh đào nhỏ nhắn phấn nộn , làm cho người ta chú ý nhất cũng là loại hỗn hợp thành thực cùng ngây thơ , rõ ràng liền là đứa nhỏ, chính là cách nói chuyện cùng tư thái khá trưởng thành, biểu tình ca hát tự nhiên còn mang hàm ý?

Cái này không phải tuyệt mỹ, lại làm cho người cảm thấy bất khả tư nghị nữ hài có chút ý tứ ~ không khỏi hướng tới chủ tử , cũng không biết là khuê nữ nhà ai , hy vọng đại thiếu gia không có nhìn trúng nàng,thật xứng với tam thiếu nhà chúng ta đi. Không khỏi nhìn hướng chủ tử hỏi.

”Chủ tử, nha đầu này nhà ai vậy, đại thiếu gia với nàng chẳng khác gì trâu già gặm cỏ non, không bằng chúng ta muốn đi, chọn làm phu nhân tương lai cho người.”

Ta tự thấy mình nói rất đúng , lại quyết không đến mức khác người, ai ngờ chủ tử quay đầu,ánh mắt cổ quái nhìn ta liếc mắt một cái, nói một câu khiến ta nửa ngày không kịp phản ứng : nàng là muội muội của ta.

Sau đó lại chính muội muội của hắn, khụ, cũng chính là sư phụ Bạch gia Ngũ tiểu thư hỏi nàng vừa rồi xướng cái gì, nghe qua lại hỏi có phải hay không còn có câu dưới, ta không khỏi ngừng thờ nghe lên .

Thanh âm phiêu nhiên mềm mềm rơi vào bên tai “Nhập ta tương tư môn, biết ta tương tư khổ, trường tương tư hề trường tương ức, đoạn tương tư hề vô cùng cực, sớm biết như thế bán nhân tâm, còn như lúc trước không nhận thức.” Hiên nhiên chủ tử cũng nghe được, hẳn kinh ngạc quay đầu đi nhìn nàng, không biết là biểu tình gì .

Ta là kẻ vốn không hiểu biết về thơ từ ca phú , sau lại theo chủ tử mới chậm rãi lấy dính chút, nhưng là cũng quyết định chưa từng nghe qua thủ khúc này. Tiểu nữ oa kia như thế nào biết được hai chữ tương tư , lại như thế nào có thể viết từ ngữ sâu triền miên đến như vậy , không biết là ai viết, nàng lại từ chỗ nào nghe ,có hay không chân chính hiểu được tình ý trong đó ?

Mà thôi, dù sao chuyện cũng xảy ra rồi,mà chuyện này cũng thực thú vị.....

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhĩ Nhĩ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: 32.ngoại Truyện (Mị 3)

“Không biết vì cái gì, Nhã Nhã liếm ca ca như vậy, ca ca thấy thật thoải mái . Lại đến làm một lần nữa được không, tiểu muội?”

Bám vào trên đỉnh xe ngựa nghe lén, nghe thấy thanh âm chủ tử run run ma mị , ta cơ hồ phun nước miếng. Quả nhiên là chủ tử của ta , ngay cả dụ dỗ mà cũng có chiều sâu như thế! ~giọng điệu thế kia không đáng tin chút nào, sợ là chỉ có tiểu yêu nữ trong ngực hần mới dễ tin.

Ăn xong cơm chiều, ta nhìn chủ tử, trong ánh mắt có tò mò cùng trên tức. Tuy là khi hồi phủ chủ tử luôn ở cùng Mộng thiếu, ta nghĩ chủ tử đang âm mưu tính toán điều gì đó, ai ngờ thứ khiến chủ tử hao tâm tổn khí kia, hôm nay ta mới xác định chính là do vị muội muội ruột của hần. Ta nhất định phải hỏi cho rõ. Chủ tử rốt cục chịu không nổi ta lén lư đi lại trong phòng, lòng đầy oán niệm, hỏi

”Ngươi muốn nói cái gì?”

”Chủ tử, Ngũ tiểu thư... .”

Ta vẫn chưa nói xong đã bị hần đánh gãy, nhưng là vì sốt ruột muốn biết tin tức, ta cũng không thêm đề ý. Tuy rằng ánh mắt của chủ tử có vẻ nghi ngờ, tựa hồ không chịu nhìn thẳng vào tình cảm của hần đối với muội muội của mình. Bất quá ta theo hần bao nhiêu năm, chút tâm tư này lại nhìn không ra sao ? Chủ tử giống một người thanh tâm quả dục-không có ham muốn,tâm hồn trong sáng, cũng có thể nói là chuyện gì cũng không để trong lòng,đã từng vì chuyện gì mà hoang mang như vậy đâu?

Nếu thật sự là vô tình, như thế nào còn phí tâm tư nghiền ngẫm? Nói thật ta đối với việc phát sinh giữa chủ tử và muội muội của hần có phần chờ mong, cũng không cảm thấy có cái gì sai cả . Tiểu yêu nữ thực thú vị, đáng giá nam tử vì nàng ái mộ, huynh muội họ hàng gần thì như thế nào? Nay càng có thể cho thấy bọn họ tình cảm thật thân mật thuần khiết, huyết thống thuần túy đâu.

Tuy rằng lấy tính cách chủ tử hần không e ngại chuyện thế tục này, nhưng vẫn là không khỏi thổ lộ nói”Chủ tử làm mọi việc đến nay trong lòng Mị không có một chút nghi ngờ ! Trong lòng Mị, chủ tử có đạo cốt của tiên nhân dẫn dắt.” Lời này nghe như nịnh hót, những cũng là lời nói thật, ta chưa từng thấy người nào cơ trí hơn chủ tử cả.

”Ha ha, tiên nhân?”

Chủ tử nhắm đôi mắt vẫn không che dấu được một cổ tà khí. . . Tựa hồ cảm thấy ta đang nói gì đó đáng buồn cười, châm chọc. . . . Ta không nói gì, mỗi khi xuất hiện thần thái này của chủ tử khiến lông mao trên người ta dựng đứng, tựa hồ luôn ám chỉ sắp có chuyện phát sinh.

”Không, không cần a. . .”

Âm thanh ái muội truyền từ chiếc giường trong khoang thuyền đen kịt, một âm thanh thờ dốc yêu kiều muốn chết, đột nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi khô. . . Nói vậy hiện chủ tử bên người nàng so với ta ở bên ngoài càng thêm khó chịu gấp bội.

”A... không Tam ca. . A, không thể liếm nơi đó. . . Ân . . .”

Hần liếm chỗ nào của người ta vậy ?một tiếng thanh yếu ớt đáng thương kêu to không cần của tiểu yêu nữ , kêu cả người khó chịu . Thật là một đứa nhỏ ngu ngốc, không biết kêu như vậy chỉ có thể khiến nam nhân tàn phá dục vọng sao? Ta cố giữ vững tinh thần, nhìn ngó hoàn cảnh chung quanh, nhìn xem có chỗ nào khác không để có thể tránh khỏi cảnh yêu dị trong phòng kia. Ngầm lại thực buồn cười, ta tự hỏi hai kẻ vô tâm vô phách , hôm nay cư nhiên bị một người con gái kích động gợn sóng.

Trong ngày thường ta cùng hần gặp bao trường hợp dâm dăng hơn vậy, vậy mà chúng ta cũng chẳng mấy may, hiện giờ đây là làm sao vậy? Chẳng lẽ. . . Là huynh muội loạn luân thì khiến cho người khác cảm thấy hưng phấn sao? Chủ tử a chủ tử. . . Hi hi, người cũng thật tà ác ~ tư vị khiêu khích muội muội ruột như thế nào? Lần đầu cảm thấy làm ảnh hưởng cũng thật có lợi quá chứ, khế liếm môi, quả thực ta so với thái giám hoàng cung thái lại càng đáng thương hơn.

Thái giám tuy rằng mỗi ngày đều bồi hoàng đế làm việc, đáng tiếc là không phải xem loại biểu diễn kia, không coi là quá khó khăn đi,điều đáng nói ở đây chính là ta cũng là một nam nhân tráng kiện sinh lí bình thường đây ~! Cần nhắc hiện tại chủ tử hần là càng là khó nhìn vạn phần, đột nhiên cảm thấy dễ chịu không ít, còn có loại vui sướng khi người gặp họa . . . A ha ha ha ~

Đột nhiên trên lầu truyền đến động tĩnh, ta nhẹ nhàng phi lên tầng 2, nguyên lai là tiểu Vương gia đã muốn cáo từ, trong chốc lát tiểu tử kia lại nhắc tới tiểu yêu nữ,

”Hạo Lỗi ca ca, Tiểu Ngũ nhi nàng có phải hay không chán ghét bốn vương, hôm nay mới không ngồi lâu, trong chốc lát đã cùng Bạch gia Tam ca ca đi rồi.”

Ta muốn trở mình xem thường, loại vẻ mặt này như tiểu bạch thổ đáng thương bị vứt bỏ , cư nhiên cực kỳ giống Bạch Tinh Chi đang tại trên núi kia!

”Vương gia quá lo lắng rồi, là xá muội lần đầu uống nhiều rượu như vậy, không thắng lực rượu thôi. Bạch mỗ cung tiễn Vương gia trở về đi.”

Không thắng được lực rệu? Các người có biết nàng hiện tại ở dưới lầu chính là đang làm cái gì không? Cát bước tiến Nguyệt Vương gia, đại thiếu Bạch gia trầm ngâm một lúc lâu, bắt đầu gọi người đến xem muội tử hấn như thế nào. Không tốt, nói vậy hiện tại tiểu yêu nữ kia, y phục rối loạn còn một nửa, một bãi xuân thủy tê liệt ngã xuống dưới thân chủ tử ta, cái tiện nghi này cũng không thể làm cho bọn họ nhìn thấy. Ta lại nhẹ phản hồi tầng dưới.

”Ân . . . Nhưng, có thể a. . .”

Vừa mới tới gần, chỉ nghe tiểu yêu nữ ngượng ngùng thấp giọng nhẹ hô, lời nói gian ngầm có ý tứ quả thực chính là mau tới đi! Thật làm cho người ta muốn giơ ngón trở mả. . .

”A. . . .”

Này rõ ràng là thanh âm yêu kiều sau khi thỏa mãn . . . Ta điều chỉnh hô hấp một chút, phát ra âm hiệu chỉ có ta cùng chủ tử mới hiểu, tuy rằng phá hỏng cảnh tình chẳng ý thiếp giữa bọn họ thực không có ý tứ, nhưng là nơi này tuy là kích thích, cũng không thể ở lại lâu được.

Chủ tử đương nhiên là nghe được âm hiệu, ai ngờ hấn chẳng những không có buông tha tiểu yêu nữ, lại bắt đầu ngày một thậm tệ hơn. . .

”Bảo bối thật lợi hại, ca ca có thể đi vào sao?”

Lần đầu tiên nghe thấy chủ tử dùng tiếng nói ần ần khàn khàn như thế, lời nói như vậy thực mang sắc thái khuynh hướng tình dục. . . Ngô, thật lợi hại đầu. . Ta thật sự là nghe không vô, chuyển tới nhìn nhóm nữ tử đang xuống, nhìn thấy các nàng đi vào phòng kế bên tìm người, không khỏi tùy tiện đánh bất tỉnh từng người đặt lên giường.

Trở lại Bạch phủ, chủ tử đã bị đại thiếu kêu vào thư phòng. Bằng ánh mắt sắc bén khôn khéo của thương nhân, khi chủ tử vây quanh tiểu yêu nữ đưa đi ra ngoài, không khí dâm mỹ như thế hấn như thế nào đoán không ra? Chính là ta bị chủ tử sai đi chiếu cố tiểu yêu nữ, thật sự là không thể cùng đi xem bọn hấn nói cái gì.

Trên cánh tay thừa nhận sức nặng, mềm nộn nộn của tiểu nữ oa, không khỏi cảm thấy tay như khoai lang phòng. Đây là muội muội ruột của chủ tử, cũng là nữ nhân của hấn, ta ngàn vạn lần không cần đối với nàng sinh ra cái gì mơ tưởng mới tốt!

Đi 3 bước đã tới gian phòng của nàng, nhẹ nhàng đem nàng đặt ở trên giường, định xoay người đi ra ngoài, lại cảm giác không ổn, do dự một chút thờ dài, trở lại giúp nàng đem chăn đắp cẩn thận, mở cửa sổ ra, nháy ra ngoài. Ta bắt chéo chân ngồi ở trên thân cây trước cửa sổ phòng nàng, có chút buồn bực, vì cái gì các vị ảnh vệ đều không thích đi cửa chính, chỉ thích đi cửa sổ a?

Không ai định ra cái quy củ này a? Hay là làm như vậy để tỏ vẻ lãnh khốc, rất ngẫu nhiên sao? Ta cứ ngồi lại nhai suy nghĩ chuyện này suốt, quyết định không thêm nghĩ nữa, việc này chả có lợi gì, lại còn hao tâm tốn khí nữa. Tỷ như, . . . Khụ khụ, đình chỉ! Ai nha, vì cái gì thích đi cửa sổ đâu? Thật làm cho người ta khó hiểu mà ~ (Phong: Ông này bị dở hơi hay sao ấy, ngồi trên cây tự kỉ -_-)

Đêm điên cuồng đó qua đi, chủ tử cùng tiểu yêu nữ tường an vô sự quý dị. Không nói không có cấp hình ảnh hạn chế đi, ngay cả thân thân sờ sờ ngày thường cũng ít đi rất nhiều. Ta nhìn chủ tử cùng nàng nói chuyện vui vẻ, vẫn là kiểu tình lang ôn nhu chăm sóc nữ nhân của mình, khụ, là hảo ca ca! Sau lưng lại thường xuyên nhủ mảy, biết hấn có chuyện trong lòng, không đành lòng nhìn hấn như vậy. Không cần hỏi ta cũng biết chắc vẫn là chưa được làm chuyện đó với nữ tử kia.

Ta thật sự không hiểu, chuyện gì bọn họ cũng đã bộc lộ thành khẩn rồi, còn có gì dự do nữa sao? Chủ tử đâu có, quả thực tâm tâm niệm niệm chính là nàng, chẳng sợ người ta muốn lấy ánh trăng xuống, cho dù giết người hấn cũng sẽ làm được (- ~ này chỉ là suy nghĩ của người đi. . An Dương khi nào thì bạo lực như vậy?).

Chính là tiểu yêu nữ. . . Rốt cuộc là nàng do dự cái gì? Thật muốn đem nàng lay tỉnh, thông ngày không ai đủ tự tin can đảm xứng đôi bên người chủ tử, chỉ vì muốn gần người mà không để ý chuyện gã nữ tử mình yêu nhất cho nam nhân khác, luôn để ý tâm tình của người, không muốn ép người làm chuyện gì, thà rằng chính mình khó chịu cũng cố tỏ vẻ không sao cả trước mặt người, cũng biết hấn để ý người đến nhường nào? Người. . . Người có biết sao?

Bồi tại bên cạnh chủ tử, ta suy nghĩ đến đâu đâu ~ ta “Ai. . .” Thở dài ra tiếng, lại nhìn chủ tử biến thành dạng này đúng là không biết nên khóc hay cười. . .

”Mì, người thờ dài? Ta không nghe lắm chứ? Thật sự là hiếm thấy “

”Chủ tử đừng chê cười ta, Mì còn không phải là vì lo cho người sao?” Ta ai oán ngắm hấn liếc mắt một cái, ta đây vì người tức giận nên bất bình a, còn chê cười ta? ? Thật không có lương tâm a!

”Ồ?” Chủ tử như rồng mây, về mặt tâm bình khí hòa.

”Còn không phải Ngũ tiểu thư, thật tra tấn người! Nếu ta người, rõ ràng chỉ cần đánh bất tỉnh rồi bỏ trốn, còn phí chuyện đó để làm chi? Gả nàng cho Bạch Mộng Chi? Tìm địa phương không ai biết tới các người, cuộc sống chẳng phải sẽ vui vẻ sao.”

”Ha ha, người người này hướng tới như vậy tùy ý làm vậy. Bỏ trốn? Chẳng cần người nói ra.” Hấn thấp thấp cười rộ lên. Rõ ràng hấn cũng cảm thấy cách này đáng lưu ý!”

Ta ngược lại không hề gì , chỉ sợ . . . Chỉ sợ tiểu muội nàng còn không bỏ xuống được. . .” Ta định nói thêm, thì có người tới hồi báo, nói là Nguyệt Vương gia đến . Lại tới nữa? Nguyệt Vương gia này mấy ngày nay không biết gây sức ép bao nhiêu, mỗi lần không được thấy tiểu thư, thật đúng là kiên trì không ngừng a...

Không khỏi nhìn về phía chủ tử, không có biểu tình gì , chẳng qua trong mắt có làn sóng lạnh đi vài phần, hi hi người khác nhìn đoán không ra ta như thế nào sẽ cũng nhìn đoán không ra đâu?

Chung quy trốn tránh không phải chuyện tốt, tiểu thư biết vậy đành bắt đắc dĩ phải nói, thỉnh Nguyệt Vương gia lại đây đi. Tiểu thư cùng chủ tử chuẩn bị tiếp đón khách nhân không mời mà tới, ta ẩn trốn đi xuống chuẩn bị xem kịch vui. Tuy rằng Nguyệt Vương gia này lớn lên không tồi, chính là hành vi cử chỉ không khỏi rất khác người.

”Dân nữ tham kiến Vương gia, Vương gia kim an vạn phúc.”

Tiểu thư ngoan ngoãn kính an. Chủ tử còn đang ngồi thưởng thức trà, không phát ra một tiếng. Nguyệt Vương gia này giống như căn bản không thấy chủ tử, thẳng đến tiểu thư mà đi.

”Tiểu Ngũ nhi, nghe Hạo Lỗi ca ca nói người ngày đó ở trên thuyền bị phong hàn, thân thể vẫn luôn khó chịu. Bỏn vương thực nhớ, mỗi ngày đều tới thăm lại không được gặp, thật là tra tấn người.”

Dứt lời còn làm tâm trạng buồn rầu. . . Nhìn như tổn thương rất lớn vậy. . . Lại nói

”Tiểu Ngũ nhi a, ta đây khấu kiến xin phụ vương được trai, đem đến nhân sâm ngàn năm , hàn sơn tuyết liên, cò linh chi vạn năm đều mang đến . . . Người xem nhìn người dùng được với cái gì, thế nào cũng phải đem thân mình dưỡng cho tốt.”

Dứt lời phát tay, một đội tỳ nữ đi theo phía sau mà vào, chậm rãi đứng một loạt, tề xoát xoát mở ra các hộp gấm nhung . . . Ta mở to mắt, tiểu tử này tán gái xuất vốn không nhẹ!

Chỉ thấy tiểu yêu nữ há to mồm , trong tay còn cầm ly trà, thần sắc cổ quái nhìn Nguyệt Vương gia, lắp bắp nói

”Người . . . thời điểm mẹ người sinh người có phải hay không đem người ném đi, đem cuồng rồn nuôi lớn ? A?”

Đem đem đem . . . Cuồng rồn nuôi lớn ? Mắt thấy cánh tay chủ tử run lên, suýt nữa làm đổ ly trà . . . thân hình ta nhoáng lên một cái, thiếu chút nữa té xuống đất . . . Một phòng lặng ngắt như tờ... Ngoài cửa đột nhiên có tiếng cười sang sảng truyền đến . . . Là đại thiếu đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Mộng Xuân

Nhìn một phòng toàn thuốc bổ cực phẩm, ta quả thực không biết nói gì. Chẳng lẽ đại ca nói ta mắc phải bệnh nan y lập tức sẽ chết sao? Rất cũng dọa người đi, cho dù ta đúng là bị tiểu tiểu phong hàn cũng không đến mức xuất ra cái gì mà nhân sâm ngàn năm , cò linh chi vạn năm đi. Hoàng đế gia các người đều không thèm tiếc mấy thứ này sao?

”Người . . . thời điểm mẹ người sinh người có phải hay không đem người ném bỏ, đem cuồng rồn nuôi lớn ? A?” Vô lý!

“...” Hần chớp chớp ánh mắt vô tội , “Tiểu Ngũ nhi. . . Ta. . .”

”Ha ha ha, Vương gia lần này nhưng uống phí tâm tư. Lễ vật quý trọng như vậy , xá muội sợ là vô phúc không thể dùng rồi .” Điện thoại di động tiến vào, tâm tình tốt, cười đến thập phần không nề tình.

”Vương gia, dân nữ bệnh nặng mới khỏi, thân mình còn thực mệt mỏi, nhìn theo như người nói như vậy một hồi , cảm thấy mất hết khí lực. . .” Ta giả vờ vuốt ve thái dương.

”Hào hảo. . . Tiểu Ngũ phải nghỉ ngơi thật nhiều, tiểu vương đi về trước , hôm nào trở lại thăm người.” Hần lập tức nói tiếp, coi như có chút nhân lực, lại nói “Kia thứ này. . . .”

”Vương gia một phen ý tốt, Bạch mỗ thay tiểu ngũ cảm tạ, người nên mang về phù đi.”

”Như vậy sao được, là cho Tiểu Ngũ bồi bổ thân thể.”

”Kia từ chối thì bất kính .” Vương gia đi ra ngoài, khước mắt ta giật giật nhìn đại ca, hỏi “Đại ca, người tìm nơi nào được cái thần tiên sống như vậy, nếu ta không phải muội muội ruột của người, nhất định đã cho rằng đại ca cùng ta là có cừu oán, mới tra tấn như vậy ta.”

"Nguyệt Vương gia tuy rằng chẳng phân biệt được nặng nhẹ, nhưng vẫn là người vô cùng tốt. Hơn nữa đối với tiểu muội còn có chút để ý. . ."

"Tha ta đi!" Khóc thét ra tiếng.

"A, "luôn luôn ngồi một bên xem kịch vui, Tam ca đột nhiên bật cười, hỏi "Nguyên lai tiểu muội không thích ân cần. ."

"Cái này cũng quá ân cần đi. . . ."

Lại nói hai ngày này, Tam ca đối đãi với ta thật bình thân, không đánh lén hay quấy rầy gì. Ta biết hẳn là cho ta chút thời gian, làm cho ta không còn sợ hãi nữa. Nhưng là nghĩ đến sự kiện mấy ngày trước kia ta đều không khống chế được mà run run. . . .

Vẫn là mặt đỏ tai hồng. Nếu là về sau thực sẽ gả cho Mộng Chi hoặc Tinh Chi, không biết ta cùng với hắn sẽ còn có thể ở chung sao? Ai nha, bị bọn họ tẩy não, ta cứ nhiên nghĩ đến việc lập gia đình!!

Ăn xong cơm trưa, trở lại phòng không khỏi buồn ngủ, mông lung, hoảng hốt ngủ. . .

"Ân. . ." Trong mộng bị Tam ca hôn thật ôn nhu, người này càng theo khuynh hướng mạnh bạo muốn phá hủy, môi anh đào bị hắn lặp lại trần trọc mất lấy, đại chương tà ác tiến vào chặn bắt được hai tiểu anh đào đã sớm đứng, vuốt ve thật trọng nhẹ một chút.

Đầu của hắn hướng xuống cần cổ ta, ngửa, ta quơ đầu muốn tránh đi, vành tai lại bị hút trụ, "Ân. . ." ta hừ một tiếng, ngực bị đại chương dùng kỹ xảo cời bỏ vạt áo, tay duỗi đi vào. . . Tam ca thật đáng ghét a, giữa ban ngày chạy đến trong phòng người ta, đùa giỡn người ta! Miệng hắn ba theo vành tai vẫn hôn đi xuống, đi ngang qua cổ, xương quai xanh đi tới bộ ngực đàn hồ bị mạnh mẽ hút trụ trong nháy mắt, kêu lên

"A. . . . Tam ca a. ."

Chỉ cảm thấy thân người phía trên dừng lại, lại càng thêm dùng sức nhu lỏng bộ ngực ta, hai bên hút qua lại, ta sớm bị hắn làm cho thở gấp liên tục. . Ngay cả hạ thân cũng gặp phải một cổ mật ý. Dù sao chính là trong mộng, ta cũng không cần phải rụt rè. .

Giơ cánh tay lên ôm hắn, đầu hắn cọ xát tại ngực ta lưng ta uốn cong đẩy bầu ngực vào sâu miệng hắn. . . An Dương thấy ta nhiệt tình như thế, thoát cỡi giày bò lên giường, tiến vào trong, trên người quần áo như cánh hoa sôi nổi chảy xuống trên mặt đất, chỉ chốc lát ta bị hắn cời sạch, chỉ còn quần lót bên người.

Nội bào bị vén lệch qua hai bên, lộ ra hai viên lộ nữ hồng hào, cùng bụng phẳng lì trơn bóng như ngọc, chỉ còn đai lưng thắt lỏng hai bên vạt áo, chân dài nửa kín nửa hở, Tam ca phi thân vào trong chăn, bám lên người của ta, một cái đầu gối chen vào giữa hai chân ta, nhẹ nhàng để tại chỗ đóa hoa. . "Ân. . ."

Ta run run, thật kích thích. Thấy ta rên rỉ hắn càng thêm hưng phấn, đầu gối tà ác đỉnh lỏng đập vào phía ngoài hoa huyết đã chảy nước, đại chương còn tại trên người của ta không ngừng chạy,

"A. . . Không cần. . ."

Không biết từ khi nào hắn sớm cời khố của ta ra, cũng thu hồi đầu gối, một ngón tay cái trắng kiêu sắp đi vào. . . Ô ô. . . Là ngón cái! Bởi vì nó không ngừng vuốt ve ta tạo ra mật nước, cũng vẽ loạn trên đóa hoa, thân thể của hắn trượt xuống, bụng ta đẩy lên một ngọn lửa xôn xao, ta tỉnh tở thở gấp, sau đó. . Rút cục ngón tay đi vào day day tiểu trần châu, đầu tiên là thổi một hơi nhiệt khí, ta khản trương lại chờ mong rút lui hoa huyết. .

Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, ngón cái trong thân thể ta lại ác ý gãi gãi vách tường trong vài cái, ta thở dốc càng thêm kịch liệt, thừa dịp lúc này, miệng hắn cúi xuống ngậm lấy tiểu trần châu. . Chuyển vòng liếm liếm. . "A. . A a. . A không. ."

Ta lớn tiếng rên rỉ, thân mình không khỏi vặn vẹo. . . Không chịu nổi khoái hoạt như vậy. Ngón tay hắn rời khỏi, cảm giác hư không lập tức truyền đến, ta cau mày nức nở kháng nghị, hắn thấp thấp cười rộ lên, tựa hồ đang nói gì đó ta nghe không rõ lắm, hình như là "vật nhỏ thật tham ăn. . ." lưỡi hắn dò xét đi vào, tiếp nhận thay thế vị trí ngón tay, tiếc chặc chặc đâm mũi phát ra, kèm theo mật dịch chảy xuống. .

Hoảng sợ cùng kích thích đánh úp lại, ngón tay ta cắm vào mái tóc trên đầu hắn, hạ thân bất an vặn vẹo, thiên. . Ta đang cảm giác đầu lưỡi hơi nhám của tam ca đang trượt ra vào trong lỗ huyết nhỏ kia. . Từng đợt tê dại khoái cảm bò tới sau lưng. . Ta khó nhịn, chân duỗi thẳng, nhịn không được, bấp đôi thon dài quần lên người hắn, tại trên đùi hắn mà cọ xát lên xuống. . . . Lưỡi hắn rút lui "A. . ." Một tiếng, lại mạnh hơn liệt hút tiếp.

"Ân. . Nhả Nhả. . Nhả nhả khó chịu a. . Tam ca. . ."

hoa huyết không ngừng co rút lại, bởi vì dục vọng mà từng đợt đau đớn. . . Thật hy vọng hắn hiện tại liền hung hăng nhồi ta. . Thiên. . . Trong mộng hoan ái cũng rung động lòng người như thế sao? Hắn duỗi nhập hai ngón tay cắm vào tiểu huyết đã sớm ướt đầm. . Qua lại trừu đưa. . . Miệng lại ngậm tiểu trần châu dùng sức hút, tạo ra cảm giác vừa tưởng lại vừa kích thích, "Ta muốn a. . . Cấp Nhả Nhả được không. . . . Ừ. . ." Trong mộng ta nào có lo lắng rụt rè?

Ánh mắt mông lung hướng An Dương cầu hoan, chỉ cảm thấy hắn tạm thời rời hoa huyết, thuận thế ôm lấy ta đặt lên đùi, tay kia hắn nhanh chóng cời bỏ quần áo của hắn "A. . . ." Một thứ gì nóng bỏng, lớn hơn gấp mấy lần ngón tay cái đặt tại miệng huyết ma sát, khiến thân thể nhạy cảm run lên từng đợt. . . Hắn đỡ lấy nam căn tiến vào hoa huyết được một chút, từng giọt mật thủy chảy xuống men đùi. .

Cứ nhiên phát ra thanh âm nhóp nhép, hai má ta không khỏi nóng lên từng đợt. . . Thiên, ta nhất định là chảy thật nhiều nước. . . . Tam ca ản nhẩn kêu

lên một tiếng đau đớn. . . Giống như hiện tại thực sự ắt thống khổ vậy. . . Ta không thuận theo, không buông tha mà vận vẹo hạ thân, trong miệng cũng phát ra thanh âm rên rỉ nức nở, đùi ngọc quần quanh eo lưng trắng kiện kéo lại. . .”A. . . Ta muốn a. . .” Ta bị kích thích từng đợt co rút lại, hân hân cảm non nửa cái vòi nước, vừa đau lại kích thích a. . . Ô. . . Hào trưởng. . .

”A. . . . , lão Tam! !” Hân gầm nhẹ đi ra. A? Tam ca kêu lão Tam là có ý tứ gì?

Bạch An Dương đẩy cửa vào thì đúng lúc nhìn thấy một cảnh tượng dâm loạn như vậy.

Thiếu nữ hai má ửng đỏ quần áo không chỉnh tề nằm ở trên giường, lộ ra bộ ngực bạch ngọc mê người, hai đóa tiểu tiểu hồng mai đứng thẳng. . . Bên hông đai lưng sắp rớt xuống, bởi vì trên người loã lồ chỉ còn đai lưng cùng vạt áo choàng chảy xuống hai bên, đùi ngọc vắt lên vai thiếu niên, hai bàn tay nhỏ nhắn xinh đẹp bám chặt ga giường. . .

An Dương đến gần vừa thấy cảnh này, phát ra hơi thở nặng nề, tiểu huyết kia xinh đẹp vô song, ướt đầm một mảnh, chính là đang cố sức bao bọc trụ nam căn căng phồng của thiếu niên, hai người liên tiếp làm, chỗ dâm thủy toả ra bốn phía, dính ướt ga giường. . . An Dương chỉ cảm thấy bụng nóng lên, hận không thể hiện biến mình là người đang chôn vùi trong thân thể nàng. . .

”Người lại dùng được?” Liếc liếc mắt một cái nhìn nữ thiếu niên trên giường.

”Chính là mê hương thôi! Làm cho nàng tạm thời vẫn chưa tỉnh lại, chỉ có một chút xuân được.” Thiếu niên ủy khuất nói, cả người run lên vì bị tiểu huyết phía dưới hút lấy chặt chẽ.

”Ném đến đau khổ?” Thấy hân ần nhẩn lại, An Dương hỏi.

”Tốt lắm lão Tam, đúng. . . Ta không nên dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy. . . Ta chỉ là muốn niệm nàng chặt đứt” con người xoay động cười - quyến rũ nói “Người vừa rồi có nghe thấy không, nàng luôn mồm nhưng kêu chính là Tam ca a. . . Không biết người đối người ta đã làm cái gì. . . A, bảo bối thật muốn mệnh ta a. . .”

Thiếu niên nhìn không được thoát khỏi động thân mình, chỉ thấy đóa hoa tự nhiên bị đình đi vào một ít. . .”Thiên. . . Nàng thật nhỏ! Lão Tam người xem, ta nếu là liền như vậy vọt đi vào, nhất định sẽ đem đóa hoa đáng thương kia mà xé nát. . . A. . . Không cần rút a. . .” Thiếu niên nhẩn nại nắm lấy đùi thiếu nữ. . . Không chế chính mình không cần thật sự thúc vào cảm địa ngọt ngào kia.

”Còn chơi?” Bạch Mộng Chi nhìn cảnh tượng dâm mỹ này, bụng dưới từng đợt xôn xao, hơn nữa hạ thân hân còn bị tiểu huyết hút chặt không buông. . .

”Vậy người còn không tới hỗ trợ?”

Bạch An Dương tách chân nữ hài tử đang quấn chặt lấy vai thiếu niên ra, ôm lấy chân cong nhẹ nhàng hướng về phía trước nhấc tới, rồi khỏi không chế dục vọng của thiếu niên. Thiếu niên kêu rên ồ ồ một tiếng, hoa huyết nữ hài không có vật ngăn cản, nhất thời chạy xuống lượng lớn dịch mật. . .”Ồ ồ. . . Tam ca. . .” thanh âm nữ hài mềm mại phá tại căn cổ, Bạch An Dương quả quyết, nhìn chăm chú vào khuôn mặt ửng đỏ của nàng, yêu thương hướng mỗi anh đào hôn tới. bảo bối của hân a, trong ngực nam nhân khác còn kêu tên của mình sao?

”Xuy, tâm hồn ta bị tổn thương quá. . . .” Yêu tinh kia đành tại một bên tự động an ủi dục long.

”hà mê hương nhưng có giải được?”

”Mê hương mà thôi, cũng không phải độc được. . . Không nên dùng giải được.”

”Như vậy mau đem máu của người cho nàng uống một ít” Máu yêu nghiệt này là thuốc dẫn giải độc vôùng quý giá.

”Này này, An Dương a người cũng phải nói đạo lý chứ? Máu của ta là hỗn hợp xuân được chỉ có để khiến được hiệu mạnh hơn, lại nói tiểu công chúa cũng không trúng độc!”

”Kia biến thành như vậy phải làm như thế nào?”

”Không thể nào lo liệu, mê hương bắt quá chỉ là nhất thời, lại không hại thân thể. . . Không có gì.”

“...” Bạch An Dương bất đắc dĩ. . . Nguyên lai tách hân nhanh khỏi người bảo bối là đúng a. . . An Dương buông nữ hài đến trên giường, kéo quần áo che khuất cảnh xuân, lại lấy khăn lau sát đóa hoa còn vương dâm dịch, chính là mỗi một lần đụng chạm đều có thể khiến nữ hài kêu một tiếng dễ nghe, nuốt một chút nước miếng, trán An Dương lưu lại một tầng mồ hôi mỏng. . Không khỏi lờm người đang thân nhiên bên cạnh, làm chuyện tốt!

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Về Nhà

Sự thật là mộng xuân kia xảy ra không hề có một dấu vết nào để lại.....

Hay là do gần đây Tam ca không có động tĩnh gì, ta không khỏi bắt đầu khát vọng hấn? ? Không thể nào! Thực xấu hổ a. . . Thời điểm ta tỉnh ngủ là đã tới giờ cơm chiều, sờ sờ trên chân trên người, vẫn tốt chán, y phục trên người vẫn đầy đủ, hết thấy đều không có gì khác biệt, chính trên người cảm thấy khô nóng khó chịu. .

Ô ô ô, ta nguyên lai là kẻ mặt người dạ thú! Loại sự tình này dù sao cũng thể để Tam ca biết, nếu không hấn cho rằng ta rất khát vọng hấn, khẳng định sẽ ngày một thậm tệ hơn! Ta hạ một chân xuống, đứng vững không khỏi kéo dây đai thắt lưng, thiên. .

Động tác nhỏ này cư nhiên ma sát lợi hại, nhịn xuống tê dại khoái cảm, chậm rãi bình ổn xôn xao trong cơ thể, chăm chú nhìn nữ tử trong gương, đôi mắt ướt át, hai gò má hồng nhuận, môi anh đào khẽ nhếch, cái miệng nhỏ thờ dốc, sợi tóc hỗn độn đứng là bộ dạng sau khi mộng xuân. Ta ưm một tiếng nắm chặt hai má đang nóng lên, phải cùng với Bạch An Dương giữ một khoảng cách! !

Ta không hy vọng mỗi ngày đều là này phúc này, tự nhiên lại đi tìm bất mãn đức hạnh! Cửa phòng bị bồm một tiếng bị đẩy ra, ta nhìn qua gương có thể thấy kẻ đi vào, chỉ thấy Bạch Mộng Chi dò xét tiến vào! A? Tựa hồ ta vừa mới giống như cũng có mộng hấn! Hồng mắt. . Cái gì mộng a, còn 3P? Hay là ta có dị năng tiên đoán tương lai? Như thế nào mới vừa mộng hấn, hấn liền xuất hiện? ? Ta để ý chải tóc, điều chỉnh tốt biểu tình, quay đầu lại.

"Mộng Chi ca ca? Nhả nhả sẽ không nhìn lầm rồi đi? Ngươi như thế nào chạy đến kinh thành?"

"Ai ~ tiểu công chúa lâu như vậy không gặp biểu ca, một chút cũng không kinh hi nha. . Như vậy biểu ca làm sao chịu nổi?" Hấn nhàn nhàn tựa vào bên cạnh, nhìn ta chải đầu.

"Tiểu muội đã tỉnh sao? Ngủ lâu như vậy lại đây uống nước." thanh âm Tam ca từ gian ngoài truyền đến, đúng là rất khát, ta được Mộng Chi đỡ đi qua.

"Tiểu công chúa thật là làm cho người ta thương tâm, ta thật vất vả mới tìm được lý do có thể tới thăm ngươi, không thể tưởng được ngươi cư nhiên không có vui vẻ đến nhào vào trong ngực biểu ca. . Hay là, ngươi một chút cũng không nhớ biểu ca sao?"

Hấn tựa vào trên bàn trà, song chưởng hoàn hung, khuôn mặt tuyệt mỹ hàm ý cười, ánh mắt tựa hồ ôn nhu.

Ta ừng ực uống hết một ấm trà, nói cho có lệ

"Nhớ a, nhớ muốn chết. A Tình nhà ta đâu? Không có tới sao?"

Xin trái nhìn phải, không gặp bóng người quen thuộc muốn thấy. Mộng chi đến đây, hấn không có lý do gì đến đây cả, hấn phải ở nhà bồi Nhị thúc a, cái này kỳ quái.

"Hắc. . Loại việc tới đón mĩ nhân, nếu mang theo nhiều người theo tới, hiển nhiên không thể hiện được nỗi khổ tương tư của biểu ca đi Ta nói cho ngươi biết về tiểu bảo bối kia của ngươi, đang công theo tượng, cũng sắp tới rồi~ ha ~"

ta không chế được hấn liếc mắt một cái, ngẩng đầu hướng Tam ca, khuôn mặt ra vẻ vô sự bình tĩnh, hỏi

"Đón ta trở về?"

"Phụ thân chưa nói muốn đưa chúng ta trở về." Bạch Mộng Chi vô lại thừ nhe răng, Tam ca liếc Bạch Mộng Chi nháy mắt, rồi hướng ta nói "Tiểu muội, là như thế này. Phụ thân cùng Nhị thúc hiện tại cùng đại ca gặp được tượng điêu khắc vô cùng quý giá, cảm thấy thập phần hoàn mỹ tinh thể, liền cho người truyền tin, để trong nhà rồi luận bàn một chút, tăng lên một chút tài nghệ.

Lại bởi vì đại ca cũng đã xác nhận hôn ước, ước chừng là cuối mùa xuân sẽ tiến hành, trong nhà nên bắt đầu chuẩn bị, bên này phụ thân cùng Nhị thúc tạm thời còn không thể quay về, trong nhà đều là tam thúc xử lý, sợ vội không kịp đến đón, cho người kêu nhị ca, tứ ca của ngươi về sắp xếp, ai dè lại gặp phải tượng điêu khắc này. . ."

"Xuy, nói làm cho bọn họ về nhà, trừ ngươi ra, không ai có thể lôi kéo Nhị ca về đâu. . ." Tam ca chưa nói xong đã bị hấn đánh gãy. Chính là, ta căn bản không có chú ý tới điều này, Nhị ca, Tứ ca đã trở lại rồi? Tứ ca đã trở lại? Tiểu tứ đã trở lại? Thiên. . . .

"Mộng chi ca ca, ngươi nói ngươi tới là đưa ta trở về đi?" Ta không khỏi tái xác nhận một lần nữa.

"À đúng rồi, Nhị ca ngươi tiên thể còn nhắn, hiện tại đang bộc phá mã tăng thần công, tạm thời cũng chưa về, khả năng phải chờ tới thời điểm Hạo Lỗi thành hôn mới có thể xuống núi; đệ đệ của ta thì thôi mặc kệ đi, để hấn tự chiếu cố mình xem ra đã không tồi rồi, còn giúp ư?

Tứ ca ngươi thì không lớn không nhỏ, vẫn là tìm An Dương đến chủ trì đại cục đi ~ về phần tiểu công chúa, nguyên ý cùng chúng ta trở về sao? Ở trong này bị vùi đầu nhìn cũng thấy chán đi. . ." Hấn hướng ta nháy mắt mấy cái, lần đầu tiên ta cảm thấy lời hấn nói quả thực rất xuôi tai! Ta thích!

"Đúng vậy a, Nhả nhả cùng Tam ca cùng Mộng chi ca ca trở về! Khi nào thì đi?" Lòng ta nhảy nhót. . Hồi lâu không thấy rồi đó. . Chắc đã 6, 7 năm. . (Chỉ ý muốn gặp tiểu Tứ)

"Ta sợ phụ thân công việc bề bộn, vẫn là nên mau chóng" Mộng Chi cùng An Dương bình thân liếc nhau sau, thân nhiên nói.

"Ân! Ân!" Ta mạnh mẽ vỗ vai Bạch Mộng Chi, "Đại biểu ca, không nhìn ra, rất có tư cách đảm đương a~ thực đúng là nam nhân!" Người này hôm nay

thấy thế nào thuận mắt như vậy, thật muốn ôm găm hai cái ~ “Tam thúc thật đáng thương, phải nhanh một chút a ~ a, đã đói bụng, đi ăn cơm trước”
Tĩnh tình ta tốt hẳn lên, dẫn đầu nghênh ngang đi ra cửa phòng, ăi? Quên mặc áo khoác, mới vừa muốn trở về lấy, phản phật một tảng lớn đậu vào trên đầu của ta, làm rất búi tóc!

Ta cố sức chui ra thì vừa thấy là ngoại bào của ta. Ân, tốt lắm, thực đúng lúc, bất quá “Mì! ! ! Ngươi là ảnh vệ, không phải quý! ! Ngươi tự mình đưa cho ta sẽ chết sao? ? ? Được rồi, vài con quạ đen rất phối hợp bay qua. . .

“ . . . Sợ là ngươi đã đoán được, nàng muốn đi về. Chính là không biết là vì lão Tử hay là vì Tĩnh Chi.”

”A, nghĩ nhiều cũng vô ích, đến lúc đó có thể xác định . . .”

”Nếu là Tĩnh Chi. . .”

”Như thế nào, ngươi muốn nhường cho hắn?”

”Làm sao có thể? Nếu là Tĩnh Chi, sợ là có chút phiền toái rồi đó. . . Ha ha. . .”

”A, huynh đệ chi tranh. . .”

”Uy ~ chẳng phải cũng giống như huynh đệ các ngươi sao, còn nói ăi?”

“...”

”Ha. . . Lần đầu tiên gặp ngươi cư nhiên bị ta khiến ghen nói không nên lời ~ đa tạ thừa nhận.”

”A, ngươi nói có thể hay không chờ chúng ta vừa đến nhà, hai người kia đã chờ ở khẩu môn rồi?”

”Ân. . . Ân ta đến trước thời gian, sợ là khi ta đến đây, bọn ọ đã về tới nhà. . .”

“”

“”

”A, vẫn là nghĩ nhiều vô ích, có chiều sách gì thì nói ra đi. Nếu có cách nào khiến Tĩnh Chi nhà người đừng theo sau càng tốt.”

“ . . . Ta còn muốn tứ đệ nhà ngươi cách xa nàng ra a!”

Ngồi trên xe ngựa, ngày đầu tiên ta rất hưng phấn, vẫn luôn hát ca! Nếu không gian đủ lớn, ta phỏng chừng sẽ vừa hát vừa nhảy.

”Only you can take me thỉnh kinh trên Tây thiên ~~~~~Only you có thể giết yêu tình quỷ quái~~~~~Only you có thể bảo hộ ta! Bị ngọc tình, của tình bắt! Chi có người quan tâm, cứu ta, Only you ~~~~~O~O~O~O~Only you~~~~~”

Tam ca chính là ôn nhu cười nhìn ta, khoe miệng Bạch Mộng Chi run rẩy chỉ nhìn ngoài cửa sổ không nhìn ta. . . . thời điểm ăn cơm trưa nhìn hắn, hắn bắt đầu kính sợ ta. . . .

Ngày hôm sau, tâm tình bắt đầu qua giai đoạn hưng phấn, bắt đầu buồn tẻ đến phát chán. Thấy trên đầu Bạch Mộng Chi có một cọng tóc trắng, lăn qua lộn lại treo trên đuôi hắc bối, cuối cùng mất dấu, đành nhổ một sợi tóc đen !

Ngày thứ ba, giữa trưa là có thể về đến nhà, cư nhiên bắt đầu khản trương. . . Đứng ngồi không yên, điểm tâm ngon lành cũng không còn mùi vị nữa. Mang gương ra soi, cảm thấy chính mình không đủ hoàn mỹ. Đột nhiên cảm thấy buồn bực, vì cái gì không thể xinh đẹp hơn chứ?

Khiến cho người nhìn, liếc mắt một cái thần hồn đều bị ném đi nơi nào, chẳng phải là thực bất lực sao? Tên bên cạnh so với mình còn hấp dẫn hơn, ánh mắt không khỏi lộ ra ánh sáng ác độc . . . một người nam nhân có bộ dạng so với hoa còn kiều diễm hơn, có phải hay không muốn làm cho nữ nhân không muốn sống nữa?

”Biểu muội a, ngươi vì mong thấy hắn mà hao tâm tổn trí như vậy sao?” Bạch Mộng Chi ai oán nhìn ta, ta mặt đỏ lên. . .

”Ngươi đã không bình thường hai ngày nay rồi, hôm nay mới an tĩnh lại, có phải hay không giờ lại cảm thấy khản trương khi sắp nhìn thấy hắn?” Hắn lại gần sát hỏi. Ta giống như bị vạch trần, tâm sự tiểu tức phụ, xoay mặt nhìn nhỏ, lấp bắp kháng nghị. . .

”Biểu ca rất ghen tị~ biểu muội thật bất công!” mắt phượng híp lại, bắt lấy hai tay ta, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm ta. Ta cúi đầu, không dám nhìn hắn. . . Bị vạch trần rồi ~ hảo tu nhân! ! Hắn không phải không có ghen tuông lại nói, “Tĩnh Chi thật sự là hảo phúc khí đâu!” A?

”A? Tĩnh Chi?” Đề tài đột nhiên chuyển đến chuyện gì vậy? Ta nhất thời không có kịp phản ứng. . . Lặng lẽ nhìn hắn. Ai ngờ hắn chính là quay đầu đi, ý cười doanh doanh nhìn Tam ca, Tam ca cũng mặc danh kỳ diệu hướng hắn gật gật đầu, ta không hiểu gì quay ra sau, thấy tam ca đã nhắm hai mắt lại. Mà Mộng Chi cũng buông tay, hai tay ôm ngực nhắm mắt dưỡng thần.

Chuyện gì vậy? Tĩnh hướng nào? Ta còn duy trì động tác tay khi này bị Mộng Chi nắm giữ, Tam ca cùng Mộng chi làm cái gì? Như thế nào biến thành ta

là kẻ duy nhất không hiểu chuyện gì xảy ra? Sau đó ta tự nghĩ xem mình nói lời miệng câu nào! Hai người này liện mình cố tình hỏi vòng vèo để biết người trong lòng ta là ai! ! A ~~~~~ kêu rên, ta đầu không lại bọn hấn a a a a! ~ ô ô. . Tiểu tứ cứu ta.

Tựa hồ nghe ta tác động, xe ngựa nhaoáng lên một cái đột nhiên dừng lại, xa phu “Xuyyyyy” thét to . Chỉ nghe xa phu kinh ngạc kêu to “Tứ thiếu gia!” Ta vừa nghe, nhảy dựng lên một phen nhấc lên rèm cửa. Ta ngẩn ngơ.

Tuyết trắng thuần khiết bay đầy trời, một bạch y thiếu niên đứng ở trước mắt.

Sợi tóc bị gió phát khởi lướt qua khuôn mặt tuần tú , khóe mắt ,đuôi lông mày đều là ý cười, hô hấp ta bị kiềm hãm, liền như vậy vẫn vẫn duy trì tư thế nhấc màn xe nhìn hấn. Sáu năm đi, không, có lẽ là lâu hơn thế, ta chưa có từng nhìn thấy hấn . Hình như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với hấn, cố tình một câu cũng nghĩ không ra. Hấn chậm rãi giơ cánh tay lên hướng ta , ta chỉ đặt tay vào lòng bàn tay ấm áp của hấn, hấn dùng lực lôi kéo, ta ngã vào hấn ,trong lồng ngực quen thuộc.

”Nhã. . .” Hấn nhẹ kêu ,lại làm như thờ dài xẹt qua bên tai. . . Đột giờ cấp theo ta bay nhanh dạo qua một vòng. Xung quanh đều là tiếng cười trong suốt của hấn, cùng ta . Tiểu tứ của ta a, người cuối cùng cũng đã trở lại, ta rất nhớ người.

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Ngọt Phẩm

Tiểu tứ cứ ôm ta như vậy, hai ta đối diện nhau, bỗng tuyết bốn phía bay múa , trái tim của ta đột nhiên phong phú như thế, nguyên lai. . . Nguyên lai ta luôn luôn chờ đợi hấn a. Ta vươn tay vuốt ve mặt của hấn , hấn chậm rãi buông ta xuống, ta hôn lên trên ánh mắt xinh đẹp của hấn , mỉm cười nỉ non nói

”Ta nghĩ người. . .”

hấn buộc chặt cánh tay, tiểu tứ cởi áo choàng vòng qua đầu ta , đưa lưng về phía xe ngựa đem ta vây ở trong ngực của hấn, môi cánh hoa nóng bỏng hôn lên môi ta . Ta ngẩng đầu lên thừa nhận vạn phần ngọt ngào thân mật, nhin không được khóe miệng cong lên , hấn để tại ta môi cánh hoa ,khẽ nở nụ cười

”đưa nhỏ ngốc. . .”

Ta không đáp lời, chính là cười khẽ.

”Nhã Nhã, Tinh Chi cũng cũng muốn ôm người thật chặt a . . Tinh chi cũng muốn ôm một cái hòa thân thân. . . .”

Thanh âm uy khuất truyền đến, khóe miệng vừa kéo liền quay đầu đi, nguyên lai Tinh Chi ở ngay phía sau chúng ta? Vậy mà ta không có thấy. . . Thiên, ánh mắt này. Đột nhiên nhớ tới hai ta nùng tình mật ý , tựa hồ bên cạnh cũng không thiếu người xem. . . . Từ bả vai tiểu tứ , ló mặt ra nhìn lại, Mộng Chi đã xuống xe ngựa, hai tay ôm ngực ,đưa vào xe , cười đến quý dị - ~.

Tam ca không có xuống xe, màn xe ngăn trở về mặt của hấn nhìn không tới. Quay đầu đi nhìn Tinh Chi, hấn hơi hơi mân mê cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi, bất mãn nhìn ta cùng tiểu tứ~!

”Ôi ôi ôi ôi. . . Tinh Chi cũng tới a, nhiều năm như vậy không thấy, để tỷ tỷ hảo hảo nhìn xem”

Ta nghĩ nên đi qua, ai ngờ tiểu tứ nắm thắt lưng ta không chịu buông ra, ta hơi hơi tránh một chút, tránh không thoát. Ta liếc mắt nhìn hấn một cái, néo thắt lưng hấn một phen , hấn khoa trương kêu to, không thêm đề ý tới hấn nữa! Ta đi qua vốn định vỗ vỗ đầu tiểu Tinh Chi , chính là vài năm này không gặp hấn, hấn đã cao hơn ta một cái đầu , bắt đặc dĩ, đành phải chữa ngược, thôi thì chụp bả vai. . . .

”Nhã nhã luôn không nhớ được, Tinh Chi so người còn sinh trước mấy tháng a ~ phải gọi là ca ca!”

Thấy hấn mếu máo, hơn nữa hai má phấn nộn , ánh mắt đáng yêu muốn chết. Xi bật cười, xoa bóp khuôn mặt trắng nộn.”Tinh Chi cũng rất muốn rất muốn Nhã nhã, so với Triển Phong ca ca chỉ có hơn chứ không kém!” Hấn một phen ôm chặt ta, hướng tiểu tứ thị uy nhe răng nở nụ cười.

”Này. . . Để làm chi rồi!” Ta đẩy đẩy hấn, đưa nhỏ này ~ ha ha nhạc lên.

”Vậy có phải hay không Tinh Chi kêu tỷ tỷ, Nhã Nhã liền ôm Tinh Chi một cái?” Đầu hấn dựa tại càn cổ ta, không ngừng cọ xát làm nũng, đáng thương hề hề nói.

”Ha ha, hảo a. . .”

”Tỷ tỷ tỷ tỷ tỷ tỷ. . . Tinh Chi nhớ người đầu ~” dứt lời đầu to bu lại, mắt thấy sẽ hôn lên môi ta, ta nghiêng đầu sang một bên,khoe môi méo xệch. Ta vừa muốn giãy dụa mở miệng,sức nặng trên người bỗng bị kéo đi, nguyên lai là Mộng Chi kéo áo Tinh Chi. .

”Tốt lắm đi ! Được một tác lại muốn tiến một thước có phải hay không?” khoe miệng Mộng Chi tuy là mỉm cười, phượng nhãn lại mang hàn ý chột lóc lướt qua.

”Được rồi, bằng thiên tuyệt địa đều đứng này làm cái gì? Về nhà đi.” Tam ca hạ xe đến, dùng giọng điệu luôn bình thản không hề gợn sóng.

”Đi thôi.” Tiểu tứ đi đến bên cạnh ta, người ôm ta đi nhanh tới chỗ xe ngựa.

”Tinh Chi cũng muốn ngồi xe ngựa.” Nghi hoặc hướng nhóm đang dắt ngựa đằng xa

”Xa phu sẽ xử lý.”

Về đến nhà, tất cả mọi người rất ấn ý đi vào phong nguyệt bảo giám, ta bắt đầu đi nhìn, tùy tiện chiếm lấy nhảy lên giường, trên băng ghế, trên mặt đất bốn tên. Phong độ nhẹ nhàng, ngồi cạnh bàn vừa uống trà an tĩnh theo quy củ, chính là Tam ca chứ không có ai, mở lớn cánh tay nằm ở trên giường trừ bỏ Mộng Chi, ngoan ngoãn hai tay đặt ở trên đầu gối ngồi ở mép giường chính là Tinh Chi tiểu bằng hữu (Phong: Kiếp vợ bé khổ thế đấy Tinh Chi ạ =)), tiểu tứ kéo vào gối ôm, ngồi luôn trên sàn nhà ngẩng lên nhìn ta.

A Tinh bảo bối cũng hợp thời xuất hiện, đôi mắt - trông mong đứng ở bên cửa sổ nhìn ta (Phong: Nếu Tinh Chi là vợ bé thì bạn A Tinh là bé của bé nữa =]] tội quá). . . . Hảo đi, sáu người đủ một bàn đánh mạt chược! (Hội tự thê thiếp đồng đủ gồm=]])

Tiểu Bích Tiểu Nguyệt thấy ta trở về cũng cao hứng , khoái khoái lạc lạc một bên hầu hạ ta đổi quần áo ở nhà,. Chính là A Tinh đáng thương , nóng bỏng nhìn ta ,nhưng cũng đành phải xoay người đi ẩn nấp, tựa hồ thân thủ thật nhanh chóng ~ đúng vậy. . . Cương vị công tác của ảnh vệ luôn luôn là bí ẩn ,từ một nơi bí mật gần đó mà quan sát .

”Được rồi, Mộng Chi chúng ta về đi. Bọn họ mấy năm nay không gặp, hẳn có nhiều điều muốn nói”

Tam ca lại áp một miệng nước trà hướng Mộng Chi nói nói, xoay đầu lại hướng ta cùng tiểu tứ nói

”Chính là nói sao cũng đừng quên lên nhà dùng cơm trưa. Tam thúc biết chúng ta trở về, có thể sẽ bớt thời giờ ở cửa hàng mà về dùng cơm.”

Ta cùng Tinh Chi ngoan ngoãn gật đầu, tiểu tứ cũng vuốt cằm

”Xuy, Tinh Chi theo ta đi đi.” Mộng Chi chán đến chết đứng lên, đè lại bả vai Tinh Chi ,thoáng dùng sức.

”A? Tinh Chi cũng phải đi sao? Tinh Chi vừa mới gặp lại Nhã Nhã.” Tinh Chi cảm thấy bất khả tư nghị khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, trừng mắt to ngẩng đầu tội nghiệp nhìn ca ca ruột của mình.

”Đúng vậy. . . Đại ca cũng mới gặp lại người. . .” Mộng Chi tươi cười nhìn Tinh Chi, chính là trong mắt có ý cảnh cáo .

”Chính là. . Chính là Tinh Chi rất nhớ Nhã Nhã a. . .” Tinh Chi lấp bắp , mếu máo.

”Kia Tinh Chi không nhớ đại ca sao?” phượng mâu Mộng Chi cong cong, ý tứ uy hiếp xuất hiện càng đậm. . .

”Nhớ a. . .” ánh mắt Tinh Chi cầu cứu ta cùng Tam ca , thấy đôi ta không hề có ý hỗ trợ , đành phải ủ rũ đi theo Mộng Chi đi.

”Kia hai người các người đã lâu không gặp, huynh muội chi tình. . . Xuy,bỏ qua cơm trưa cũng được!” Mộng Chi cảm lấy cổ tình tế của Tinh Chi, trước khi đi còn quay đầu lại ái muội nhắc nhở .

”Làm phiền đại biểu ca nhớ không phải, ta cùng Nhã Nhã sau này cũng sẽ có nhiều thời gian, không vội.”

Nghe tiểu tứ nói ,tựa hồ là có ý cả,hai má ta nóng lên, tiểu tứ dặt tay ta, tùy tiện để thân thể mềm mại ôm vào trong lòng, cũng không quay đầu lại hướng bọn họ khoát tay, lười biếng nói

”Không tiễn a.”

Tam ca thời điểm đi qua tiểu tứ có dừng lại một chút, bình thản nhìn tiểu tứ, liếc mắt một cái sau đó đi nhanh ra ngoài,bóng dáng không hề gợn sóng, nhìn không ra một tia cảm xúc của hẳn lúc này .

Trong phòng đột nhiên an tĩnh lạ thường, chỉ còn hai chúng ta.

Không khỏi cảm thấy hai má càng nóng, thiên. . . Vừa mới nảy quả thực rất buông thả chính mình . Phải biết, chúng ta là huynh muội a. . . Như thế nào trước mặt người khác mỗi đối mỗi đầu? Lại nói, hẳn cái gì cũng chưa nói với ta đâu! . . . Hẳn còn không nháy mắt đưa tình nhìn ta, bị hẳn nhìn trừng trừng như vậy,đỉnh đầu ta đều sắp bốc khói rồi . Phải gọi chuyện gì để nói mới tốt đây....

”Tiểu tứ, các người trở về được bao lâu rồi?”

Lời vừa ra khỏi miệng thật muốn cắn rụng đầu lưỡi chính mình ! Nói như thế nào giống như khẩn cấp muốn đuổi người ta đi đâu?

"Không phải ý tứ này, ý của ta là. . . Ngươi ở lại bao lâu thì đi? ! ! ! Ách, cũng không phải. . . , ta không phải hy vọng ngươi đi, ta mới không hy vọng ngươi đi!"

Ta nói không rõ, nguyên lai cái này kêu là nói năng lộn xộn! Áo nào dùng sức lắc lắc bên tay, cần môi thật muốn lên tiếng khóc lớn. . . .

"Ha ~~~~~ muội muội của ta như thế nào có thể ngu ngốc như vậy ,lại đáng yêu như vậy a!"

Đối diện tiểu tứ cổ nên cười, bàn tay khô ráo khẽ xoa má ta, ngón cái ma xát qua lại môi cánh hoa. Mắt thấy khoe miệng hân xuất hiện ý cười biếng nhác ,chậm rãi tới gần, tới gần, lập tức sẽ dán lên môi ta, ta không khỏi nhắm mắt lại .

Cảm thấy áp lực ,khán trương khiến lông mi đều run nhẹ nhẹ , hai tay nắm chặt thành tiểu nắm tay gắt gao để tại trên đầu gối. . . Ai ngờ hân lướt qua môi ta,hai má phiến diện dán lên má ta, tại bên tai ta thấp thấp nở nụ cười. Ta hoang mang mở mắt to, ả?

Đột nhiên không khỏi vừa xấu hổ, cái gì đây! Hân cố ý ! Hại ta cho rằng hân muốn hôn ta? Ta hung hăng một hơi cắn lên cổ hân gần trong gang, hân kêu ai ui một tiếng rất khoa trương, thuận thể nằm xuống, đem ta ôm trước ngực. Ấm áp dào dạt từ ngực truyền đến kích động , hân cười nói

"Đã lâu không gặp Nhã Nhã của ta, như thế nào vẫn là ngốc nghếch như vậy , thật làm cho người ta nhìn không được muốn đùa một phen."

Ta thấy hân còn dám giễu cợt ta, khóa ngồi ở trên đùi hân ,đem hân đặt tại dưới thân, giờ cánh tay lên một chút , hạ xuống thất lưng hân cù léc.

"Ai u! Ai u! Ta sai, Nhã Nhã tha ta đi!"

Hân cười đến không thở nổi, lại không dám phản kháng, sợ đem ta ngã, ta giải toả xong bức tức, liền buông hân ra, cũng mồm to thờ dõc nói

"Sợ rồi sao, nhìn xem ngươi về sau còn dám!"

"Đương nhiên còn dám. . . ."

Hân ngồi dậy, gương mặt cực kỳ tuần tú dán lại gần. Hai má tiểu tứ vừa mới nháo xong nên ửng đỏ, trong ánh mắt thâm thúy liễm diễm, chiếu rọi ra hình ảnh khuôn mặt ướt át của ta, ta ngẩn ngơ, cơ hồ bị ánh mắt của hân hòa tan đi.

"Ha ~ Nhã Nhã dám trêu ta? Nhìn xem, hay là ngươi cũng sợ cù léc đi!"

đôi mắt hân đột nhiên xuất hiện tà khí ,chính là nhú mày lại , khoe miệng nở nụ cười không mang theo hảo ý, một phen ấn đảo ta, bắt đầu giờ trò!

"Cho ngươi hiện tại cù ta, sao nào,cũng nên cho ngươi ném thử sự lợi hại của ta!"

Hân hắc hắc cười lạnh, ngón tay linh hoạt không trụ gãi thất lưng ta mà cù dưới nách, miệng cũng tại trên cần cổ ta ,có ý thờ ra nhiệt khí. . .

"Tứ ca, tứ ca, tứ ca!" Ta bị làm cho thờ không được , lớn tiếng cầu xin tha thứ, năm đó hai ta đều có máu buồn, ở trên giường cho nhau ngứa, hai người đều bị bách cười ra nước mắt, cuối cùng biến thành lưỡng bại câu thương, hiệp nghị ngừng bắn, xem như bất phân thắng bại.

Chính là hiện tại hân dĩ nhiên không phải tiểu nam hài năm đó, khí lực thân hình đều tăng trưởng rất nhiều, ta như thế nào còn là đối thủ của hân? Hai ba cái dùng các loại tư thế tránh né, gối ôm đều bị ném đến một bên, "Tứ ca a. . . . Đây, tha ta đi. . ." Thật vất vả mới tránh được một trào, còn đá chân đây dựa.

"Có thể. . . . Nhưng là phải có giá tốt mới được." Ta không rảnh biểu tình nhìn hân , tiếp tục quay cuồng .

"Hào hảo hảo! Chỉ cần hiện tại ngừng cù ta. . . . Ngồ. . ."

Môi lửa nóng hạ xuống , đầu lưỡi cạy mở răng nanh tiến vào. Hân dè cánh tay ta xuống, đầu lưỡi mãnh liệt trước tiên ở trong khoang miệng ta càn quét một vòng, răng nanh cũng bị chạm tới, đầu lưỡi cơ hồ tìm được yết hầu, ta , . Ân. . . Tiểu tứ đã man a..."Ngồ. . ." Ta híp mắt, chút ý thức không khỏi bắt đầu có chút hỗn độn không rõ, hơn nữa cái này hôn là hân cấp , hân buông tay, thuận thể kéo để ta ôm lấy cổ hân ,lưng căng thẳng ,ta bị hân ôm lên.

Hân một tay nâng hông ta , một tay nắm thất lưng ta, đem ta đặt ở bên cạnh cửa sổ . Đầu gối ta chạm vào thân dưới khiến hân khó chịu,hân tách hai chân ta ra, hân thuận thể đứng ở giữa hai chân. Tiểu tứ giữ khuôn mặt ta,lùi lại một khoảng cách, một chút lại nhẹ nhàng hôn xuống.

"Thực ngọt,Nhã nhã của ta hảo ngọt. . ."

Ta còn ôm cổ của hân, chỉ cảm thấy miệng ngứa , mở mắt ra thấy đôi mắt mình mê li phản chiếu trong ánh mắt thâm trầm của hân, bên trong đôi mắt xuất hiện hình ảnh nữ hài từ khuôn mặt đỏ ửng thờ dõc, kia là chính mình sao?

"Nhã nhã nhớ ta sao?"

Hân mang theo thanh âm ma lực truyền đến, ta chỉ biết ngây ngốc gật đầu.

"Vậy Nhã Nhã thích ta sao?"

Chương 39: Mưu Đồ Bí Mật

Ban đêm, ba thiếu niên anh tuấn thần sắc lại khác nhau hoặc ngồi, hoặc nằm tại một chỗ bí ẩn trong phòng.

”Triển Phong, hoan nghênh ngươi trở về.” Một nam phi thường yêu điểm lại dùng thanh âm ôn nhu khiến người ta không khỏi nổi da gà nói.

”Ha ~ nói rất đúng, giống như đã lâu không gặp vậy. Không phải là mới gặp nhau mấy tháng trước hay sao?” Một kẻ khác ngồi ở đằng sau thiếu niên lên tiếng, ngồi dựa vào ghế, nét đùa cợt trên khóe miệng không chút nào che dấu.

”A, mấy tháng. . . Sợ là chỉ trong mấy tháng này cũng xảy ra quá nhiều chuyện đi.” Ngồi ở bên cạnh bàn, phiêu dật nam hài với ánh mắt lơ đãng mang theo ý cười, tao nhã nhún nhún mày. Ánh nến cũng rung động, lay động bất định, giống như ám chỉ cái gì.

Thời gian giống như ngừng trôi, hồi lâu không có ai lên tiếng. Trận này cũng sẽ sớm mở màn, là vì nhân nhi vô lương tâm kia khiến con tim bọn hắn đau nhói khó chịu.

Trong số bọn họ có hai người là ca ca ruột của nàng, từ khi nàng sinh ra, chính thời khắc đó đã đoạt mất tư cách đường đường chính chính ở bên cạnh nàng, một người duy nhất trong đây có tư cách lại ngay cả lòng của nàng cũng không có chạm được đến.

”Nàng nhất định không phải là một người.” Bạch An Dương thần nhiên nói.

”Thú vị, ta vì cái gì phải nghe ngươi?”

”Bởi vì ngươi cũng muốn có được nàng, xuy, sợ là tránh không được việc hợp tác cùng chúng ta.” Phụng mầu mang ý cười đậm, tới lui lui tuần tra thiếu niên ngồi trên ghế đằng kia, cho dù một cái ngưng mi rất nhỏ cũng không buông tha.

”Ta cho rằng bằng hôm nay, các ngươi hẳn là biết khó mà lui!” lời nói khinh phiêu không có sức nặng, nhưng trong đó bao hàm khiêu khích cùng chắc chắn, ai cũng nghe ra được, Bạch Triển Phong nhu nhu thái dương lơ đãng nói.

”Nàng thích ngươi thì như thế nào? Ngươi có thể hướng cha của nàng nói ra chuyện này sao, xuy. . . Cũng chính là Bạch tứ thiếu phụ thân của ngươi cầu hôn sao?” Bạch Mộng Chi ôm bả vai, như rồng mây nhìn lại.

”Ha. . . Nàng thích ta không thể cùng ta cùng một chỗ, cũng so với việc nàng không thích ngươi miễn cưỡng phải cùng một chỗ với ngươi, ngươi có thể xem xét. . .” Triển Phong nhún nhún vai, thương hại nhìn Bạch Mộng Chi

”Hắc, thật đúng là vì hạnh phúc của muội muội suy nghĩ. . .”

”Đó là tự nhiên, ta là ca ca của nàng.”

”Xuy. . . Mong rằng thời điểm ở trên giường, hy vọng ngươi cũng nhớ rõ.”

”Tự nhiên là nhớ rõ, loại cảm kích ngọt ngào này cả đời ngươi cũng không được nếm trải. . . .”

”Ồ?” Bạch Mộng Chi như rồng mây hướng An Dương nhìn lại, không có hảo ý hỏi “Thật sự tiêu hồn sao như vậy?”

Bạch Triển Phong tuy biết hẳn là cố ý muốn khơi mào tranh chấp, muốn giảm nhuệ khí của mình, ánh mắt vẫn không khỏi phát lạnh. Nhã Nhã của hắn đến tốt cùng đã trêu chọc tới những loại người gì? Đương nhiên cũng bao quát bản thân hắn ở bên trong, đều đối nàng làm cái gì?

Quay đầu đi nhìn Tam ca bình tĩnh, quả nhiên không có tự giác bị bóc trần, vẫn là lạnh nhạt giống như kẻ Mộng Chi nói là người khác vậy, không chút biểu tình. Nhưng khẳng định không phải mặt ngoài như thế, thì bên trong hẳn cũng như vậy, theo lý mà nói, nếu hôm nay Mộng Chi tìm đến hắn, như vậy còn có thể lý giải, câu còn không được. Nếu là Tam ca cũng trộn lẫn cùng tiền vào, sợ là. . . .

Bởi vì, Tam ca này không làm việc dư thừa. Bạch Triển Phong đột nhiên cảm thấy đầu đau quá, Đúng là hắn thích Nhã Nhã, thậm chí có thể nói yêu nàng, hứa nhiều năm trước chính là như thế. Nhưng là sau này sẽ như thế nào, hắn vẫn không có nghĩ tới, cũng có thể nói, vẫn luôn không dám nghĩ. Minh huynh ruột của nàng, là quan hệ trực hệ huyết thống, khi phát hiện ra Nhã Nhã cũng có tình cảm với mình, nhưng như vậy thì sao, bọn họ có thể làm được gì?

Nàng sau này phải lập gia đình, mà khi đó, thế giới của nàng sẽ không hề có hắn tham dự, hẳn là ca ca của nàng, cũng chỉ là ca ca. Tình cảm cảm kích của bọn họ, ngay từ khi bắt đầu đã là sai trái, biết trước sẽ không có kết quả. . . . Nhìn Bạch Mộng Chi, thiếu niên này sớm chiều muốn bên cạnh nàng có phải cũng vì mục đích này? Hắn rất muốn thủ muội muội của hắn, cư nhiên có thể vì có được nàng mà yêu cầu chính mình hợp tác. Vì cái gì? Hắn sợ phải tranh dành nữ nhân với đệ đệ ruột của mình?

A, thật đúng là nhọc lòng, bất quá, bọn họ thực cho rằng Tinh Chi vẫn là tiểu nam hài nhu nhược sao? Mà, tình cảm của Mộ Dung Chi đối với Nhã Nhã đã tới mức độ nào rồi? Hắn có hay không hiểu rõ một khi đã thú Nhã Nhã sẽ chỉ được có mình Nhã Nhã mà thôi. Như vậy cả đời hắn cũng không được thú thêm bất kì nữ tử nào khác bởi trường bối sẽ không cho phép.. Nếu là ý này chỉ đột ngột xuất hiện trong đầu hắn trong chốc lát, như vậy sau này sẽ phải hối hận.

Một Bạch Mộng Chi ngả ngón lang thang luôn lộ bên ngoài, ít nhất người bên ngoài thấy vậy nhưng là nội tâm của hắn lại chưa từng có người có thể đụng chạm được đến. Bất quá người khiến người ta khó hiểu nhất lại là Tam ca luôn lạnh nhạt, trên người Nhã Nhã rốt cuộc có cái ma lực gì?

Cư nhiên mẹ hoặc cả các ca của nàng, ngay cả hẳn từ nhỏ đã có khát vọng với nàng, mà Tam ca cũng động tâm? Bằng tính cách con người tam ca, không chỉ thấy thú vị mà mong muốn một người con gái đầu. Triền Phong thu hồi suy nghĩ của mình, nhẹ nhàng cười, hướng Tam ca nhìn.

"Tam ca a, hiện tại Mộng Chi ở trong này, tiểu đệ còn có thể hiểu, mà ngươi. . . là vì chuyện gì a?"

”Người nghĩ gì thì ta nghĩ cái đó. Chỉ là như thế này mà thôi.” giọng điệu bình thản nghe không ra một tia cảm xúc, chính là trong ánh mắt kiên định ở đây hai người đều thấy rõ.

"A? Người yêu nàng sao?" Mây lược chọn nhìn thẳng về vẻ mặt của hắn, Bạch Triển Phong không xác định, không xác định tâm tư của hắn.

“... . . . Rất yêu.” Trầm ngâm hồi lâu, lâu đến ai đều cho rằng hẳn không có trả lời, Bạch An Dương cuối cùng thần nhiên cười, nói ra.

Trong lòng Bạch Triền Phong chấn động, nhưng là trên mặt khóe miệng cũng nhẹ nâng, “Ta nếu là hiện tại nói ‘Hảo’, sẽ phát ra sự tình gì?”

”Xuy, vấn đề ngậy thơ như thế, tứ thiếu cũng phải hỏi sao?”

Bạch Mộng Chi nhếch khóe miệng, nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, bóng đêm xơ xác tiêu điều, áp lực nồng đậm ám chỉ lúc này khiến không khí trở nên quý dị, mà trong mắt của hắn cũng không còn có ý ngả ngón đùa cợt, cư nhiên có một tia cô đơn.

“Tự nhiên là Bạch Nhã Nhã là nương tử của ta, mà hai người các người là các ca ca không bằng cảm thú ,cũng có dục vọng với nàng. Đương nhiên làm như thế nào để nàng tiếp nhận lại là một chuyện khác.”

Phương nhăn híp lại, ý cười càng đậm, xuy cười một tiếng tiếp tục nói

"À, vừa nói như thế, ta như thế nào cảm thấy chịu thiệt chính là ta đâu? Ta có thể hiện tại sửa chủ ý sao? Nhã nhã chính mình đi cầu, các người đều cách xa nàng ra chút!"

Câu nói cuối cùng nhấn mạnh mang theo hàn ý, con người xuất nông hâu lệ khí, mà nhoáng lên một cái lại biến mất không thấy. . .

"Ha, giống như không được đâu. Các người một là Tam thiếu mưu trí hơn người, một là người trong lòng tiểu công chúa- tứ ca ca. Đều mang phần lượng rất nặng a"

Hai người đều không có nói chuyện, từng người có tâm tư. Chính là An Dương vẫn như trước bình tĩnh tự nhiên uống nước trà, khoé miệng Triển Phong khẽ nhếch, trong khi ánh mắt nhắm lại.

"Không bằng cảm thú? Cái này ngược ngược lại nói chuẩn xác. Ba nam nhân tại giờ này khắc này mưu đồ bí mật cũng là muốn chia cắt muội tử nhà mình"

Triển Phong cười khẽ, “Không biết Nhã Nhã nên cao hứng với sức quyến rũ của mình, hay là... nên bị ai trào phúng nhà mình thôi nát.” Triển Phong mở mắt, ánh mắt thâm thúy giống như châm chọc lại giống như bị thương nhìn chăm chú vào biểu tình hai thiếu niên nơi này.

“Ngày cả như vậy, cũng không được chi trích lẫn nhau, đều yêu một nữ tử, nên làm cho nàng hạnh phúc khoái hoạt mới phải. Nếu đến tận đây, coi như là chúng ta thua thiệt nàng đi. Mộng Chi. . . Ta hy vọng người là thật tâm yêu thích nàng, chớ đem cảm xứng của chúng ta mà đổ lên người nàng, đừng vì ghen tuông mà làm khổ nàng.”

Bach An Dương thu hồi ý cười, thân nhiên thoáng nhìn, ngầm có ý cảnh cáo.

”Tam thiếu yên tâm đi, hao tổn bao tâm tư như vậy, lại như thế nào không quý trọng đâu? Xuy... Nói đến thực buồn cười, người cho là tình cảm của ta là giả sao? Ta có thể không thêm màng đến chung thân đại sự, chỉ là vì cùng các người vui đùa một chút?”

"Không cần được tiên nghi còn khoe mã. . . Ta nghĩ đề đề của ngươi có lẽ càng nguyên ý đâu?" Bạch Triển Phong lười biếng cười.

“Vê thôi.” Bạch An Dương đứng dậy, dừng một chút lại nói “Nếu trong lòng hiểu rõ , các người cũng không muốn quá mau , chớ quên lễ trưởng thành của tiểu muội còn chưa cử hành, làm việc cũng phải có chút đúng mực.” Dứt lời liền rời đi.

"Xuy. ."

Bạch Triển Phong còn không dám tin tưởng, vì cái gì mà dễ dàng như thế đáp ứng đề nghị vớ vẩn của bọn họ. Nếu là đêm trước, hẳn định là sẽ nói mình dối với Nhạ Nhạ có bao nhiêu thuần khiết, thống khổ dường nào. Chính là giờ này khắc này thì sao?

Trong lòng kia vẫn luôn cất giấu dự vọng, trong nháy mắt dĩ nhiên có thể thức tỉnh, nguyên lai là gặp được bọn họ sở cho tà ác quang minh! Tìm được lí do có thể cùng nàng ở một chỗ, hoang đường như vậy không kềm chế được. . . . Bước nhanh hướng đi đến sân Nhã Nhã , hần không nghĩ lại đối với nàng làm cái gì, chỉ là muốn lặng lẽ nhìn xem, lặng lẽ nhìn xem nàng đang làm những gì, nhìn xem nàng giờ phút này thuần khiết đến mây may không biết chuyện còn tươi cười, là an ủi mình vừa mới làm ra quyết định bán đứng nàng?

Vẫn là nỗi đau đớn kia trào dâng ngày càng mãnh liệt? Hần không nghĩ ra... . Nhã Nhã đáng thương của hần, muội muội vô tội của , có phải hay không sẽ phải tiếp nhận dự vọng của nhiều người mà bị tàn phá? Mà nay, a, hừ nhẹ ra , tự miệt thị chính mình. . . .

Nguyên lai, nguyên lai không nghĩ sớm vậy đã phải buông tay nàng. . . . Kia chính mình lại cùng Bạch An Dương ,Bạch Mộng Chi có gì khác nhau đâu?

Nhìn Nhã Nhã giờ này khắc này ngồi xổm tại mép giường thân nhiên cười đùa, dưới giường là ảnh vệ tuổi xấp xỉ nàng đang ngồi ngoan ngoãn, Tinh . Nhã nhã vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc A Tinh , (Phong: Bà tác giả miêu tả A tinh ngoan như cún ý :3)mà khoe miệng tiểu tử kia toát ra cũng là tràn đầy hạnh phúc mỉm cười. . . .

A, một màn ám áp này chẳng biết tại sao cũng không chướng mắt Là nha, nếu chính mình đã muốn buông tha cho nàng, đối nàng chỉ có thuần khiết bảo hộ, lại có tư cách gì đi ghen tị đâu?

A Tinh đột nhiên như là cảm thấy hần tới gần, hướng hần đến tình ngữ thoáng nhìn, Nhã Nhã hỏi hần làm sao vậy, hần lập tức nháy mắt thu hồi đôi mắt mang theo lãnh ý , quay đầu đi trong mắt chỉ còn chủ nhân của hần,cười nói “Không có gì.” Mặt lại vì trắc, khóe mắt lại đảo

Triển Phong thân nhiên mất mát, nhân nhi khiến chính mình ngày đêm mong nhớ ngay tại trước mắt. Kết quả rốt cục trở lại bên người nàng mới phát hiện, trừ bỏ tình ý nàng đối với hần, còn rất nhiều cánh còn người mất. Nghĩ sẽ là người cho nàng, nhưng lại không ngừng yêu nàng được?

Chậm rãi bước đi thong thả ,một chuỗi vết chân nhọt nhọt hần trên tuyết. . . Ngẩng đầu nhìn về phía ánh trăng thê lương mờ mờ, nhọt nhọt cười. . . Đã từng thuần túy chỉ là yêu a. . . Nguyên lai chúng nó sớm đã hóa thành bọt biển, từ từ mất tích... .

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: PHONG BA

editor: TrieuKyAn

Sáng sớm tinh dậy, ngồi trên giường ta ngẩn người ra, đột nhiên nhớ tới tiểu tử đã thật sự đã trở lại, ngọt ngào cười, thực hạnh phúc. Lăn lông lốc đứng lên kêu Tiểu Nguyệt lấy quần áo lại đây, vừa mới thay áo ngủ ,kéo áo lót dây lưng, tiếng cười trong viện vang lên, mấy người kia nối đuôi nhau mà vào.

“Nhã Nhã ,cái đồ lười này hôm nay dậy sớm như vậy sao?”

Tiểu tử đi tới ôm hai má ta , lại hôn một cái, cười đến sùng ái.

“Là người dậy sớm được chưa.” Mặt ta đỏ lên cũng không cam chịu yếu thế.Liếc nhanh nhìn Tam ca cùng Mộng Chi, Mộng Chi đi vào giường ,cầm lấy quần áo chắc chắn lần qua lộn lại nhìn, ta vừa muốn đoạt lấy ,lại bị tiểu tử ngăn cản ..

“Hần thích cảm thì để hần cảm, thuận tiện hầu hạ người mặc quần áo vào chẳng phải bớt việc sao.” Ta kỳ quái nhìn tiểu tử liếc mắt một cái, hần lại xấu xa hôn bên kia khuôn mặt ,một chút cũng không giải thích.

“Đi chuẩn bị nước ấm cho chủ tử các người, cũng thuận tiện mang đồ ăn sáng tới, các thiếu gia hôm nay cũng ở nơi này” Tam ca nghiêm nhiên giống như chủ nhân của nơi này mà phân phó , tiểu Bích Tiểu Nguyệt cư nhiên cũng không nhìn ta có đồng ý hay không mà đã nhận lệnh đi chuẩn bị?

“Ha, ta coi như làm công việc của nô tì , hầu hạ tiểu công chúa mặc quần áo là vinh hạnh của ta.” Mộng Chi xinh đẹp cười, từ trong tay tiểu tử kéo lấy ta, lòng bàn tay ấm áp nắm chặt thân thể ta, ôn nhu kéo ta ,hay tay giúp ta mặc nội bào.

“Chính là...” Ta thân tình nghi hoặc, hôm nay đây là làm sao vậy? Hay là bọn hần sốt ruột muốn đi đâu sao? Sốt ruột đến nỗi tới tận nơi này bắt người?

“Bất kể cái gì nha.” Không biết từ nơi nào ,tiểu tử tìm thấy đôi hài của ta, nụ cười ấm áp như gió xuân, khẽ cầm chân ngọc của ta nâng lên.”Ngón chân Nhã Nhã mập mạp trông thật đáng yêu.”

“Người mới béo !” Ta chu miệng, muốn rút chân về, hần lại nắm chặt ,bắt lấy không tha. . .

“Tứ thiếu cứ đùa tiểu công chúa như vậy, nhích tới nhích lui ,ta đều không mặc y phục cho nàng được.” thanh âm Mộng Chi vang lên, ta vừa nhắc đầu xin ý kiến phê bình ,chống lại phượng mẫu lưu chuyển ý cười , mặt nóng lên quay đầu đi.”Tiểu công chúa then thùng sao? Biểu ca thật là cao hứng a ~~~~~” hần thấp thấp cười khởi vô lại nói, khí tức quả thực vô cùng dễ chịu, có thể phun tại trên mặt, chính là ngón tay mặc áo vô cùng linh hoạt,

không hề hỗn loạn.

“Nhã, đi chải đầu phát, xỏ cái giày cũng lâu như vậy sao?” Tam ca đi lên, cầm lấy lược đưa cho tiểu tứ, tiểu tứ bắt tay vào chải chải, tạo kiểu tóc vô cùng phức tạp, hẳn cứ chải xong kiểu nào, ta cố tình xấu tính dở xuống kiểu đó.

“Chải đầu là nghề của ta a, khi còn bé không biết giúp nàng chải bao nhiêu lần đấy thôi.” Tiểu tứ cời giày, bò lên giường, ngồi xếp bằng ta, phía sau hạ người xuống một chút, nhu hòa giúp ta chải tóc dài, đầu ngón tay mềm nhẹ, sợ lòi kéo tóc yếu ớt khiến ta đau. Cố gắng rất nhẹ, làm cho ta từng đợt run lên.

“Đau sao?” Tam ca cảm thấy ta run rẩy một chút, ngẩng đầu ôn nhu xem ta.

“Không. . . .” mặt ta đỏ lên.

“Làm sao có thể, ta chải nhẹ không thể nhẹ hơn.” Tiểu tứ lập tức kháng nghị hô to, sợ ta oan uổng hẳn. Mà Mộng Chi thất nút tốt lắm, lấy ngoại bào đem tới giúp ta phủ thêm. . . .

Là ta sáng sớm chưa tỉnh ngủ, hiện tại đang ở trong mộng sao? Đây... Rốt cuộc là tình huống nào?

Ba cái nam hài nói nói cười cười giống như làm công việc rất đổi tự nhiên, chính là giúp búp bê đổi trang phục! ? Tuy rằng nếu nói vậy búp bê chính là ta, nhưng thật sự vẫn khó có thể tin. Ta nhớ rõ ngày hôm qua bọn họ còn có thần thái khác thường, tựa hồ mình ngầm đối chọi gay gắt, như thế nào hôm nay lại như anh em tốt vậy?

Không khỏi hướng tới kẻ ta ngồi gần nhất- Mộng Chi, hẳn vẫn là treo nụ cười xinh đẹp bên môi (Phong: Gúm, đầu thảo =]],) nâng mi mắt lên nhìn ta liếc mắt một cái, thấy ta nghi hoặc, khóe miệng nâng lên, nói “Như thế nào? tiểu công chúa hé mở môi đỏ mộng là muốn biểu ca thân thân sao?” Không đếm xỉa tới hân ngả ngón, ta quay đầu nhìn biểu tình tiểu tứ.

Hắn thấy ta quay đầu lại, cười đắc ý “Ha, xem ra Nhã Nhã là muốn ta thân thân mới đúng.” Dứt lời đầu bu lại, ta nhân cơ hội nhìn chằm chằm ánh mắt của hắn, nghe thấy Mộng Chi trắng trợn đùa giỡn như thế, hẳn cư nhiên không có một tia tức giận? Vì cái gì?

“Mới sáng sớm nháo cái gì?” Tại khoảnh khắc tiểu tứ sắp hôn đến, bàn tay Tam ca che ở trên môi ta (Phong: Dương ca kiêu, ta k ăn được, người cũng đừng hồng ăn =]]Thâm nho). Tiểu tứ quyết miệng vì hôn phải mu bàn tay tam ca.

“Tam ca người ghê tởm a...” Tiểu tứ lười biếng sờ sờ môi cánh hoa, một khắc sau, cánh tay sau chống giường, bàn chân vắt chéo, tư thế ngồi cư nhiên vẫn là đẹp trai như vậy.

“Tam ca cũng chê người ghê tởm” Tam ca phong độ cố tình vẫy vẫy bàn tay, kéo ta đứng vững, giúp ta vuốt vuốt y phục. Thấy tiểu tứ kinh ngạc, ta không nhìn được mà bật cười.

“Hắc, hai huynh đệ các người đều ghê tởm. . . . Kẻ tám lạng gặp người nửa cân.” Mộng Chi nói còn chưa dứt lời chợt nghe thấy tiếng bước chân truyền tới từ ngoài cửa Chúng ta quay đầu nhìn lại, thì thấy hoá ra là Tinh Chi quệt mồm nhỏ chạy vào.

“Các ca ca khi dễ Tinh Chi đâu, sáng sớm chạy đi ăn cơm cư nhiên một người cũng không phát hiện, hỏi người hầu mới biết được, nguyên lai Nhã nhã cùng các ca ca ăn tại đây, đều không có người nói cho Tinh Chi đâu?” Không biết là tức giận hay là do chạy vội, toàn bộ khuôn mặt trắng nõn của Tinh Chi cư nhiên đều trở nên hồng hồng, bàn tay nhỏ nắm chặt, một cánh tay khác giờ lên chỉ chỉ vào chúng ta, đây là nghiêm trọng lên án.

Tam ca cùng tiểu tứ rất ấn ý không rên một tiếng, nhưng ánh mắt cũng đã liếc về phía Mộng Chi. Trong lòng ta buồn cười, về vấn đề câu trả lời, đương nhiên phải để huynh ruột của hắn cấp cho hắn ta, vì ta cũng không hiểu mới sáng sớm tại sao bọn hắn ở đây.

“Sáng sớm làm loạn cái gì?” Hắn thấy ngoài cửa, Tiểu Bích từ từ bụng chậu rửa mặt nước ấm vào, phát tay kêu nàng tiến vào, rồi hướng tới Tinh Chi đang tức giận, nói “Không phải là điểm tâm thôi sao, ăn chỗ nào mà chẳng giống nhau?”

“Như thế nào giống nhau, các người cùng ở một chỗ, đều không người nào để ý Tinh Chi. . . . Nhã nhã thực bất công!” A? Sao lại chỉ mũi giáo vào ta nha, ta vô tội.

“Bọn họ đến đây ta mới biết được a ~~~~~” ta vô tội chớp chớp ánh mắt, tỏ vẻ người đều nhìn thấy, ta là đang cảm kích khi thấy người đến a.

“Kia cũng không thể như vậy! Đều là đại ca, Triển Phong ca ca, An Dương ca ca sai! ! !” Tinh Chi lên án, chính là không có người trả lời hắn, tất cả mọi người đều mang bộ dáng rất bận.

“Mau rửa mặt đi.” Tiểu tứ rời giường đi đến, tam ca đã dần tiến lại đưa ta đi rửa mặt. Mộng Chi dĩ nhiên đang thử độ ấm của nước

“Vừa mới hảo, không quá nóng, tiểu công chúa mau tới đây đi.” Mộng Chi ngoác.

“Tóc vừa mới chải, không cần sợ ướt, để ta cầm lấy đi.” Mộng Chi cầm khăn mặt quàng trước ngực ta, ta xoay người rửa mặt, tiểu tứ phía sau hỗ trợ túm lấy tóc đen không cho ướt

“Đồ ăn sáng có tới không?” Tam ca trầm giọng hỏi tiểu bích.

Quả nhiên đều rất bận... . .

“Hồi tam thiếu gia , Tiểu Nguyệt đã đi truyền , hẳn là cũng sắp đến .” Tiểu bích ở một bên nhìn không chớp mắt cung kính nói.

“Uh, nói cho bọn hắn biết đem thêm cả phần của Tinh thiếu nữa.”

“Dạ...”

Ta tiếp nhận khăn mặt từ tay Mộng Chi, bót thời giờ nhìn biểu tình Tinh Chi, thần tình đỏ bừng phần nộ, ngực không trụ pháp phòng thờ dốc, thẳng đến khi Tam ca nói ra lời nói ở trên, hẳn mới ngán ngạo, có chút bình ổn. Như là hẳn đến khỏi bình vãn tội

, rốt cuộc cũng quên mục đích đến đây. Ta cố nén cười, Tinh Chi bảo bồi thật đáng thương. Hiên nhiên Tam ca ,tiểu tứ cùng Mộng Chi kết hợp ăn ý, mà hẳn bị xa lánh

“Tinh Chi không cần tức giận rồi, chúng ta cùng ăn cơm.” Ta hướng hẳn cười nói, miệng hẳn hơi mếu, khó chịu cơ hồ muốn khóc lên. Hẳn đi tới giữ chặt cánh tay ta , ủy khuất hô

“Nhã nhã... Các ca ca đều khi dễ Tinh Chi.”

“Hồi các vị thiếu gia, đồ ăn sáng đã đến, đặt tại phong nguyệt lâu , tính cả phần của Tinh thiếu gia.” Tiểu Nguyệt tiến Lai Phúc nói, chính là không biết nơi này xảy ra chuyện gì, như thế nào không khí quý dị như vậy?

“Đi qua đi.” Tam ca dẫn trước đi ra ngoài, ta kéo Tinh Chi theo sát sau đó.

Quả nhiên tuy là gần đầu mùa xuân , không khí sáng sớm vẫn là thanh lạnh , hô hấp đều thở ra khói trắng.

Mấy chú chim kêu thật là dễ nghe, xa xa hương thơm mai vàng cũng bay tới từ từ , hít sâu một hơi, hương thơm cảm thấy thật an bình. Đằng trước Tam ca bước đi bình tĩnh, tay áo lam nhạt như gió nhẹ bay, khi thì quay đầu hướng ta mỉm cười, không khỏi nhớ tới thời điểm ở kinh thành cùng hẳn xảy ra một ít chuyện, hai má bò lên rặng mây đỏ, cúi đầu thấp xuống

Tinh chi nghiêng đầu xem ta, nghi ngờ hỏi “Nhã nhã, như thế nào đỏ mặt?” cước bộ ta lảo đảo một cái , bị hẳn giữ chặt, ai ngờ đằng trước Tam ca lại cười . Ta tà tà liếc Tinh Chi, không có việc gì vạch trần ta sao? Vốn là... yêu nghiệt này thuộc tiểu vô hại, không thể tưởng được cư nhiên vô tội như vậy bán đứng ta.

Khi nói chuyện đã đến phong nguyệt lâu, người hầu chờ ở bên ngoài, thấy chúng ta đi tới, nói truyền vào trong , không đợi tới cửa ,đã có tỷ nữ hầu hạ vén rèm cửa thật dày lên, chờ chúng ta đi vào.

Lúc ăn cơm, tiểu tứ cùng Mộng Chi còn không nói một câu, Tam ca chính là ý định ăn thật nhàn nhã , nghiêm nhiên rất có thần thái của gia trưởng chi phong. Mộng chi tuy là sinh cùng năm với Tam ca , chính là tâm tính quá mức tùy ý, cũng không có tự giác giữ thân .

“Hiện tại đã gần đến đầu xuân , hôn sự đại ca đã định, trong nhà cũng nên chuẩn bị tốt. Hiện nay đại ca cùng phụ thân, Nhị thúc đang ở kinh thành, cần trở về, ít nhất cũng phải hơn tháng. Mà cửa hàng trong nhà lại hoàn toàn dựa vào tam thúc chủ trì đại cục, tam thúc cũng không thể phân thân được. Ý mấy tiền bối trong nhà chính là , chúng ta rảnh rồi nhiều rồi, cũng nên động thân đi.

Tôi qua Tam ca nói chuyện để mọi người cùng hiểu, Mộng Chi cùng tiểu tứ sớm biết ý tứ này, sắp đến đại hôn của huynh trưởng mình, nào ai có ý kiến? Tinh cả Tinh Chi cùng ta luôn thích náo nhiệt, vỗ ngực cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.

“ nếu như thế, hiện nay chuyện cần làm cũng không thiếu. Tân phòng chưa trang trí, lễ phục chưa làm, ngày hoàng đạo cũng chưa chọn xong, huống hồ còn chưa vạch ra danh sách khách mời, chưa truyền ý tới tẩu tâu tương lai.” Tam ca dài dòng nhắc nhở, cũng quá chu đáo rồi, việc nhỏ không đáng kể cố gắng cũng sẽ quên, cho nên mọi người cũng sôi nổi đóng góp ý kiến, ngay cả Tinh Chi cũng đi vào thảo luận.

Ta nhìn bọn họ náo nhiệt ,cũng ở một bên mỉm cười, nghĩ nếu là đề nghị về chủ trì, lựa trắng hoa cầu, người người tây trang giày da cầm trong tay Champagne... Vậy nhất định sẽ kinh thế hãi tục. Không khỏi tưởng tượng nếu là Tam ca, Mộng Chi ,tiểu tứ, Tinh Chi,người người mặc tây trang sẽ có cảnh tượng gì? Như vậy liên tưởng, trong hôn lễ, nam nhân vật chính cư nhiên là 4 cái kẻ mặc tây trang kia.

Mà mong tân nương bọn họ dẫu sẽ là mình! ! Ta ngán ngạo, phục hồi lại tinh thần, ta thật sự bị bọn họ tẩy não tới ngốc rồi? Như thế nào vô duyên vô cớ ảo tưởng là hôn lễ của chính mình đây? Hơn nữa tân lang cũng là bốn. . . Tam ca .Mộng chi ,tiểu tứ cũng thôi đi, như thế nào còn có Tinh Chi?

Lắc đầu, nhất định là do hẳn luôn dây dưa ở bên cạnh ta, nên ta mới gộp cả hẳn vào. Nhất định là vậy rồi.

Mình suy nghĩ xong trong lòng, quay ra nhìn bọn họ, ai ngờ bọn họ ngừng thảo luận, ánh mắt sáng quắc đồng thời nhìn ta. ? ?

“Như thế nào, làm sao vậy?” Ta nghi hoặc hỏi, nhìn bọn họ vài cái. Tinh Chi bên cạnh, ánh mắt vô tội tò mò, Tam ca như có điều suy nghĩ, Mộng cCi cười ái muội, tiểu tứ thấy ta cũng nường mày.

“Tiểu công chúa đầu tiên là cười rất là quý dị, tựa hồ đánh giá cái gì phá hư chủ ý; sau đó ánh mắt lại lộ ra vẻ si mê , hai má ửng đỏ; sau đó mặt lộ vẻ kinh ngạc , tưởng là tỉnh ngủ; cuối cùng biểu tình âm tình bất định. Trán định một hồi lâu mới ngẩng đầu lên.”

Ta thấy Mộng chi nói đúng không sai chi tiết nào, cứ như cầm camera vậy , chỉ biết trợn mắt há hốc mồm! Đây. . . Người này rất quý dị . . . Quan sát cẩn thận như vậy làm cái gì?

“Nhã nhã nghĩ tới điều gì?” cánh tay tiểu tứ nâng cằm ta , híp mắt hỏi.

“Không nghĩ cái gì a. . . Thấy các người thảo luận hôn lễ, bắt quá là nghĩ đến hôn lễ của đại ca thôi.” Ta mới không nói thật đấy =]]?

“Đại ca?” Mộng Chi ,An Dương trầm miệng một lời hỏi, hai người cổ quái liếc nhau, cũng không phải xem ta.

“Thời điểm ở kinh thành... ?” Tiểu tứ thấy bọn họ như thế, đột nhiên vô lực dựa lưng vào ghế, xoa bóp cái trán nói rằng.

“... Hẳn là không có!” Tam ca trầm ngâm một lúc lâu nói rằng, mày lại giãn ra “Không có,hẳn là không có cơ hội “ Bọn họ đây là đánh cái gì bí hiểm?

Ồ . . .” Tiểu tứ cùng Mộng chi đồng thời thở ra một hơi, có thái độ rất yên tâm .(Mấy anh sợ chị Nhã và anh Đại yêu nhau đó mà .v)

Ta cùng Tinh Chi hai mặt nhìn nhau, thật sự không biết bọn họ đùa giỡn trò xiếc gì

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Hình Thức Ban Đầu

Lại nói đến hôn lễ của đại ca, dù không có nam nhân vật chính, vẫn là tiến hành đầu vào đây . Mọi người phối hợp ăn ý, Bạch Nhã Nhã cùng tiểu tứ phụ trách bộ phận trang hoàng cho hôn lễ, Tam ca phụ trách chế tạo cảnh vật xung quanh, Mộng Chi phụ trách thu mua ,cùng tìm bà mối, Tinh Chi phụ trách. . . Ách, có thể nói là chân chạy vật linh tinh, ai cần người đó có thể gọi hần.

Huynh đệ tỷ muội tuy là lâu rồi mới tụ họp đông đủ như vậy, tuy rằng vẫn là thiếu đại ca cùng Nhị ca, nhưng là như vậy cũng đủ náo loạn rồi. Mỗi ngày hi hi ha ha đều cảm thấy chính mình không còn nhàm chán, vậy nên muốn biểu hiện thật tốt.

Thời gian thấm thoát đi qua, tựa hồ cảm thấy thời gian chuẩn bị thực ít ỏi, chính là gần đến ngày lành, không để chuyện gì xảy ra,dù là chuyện nhỏ nhất.

Từ thiếu chúng ta cư nhiên còn có tâm tình đi chọn ảnh vệ. Nghi thức lần này không có phụ thân cùng Nhị thúc tham dự,do Nhã Nhã mãnh liệt đề nghị,nàng cùng An Dương sẽ chủ trì đại lễ . Chính là phía sau còn có 3 ảnh vệ ca ca, cùng với A Tinh trông cực kì xinh đẹp, yêu mị, mà có vẻ như không trang trọng lắm.

Ảnh vệ kia, ách. . . Bạch nhã nhã cảm thấy hần thực cứng hán a, thân cao trên dưới 1m9, thật không biết lớn như vậy làm sao có thể trốn trên cây đây. . . thân thể to lớn cường tráng , môi mọng khê nhếch, bất cứ lúc nào nhìn đều thấy vẻ lạnh khốc đến cực điểm, đôi đồng tử như hồ sâu rét lạnh tối đen. Sẵn sàng giam người ta vào đôi mắt đó, thật là một người lạnh khốc. Khẩn cấp muốn nhìn bộ dáng hần cởi sạch quần áo . . . Oa ha ha, Bạch Nhã nhã cơ hồ muốn chảy nước miếng ra rồi. . .

Bạch An Dương vừa bực mình vừa buồn cười nhĩ tiểu muội muội không an phận này một cái,không biết nói gì mới tốt

Muốn cởi muốn cởi! !

Bạch Nhã Nhã kích động thiếu chút nữa không đứng lên, hai mắt toát ra hình trái tim to đùng, dù cánh tay An Dương đặt trên vai nàng,vậy mà vô thức không cảm giác. An Dương kia không phải nhân cơ hội ăn đậu hũ a? Đó là sợ nàng kích động quá mức! Mị ngồi xổm phía sau chủ nhân, ghen cười cơ hồ sắp nội thương. . . .

Cần nhắc , tên mặt lạnh kia cũng có ngày hôm nay!

Lại nói tên ảnh vệ của tứ ca cũng có định lực thật tốt, bị ánh mắt gian manh đây nhìn, cư nhiên còn đem xiêm y thoát đến bình tĩnh, ngay cả chủ tử tương lai của hần- Bạch Triển Phong cũng nhìn ta với khoé mắt run rẩy, mà hần lại có thể bình tĩnh không chớp mắt? Cường hần!

Lão chủ trì cảm thấy không khí thực quý dị. . . Tay cầm bát run nhè nhẹ, chuyện này,vài thập niên cũng chưa thấy qua a. Lại còn phải vẫn duy trì vẻ bình thản.

“Người nguyện ý sao? ... Vô luận sinh lão bệnh tử, bản cùng phú quý đều không ly khai?”

“Ta nguyện ý!” Mỗ ảnh trầm giọng nói.

Màn đối đáp ở trên do Mô nữ tự tường tượng ra thôi,(Chị ý liên tưởng 2 anh này lấy nhau =]] Hủ mà .v) có thể tường tượng trong bất kì hoàn cảnh nào.

Kết thúc buổi lễ , ảnh vệ này có định lực vượt xa người thường, bị tứ thiếu gọi là : Khôi.

Bạch Mộng Chi vẫn không tẩy ảnh, có lẽ nên nói, hẳn cho rằng nhóm ảnh vệ nơi này không xứng. . . Yêu cầu rất cao, theo đuổi hoàn mỹ, có thể là một nàng xử nữ , Nhã nhã đoán vậy.

Một chuyện khác xảy ra là... . . .

Đương nhiên , tiểu bằng hữu đáng yêu Bạch Tĩnh Chi của chúng ta rất là thích chức vị này của chính mình, bởi vì có thể thấy chung quanh toán loạn. Bởi vì muốn đi nơi nào cùng Nhã Nhã , nếu không có Nhã Nhã thì sẽ bám đuôi Bạch Triển Phong . . .

Tuy rằng Tĩnh Chi của chúng ta tương đối đơn thuần, nhưng là tuyệt đối không phải ngốc tử. Gần đây không khó phát hiện, có chút tình huống không giống như trước , tỷ như thái độ đối đãi của các ca ca với mình, bọn họ đều nhất trí hy vọng mình cách xa bọn hắn chút, trong đó cư nhiên còn có cả ca ca ruột của mình, thật sự rất buồn a. . . .

Chính là, chính là, Tĩnh Chi cần môi, hẳn không thích như vậy a, hẳn chỉ là muốn cùng các ca ca ở cùng một chỗ, muốn cùng Nhã Nhã cùng một chỗ, như vậy không thể sao? Vì cái gì không thể? Khóc không ra nước mắt a. . . Có thể khẳng định chính là ngoài Nhã nhã ra, tất cả mọi người đều xa lánh hẳn! AAAAA, hẳn không có làm cái gì khiến người chán ghét đi?

“Nhã nhã, Ân được rồi, tỷ tỷ!” Tĩnh Chi đáng thương hề hề miết miết cái miệng nhỏ nhắn, ngẩng đầu nhìn Nhã Nhã, kích động chu môi vài cái, buồn rầu tiếp tục nói “Tĩnh Chi có hay không thực chán ghét?”

“A? Ai nói người như vậy ?” Nhã Nhã phun hạt dưa hỏi, thật vất vả mới được phê chuẩn nghỉ ngơi a, ai ngờ tiểu Tĩnh Chi như thế nào ai oán như vậy. . .

“ . . . ” Mồ nam chớp chớp ánh mắt, lông mi thật dài buông xuống che lại mi mắt, cơ hồ mang theo nước mắt trong suốt , đáng yêu đầm đìa biết bao .

“Làm sao vậy? Tiểu ngoan?”

Ai cho khiến cho người uỷ khuất vậy?” Tâm Nhã Nhã rất đau a, tiểu bảo bối của nàng t đây làm sao vậy? Giống như động vật nhỏ bị vứt bỏ vậy.

“Tỷ tỷ... . Ca ca bọn họ, giống như thực chán ghét tĩnh chi đâu, An Dương ca ca, Triển Phong ca ca đối với Tĩnh Chi rất lạnh nhạt, không giống như thời điểm trên núi, trên đó , bọn họ đối với Tĩnh Chi rất tốt Còn có, còn có đại ca, đại ca luôn Tĩnh Chi không được cái này, Tĩnh Chi không được cái kia, bọn họ ở cùng một chỗ, luôn đuổi khéo Tĩnh Chi đi không cho Tĩnh chi tham dự. . . .”

(Phong: Rồi, trẻ nhỏ ăn ngay nói thật, mách Nhã Nhã rồi kìa :3) Càng nói càng cảm thấy ủy khuất, nắm tay nhỏ nắm chặt, cổ nén không không cho giọt nước mắt tràn mi, “Nhất là thời điểm Tĩnh Chi muốn ở cùng Nhã Nhã , bất quá trong chốc lát luôn có người đến... Ô ô, không phải có chuyện nói với Nhã Nhã, ngay cả có việc gì cũng bắt Tĩnh Chi đi làm! !”

Loading..

Nhã nhã cố nén mới không cười, nguyên lai a, là vì việc này.”Tiểu ngoan ngoan nha , không cần khổ sở, chắc là gần đây hôn lễ của đại ca khiến bọn hắn vội vàng như vậy, mọi người mới khác thường như vậy đi, tuyệt đối không phải xa lánh người đâu” Nhã nhã ôn nhu vì Tĩnh Chi lau đi nước mắt, vuốt lên nếp nhăn trên áo choàng của hắn, “Tĩnh chi luôn nghe lời đáng yêu nhất , mọi người thương người còn không kịp đâu đúng hay không?”

“Ân. . . Nhã nhã đối với Tĩnh Chi tốt nhất .” Tĩnh Chi hít hít cái mũi, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, bật cười, thân mình nhu nhược, ghé vào cần cổ nàng , cánh mũi hít vào đều là hương thơm của Nhã Nhã. . . .”Nhã nhã tuyệt đối sẽ không bỏ Tĩnh Chi đúng hay không. . ?”

Bạch nhã nhã cảm thấy thực uất ức ,một đứa nhỏ không có cảm giác an toàn khiến người ta thực không an lòng?”Sẽ không , làm sao có thể?” Nhã Nhã mỉm cười vỗ bả vai hơi hơi run run của nam hài, trong lòng mềm mại .”Hải tử ngốc.” Nàng thờ dãi nói.

Triển Phong đi đến thì nhìn thấy một màn này, thiếu nam thiếu nữ tuổi xấp xỉ nhau thân mật ôm nhau cùng một chỗ, thật sự là hai đứa nhỏ vô tư ,thanh mai trúc mã . Triển Phong nhướng mày, lười biếng nói “Nhã nhã, lại đây, tứ ca có việc muốn nói với người.” Quả nhiên nhìn thấy bóng dáng hai người cứng đờ.

Khoé mắt Bạch Nhã Nhã khẽ giật, thật đúng là bị Tĩnh Chi nói trúng rồi ~~~~~ quá thần kỳ! Bất quá cũng là tứ tứ tìm mình, như thế nào bỏ được không đi?”Tĩnh Chi ngoan ngoãn nha, tứ ca có chính sự tìm ta, chút nữa ta cùng người nói chuyện phiếm. Tĩnh Chi của ta ngoan nha , hiện tại là thời kì vô cùng khẩn cấp, nhất định sẽ hiểu cho tứ ca mà phải không?”

“Ân. . . Tĩnh Chi hiểu mà. Nhã nhã mau đi đi.” Tĩnh Chi còn chôn ở cổ Nhã Nhã , rầu rĩ nói. Thẳng đến khi bị Nhã Nhã nâng dậy , Tĩnh Chi cố nhếch môi,cười sáng lạn , chính là khoé mắt còn treo nước mắt , khiến người ta thương tiếc.

Nhã Nhã đau lòng hôn lên hai má Tĩnh Chi,nói “Không cần khổ sở , chờ qua một thời gian ngắn, mỗi ngày chúng ta cùng ở chung một chỗ.” Thấy hắn mỉm cười gật đầu, mới yên tâm hướng tiểu tử chạy tới.

“Nhã Nhã có phải hay không đem hắn làm sủng vật nuôi?” Bạch Triển Phong ôm vòng eo mảnh khảnh, tại đôi môi nàng vừa hôn nam nhân khác mà bá đạo chiếm hữu hôn xuống,thấy Tĩnh Chi còn hôn nhiên nhìn bên cạnh, mới buông nàng ra, chậm rãi nói.

“Có chuyện gì quan trọng sao?” Nhã nhã vron tay ôm cánh tay tiểu tứ, cả người đều làm nũng trên người hắn.

“Ồ? Đương nhiên là chuyện rất trọng yếu ?” Tiểu t tùy tiện kéo thân thể Nhã Nhã vào mình, dùng lồng ngực cứng rắn đè ép bộ ngực sữa, thấy hai má

nàng ửng đỏ, nghiêng người nói với dáng yêu kiều bên cạnh , nhỏ giọng nói rằng

“Thật vất vả mới tranh thủ được thời gian, đương nhiên là thân thiết a !” hô hấp ái muội phun tại vành tai Bạch Nhã Nhã, Nhã nhã um một tiếng, tiểu tử cười lớn ôm nàng bước đi.

Thẳng đến khi không còn thân bóng đáng bọn họ, Tinh Chi chậm rãi buông khoe miệng tươi cười, trên khuôn mặt non nớt đáng yêu ,cười không đổi sắc. (Phong: Thấy Tinh Chi nhà ta chưa =]] Đừng tưởng hiền mà nhòn nhá =]])

Rốt cục mùa xuân đã đến, Bạch gia đã chuẩn bị kĩ càng đón tân tâu tương lai. Chung quanh Bạch Phủ trang trí tràn đầy niềm vui, không còn cảnh sắc mùa đông nữa, đâu đâu cũng thấy màu đỏ tươi đẹp.

Tuy rằng thời tiết vẫn chưa phối hợp, nhưng là trong lòng mọi người cũng không mấy lo lắng.

Đại thiếu gia Bạch Phủ rốt cục cũng trở về, chính là vị này sắp đón tân hôn đại cát ,chuẩn bị làm tân lang ,vô luận như thế nào thoát nhìn cũng không giống bộ dáng như là sắp ôm nữ nhân về.

Hồi phủ chuyện thứ nhất không phải nhìn xem việc vui của chính mình chuẩn bị như thế nào rồi, cư nhiên là mang theo công tượng đi đến trông coi, chế tạo một đám bàn ghế dựa hoàng cung .

Thật đúng là để cho Nhã Nhã bộ hồ mô rộng tầm mắt, vẫn chờ đại ca vui mừng khen ngợi bọn họ lo liệu tốt đâu.

Các vị tiền bối về đến nhà, các vị tiểu bối cũng thu liễm không ít, tỷ như tuyệt đối không hề lại đùa giỡn như ban ngày đối với muội muội của bọn họ. . .

Ngày vui rốt cuộc cũng đến, mọi người mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, ngay cả Nhị ca mệt mỏi phong trần từ trên núi rốt cuộc cũng về dự, chỉ có Nhị thúc đáng thương ở kinh thành không có biện pháp tham dự. Bạch đại gia cũng an tâm, cảm thấy có người kẻ tục, con cháu cũng có phúc của con cháu a, nhìn, con của mình đã sắp thành hôn rồi.

Bạch Hạo Lỗi quả nhiên là tuổi trẻ đầy hứa hẹn, thanh niên tài giỏi, thân kiếm tân lang cùng đại đường quản lí . Dù sao Bạch gia là người làm ăn, người đến dự lễ không phải các xí nghiệp lớn, gia tộc chính ,cũng chính là nhưng nhân vật lớn, qua loa một chút cũng không được

Lão gia trả lời khéo léo cùng mỉm cười, may mắn nữ nhi của mình không có nhờ nhờ vả tìm mối, nhìn này Bạch gia tương lai đứng đầu, mặc dù không có mấy người như hắn... Mấy anh em trai kia mặt mày như họa, tuần tú phi thường, lại phối hợp với nữ nhi của mình dịu dàng hào phóng ,khue tú phong phạm, thật là ông trời tác hợp cho a, ông trời tác hợp cho.

Tất cả mọi người chờ đợi tân nương cổ kiệu xuất hiện, pháo thanh thanh nổ vang, lửa đỏ đèn lồng cùng đại hi tự cũng đã dán khắp nơi. Tam thúc cũng ở bên cạnh cười toe toét, Mộng Chi đứng bên cạnh không biết cùng cha hắn nói thăm những thứ gì, (Phong: Nói con cũng muốn lấy vợ chứ zè nữa .v) Tam đương gia cùng Triển Phong đứng cạnh nói đùa với Nhã Nhã, tất nhiên nàng rất vui thích, không ngừng gật đầu.

Bạch An Dương mỉm cười nhìn một màn này, tất nhiên là hiểu được Mộng chi tiểu tử kia đang làm cái gì. Huống chi, đây là hắn tự tay an bài , xem ra vở kịch đang tiến hành rồi, không có gì ngoài ý muốn phát sinh.Nhân tổ làm người ta bất an chỉ có một, liếc một cái , Bạch Tinh Chi đang kéo ống tay áo của muội muội, về mặt khờ dại như trước. . . . Bất quá, vẫn là làm người ta có chút bất an, nhưng bây giờ là nhìn không ra manh mối.

Kỳ thật, An Dương đã muốn để Triển Phong đứng bên cạnh nói bóng nói gió về chuyện của Nhã Nhã . Rốt cuộc đối với Tinh Chi có cảm xúc khác, Trên Phong hoàn thành thực hoàn mỹ, trong lòng Nhã nhã thủy chung chỉ có Lão Tứ, còn lại Tinh chi cùng Mộng chi, có cái gì khác nhau đâu? Chưa sót cười, a, đương nhiên . . .

Còn có chính mình. Không khỏi thần sắc âm đạm, lồng ngực thở ra một hơi hờn dỗi, không có gì, hắn đối với nàng, có khi chỉ là thời gian.

Ngoài cửa bọn trẻ náo loạn vui đùa, đánh gãy suy nghĩ của An Dương. Nguyên lai cổ kiệu đã đến phủ ngoại, An Dương mỉm cười, tùy mọi người đi ra ngoài đón Không có quên chính mình hôm nay còn có chức trách quan trọng .

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Hôn lễ

Editor: TrieuKyAn

Bạch Nhã nhã cùng Bạch An Dương đi theo tới phía sau Bạch Hạo Lỗi, nhiệm vụ này khả năng tương đương phù rêu ở hiện đại đi. Tam ca chào hỏi khách khứa vây xung quanh đại ca, mà mình lại tiếp nhận cánh tay đại tẩu từ trong tay mẹ nàng, nâng vào phủ

Từ bên ngoài cửa phủ cấm đầy hoa hồng hi,bà mới tiếp nhận tay tẩu tử, trong lòng Nhã Nhã không khỏi thờ dài, cuộc hôn nhân không có tình yêu a, có lẽ sau hôn nhân,có thể dần dần bồi đắp tình yêu cũng được. Hôn nhân cổ đại và hiện đại bất đồng ở chỗ, người đời sau yêu trước rồi mới kết hôn, người

trước trước kết hôn rồi mới yêu sau.

Một loạt quy củ được diễn ra y như trong tiểu thuyết , truyện cổ trước đây ta đã đọc, đá kiệu môn, khóa chậu than, bái thiên địa, vào động phòng.

Bởi vì ta còn chưa cử hành lễ trưởng thành, cho nên bị loại khỏi nhóm ra tiếp đón khách, không có quyền tham dự đại yến tiệc rượu. Đành phải có trách nhiệm cùng tẩu tử ,dẫn nàng vào tân phòng.

Phòng to như vậy được trang trí vô cùng tráng lệ, ngoài cửa, bọn nha đầu sớm xếp thành một hàng thẳng tắp, cùng ta đỡ tân tẩu vào phòng, vừa vào trong phòng, một nha hoàn cao giọng, nói”Thỉnh an thiếu phu nhân.”

“Vất vả rồi, đều đứng lên đi, phân thưởng.” Tẩu tử bình tĩnh nói, quả nhiên không đồng nhất với các tiểu thư khuê tú khác, không có thẹn thùng khúm núm,không có gì là không thích ứng cả.

Thị nữ của tân tẩu đem phần thưởng ra phân phát, vú già cùng bọn thị nữ tuy rằng ngoài miệng luôn mồm nói “Không dám không dám” ,vậy mà đôi lông mày của ai ai cũng giãn ra, không khó có thể suy đoán từ nay về sau truyền ra tin thiếu phu nhân hào phóng, lễ độ. Đại ca thú được đại tẩu hiểu biết như vậy, Nhả nhả kỳ thật cũng vui mừng .

Tân tẩu bật cười, nhu hòa nói, “Còn đứng ngốc ở đó, mắt to trừng mắt nhỏ , đều đi xuống nghỉ ngơi đi, không cần vội gì cả. Tiểu muội cùng ta nói chuyện phiếm chút đi? Bọn hần hần còn phải âm ỉ bên ngoài một lúc lâu nữa.”

“Dạ, phu nhân.” Đám ti nữ cùng bà tử (người chăm sóc tân nương) đều đi ra đứng ngoài cửa, Tiểu bích nghe vậy cũng mang ghế dựa tới, ta cũng vui vẻ ngồi xuống. Sớm nghe nói khi tân lang ở bên ngoài phải chiêu đãi tiệc rượu, tân nương đội khăn voan đỏ ngồi trong phòng buồn đến hoảng, lại không được ăn cái gì, quả nhiên vậy.

“Đại tẩu hào, Nhả nhả trước tiên hành lễ với ngài” Ta hi hi cười rộ lên, tuy rằng nàng nhìn không thấy,ta vẫn phúc khí nhún gối.

“Xi, nha đầu nguoi là một quỷ nhỏ nghịch tình. Hai năm trước, trong lúc mai mối, sớm đã nghe trong bạch gia có tiểu thư thực đoạ người, chuyên làm một đồng đồ vật kì quái.Cò may mặc quần áo thực lạ. Chính là nghịch ngợm sao cũng phải để mặt mũi cho Bạch gia nha.” Tẩu tử nâng tay áo rộng thùng thình ,che lại khăn voan ,hạ môi đỏ mọng, nở nụ cười.

Ngay cả nha hoàn hồi môn bên cạnh (Nha hoàn theo tiểu thư về làm dâu nhà khác đó) cũng có chút không chống đỡ nổi, hiển nhiên là nghe được không ít chuyện lớn.

“Tẩu tử không được chê cười ta, sư phụ trong nhà tẩu tử cũng thực giáo hoạt, lão nhân gia chính mình không muốn nghe dong dài, liền phái tiểu đồ đệ của hần rời núi, để hần may đồ cho ta, chính mình tránh quấy rầy đi.” Ta cũng nửa vui đùa.

“Ai u, lời này của tiểu muội có thể oan uổng tới tiệm may nhà chúng ta nha . Đứa bé kia thông minh lắm, tại sao có thể nói là thợ thay thế? Sư phụ già nhưng luyện tiếc phái hần đi ra ngoài tiếp việc , đối với nguoi nha, vẫn là lần đầu được hưởng đãi ngộ đó” Nguyên Thâm Lam cố nén cười đáp.

“Lời này của tẩu tử vẫn là nói cho người khác nghe đi, luyện tiếc phái ra đi? Ta xem Nguyên gia cũng giàu có, nhiều thợ giỏi, sao lại cử tiểu công tử đi ra ngoài, chỉ sợ những cái khó chơi lão gia phu nhân không muốn làm đi.” Ta khẽ đảo mắt, khanh khách nở nụ cười.

“Ngũ tiểu thư mồm miệng thực leo, tiểu thư của chúng ta đều bị ngài chặn.” Nha đầu hồi môn kia cười hi hi, “Tiểu thư sớm nói qua ngũ tiểu thư Bạch gia thông minh thanh tú, là một diệu nhân nhi khó tìm, hôm nay có thể vừa thấy, quả thế. Nguyên bản trong nhà tỷ muội rất nhiều, tiểu thư của chúng ta còn có thể nói nói cười cười , lão gia phu nhân nghe được nơi này đều toàn là các công tử ,còn sợ tiểu thư sẽ buồn, xem ra cái này không cần lo rồi .”

Nha đầu kia có thể thay tẩu tử nói chuyện, xem ra là rất được sủng ái . Bạch nhả nhả không chỉ có tính té đánh giá nhìn lên, mi thanh mục tú , không có một tia yếu mị khí, chính là tuổi có chút lớn, chắc khoảng tầm 20 tuổi.

“Vị tỷ tỷ này thoát nhìn đoan trang hào phóng, quả nhiên tẩu tử dạy dỗ nhân nhi đều có phong cách quý phái. So với tiểu Bích của chúng ta hần là hơn rồi?” Ta nhìn vëmặt vô tội của Tiểu Bích, xi nở nụ cười, “Hôm nào đem nguoi cho tẩu tử dạy dỗ, để khi nào bằng được nguoi ta nha?”

“Chủ tử nói móc nguoi ta, Tiểu bích có chỗ nào không tốt a.” Tiểu bích quệt mồm, có chút không để ý ta. Tiểu Nguyệt đứng ở bên cạnh chọn hoa đèn nhĩ, nghe thấy nàng giận dỗi cũng không khỏi bật cười.

“Ngũ tiểu thư cũng vậy ,nhưng đừng khen Thu Cúc quá, ta nào xứng để ngài kêu tiếng tỷ tỷ.” Thu cúc nghe vậy hướng ta phúc thân một cái, lại hướng tTểu bích nói “Chủ tử nhà nguoi thích nguoi như vậy, nàng sao có thể bỏ được nguoi a?”

“Các nguoi cũng đừng vội xây vô đài a . Mấy nha đầu nghịch ngợm.” Tẩu tử lắc đầu nhìn chúng ta cười đùa.

Nhàn thoại cuối cùng cũng chuyển đến trên người đại ca, anh hai nhà mình, đương nhiên đến lượt mình quảng cáo rồi.

“Tẩu tử a , kỳ thật đại ca thoát nhìn phi thường lạnh nhạt tự nhiên, bộ dáng giống như thực khốc , kỳ thật đâu. . . Ở chung rất tốt , hần nếu cưới đại tẩu nhất định sẽ thiết tình yêu thương nguoi . Hi hi. . . Ta đoán a, nếu lấy thời gian, Bạch phu sẽ sinh con trai .”

“Nha đầu giáo hoạt,ba câu không có câu nào đứng đắn cả.” Tẩu tử tao nhả xi một tiếng khinh miệt cười mắng, không biết nàng ở trong khăn voan hồng có cười hay không,mặt có ửng hồng hay không. Ta cùng Tiểu bích hắc hắc cười rộ lên.”Tiểu muội năm nay đã mười bốn tuổi, nữ nhi hồng sự có tới không (Kinh nguyệt)?” Tẩu tử quả nhiên nói lằng sang chuyện khác.

“Năm tiểu thư 12 tuổi đã có rồi.” Tiểu Bích cướp lời hỏi đáp.

“ngươi liền lạnh mồm lạnh miệng.” Ta liếc nàng một cái, Tiểu Bích lại đắc ý ,hướng ta cười cười.

“Ồ? Vậy tại sao cha chồng đại nhân còn không làm lễ trưởng thành cho tiểu muội? Chẳng phải là để công tử trong thành thất vọng? một vị thiên tư quốc sắc mỹ nhân như vậy lại không thể biết đến?” Quả nhiên. . . Đây là đề tài vĩnh hằng không thay đổi , vô luận là đã lập gia đình vẫn không quên nói giúp mấy vị công tử kia chọn vợ.

“Tẩu tử nói quá lời. tâm tư phụ thân ,Nhã nhĩ làm sao có thể hiểu hết? Sợ là phụ thân cho rằng Nhã nhĩ vẫn chưa quen, không có ý tứ ,có thể ném thẻ điện lão nhân gia ra ngoài ấy chứ.” Ta không hề gì cười cười, cảm thấy như bây giờ cũng không có gì là không tốt, dù sao cũng không phải tiếp đón những người mình không thích.

“Ha ha, sợ là cha chồng đại nhân người đã sớm chọn được người. . . . Đến lúc đó kết thúc buổi lễ ngày chính là lúc tiểu muội đính hôn” Ta cùng Tiểu Bích sau khi nghe lời này, quay ra nhìn nhau. Quả nhiên ngay cả điều này tẩu tử cũng đoán được chín phần mười, xem ra đúng như ta nghĩ rồi . Chính là trước mặt tẩu tử sẽ không so đo chuyện này với ta”Đều nên để tiền bối an bài thôi” ta tò mò hẳn sẽ là người phương nào a.

“Ai ui tẩu tử, ngài mới vừa nói ta ba câu không có câu nào đứng đắn ta xem tẩu tử cũng không sai biệt lắm.” Ta giả ý sáng giọng.

“Tiểu muội quá lo lắng rồi, đây là chung thân đại sự, như thế nào thành không đứng đắn đâu ?” Nguyên Thẩm Lam buồn cười nói, khó khăn mới thấy nàng kinh ngạc như vậy.

“Hừ hừ hừ, thực đứng đắn a. . . . Nếu coi chuyện này là đứng đắn, cho nên nói đến chuyện tẩu tử cùng đại ca mau sớm có oa nhi cũng là đứng đắn sao. Tẩu tử, muội tử mạn phép mong đại ca cùng ngài sớm sinh đẻ có cháu cho ta bế đây ~~~~~” ta xấu xa nói, ba nha đầu trong phòng hít một khí lạnh, chỉ có đại tẩu là không rõ biểu tình, một lúc lâu sau:

“Ngươi cái cô gái nhỏ này...” Quả nhiên là hận đến hàm răng ngứa ngứa a, mọi người đều cười thầm.

“Ngũ tiểu thư, bên ngoài có người truyền lời, nói có người tìm người, hiện đang trong vườn hoa hậu viện.” Ngoài cửa có tiếng truyền lời.

“Đã biết.” Bạch Nhã nhĩ nói một tiếng, đành phải đi ra khỏi hi phòng, sợ là Tinh Chi không thấy ta quay lại mới đi tìm đi, Nhã nhĩ cười, người này gần đây luôn bám người như vậy đấy.

Ai ngờ, đi ra tới bên ngoài mới phát hiện bóng dáng này rất quen mắt, nhưng tuyệt không phải người quen trong nhà. Nhã nhĩ giật mình, hôn lễ của đại ca, như thế nào lại quên không nghĩ tới người này sẽ đến chứ? Người kia nghe được tiếng bước chân có người tới, xoay người, quả nhiên về mặt đây ai oán.

“Tiểu Ngũ, ta đến đây mà Hạo Lỗi ca ca không có nói cho ngươi biết sao? Cũng không thấy Tiểu Ngũ đi ra nhìn tiểu vương một cái. . . .” Tên kia lại bày ra vẻ mặt hối hận quen thuộc, dường như thực ừm khua. . . Quả nhiên người này còn có thể là ai a? Đương nhiên là Nguyệt tiểu vương gia .

“Dân nữ tham kiến Vương gia.” Không có biện pháp đành phải hành lễ. Bạch Nhã nhĩ buông rèm mi che giấu cảm xúc hiện tại, giọng nói mang chút không kiên nhẫn.

“Tiểu Ngũ rất khách khí. Tiểu vương làm sao nhận được phúc an này? Hay là chúng ta còn chưa đủ để được coi là quen biết sao? Lần sau đừng vậy... nghi lễ này thực phiền phức?” Lưu Nguyệt nhân cơ hội lời kéo Nhã Nhĩ , đem nàng nâng dậy. Nhã Nhĩ hơi hơi giãy dụa ,tiếc rằng người này căn bản không tính buông tay, đành phải cười hướng ứng cùng hắn , chỉ nghe hắn lại nói

“Nhiều tháng không gặp Tiểu Ngũ,cũng không nên vì vậy mà cảm thấy xa lạ với bản vương. Trong kinh thành thực chẳng có gì thú vị, từ lúc Tiểu Ngũ đi rồi, rốt cuộc ta vẫn không tìm được người nào thú vị như ngươi, điều này khiến tiểu vương thư buồn chán. Lần này nhất quyết muốn tới tham dự hôn lễ của Hạo Lỗi ca ca, hơn phân nửa còn là vì ngươi, Nhã nhĩ cũng không thể vứt bỏ ta mà không để ý tới,như vậy thực vô tình vô nghĩa a.”

Lưu Nguyệt cố gắng làm vẻ mặt thực ghen khua, nhân cơ hội tố cáo ta mà miệng lưỡi hắn cũng lưu loát như vậy, vậy mà hắn cũng chẳng nhìn xem, khuê nữ người ta rốt cuộc có nguyên ý hay không?

Tất cả mọi người đề tôn kính thân phận Vương gia của hắn, tuổi còn nhỏ ,bộ dáng lại vô cùng lưu manh, không có vẻ gì là một Vương gia cả. Có vẻ mọi người đều nịnh bợ hắn,cũng chẳng biết đối với hắn có thật tâm không,chẳng lẽ có người cả gan dám nói ghét hắn sao? Ta lại càng không biết nên nói gì với hắn?

“Nguyệt Vương gia vạn lần chớ như thế, dân nữ chịu không nổi.” Bạch Nhã nhĩ dùng sức muốn rút ngón tay ra, nhưng người này nắm rất chặt, ta lại không thể chửi ầm Vương gia là đồ đáng tử (kẻ treu hoa gheo nguyệt á), cũng thể phi lễ, thật không hiểu nên làm như thế nào cho phải. Nhìn Vương gia từ phía sau, ngay cả A Tinh cũng hiện thân, tính toán định ra tay, Nhã nhĩ hướng hắn nháy mắt ra hiệu, tỏ vẻ không cần như thế, A Tinh đứng một hồi lâu nhìn mới biến mất không thấy.

Nhã Nhĩ hít một hơi, cắn môi nheo ánh mắt áp chế hỏa khí, rất biết vâng lời nói “Nguyệt Vương gia, Nhã nhĩ cchi là một nữ tử bình thường, thật sự không có gì đáng giá để Vương gia quan tâm như vậy, Vương gia đối đãi với ta như thế, chẳng phải là muốn làm khó dân nữ sao?”

“Tiểu Ngũ,ý tứ khi đó của Hạo Lỗi ca ca tiểu vương đều hiểu được, kỳ thật lần này đến ,nếu Nhã Nhĩ đồng ý, tiểu vương nguyện hướng nhạc phụ đại nhân tương lai đề cập chuyện của đôi ta. . . .” Lời nói của hắn vô cùng thành khẩn, không để ý sắc mặt thiếu nữ trước mắt càng ngày càng đen , lại còn

tự quyết định, liền bị đánh gãy.

“Nguyệt Vương gia, xin hỏi 'việc đôi ta' là việc gì a?” Bạch Nhã nhả tính tình luôn tốt, cư nhiên có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tất nhiên là chuyện tình cảm của ta với người, hỏi nhạc phụ đại nhân có thể buông tay giao bảo bối cho ta không, còn thỉnh Tiểu Ngũ cùng nhạc phụ yên tâm, Nhã Nhã tuyệt đối là chính phi của tiểu vương” Thái độ của thiếu niên vô cùng thành khẩn, mặc dù có người tuyệt đối sẽ không cảm kích.

“... .” Nhã Nhã cắn cắn môi, ần ần nói “Vương gia người quá lo lắng rồi. . .” Bất quá người trước mắt này hiển nhiên cũng không an lòng.

“Tiểu Ngũ, tiểu vương. . . Tiểu vương. . . . Tiểu vương có thể thân thân người sao?”

Lưu nguyệt đứng ở ngoài trời cảm thấy hơi lạnh, nhìn nữ tử bị mình lôi kéo trong tay, mặt cười ửng đỏ (lạnh), mắt hạnh ảm tình (hắn hiểu lầm), Ngón tay đều sưng tới run rẩy (nàng giận), ngón tay phất qua đôi môi mềm mại như cánh hoa anh đào, nàng như thế nào lại cần nó? Mỗi phải dùng để hôn, để yêu thương mới đúng. . . .

“Nguyệt Vương gia...” Bạch Nhã Nhã hoảng sợ ngửa ra sau, tuyệt đối không thể tưởng được người này vừa nói xong lại làm ra loại sự tình cường ép người khác như vậy? ?

Nhưng mà cũng không đợi chính mình chửi ầm lên, chợt cánh tay mình được một lực đạo vừa phải kéo tới, thân mình rơi vào vòng ôm của người nào đó, vui sướng vừa nhấc đầu, hoá ra là Tinh Chi.

“Tinh Chi. . Người tới chính. . . . Ngó?” Môi cánh hoa bị lửa nóng áp lên, trần trọc hút lấy, tuyệt đối ôn nhu hiền lành. Không đợi nàng kịp giãy dụa lại bị buông ra.

“Nhã Nhã là của ta ! của Ta ! ! Không cho người khi dễ nàng! Còn muốn thân nàng? Không có cửa đâu! Chỉ có Tinh Chi mới có thể thân!” Khuôn mặt Tinh Chi đỏ lên, cổ nén cảm xúc quay đầu hướng khác, tới tới Lưu Nguyệt đang trợn mắt há hốc mồm mà gào..

Nhã Nhã vừa tức giận vừa buồn cười, hai tiểu quỷ này tuổi cách nhau cũng không sai biệt lắm, bọn hắn cho rằng bọn hắn đang tranh đoạt đồ chơi sao? Tinh Chi vẫn còn trợn mắt, ta đành phúc thân với Nguyệt Vương gia, nói “Nguyệt Vương gia xin tha thứ cho biểu ca ta tuổi nhỏ lỗ mãng, có đắc tội chỗ nào mong rằng ngài sẽ bao dung.

Huống hồ hành vi của Vương gia như thế thật sự không hợp, dân nữ xin cáo lui.” Nhã Nhã lại nhìn thoáng qua thấy Tinh Chi ở một bên đắc ý dào dạt, trở mình xem thường quay đi, thật sự là muốn mặc kệ bọn họ.

“! !” Nguyệt vương gia quay ra thì thấy vẻ mặt tên Tinh Chi kia âm trầm đáng sợ, cùng với vẻ mặt vừa rồi trước mặt Tiểu Ngũ tuyệt đối không giống nhau. Vừa rồi giống như là một đứa nhỏ giận dỗi, hiện tại lại là gương mặt của người mẹ kế, còn âm trầm nói cho hắn biết: cách xa nàng một chút!

Nhìn tiểu tử xấp xỉ tuổi mình này tiêu sái phát áo rồi đi, trong lòng Lưu Nguyệt khóc thét, đây là chuyện gì a? Một tiểu hài tử thôi sao lại đáng sợ như vậy?

Mà khi xoay người, Tinh Chi cười rộ lên, hi. . . Hắn rốt cục cũng hôn được nàng, mong rằng tình huống như vậy cứ xảy ra, cứ việc nàng nàng tức giận, mình cứ việc diễn thôi. . . Nhưng chỉ cần kết quả, chỉ cần được như vậy thì ai để ý ?

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Tình yêu

Editor : TrieuKyAn

Đêm động phòng hoa chúc của đại ca vô cùng khó khăn bởi mấy tiểu tử nghe lén, náo tả phòng, khiến người ta hoa cả mắt. Đại ca thực tức giận, đẩy đám ồn ào kia đóng sầm cửa lại rồi giấu tẩu tẩu đi, sau đó hai người họ uống rượu giao bôi, hai người lại bị đoàn người chạy đến náo nhào nhìn với ánh mắt đầy ái muội, xem tân lang, tân nương hôn môi. . . . Cuối cùng đại ca rốt cục không nhìn được đem chúng ta đuổi ra ngoài, như vậy mới kết thúc.

Còn muốn bám chân tường nghe lén, suýt nữa thì bị ném chân đỡ nền vào đầu, nên cho dù tò mò, mọi người cũng đành tản đi.

Mùa xuân đến thật nhanh, thời tiết cũng dần ấm áp, ngay cả cây cối toát ra hương thơm thanh thoát, tươi mới Sau đó lại có một đại sự kiện khiến mọi người ngả ngửa. Đương nhiên là chuẩn bị lễ trưởng thành cho Ngũ tiểu thư Bạch gia. Lần này đành làm phiền người giữ chức trách làm lễ Bạch gia Thiếu phu nhân rồi.

Đại sự này được lão gia nhắc tới, mọi người cư nhiên đều không chịu nổi mà hưng phấn dị thường, chỉ trừ đương sự vẫn còn không hiểu chuyện gì xảy ra.

Bạch Nhã nhĩ nghe xong, chỉ có một suy nghĩ: cái gì nên tới, cuối cùng vẫn là phải tới. Nhìn mấy ngày nay phụ thân đối xử với Bạch Mộng Chi thân thiết, hòa ái dị thường, không khó đoán ra lão nhân gia ông ta sẽ chọn ai làm con rể. Đương nhiên, trong việc này, không thể không nói đến công lao của Bạch An Dương cùng Bạch Triển Phong.

“Ai”

“Chủ tử thờ dài cái gì? Đây là ngày vui lớn của tiểu thư a” Tiểu Nguyệt không hiểu rõ tâm ý chủ tử từ nhà mình, việc làm lễ trưởng thành so với việc hôn nhân đại sự cũng quan trọng như nhau cả, sao nàng còn mang tâm sự nặng nề như thế?

Như thế nào không mang tâm sự nặng nề a? Bạch Nhã Nhã đoán được mình cùng Mộng Chi phải thành hôn, như vậy mình và tiểu tử. . . Không thể không cười khổ một tiếng, nhất định không có tương lai, chờ mong làm gì?

Nàng tuyệt đối không điên cuồng đi nói với phụ thân mình là nàng không nguyện ý, chẳng lẽ nói với các vị tiền bối, mình muốn lấy huynh ruột sao. Có lẽ, đợi sau khi thành thân cùng Mộng Chi, dù sao bọn họ cũng sẽ không rời khỏi Bạch phủ, nếu khi đó tiểu tử vẫn còn yêu. . . Vậy bọn họ vẫn là có thể...

“Khụ, tiểu công chúa suy nghĩ cái gì? Mặt như thế nào lại đỏ rần như vậy?” Bạch Mộng Chi không biết từ khi nào đã xuất hiện tại phong nguyệt bảo giám, Tiểu Bích nhanh tay lẹ mắt sớm đã lôi kéo Tiểu Nguyệt đi rồi, đem không gian lưu lại cho cô gia tương lai.

“Mộng, Mộng Chi ca ca. .” Bạch Nhã Nhã run lên, xong rồi, chính mình lại đang ảo tưởng sau khi thành hôn sẽ hồng hạnh xuất tường a, có khi nào đã bị lão công tương lai nhìn thấu. . .

“Biểu muội là nghĩ sau khi kết thúc buổi lễ. . Đại bá sẽ tuyên bố sự tình sao?” Bạch Mộng Chi buồn cười nhìn Bạch Nhã Nhã, nữ hài tử này quả nhiên vẫn đề ý việc đó, mà còn nói, thấy vẻ mặt này của nàng đối với mình cũng không quá vô tình, không khỏi có chút hư nhuyển hưng phấn.

“. . . . Ừ, đúng vậy.” Bạch Nhã Nhã xấu hổ đáp lời, hiển nhiên vị trước mắt này đã hiểu sai ý, bất quá ta cũng không ngu ngốc mà giải thích cho hắn nghe sự thật, sẽ chết chắc đó.

“Đằng trước toàn khách quý, đại bá cùng phụ thân bảo ta đến xem biểu muội chuẩn bị như thế nào?” Quà nhiên, phụ thân đã sớm nhận định hắn là con rể a ~ “Biểu muội không cần khăn trương, có phải hay không muốn biểu ca ra ngoài chờ ngời một chút?” Bạch Mộng Chi biết vệt đã vào nôi, còn lo chạy mất sao, cư nhiên hiềm khi đứng đắn đứng lên.

“Ách. . . . Kia làm phiền biểu ca.”

“A, tiểu công chúa không cần khách khí như vậy? Dù sao về sau...” Yêu tinh kia không qua hai câu đã hiện ra nguyên hình, cư nhiên cúi xuống bên tai nàng nhẹ a một hơi nhiệt khí, nắm chặt bàn tay khiến nàng khẩn cấp căng thẳng. Sau đó liếc nhìn, cười.

“Ha ha. . . .”

Tâm tình hắn lúc này vô cùng tốt? Giúp Bạch Nhã Nhã vượt phẳng lễ phục hồng nhạt, dặt tay nàng rời khỏi lâu.

“Biểu muội đối với an bài của đại bá có ý kiến gì không?”

“Phận làm nữ nhân thì có thể thế nào, phải nghe theo sự an bài của cha mẹ thôi. . . .”

“Ồ? Không nhìn ra biểu muội lại nghĩ như vậy?” Bạch Mộng Chi phượng nhãn nhữu lại, cư nhiên còn có ý tứ uy hiếp.

“Biểu ca nói quá lời, ta tin biểu ca sẽ đối tốt với Nhã Nhã. Chính là. . .” Ánh mắt Nhã Nhã tối sầm lại.

“Chính là?”

“A. . . Tương lai rất rộng mở, ai biết được sẽ phát sinh chuyện gì? Chi là có chút mê mang mà thôi, quyết định này có thể ảnh hưởng tới cả đời của chúng ta. A, biểu ca không cần chú ý, không phải nói biểu ca không tốt, mà là Nhã Nhã vẫn không thể xác định tình cảm của chính mình.”

“. . . Nha đầu này hiềm khi nói ra lời như vậy. Xem ra việc này khiến ngời phải suy nghĩ nhiều đến vậy. Nhã Nhã không cần để ý, cho dù việc hôn nhân đã định, thời gian sẽ xoá nhoà khoảng cách, lại điều chỉnh tâm chính mình cũng không muộn. A, từ một khuê nữ biến thành thê tử, ai mà không hoang mang đây.”

Mộng Chi giờ này khắc này cư nhiên thực ôn nhu, lời khuyên chân thành này nói thế nào cũng không giống từ miệng kẻ bình thường lông bông lang thang nói ra, Nhã Nhã không khỏi ngẩng đầu nhìn lại, tâm thần có chút hoảng hốt

.”Làm sao vậy tiểu công chúa, biểu ca tại đây cho ngời cam đoan, cho dù là ngời thành thê tử của ta, cũng tuyệt đối sẽ không trói buộc ngời, muốn như thế nào liền như thế. Khoái hoạt, hạnh phúc của Nhã Nhã mới là hạnh phúc của chúng ta không phải sao? A. . . Không cần lộ ra biểu tình phòng bị như vậy, ta sẽ nhìn không được muốn thân ngời. . . .”

Mộng Chi hôn môi mang theo hương vị chanh ngọt, không biết tại sao lúc này Bạch Nhã Nhã cũng không có kháng cự, hiềm khi thấy hắn ôn nhu như vậy, có lẽ là hắn tuyệt điểm tuấn ngạn.

Lúc ấy nghe lời này, nàng không có gì để nói, thẳng đến rất lâu sau này Bạch Nhã nhĩ mới biết được, lời hứa hẹn như vậy khó nói ra miệng cỡ nào, lại

yêu cầu tình yêu cường đại cỡ nào mới có thể chấp nhận . . . Bất quá lúc ấy, Nhã Nhã không biết, hấn cố gắng nhường nào, ngay cả Mộng Chi cũng không có ý thức được đến chính mình.

Lễ trưởng thành của tiểu thư nhà họ Bạch nổi danh cỡ nào,nhà giàu thường làm lễ trưởng thành cho nữ nhi vô cùng lớn. Thị nữ dùng khay hồng nhung,mâm bưng dụng cụ cùng dụng cụ làm lễ cũng ở bên cạnh.

Thiếu phu nhân xốc khay lên, trên mâm để một con dao trên cái hũ bịt kín, bên trong rõ ràng là một con thần lằn đỏ tươi? Nàng ấy cầm lấy chủy thủ làm bằng thủy ngân, thủ pháp nhanh nhẹn cứa vào thần lằn, tiểu tử kia giãy dụa vài cái liền nuốt khí,sau đó thị nữ đứng bên cạnh đem thạch thủ bưng lên, thiếu phu nhân đem nắp của hũ kiạp há đi, mùi máu tươi nhẹ nhàng đi ra. Bạch Nhã Nhã nhũn mảy, nhưng mà những người khác vẫn mỉm cười quan sát, hiển nhiên chất lỏng kia quả không bình thường.

Tại trước mắt bao người , cổ tay Bạch Nhã Nhã bị tiểu Bích vén lên lộ ra cánh tay thiếu nữ tinh tế trắng nõn , vài vị tiểu công tử đang ngồi dưới kia, ánh mắt rớt cục ròi từ khuôn mặt Nhã Nhã nhìn tới nơi này, sau đó bị bàn tay ngọc ngà trắng nõn hấp dẫn ,nhìn không chớp mắt.

Kỳ thật nàng cũng không phải nữ nhân khuynh thành khuynh quốc gì,lúc này mấy đại nữ tử xiêm y giống nhau đứng nghiêm chỉnh, mà chỉ có tiểu thư khi làm lễ trưởng thành mới lộ ra cánh tay, do phải lấy kí hiệu thủ cung sa biểu trưng cho khuê nữ còn trinh tiết.

Thiếu phu nhân dùng bút lông rất nhỏ chấm chấm qua cân chu sa hài cốt thần lằn, trước lấy bạch quyền lau đi bộ phận lây lị, nâng cánh tay Nhã Nhã lên bắt đầu vẽ.

Từng nét vẽ như hoạ sĩ phác ra, từ trước thời điểm vẽ tâm tình vô cùng bình tĩnh, mà hiện tại chỉ sợ vẽ ra thứ không đủ phong phú, có thể đó là mẫu đơn, cây thược dược, phù dung gì đó, ta khẳng định không biết tên loài hoa li ti này. Kỳ thật vô luận là hoa gì, trù phu quân mình trong lễ tân hôn có thể nhìn ra, còn có ai có thể xem a?

Nhã Nhã nhìn hồi lâu, thật sự không biết tranh này chính là cái gì. . . Cảm thấy thực phức tạp , một tầng lại một tầng. Bất quá nghĩ đây là huyết nhục của thần lằn kia, hiện tại lại vẽ bôi lên da mình , cư nhiên có một loại mỹ cảm yêu diễm tàn khốc .

Đợi cho việc này hoàn thành, trong lễ trưởng thành còn có một vài tiết mục khác . Kỳ thật lý do cũng thực đơn giản, muốn hô hào cho thiên hạ biết, khuê nữ này vẫn còn non, không tin các ngươi nhìn, ngay cả chu sa họa cũng không có biến mất, cho nên thỉnh mọi người yên tâm mà lấy về nhà thôi.

Ngay sau đó, phụ thân lại phát biểu cảm xúc sau lễ trưởng thành. Sau đó tam thúc đi ra tham dự, Mộng Chi hướng phụ thân mà quỳ xuống, khẩn cầu nhạc phụ tương lai đồng ý đem nữ nhi gả cho hấn. Phụ thân làm vẻ suy nghĩ một hồi, sau đó đồng ý, tam thúc mang theo Mộng Chi tỏ vẻ cảm tạ, một việc trúng hai con chim, hoàn thành.

Một loạt sự việc kia xảy ra vô cùng lưu loát, khiến mọi người khách ở đây đều ngốc lảng, căn bản không biết nói gì, nguyên bản mấy nhà mang theo nhi tử tới,cảm thấy vô cùng buồn bực. Mới làm lễ trưởng thành xong đã chấp nhận đính ước? Vậy còn phát thiệp ời làm gì a, cũng chỉ mang tính chất hình thức thôi .

Kết thúc? Liền như vậy kết thúc? Nguyên lai đây là lễ trưởng thành ??Giờ ngo tiếp tân khách, căn bản không có vài người tham gia, cơ bản đều về hết. . Phàm là lưu lại ,đều muốn có ý giữ lại mặt mũi cho Bạch gia.

Bạch Nhã Nhã còn cảm thấy giống như bản thân đang ở trong mộng, này. . . . Điều gì đang xảy ra nha?

Nhưng mà nàng liếc mắt nhìn 3 người kia mang theo 3 thần thái

Bạch Mộng Chi, Bạch An Dương cùng Bạch Triển Phong.

Các kia đều hưng phấn dị thường, thừa dịp trước tiệc tối tránh ở địa điểm bí ẩn nào đó mà nói nhỏ

“Ha ha. . .” Bạch Mộng Chi đột nhiên cười rất gian manh

“... . .” Bạch Triển Phong có chút khinh bỉ hấn. Như thế nào? Ôm mỹ nhân về liền hưng phấn như vậy?

“Được rồi hiện tại đều là người một nhà , về sau mọi người đều hảo hảo sống chung” An Dương nói năng có chút lộn xộn, vốn đã là người một nhà a, chẳng lẽ hai nhà???

“Ngày nào đó?” Mộng Chi thẹn thùng hỏi, “Ta có chút không kịp đợi , cư nhiên hiện tại nghĩ lại cảm thấy vui sướng. . . .”

“... . .”

“... . .” Triển Phong cùng An Dương quý dị quay ra nhìn biểu tình của Bạch Mộng Chi , tên vĩnh viễn ngả ngón này cư nhiên còn có loại biểu tình tên là đỏ mặt? Thật không thể tin được!

“Đêm nay được không? Lão Tam lão Tứ?” Hoàn toàn không nhìn biểu tình hai người kia, Mộng Chi đề xuất

“Ha ha, hảo. . .” An Dương vẫn duy trì khuôn mặt bình tĩnh, chính là nội tâm mê mông lừa tình lại có thể đem người ta bao phủ.

“Lần đầu tiên là của ta!” Tiểu tử liếc mắt phiêu hai người, đây là hấn nên được “Cái này không thể thương lượng.” (Phong: Biết ngay mờ, vừa xong lễ

trường thành đã chia phần rồi -_- Đến quỳ với các anh -_-)

“.....”

“Về lý nên như thế.” An Dương mỉm cười nói.”A, tiệc tối sắp bắt đầu, trở về đi.”

Ba người đều có chút lằng lằng ,một lần nữa đi về nơi đèn đuốc sáng trưng (Phong: Ô thế này giờ các ông núp trong góc tốt bàn chuyện chính sự mà không sợ muỗi đốt à??). Không có chú ý tới sau cửa sổ kia còn có ánh mắt một người theo dõi. (Phong: Chắc là bạn nhỏ Tinh Chi)

Sắc mặt người này trong đêm đen nhìn không rõ biểu tình, cũng nửa ngày không hề nhúc nhích. . . Thẳng đến chủ thỉnh bay tới thanh âm nhạc khí, mới thoáng chốc đứng lên, tạm dừng trong chốc lát, sờ sờ hoài Trung Tảo thấy chuẩn bị tốt một viên thuốc tinh xảo, chưa sót nói “A. . . . Vẫn là muốn người lên sân khấu” Dứt lời, nhanh chóng rời khỏi . . .

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhĩ Nhĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Kết thúc buổi lễ

Editor: TrieuKyAn

Tinh Chi mỉm cười, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vài vị ca ca kia. Mùa xuân xem ra thật sự là một mùa thích hợp để động dục đâu, ngay cả Tam ca luôn luôn bình tĩnh cũng không che được ánh mắt mang theo dục vọng, khoe miệng che giấu ý cười, trốn tránh ánh mắt sáng rỡ không dám nhìn về phía Nhĩ Nhĩ, tựa hồ bị vui sướng tràn ngập ức chế rồi.

Cho nên càng miễn bàn , toàn thân đã tản ra khí tức mị hoặc tìm phối ngẫu, vị tứ ca ca kia, thân là huynh ruột mà cũng ngây ngô đứng cười !

Hừ, đắc ý quá sớm , xem sáng sớm ngày mai các người có cười nổi không! (Phong: Uầy, Tinh Chi hoá ra cũng độc ác, cơ mà tại mấy người kia định ăn mảnh =)))

Nhìn về phía nhóm phụ thân khẽ nhướng mày,Tinh Chi nhẹ nhàng vòng ra phía sau, muốn ra ngoài mà không bị ai phát giác, luôn luôn dùng kỹ xảo tốt nhất. Bất quá cho dù hấn nghênh ngang đi ra, ... nhóm người kia căn bản cũng không chú ý đến, cho dù bọn hấn lờ đời cỡ nào.

Nhưng là giờ này khắc này, tâm ma mấy người kia sao có thể thoát khỏi dục vọng đây, nhìn lên nhóm người kia, làm sao có thể còn bận tâm được không chớp mắt, chẳng phải bọn họ vẫn luôn bài trừ hấn sao,chắc bọn họ nghĩ hấn không có chút uy hiếp nào cả?

Thật muốn cười to, ngực lại truyền đến từng cơn tàn sát đau đớn, nguyên lai, yêu một người nhưng không được, không đành lòng , là loại cảm giác này. . . . Tinh Chi dùng sức lắc lắc ngón tay trong tay áo, tự nói với mình phải hít sâu, che ngực. .

Không quan hệ, nàng. . . Ngày mai liền là của người... . .

“Tiểu biểu thiếu gia? Một mình người đứng đây làm gì?” Quan gia lão bà, cũng chính chủ quản đệ nhất vú già trong phủ, vương bà. Nàng bụng hộp nhỏ hồng nhung đựng thiên tố , tò mò nhìn một mình Bạch Tinh Chi đứng ngoài hành lang. Lại thấy tiểu thiếu gia đang sốt ruột, nói “A tiểu biểu thiếu gia? Sao ngài đi ra ngoài này đứng mà không mang theo một vài tùy tùng?”

Bạch Tinh Chi ngẩng đầu lên, thay thế cho ánh mắt âm trầm, bây giờ khuôn mặt hấn mang vẻ khờ dại hồn nhiên. . .

“Ai ui, bà bà thật sự là lo lắng quá rồi, Tinh Chi ngồi trong phòng buồn bức quá nên ra ngoài hóng gió thôi, nào có việc gì lớn đâu?”

“Xi, nói lão bà ta quan tâm thừa có phải hay không. . .” Vương bà cố nén ý cười,hung hăng nhìn, nhưng trong lòng sớm nhận thấy tiểu biểu thiếu gia đau lòng thế nào với quyết định của lão nhân gia lần này.

“Trong tay bà bà cầm cái gì vậy?” Bạch Tinh Chi tò mò nhìn hộp nhỏ vạn phần tinh xảo kia.

“À, là thuốc bổ của tiểu thư, sau khi làm lễ trường thành, buổi chiều phải ăn thêm cái này nữa. . . . Tiểu biểu thiếu gia đừng làm rộn, thứ này quý giá lắm. . . Ai ui. . .”

Tinh Chi khi nghe ra là thuốc bổ ,hai mắt tỏa ánh định vờn tay đoạt , vương bà nhanh tay lẹ mắt bắt được phía sau, tiếc rằng Tinh Chi lập tức làm nũng kêu muốn nhìn một chút, bà bà đành phải cho.

“Người nha, nhìn không được ngạc nhiên, đây chính là tuyệt cấp Lưu Đông tốt nhất,nhau thai, dâu ngàn năm, còn có phương thuốc danh y mới chế, tổng cộng cũng không đến mấy khối, công chúa hoàng thân quốc thích , các tiểu thư mới được ăn cái này. Tiểu nữ nhi nhà chúng ta a. . . .”

Vương bà kể về nước miếng tung bay ,thổi phồng rằng thứ này khó có được bao nhiêu, Nhã Nhã nhiều phúc khí hường dùng , liền bị đánh gãy.

“Nhã Nhã lại không bệnh, ăn cái này làm gì?” Tinh Chi tò mò cầm lấy xem qua, đừng nhìn bề ngoài thứ kia một màu đen ngòm, chính là mang theo hơi lạnh thấy xương, rất dễ ngửi.

“Tiểu hài tử ngươi thì biết cái gì? Đây là một trong những nghi thức của lễ trưởng thành, là thuốc bổ âm dương dưỡng nhan. Thứ nhất bổ thân thể , về sau lập gia đình thấy thuốc có thể dễ dàng nhận ra nàng đã uống qua thuốc bổ thể nào, đây là mặt mũi của Bạch gia, lại nói phải dùng đồ bổ mới mau hoài đứa nhỏ (mang thai), phi phi phi, ta đây nói cho ngươi cái này làm gì.Ta phải mau đem tới, muối muối của ngươi vẫn chờ a”

Vương bà đoạt viên thuốc quý giá từ trong tay Tinh Chi , thật cẩn thận để vào trong hòm nhưng, đắp khăn che lên, quay người bước đi.

Tinh Chi đáng yêu khẽ nhăn mũi, khiến mấy nha hoàn theo sau vương mà đều che miệng cười. Thấy các nàng đi vào, Tinh Chi lại mỉm cười ,dừng chân một lúc, rồi cùng theo vào.

Thời điểm Tinh Chi bước vào vẫn coi như vô cùng đột ngột, đang lúc Bạch Nhã Nhã cầm viên thuốc quý trong hòm, tay cầm chén lưu ly uống nước. Chính là Tinh Chi bày ra bộ dáng đáng yêu , vô hại, ai cũng không chú ý đến hần nữa. Chính là khoé miệng Nhị thúc khẽ nhếch một tia nghiêm ngắc

Bạch Tinh Chi liên tiếp nâng chén nâng cốc chúc mừng, Mộng Chi, tiểu tứ thân nhiên đến lạ, giống như Nhã Nhã rất nhanh sẽ thuộc về bọn họ vậy.Đêm nay, cử chỉ của đại ca có điểm bất đồng so với trước kia, An Dương liếc mắt một cái, người đằng sau cũng nhận được ý tứ, không vội uống ly rượu kia. Ngẩng đầu lẳng lẽ liếc tiểu muội, thấy hơi kỳ quái, chẳng biết tại sao,màu sắc đôi đồng tử của tiểu muội có chút bất đồng, lại thấy bầu rượu lưu ly từ sắc trên bàn, có thể là do nó chiếu rọi đi . . .

Hi, Bạch Tinh Chi đáng yêu le lưỡi, bắt đầu nháo làm mặt quỷ trêu chọc mọi người .

“A. .” Bạch Nhã Nhã thở nhẹ một tiếng, đỡ ngực gục xuống bàn. An Dương đang muốn đoạt lấy, lại bị đại ca đè lại, ngay tại nơi đây, tiểu tứ cùng Mộng Chi cũng muốn nâng nàng dậy

“Biểu muội?”

“Nhã?”

Bạch Nhã Nhã ý lại trong ngực tiểu tứ, Bạch Mộng Chi vỗ nhẹ má nàng , mong nàng có thể thanh tỉnh một chút.”Tứ ca. . .”

“Làm sao vậy?” Đại gia trưởng trầm giọng hỏi, ánh mắt hiện lên chút lo lắng.

“Hôm nay Nhã Nhã quả quá vất vả mệt mỏi, lớn như vậy mới biết tới lễ trưởng thành, không hỏi quá lo lắng rồi.” Nhị thúc chậm rãi nói.”Tiểu công chúa hiện nay cảm thấy như thế nào? Có chỗ nào khó chịu mau nói?”

“Nhị thúc. . Cũng không có gì, chính là vừa rồi thấy căng thẳng trong tim, cũng không biết tại sao lại hôn mê bất tỉnh, hiện tại. . .” Bạch Nhã Nhã dừng một chút nói “Cũng không có cảm giác gì lạ, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.” Hơi nghi hoặc cau mày, đây là làm sao vậy?

“Không có việc gì là tốt rồi, Triển Phong ,ngươi mau đưa muối muối của ngươi trở về nghỉ ngơi một chút. Tìm đại phu đến xem n, dù là bệnh nhỏ cũng không được coi thường.”

“Mộng Chi chút qua xem đi, đệ so với mấy thầy thuốc kia càng tinh thông y thuật hơn” Bạch An Dương cáo từ phụ thân, tiếp nhận áo choàng Tiểu Bích đưa qua, mặc lên người cho Nhã Nhã. Nhóm trưởng bối biết đây là bổn sự của Bạch Mộng Chi nên cũng không có ý kiến, chính là việc này thực kỳ quái, không khỏi nhíu mày.

“Phụ thân ,Nhị thúc ,tam thúc không cần lo lắng, Nhã Nhã không có việc gì , chỗ nào cũng không khó chịu, khả năng là do mệt mỏi thôi, cố gắng nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi. . .” lòng mi dài cong vút che khuất ánh mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng một mảnh, thoạt nhìn tựa hồ thực khỏe mạnh, đáng vẻ không giống như vừa mới té xỉu,sắc mặt trắng bệch ?

“Tiểu muội...” An Dương vừa muốn nói ra chợt lại dừng lại, khi hắn thấy ánh mắt Bạch Nhã Nhã long lanh tràn ngập sương mù , đương nhiên điều này cũng không đáng kinh ngạc, không biết từ khi nào, đồng tử trong mắt nhạt dần , biến thành từ sắc (tím) yêu diễm! ?

“Đi về trước đi.” Mộng Chi ôm lấy vòng eo Nhã Nhã, sau đó mọi người nối đuôi nhau mà rời khỏi.

“Nhã Nhã như thế nào rồi? Phụ thân? Làm cho mọi người thực lo lắng.” Tinh Chi vô tội quyết môi, ánh mắt vầy vầy nhìn đám người đang ngồi, chính là che dấu ý cười trong ánh mắt .

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 45: Tình Cổ

Editor: TrieuKyAn

“Mộng Chi?” Tiểu tứ nương mảy mìn Bạch Mộng Chi, thần sắc người này có chút lạ. Hình như là đã xảy ra chuyện gì.

“Không có gì, tiểu công chúa mệt. Chúng ta hồi đi.” Bạch Mộng Chi giọng điệu vẫn thoải mái như vậy, chẳng qua trong mắt không có ý cười, phượng mâu híp lại hướng chính sảnh thoáng nhìn.

An Dương cũng không hỏi nhiều, chính là bước nhanh cùng tiểu tứ

Trở lại phong nguyệt bảo giám, Bạch Mộng Chi chần chờ một chút đem Bạch Nhã Nhã giao cho A Tinh chiếu cố. Tiểu tứ cùng An Dương biết hẳn sắp nói ra suy nghĩ của mình, đều cùng đi qua.

“Theo người nghĩ đó là cái gì?”

“Trùng cổ?”

Nhìn hai vị kia đều tròn to mắt nhìn mình, Mộng Chi cũng hiểu được vấn đề này vô cùng đau đầu. “Đúng vậy, là cổ. Vừa rồi tiểu công chúa té xỉu bởi vì do cổ trùng phá xác mà ra, hiện tại đã sắp tiến vào nội tạng của nàng, rất khó khẳng định nó núp ở chỗ nào.”

Mộng Chi vén tóc dài, có chút chần chờ, “Từ màu sắc đồng tử của nàng, có thể phán đoán cổ này. . . . Không phải loại nguy hiểm tới tính mạng.. Nếu như ta biết, thời gian cổ trùng này tồn tại rất ngắn. . . Bất quá. . .”

“Như thế nào?” Nghe tới không có ảnh hưởng tới tính mạng, Bạch An Dương yên lòng.

“Người đừng có đông dài đi?” Tiểu tứ vội la lên.

“Nếu đúng như đây là tình cổ. Loại cổ trùng này, bản thể chính là mẫu cổ, căn bản không có tử cô! Trùng cổ này không có ăn người, nhưng cũng không sản sinh thêm trùng cô con!” Mộng Chi cảm thấy thực đau đầu, bắt đầu nghĩ miên man. . . Chẳng qua, rốt cuộc là ai làm?

“Cái gì? Không có tử cô thì làm sao có thể giải đây?”

“Bởi vì đây là tình cổ, khiến con người nhục dục trong bể tình. Mẫu cổ sống tại trên người ai thì người đó như bị trúng xuân dược nhẹ, nhưng là đối với người yêu nàng, e là. . .” (Tức là chị Nhã Nhã bị trúng xuân dược nhẹ, còn những người yêu chị ấy mới bị trúng xuân dược nặng =]] Lại còn thế nữa)

“A ~~~~~” một tiếng kêu nhuyển gọi từ trong phòng vang lên. Ngoài phòng mất ba thiếu niên không khỏi nứt ra, không nghĩ tới sẽ phát tác nhanh như vậy! Đây cửa phòng ra vừa thấy, đúng là A Tinh đang nút bộ ngực sữa, ngoại bào màu hồng vị ném lẫn lộn dưới đất. . .

“Ngô. .” Mộng Chi sắc tình lấy dao bổ nhào sau lưng A Tinh, A Tinh yếu đuối gục trên người Bạch Nhã Nhã. . . Bạch Mộng Chi cố kìm nén xúc động muốn giết người, đem A Tinh kéo xuống dưới. Hẳn biết, đây là tử cô phát tác. . . Tử cô cách mẫu càng xa thì càng khó khống chế

“Lão Tứ, nàng là của người.” Dứt lời, Mộng Chi ngay cả ngón chân cũng di động nửa bước, chính là nhìn trên giường, quần áo tán loạn vút ngang dọc.

Bạch Nhã Nhã, đột nhiên mở ra con ngươi nhuộm màu tử sắc, cười xinh đẹp với hắn, nâng lên cánh tay nõn nà quấn lấy ngón tay Mộng Chi khẽ lắc, nói: Mộng Chi ca ca. . . Nhã Nhã rất nhớ người a, đến nhà. . .

Mộng Chi nhắm lại ánh mắt, không, hẳn biết đây chính là ảo giác mà thôi. Người bị ảnh hưởng bởi trùng cổ sẽ cảm thấy mẫu cổ tìm cách khiêu khích quyến rũ hắn, này chỉ là chút tài mọn! ! Không thể khuất phục! !

Chính là... .

“Ân. .” Bạch Nhã Nhã cảm thấy đầu thực hỗn loạn, là ai, là ai đang liếm cổ của nàng? A, hảo mát. . Bạch Nhã Nhã cảm thấy trên đùi chột lạnh, đôi hài bị cởi ra. . Ngón chân trắng nõn cùng đùi ngọc bại lộ trong không khí khiến nàng cảm thấy hơi lạnh, nhưng là lập tức liền có nhiều thứ ấm áp bao bọc lấy thân thể nàng, một chút cũng không thấy lạnh nữa.

“Tứ Tứ ...?” Là tiểu tứ! Bạch Nhã Nhã cảm nhận được hương vị quen thuộc, trên vai tràn về từng giọt mát mẻ, tiểu tứ nhẹ nhàng khoan khoái gạt tóc trên khuôn mặt nàng. “A... .tứ tứ?”

Một bàn tay to tiến tới chiếm hữu bộ ngực nàng, tại tuyết nhũ đầy đặn điểm thêm hai mầm xôi nhỏ màu hồng mà xoa nắn, tiểu tứ nhẹ cởi bỏ quần áo của nàng, khuôn mặt chôn ở hunk nhũ đầy đà bị hắn cọ xát, hô hấp nóng rực khiến tim Nhã Nhã đập nhanh.

“Nhã Nhã Nhã nhã. . . Ta đối tốt với người sao?” Tiểu tứ không nhịn được mà hạ xuống một nụ hôn nóng, run rẩy ngậm cánh hoa phấn hồng, đầu lưỡi quấn lấy dây dưa

“Ân... . tú tú a. . .” Hai má Bạch Nhã Nhã ửng đỏ, không nhịn được mà vịn vào thân thể, hẳn là ca ca của nàng, tuy nàng biết rằng chuyện này sớm hay muộn cũng sẽ phát sinh, nhưng là. . . Xấu hổ a.

Bạch Nhã Nhã định giơ cánh tay lên đẩy ra đầu hẳn ra, ai ngờ cánh tay cũng không cử động được, mở mắt ngẩng đầu lên thì vừa thấy, không khỏi ngăn ra, chỉ thấy Bạch Mộng Chi với khuôn mặt mịn hoặc đào diện trời đất xuất hiện tại trên mặt nàng bắt lấy hai cánh tay cố định trên đỉnh đầu để nàng không thể nhúc nhích, hẳn lại dám dùng thất lưng trối tay nàng a? Đây, đây là cái tình huống gì? Tại sao hẳn cùng tiểu tú lại ở trong này? ?

“Hắc, bảo bối, sớm đã nói trước có ngày sẽ cùng hoan ái với nàng khi nàng thanh tỉnh a. . .” Lập tức đôi môi ướt át dán xuống, đồng thời đem tiếng hét của nàng nuốt vào

Yêu nghiệt này càng hôn, khí tức càng ô ô, Bạch Nhã nhã mở mắt vừa lúc nhìn thấy yết hầu hẳn lẫn lộn, hẳn đưa ra một bàn tay vuốt ve bả vai trắng mịn loã lồ trong không khí, tay kia lại bắt lấy hai tay bị trói chặt kéo dần dần xuống dưới, chạm vào nhiệt căn nóng bỏng bị ngăn cách bởi lớp quần áo. . . . Khi Nhã Nhã run rẩy, bàn tay vô tình cọ xát nơi đó, khiến hẳn một phen thờ dài đi ra.

“Ngô. . .” Nàng bị Mộng Chi hôn ôn nhu, đôi môi nóng rực mát hẳn nàng không thờ nổi. Thờ hỗn hển, bộ ngực cũng do đó mà nhấp nhô lên xuống, cổ sức hít sâu để lấy không khí trong miệng hẳn “Ồ. . .” Ai ngờ nụ hoa đau xót, là do tiểu tú cắn.

“Bảo bối của ta thật nhiệt tình a.” Tiểu tú đưa tay xuống phía dưới xoa xoa, miệng không ngừng liếm láp khoả anh đào khiến nó sưng vù lên, theo nhịp thờ dồn ập của nàng mà cọ xát lên xuống phần thân dưới, đôi môi hẳn thay phiên đoạt lấy hai khoả trước ngực, hai tiểu nụ hoa bị trêu đùa tới mức đứng thẳng.”Thoạt nhìn vẫn là ngon miệng như vậy. . .” Dứt lời lấy đôi lưỡi vờn quanh nhũ tiem, bên kia cũng không quên dùng ngón cái và trỏ xoa nắn. .

“Ngô. . . .” Không cần a, Bạch Nhã nhã kêu rên ở trong lòng, chính mình bị biến thành thật kỳ quái, vì cái gì tiểu tú cùng Bạch Mộng Chi cũng như vậy? Ở trên giường đối với mình làm ra chuyện như vậy? Bạch Mộng Chi không phải vị hôn phu của mình sao?

Như thế nào lại cho phép vị hôn thê của mình bị nam nhân khác chơi đùa như vậy? Người kia lại còn là ca ca ruột của nàng? Hảo hỗn loạn a. . . Chính là vui thích nhưng nàng vẫn thấy nhiều nghi vấn trong lòng....

A. . . Mộng Chi đã buông tha môi anh đào của nàng, liếm một bên thùy tai, cảm giác tê dại như vậy làm cho nàng nhẹ nhàng run rẩy, mà tiểu tú cũng giao ra nhũ miên cho Mộng Chi thay thế, Bạch Mộng Chi lập tức tiếp nhận, bắt đồng với tiểu tú nhiệt liệt, Mộng Chi dây dưa nhẹ mà nhu, lại làm cho người ta càng thêm khát vọng. . .

“A. . . A không. . .” Mộng Chi tiếp tục nghiêng người về phía trước, thân thể để dè phía trên Nhã Nhã, miệng lưỡi khiêu khích nếm vù, dùng sức bắt được cổ tay bị trói của nàng, khiến cho tay Nhã Nhã càng dán chặt vào ti quần mỏng của hẳn chậm rãi xoa xoa.....

Giờ này khắc này, cặp vú mềm mại của Bạch Nhã nhã đang bị hai nam nhân miệng lưỡi dây dưa. . . . Còn tay lại bị chế trụ tại khó gian của nam nhân

Nàng há to hút lấy không khí ái muội này, đầu vẫn là mờ mịt, gương mặt lên thấy đầu Mộng Chi nhấp nhô mát lấy trước ngực như tiểu hài tử, một cái hồng sắc thủ du chính đề ngang trước mắt mình, Bạch Nhã nhã không có nghĩ nhiều, hắt cảm lên hưng hăng cần. . .

“Ân. . .” Bạch Mộng Chi hừ một tiếng, nháy mắt tăng lực độ hút, Bạch Nhã Nhã thở gấp kêu lớn, ánh mắt tràn ngập sắc tình. Bên cạnh có người đem hai tay nàng vói vào trong quần của hẳn, xúc cảm mềm mại từ bàn tay nhỏ đánh úp lại, khiến người kia dâng trào lửa nóng, kêu lên. . .”A. . .”

“Tiểu muội ướt a. . . Thiệt nhiều nước.”

Cái gì? Bạch Nhã nhã lại lấp bắp kinh hãi, còn có người thứ 3? Thanh âm kia sao nghe giống như của Tam ca vậy?”Ân. . . .” Tiếp đó giữa hai chân truyền đến xúc cảm ngưa ngứa, là có sợi tóc xẹt qua.

Hai đùi trắng nõn đã bị người kia nhẹ nhàng mở ra, cho dù nàng gầy dựa, đối với bàn tay không chế hữu lực của nam nhân kia, phản kháng của nàng cũng chỉ là tiểu muỗi không đáng kể, hai chân bị nam nhân banh ra hai bên, váy sớm đã bị nhấc lên lộ ra quần lót ti chất phấn hồng, hai bên dây lưng vô tội còn vắt vẻo trên mông, khiến mấy người nam nhân kia rất muốn tự tay mở ra a. . .

“Ngón tay đã bị chất lỏng của tiểu muội nhuộm ướt ~~~ ca ca giúp người lấy xuống đây, được chứ?”ngón tay thon dài, Bạch An Dương dùng tốc độ tra tấn tiểu nhân nhi, rồi cúi xuống thổi nhiệt vào hang động bí ẩn xinh đẹp kia, thỉnh thoảng lại cúi hẳn xuống, ấn hẳn đôi môi vào đó, khiến hoa huyết bị kích thích tê dại tiết ra càng nhiều mật dịch. .

“A không... . .” Bạch Nhã Nhã thờ hỗn hển, Tiểu bích Tiểu Nguyệt đều ở nơi nào a? Vì cái gì lúc này lại đi mất?

“Chính là, bên dưới rất thành khẩn nha.” Bạch An Dương vô tội nói, trên tay động tác lại càng ngày càng làm cần, ngay cả hô hấp cũng phun tại giữa hai chân nàng”Nếu không ca ca giúp người liếm khô mật dịch được không?” Thanh âm hẳn ôn nhu mà hàm khiêu khích, kêu gọi rồi tỉnh rồi ngủ.

“Tiểu công chúa hẳn đang rất muốn a, An Dương. . .” Bạch Mộng Chi thấp thấp cười rộ lên, hơi chút rút lui khỏi nụ hoa, môi gọi lên một đạo chỉ bạc. . .

“Không cần, không cần được không.” Nàng yếu ớt kêu to, chính là căn bản không có người nghe ý kiến của nàng.

“Thật không.” Bạch An Dương không có hảo ý phiêu liếc mắt một cái, cúi xuống tham lam hút. Bạch Mộng Chi nở nụ cười. Không có chút nào báo động trước, cách tiết khô che chở nơi riêng tư của nàng, hẳn hạ đôi môi xuống.

“A. . .” Nàng run rẩy.

Hai tay An Dương gắt gao chế trụ hai đùi trắng nõn mở rộng ra hai bên khiến tiểu huyết hồng lộ ra giữa không khí do tiết khổ mỏng bị ẩm ướt trong suốt, cúi người ghé vào giữa hai chân nàng, đầu lưỡi tìm tòi nhẹ nhàng hoạt động tại khe hẹp kia, thiên, An Dương cảm thấy tim chính mình đập thật nhanh. . .

Đây là, đây là địa phương tư mật của Nhã Nhã, hiện tại hiện ra ngay trước mắt mình. . . Hắn cách tiểu khổ đặt xuống nụ hôn sùng bái, cũng không lập tức vạch ra. . . Hắn có thể cảm thấy dưới thân nhân nhi co chặt, chắc là sợ, a. . . Có thể tưởng tượng được đến chính là hoa huyết của Nhã Nhã hiện tại cũng nhất định rất chặt, nghĩ đến ngón tay của mình từng tham nhập tiểu huyết động kia. .

Huyết động mềm mại kia. . . Kia. . . Khi nàng lên đỉnh nơi đó bao vây siết chặt như vậy. . . Như vậy là trí mạng dụ dỗ đến từ muối muối ruột của hắn a. . . . An Dương lập tức dùng đầu lưỡi tìm tòi, cách tư lự mềm mại dùng sức ngay cả tiết khổ cũng lọt vào hoa huyết của nàng, ngổ. . Hảo chặt hảo chặt... ...

“Ân. . Không a không. . . .” Bạch Nhã Nhã cả người buột chặt, cắn môi cánh hoa, càng nhịn, tiếng rên rỉ càng thoát ra khỏi miệng, a, Tam ca hiện tại đang hút nơi đó a. . . Vì cái gì a. . . Vui thích đánh úp lại, một đợt sóng từ dưới khiến tê dại cho đến phía sau lưng, mỏng cánh hoa bị nâng, hai chân cũng tự nhiên mở rộng tiến về trước, khiến cho đầu lưỡi Tam ca đi vào càng sâu. . . Ừ, hảo kích thích a. . .

Nhã Nhã cung khởi thất lưng, phía sau lưng lộ ra khe hở lập tức bị tiểu tứ vron tay tham nhập, ngón tay tà ác kia một đường nhẹ nhàng vuốt ve, lướt qua đường cong đặt tại kiều đồn nhẹ nhàng xoa bóp, trực tiếp lướt qua tiểu tiết khổ. . cả người Nhã Nhã run lên, ngón tay tiểu tứ đã muốn đi tới cục môn, hiện nhẹ nhàng kim. . .

“Tứ ca. . . .” Nhã Nhã run run suy nghĩ vron tay ngăn cản hắn, lại đụng phải nam căn nóng bỏng của Mộng Chi, Mộng Chi hừ nhẹ cắn nụ hoa trừng phạt nàng, vron tay kéo tay nàng cao thấp xoa nắn hạ thân khó nhịn của hắn. . .

“... .” Nàng cắn môi chịu đựng tra tấn ngọt ngào. Đầu lưỡi An Dương vạch khổ sang một bên dễ bề len vào, khi thì chọc sâu vào, khi lại tiến ra ngoài. . Nhã Nhã mâu thuẫn muốn chết, thật sự là không biết nên hy vọng hắn mau liếm cặn nơi đó, hay là không muốn hắn đối với mình như vậy. . .

Giống như là biết tâm sự của nàng, Bạch An Dương tại thời điểm nàng khó xử, mở đùi trắng nõn của nàng, nhẹ nhàng hôn lên đùi non, mấy dấu hôn tiên điểm lần lượt xuất hiện quanh đùi, ngón cái day tại lỗ huyết.. .”Ồ ô... Tam ca a. . .” Chịu không nổi. . .

“Nhã Nhã muốn Tam ca của ngươi làm cái gì nha?” Tiểu tứ gầy nụ hoa đã trưởng đứng thẳng, tà tà hỏi. Một bàn tay men theo đùi lặng lẽ tiến vào trong quần lót, đột nhiên đầu ngón tay vờn về tiểu trần châu, tà ác nói “Như vậy sao?”

“Ừ. . . . À không a. . .” Thiên... .

“Không phải a. . .” Tiểu tứ hoang mang nháy mắt mấy cái, “Tam ca ngươi nói vậy phải làm thế nào đây?” Tiểu tứ biểu tình vô tội muốn chết, chính là ngón tay lại không ngừng nghi nhu lỏng tiểu trần châu đáng thương. . .

“Ha ha, tiểu muội có thể là muốn như vậy.” An Dương cũng đem một bàn tay tham nhập cấm địa bị ngăn trở bởi tiết khổ, nhẹ nhàng dò hỏi, ngón tay đã đi vào hoa huyết ngọt ngào ấm áp. . . Lập tức đã bị tiểu yêu nữ thân thể ứng hồng dưới thân gắt gao hút trụ. .” Ân. . .”

“Tam. . Tam ca. . .” A, bị cấm. . . .

“Phải không? Nhã Nhã muốn Tam ca như vậy hay muốn tứ ca như vậy a?” Dứt lời tiểu tứ tăng lực độ trên tay. . Chính mình cũng bắt đầu ức chế không nhịn được mà thờ dốc. . .

“Là nha, tiểu muội, rốt cuộc muốn như thế nào?” An Dương cũng chậm rãi co rúm. . . Trong ánh mắt tình dục lưu động khiến cho một mảnh đồng tử vốn tối đen, nay càng sâu hút hồn.

“Ồ ô ô ô... .” A, hảo kích thích thật thoải mái, cái miệng nhỏ của Bạch Nhã Nhã nâng lên hút khí, nơi riêng tư mềm mại bị hai thiếu niên này làm cho đầm thùy không ngừng chảy xuôi đi ra. . A a. . Bọn họ, bọn họ tại. . .

“Tiểu công chúa không nói lời nào, là bởi vì không nhìn thấy đi. . .” Mộng Chi buông cổ tay vẫn luôn trói buộc ra, thanh âm mỉa mai hoặc thanh oán bên tai truyền đến, một phen nâng nửa người nàng dậy

“Như vậy đâu? Có phải hay không có thể thấy được phía dưới của ngươi bị hai ca ca chơi đùa đâu?” Hắn thấp thấp cười, để Nhã nhã tựa vào lồng ngực của mình, hình ảnh dâm nữ trước mắt khiến đôi mắt phượng của Mộng Chi ánh lên sắc dục. . . .

“A, không. . . .” Bởi vì thân thể bị di động, ngón tay càng tham lam nhập sâu vào hoa huyết, lại rất nhanh rút ra, ma xát lợi hại, mở mắt nhìn đến càng làm người ta giật mình.

Chính mình ướt một mảng lớn sưng cả tiết khổ, ngón tay Tam ca lại đang tại tiểu huyết ra vào, tứ ca vòng vòng vẽ bề ngoài hoa để mẫn cảm, mà phía sau vị hôn phu bắt được hai miên nhũ nắm bóp thay đổi hình dạng, biến thành thịt phấn hồng sắc nhũ, từ khe hở lộ ra. . . . Trời ạ, chính mình lại dâm đảng như vậy a, bị các ca ca, bị các ca ca. . . Bọn họ. . . .

Ồ ô ô, chính là một chút cũng không khó chịu, thật thoải mái. . . .

Ba mỹ thiếu niên này, một đám đều là hai má đỏ bừng, khí tức hỗn loạn. Mộng Chi tóc dài đã sớm tán loạn, vạt áo rộng mở, cựa vạt nhảy lên một chút rồi hạ nhẹ nhàng đình lộng tại lưng Nhã Nhã, dục vọng tạm thời khó có thể nhịn.

Mộng Chi hào mầu thuẫn a, hấn không biết mấy ngọn bọ hị bị tình cổ dụ dỗ,hay do bọn họ tự đến dụ dỗ Nhã Nhã, hay là ra chính bọn họ khó kiềm lòng. Bởi vì mình biết rõ cổ độc này cho nên còn có chút lý trí. . Lão Tử làm như thế nào đều không hề gì, bởi vì đã sớm quyết định hôm nay Nhã Nhã là thuộc về hấn . . . Ngó, trong tim đau xót, Mộng Chi cắn cổ Nhã Nhã , không thể tưởng, không thể tưởng, nếu nghĩ như vậy cổ độc sẽ phát tác càng không kiên nhẫn gì. . .

“A. . .” Cổ đau xót, nhưng là giờ khắc này Bạch Nhã Nhã như thế nào để ý, đau đớn mang đến chẳng qua là càng thêm cuồng dã kích thích.”Tứ ca, Tam ca. . . Ân. . .” Nhã Nhã khó nhịn lại chờ mong rên rỉ ra tiếng, bởi vì tiểu tứ cúi người để sát vào nơi riêng tư chính mình, môi hấn đụng chạm đến tiểu trâm châu, trong nháy mắt, Nhã Nhã cảm thấy chính mình từng đợt co rút. . .”A. . . tứ tứ , tứ tứ. . . .”

Bạch Nhã Nhã nheo lại từ mầu yêu điểm , cung khỏi bộ ngực, cổ ngửa ra sau dựa tại đầu vai Bạch Mộng Chi , song chường đặt trần hai bắp đùi của hấn . . . Móng tay sắc nhọn bởi vì kích thích cơ hồ đâm vào đùi Mộng Chi

“Bảo bối, tiểu huyết người bị hai ca ca của người hầu hạ thoải mái hay không thoải mái, ần?” Mộng Chi cắn vành tai tiểu yêu nữ trong ngư

“Thoải mái a. . .” Nhã Nhã càng muốn hôn mê, thân thể cũng càng thêm mẫn cảm.

“Kia, bảo bối nghĩ hay không muốn đồ vật lớn hơn nữa đem người nhồi đâu?” Phụng mầu Mộng Chi loé ra chính là ngọn lửa thiêu đốt , lôi kéo một đôi tiểu anh đào, hung hăng kéo căng rồi thả ra đàn hồi. . .

“A a a, muốn a muốn a...” Vừa đau lại kích thích. . . .

“Bảo bối muốn ai a?” Thanh âm mê ly vang lên bên tai

“... .” Đột nhiên từng đợt e lệ, Bạch Nhã Nhã gắt gao nhắm lại ánh mắt ,cắn môi cánh hoa không chịu nói ra. . . Mặc cho Mộng Chi quuyến rũ như thế nào chính là rên rỉ kêu rên thừa nhận. Mộng Chi xinh đẹp cười ,ôm nàng nhỏ bé trong lòng như ôm tiểu hài tử, hai tay ôm hai chân nàng mở lớn. . .”Làm. . . Làm cái gì?”

Không thể không mở ánh mắt, lại mở trừng trừng nhìn mình kia không hề sử dụng quần lót ,tiểu khó đáng thương bị lột sạch ném sang một bên. . . Đây y phục của hấn cũng như cánh hoa sôi nổi rơi rụng, trong đó còn có bọn họ ?

“... .” Tam ca cùng tiểu tứ hai cổ mất sáng,thân thể thiếu niên đã phơi bày trước mắt nàng. . . . Tam ca trắng nõn, tiểu tứ cổ đồng. . . . Đều là to lớn như vậy, nhất là phía sau này còn có một vị cọt cọt sau lưng nàng. Bạch Nhã nhả hai má đã đỏ bừng một mảnh, như vậy sắp có chuyện phát sinh rồi. . .

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Hoàng tước

Editor :TrieuKyAn

Đột nhiên Mộng Chi khát vọng rên rỉ ra tiếng, không biết từ khi nào từng tác hạ thân hấn đã kề sát trên mảnh lưng mềm mại của tiểu nhân nhi, hạ xuống cọt xát một chút , giống như làm như vậy có thể hạ bớt lửa nóng khó nhịn. Bạch An Dương rút ra ngón tay bị cúc môn bao vây, xuất ra ngọc cần lạnh lẽo chạm vào từng khe thịt cúc hoa , Bạch Nhã Nhã biết, cái gì nên tới phải tới rồi. . . .

“Tam ca...” Bạch Nhã Nhã khăn trương chờ đợi đau đớn kia, cầm lấy cánh tay Mộng Chi,cánh tay nhỏ bé hơi hơi run rẩy. Ba thiếu niên lúc này ở trên giường làm ra sự tình như vậy, cái địa phương kia sao có thể may mắn thoát khỏi?

“Bảo bối không phải sợ, chỉ là ngọc cần thôi. Để cho nơi này của người rộng ra chút, như thế khi ta tiến vào mới không đau. . . .”

Thái dương Bạch An Dương sớm đã bị một tầng mồ hôi bao phủ,thể nhưng giọng điệu vẫn ôn nhu như vậy, tươi cười trấn an thân thể kiều mị phía trước.”Ngaoan, đừng khăn trương, thả lỏng một chút. . .” Chờ mong khe nhỏ hẹp của Nhã Nhã thích ứng dương cụ giả này,tuy rằng kích thước của ngọc cần không bằng một phần hai vật dưới thân hấn.

A, cảm nhận phía sau từng chút một bị nói lỏng ra. . . . Bạch Nhã Nhã tận lực thả lỏng thân thể, để đồ vật kia có thể thuận lợi tiến vào một chút , chính là loại cảm giác đau đớn này vẫn chiếm đa số, hoàn hảo phía sau lưng. Mộng Chi không ngừng ngọt ngào nhẹ nhàng hôn an ủi , suy yếu hướng Mộng Chi nở nụ cười, người kia kỳ thật cũng không hiền lành. . . Nếu không phải dưới tình huống như vậy

“Nhanh, bảo bối, nhớ rõ ngâm nó...” Thanh âm An Dương có chút run rẩy, sau đó hấn dùng sức một cái. . .

“A...” Đau quá, hấn chính cho ngọc cần lạnh lẽo toàn bộ bị đẩy đi vào!

“Nhã nhã. . Nhã nhã. . . .” Phần thân dưới Bạch Triển Phong đột nhiên bị u huyết nữ hài tử co bóp chặt mang đến khoái cảm ,lại biến thành cơ hồ điên

cuồng. “Bảo bối, muốn bế gầy ta sao? . . . A. .”

Rốt cuộc không thể nhẫn nại hơn nữa, Bạch Triển Phong cầm lấy hông nữ hài, không nói lời nào, dùng tốc độ nhanh chóng ra vào. Nhanh quá. . . Âm nóng truyền ra từ đục vọng phái nam Triển Phong theo tốc độ ra vào khiến mặt dịch vắng tứ tung từ nơi hai người kết hợp. . . .

Tiếng nước róc rách chảy từ trong mật huyết sáng bóng trông thật đậm mẽ, trận khoái cảm khó có thể kiềm như một con sóng chồng chất từng lớp, nhất là bảo bối của hắn xuất ra bộ dạng yêu nghiệt rên rỉ, ní non dưới thân hắn, hắn có thể không điên cuồng sao?

“Ừ ừ. . . . Tứ tứ a... .” Thất lung Bạch Nhã Nhã bị rung lắc điên cuồng theo từng nhịp của Triển Phong, thiên. . . Một tứ tứ cuồng dã làm cho mình phát ra loại âm thanh xấu hổ như vậy, nguyên lai hắn lại là người có xúc cảm mãnh liệt trong chuyện này như thế.

“A. . .”

Toàn thân Triển Phong nâng lên hạ xuống nặng kinh người, theo nhịp điệu đỉnh lồng hung hăng phía trước, phía sau, ngọc thể cũng không ngừng run run. Khoái hoạt kỳ dị lan ra như một làn sóng, khiến thân thể nàng tê dại mất cảm giác, đầu Nhã Nhã lắc lư,

“Không. . Không phải như vậy. . .”

Nhã Nhã bắt lực ní non, kèm theo chồng chất khoái cảm khó nhịn, thân thể đau đớn sớm không còn tung tích, chỉ còn cảm giác vô cùng khoái hoạt. Không cần a. . . Nhã Nhã cảm thấy chính mình thật kỳ quái, bắt đầu chờ mong cái gì. . . . Vừa rồi bị Tam ca ca đùa bỡn như vậy, nàng lại bắt đầu chờ mong sớm được cao trào. . . .

“Khoái hoạt sao? Xem, ngay cả nơi này của tiểu muội chảy chảy ra đầm thủy, thiệt nhiều nước. . .” An Dương nhẹ nhàng lồng cúc hoa, cảm nhận được nơi đó tự nhiên cũng chảy ra mặt dịch, âm trầm nở nụ cười, xem ra bảo bối của hắn bảo đã chuẩn bị tốt.

“Không. . Không phải, là do được. . .” Bạch Nhã Nhã kháng nghị quyết không nhìn..

“Lão Tứ, chuẩn bị tốt a...” Mộng Chi không có hảo ý dùng thanh âm hấp dẫn nói ra, mà ngón tay lướt qua thân thể bảo bối mềm mại trong ngực, ngón tay xấu xa chiếm lấy tiểu trâm châu. . . . Nhu động, lại nhẹ nhàng xoay tròn, cuối cùng hung hăng bắn nơi hư hỏng của nữ nhân đó. . . .

“A. . Không. . .” Giờ phút này, nơi đó của Nhã Nhã bị kích thích đến run rẩy khiến nàng nảy cả người, đau đớn bén nhọn cùng khoái cảm làm người ta thấy toàn thân như có dòng điện chạy qua, hoa huyết co rút lại cơ hồ đã đạt tới cực hạn!

“A... Bảo bối của ta!” Giờ phút này, giống như tên đã lên dây, Bạch Triển Phong vừa ngọt ngào lại giống như thống khổ thờ hồn hèn, rốt cuộc chờ không được, phía vách hoa tâm bảo bối của hắn như đang muốn mạng người mà co rút lại!

Không thể khống chế, thô hành cứng rắn không chút nào thương tiếc đẩy thật sâu vào trong nhụy hoa, cự vật nóng bỏng như căng phồng hết cỡ, cổ nhồi ào hoa huyết đáng thương, cơ hồ sắp nhập tận tử cung.

Triển Phong bị Bạch Nhã Nhã gắt gao bao bọc, giống như có hơn vạn cái miệng nhỏ nhắn đang không ngừng hút phần thân chôn sâu, lại rên rỉ một tiếng, cổ sức rút ra lần thứ hai lại nhập vào sâu hơn..

“Ca ca...” Giờ phút này Bạch Nhã Nhã bị tiểu tứ mang đến khoái cảm tuyệt vời, thần trí đã không còn rõ ràng, thế giới giống như chỉ vây quanh tình huống này, ánh mắt trống rỗng mê mang, chỉ có thể theo bản năng mà kêu ra tiếng, khoái hoạt như vậy, tiểu hồn như vậy “A... .” Một cổ lớn tình dịch phụt mạnh vào tử cung, khiến tử cung Nhã Nhã không ngừng run run, bị khoái cảm áp tới mang đến cao trào lần thứ nhất. . . .

Vừa mới phóng thích xong, Triển Phong yên lặng nhìn tiểu hoa huyết đã mang đến khoái hoạt kích thích cho mình, thế mà hắn lại không kiềm được phóng ra trong cơ thể nàng? Sau đó Mộng Chi xoay chuyển Nhã Nhã, ánh mắt gian xảo loé lên, cự vật Bạch An Dương đã chờ đợi thật lâu, muốn nhanh chóng tiến vào phần huyết kia, nhất là sau khi nhìn một màn kích thích nhãn giác vừa rồi. . . .

“A. . . .” Thật lớn. . . Nhã Nhã cố kiềm nén không cho chính mình nhìn hạ thân, thân dưới từng bị mãnh liệt cắm vào khiến tiểu khó ướt đầm yêu dịch. Trong thân thể còn lưu lại tình dịch của tiểu tứ, còn có khí dịch của chính mình, tron không thể tron hơn, chính là hắn giống như bị trở trụ không thể đi tới, hoa vách tường như trước lại co rút, khiến hắn tiến vào khó khăn vạn phần.

“A, tiểu muội, thả lỏng... . Thiên, người như thế nào còn chặt như vậy?” An Dương buồn rầu kêu rên, rút ra một chút lại cố gắng muốn đỉnh nhập càng sâu, chính là hoa tâm kia như thạch ma siết chặt kẹp lấy nam căn khiến hắn không thể may mắn nhích.

“Thả lỏng, ngoan. . . .”

Rốt cuộc hiểu được Triển Phong khi này nói nàng là bảo vật, nguyên lai tiểu huyết bảo bối của bọn họ là đậu hũ thạch ma hiếm thấy, vừa mềm vừa chặt! Cứ việc nhuyển nộn như đậu hũ, nội vách tường co rút lại như thạch ma cứng cỏi.

“Ta, Tam ca. . Ta khống chế không được. . A a. .” Theo An Dương dùng chút sức sáp nhập, Nhã Nhã cảm thấy chính mình quả thực cũng bị lồng phá hủy, chính là cao trào bởi hắn tiến vào có chút chần chờ. . . Thậm chí bởi vì ngay sau khi bị tiểu tứ chiếm giữ, nơi đó lại bị tam ca cường đại tiến vào. . . Đó là một loại khoái cảm chết ngời, cơ hồ khiến nàng hít thở không thông.

“Thật muốn bị người làm điên. . . Tiểu muội, nhẫn nại một chút.” An Dương cố nhưng không thể đẩy vào thật sâu bởi vách tường quá chặt, mồ hôi từ trên khuôn mặt anh tuấn rỏ xuống, hai tay nắm chặt eo nữ hài tử, rồi ra ngoài một chút, lại không báo trước thúc mạnh chui vào, không chút lưu tình xoay

tròn trong hoa tâm

“Ân... . . . Thật chặt!”

Khoái cảm muốn chết từ khó gian lan ra tận sau lưng, An Dương bị Bạch Nhã Nhã biến thành mất hồn mất vía, trong miệng rót cuộc khổng chế không được, vừa thống khổ lại giống như khoái hoạt rên rỉ ra tiếng.

“A... Ngươi giỏi quá”

không biết nữ hài dưới thân đã chuẩn bị tốt cho dục vọng cường đại của mình tiến vào hay chưa, An Dương bắt đầu theo bản năng mà trườn đưa, mỗi lần hạ xuống đều đến chỗ sâu nhất, mỗi một lần ma sát lại mang đến một trận khoái hoạt xâm nhập đến tận xương tủy. . . Muội muội của hần, hần yêu a. . . . Hần hiện tại đang chiếm hữu nàng.

“A a. . . Quá sâu. . . . Tam ca. . . Ân. . .” Thần trí Bạch Nhã Nhã sớm đã tan rã, vội vàng rên rỉ, cái miệng nhỏ không kịp ngậm khiến chảy ra một dải nước trong suốt, cao trào đến đều do hai ca ca ruột của nàng, mà còn vẫn cứ tiếp tục. Hạ thân hoàn toàn bị lửa nóng vây quanh, cảm nhận được nam căn thô to kia vô cùng lớn đang tại nộn huyết nhỏ xinh của chính mình bao bọc, mót lấy không một kẽ hở, thiên. . . .

Hần ra vào đã man trong vách tường của nàng, theo mỗi lần hần rút ra, hoa huyết lại trở về kích thích chặt chẽ ban đầu. . . . cao trào mãnh liệt vẫn cứ tiếp tục, khoái cảm muốn chết, cơ hồ khiến nàng hôn mê.”Không. . . Quá lớn..”

“A, tiểu công chúa hiện tại đang lấy lòng Tam ca của ngươi sao?” Hai tay Bạch Mộng Chi vuốt ve nộn nhũ, nhẹ nhàng nhấc nàng tóit đặt trên khó gian của mình. Mà đối diện, An Dương rất muốn nhìn xem nơi kết hợp giữa hai người có bộ dáng gì, cái miệng nhỏ kia có giãn hết cỡ để chứa đựng hần không.

Một bên trườn đưa, một bên nắm chặt eo nhỏ Nhã Nhã, Mộng Chi đưa ra một bàn tay đi tới cúc hoa thần bí kia, tại cái động khẩu dùng chút lực khiến ngọc căn ra vào mãnh liệt, trên người nữ hài lại bởi vì kích thích này cư nhiên truyền đến một trận run rẩy.”Bảo bối ngoan a, bảo nó thả lỏng để rút ngọc căn ra được chứ?”

Tiếng Mộng Chi mềm mại đáng yêu mê ly hấp dẫn, khiến người ta không tự giác mà nghe theo hần, hần rút được ngọc căn ra, Mộng Chi lập tức sáp nhập một ngón tay tiếp nhận vị trí, “Nơi này của tiểu công chúa cư nhiên cũng ướt như vậy. . . . Đã chuẩn bị tốt nghê đón ca ca chưa?” lưng bảo bối dán trên ngực hần nghe vậy sớm đã muốt mồ hôi, hần nhẹ nhàng trấn an. . . .

“Mộng Chi ca ca. . . . Không, không cần...” Bạch Nhã nhã sợ. . . Chính là huyết nhị phía trước, An Dương mang đến khoái cảm, làm cho lời kháng cự nàng nói ra khỏi miệng cư nhiên mang theo thìa ái muội, càng như một lời mời.

“Ngonan, tiểu công chúa đã chuẩn bị tốt lắm. . . Sẽ không quá đau.” Mộng Chi lại nhẹ nhàng nhắc tới, cúc môn nhã Nhã đã chuyển lên trên cự long của hần. . . .

“Nhã Nhã thả lỏng. . . . Nếu không Mộng Chi làm thế nào đi vào đây?” Bạch Triển Phong vừa mới phóng thích dục vọng, lại bởi vì bảo bối của hần lúc này đang bị hai nam nhân đùa bỡn, loại dâm mỹ này khiến dục vọng dưới thân hần lại tưởng lên. Cho dù hiện tại hần rất ghen tị. . . .

“Tứ tứ. . . Ngó” lời nói bị tiểu tứ ăn vào trong miệng, bầu ngực cũng bị hần khi nhẹ khi nặng đùa bỡn đứng lên, mà lúc này Tam ca lại dùng sức đâm nhập, Nhã Nhã giữa đầu ra sau, tóc dài cũng bay múa đứng lên như tảo biên, dây dưa trên làn da trắng nõn của Mộng Chi. . . . Nàng đã không còn quan tâm những chuyện khác, loại khoái hoạt này đem đến cho nàng dục tiên dục tử, hoàn toàn sa vào kích tình.....

“Bảo bối ngoan một chút, ta tới. . . .” Ngữ điệu của Mộng Chi lúc này không như trước, chính là khàn khàn tiết lộ khát vọng của hần.

“Ân. . . .” Nhã Nhã đau quá, cùng với lần hoa huyết bị phá không giống, lần này càng thêm đau đớn.”Đau quá. . . Ca. . . .” Nàng muốn lắc mông né tránh, chính là vật trong cơ thể khiến hai người cùng rên rỉ. . . .

“A, bảo bối ngoan. . . . Để Mộng Chi đi vào.”

“Hừ... . . . Tiểu công chúa!” Mộng Chi không bị khổng chế dùng sức nắm chặt bờ mông trắng nõn, mông bị hần thô bạo nắn chặt hiện lên một mảng đỏ bầm, hần đã đợi lâu lắm rồi, lâu đến nỗi dục vọng cơ hồ sắp nổ tung. Duỗi nhập trong cơ thể công chúa của hần, đỉnh cứng rắn tuy chỉ vào được một chút, nhưng hần vẫn có nhãn lại khát vọng xỏ xuyên, hần muốn nàng! Cho dù là như là chặt đến đau đớn như thế! Hần vẫn muốn nàng!”Ân... . . Hào nữ hài!”

Thật muốn đâm vào sâu hơn, bởi vì hần có thể tiến vào nàng, mặc dù như thế rất dã man. Công chúa của hần khả năng sẽ rất thống khổ, nhưng là thật xin lỗi, hần đã không thể nhẫn nại khi tiến vào thân thể nàng! bảo bối của hần!

“A... . . Đau... Không! !” Nhã Nhã đảo hút một hơi, cảm giác xé rách bị truyền đến, nàng không có biện pháp bởi An Dương đã đem nàng đến cao trào, bởi vì Mộng Chi đã tiến nhập cấm địa chưa từng có người đụng chạm kia. Thiên, đau quá. . . . So với phá đi màng trinh còn đau khổ hơn gấp mấy lần

“Yên tâm Nhã Nhã, Mộng Chi sẽ nhin trong chốc lát” Tiểu tứ thương tiếc liếm lấy nước mắt trên mặt nàng, hôn môi nàng, cắn cắn môi cánh hoa đem đến an ủi.

“Tứ ca. . . .” Nhã Nhã đáng thương hề hề nhìn hần, phát ra tiếng nói cơ hồ như nước nỏ. . . Bị Mộng Chi phá hư, nàng thật sự đau quá.

“Ngoan. . . Thích ứng một chút thì tốt rồi” Triền Phong cúi người hôn môi nàng , trần trờ ngâm lấy tiểu anh đào ngon miệng trước mắt,mút tới khi nó đọng đứng,nhóm lên lửa tình trong mắt nữ hài. Bên kia Bạch An Dương cũng bắt đầu nhu lộng tiểu hạch nàng, nam long ra vào nhu hoà như vậy. . .

“Uh, ca. . .” Bạch Nhã Nhã dần dần bị ôn nhu này đối đãi ,có thể xem nhẹ đau đớn truyền từ cúc hoa, nàng đều có thể cảm nhận được phía sau cơ bắp Mộng Chi buộc chặt kỳ cục, hô hấp dồn dập bên tai, nhưng là còn kiên trì bất động không mảy may di chuyển.

Chính là được lực lần thứ hai chậm rãi ăn mòn Nhã Nhã, huyết nhi dần dần xuất ra càng nhiều nước, ngay cả phía sau cũng như bị hoà thiêu nóng rực.”Ồ ô. . .” Nhẹ nhàng vận vẹo vòng eo, Nhã Nhã bởi vì đau đớn mà mang đến tan ra lý trí lần thứ 2. . .

“Công chúa của ta...” Bạch Mộng Chi thờ dài , cuồng nhiệt hút nàng cần cổ thiên nga tuyệt đẹp, dục vọng giữa khổ gian bởi vì nữ hài cạo xát mà vô pháp tiếp tục ẩn nhẫn, bắt đầu trừu đưa nhẹ nhẹ. . . Đây so với kiểu huyết liễm diễm kia càng chặt trí xúc cảm làm người ta điên cuồng. Nữ hài nức nở mang theo thống khổ, biểu tình cũng yếu ớt chạm vào tai nam nhân, chính là càng khiến người ta hung hăng muốn chà đạp a. . .

Bảo hấn buông tha sao được? Một tay bắt lấy vú mềm mại co giãn, một tay sờ tới đùi non trắng mịn , tư thế nữ hài lúc này càng thêm dâm đẳng. Huyết trước An Dương ra vào nhìn không ra cảm xúc, chính là đôi mắt chưa bao giờ có nhu hòa, chính là nam căn trắng kiện kia lại cùng ánh mắt của hấn đi ngược lại, thật sâu trừu đưa.

Mà chính mình thậm chí có thể cách hàng rào trung gian cảm nhận được lực đạo ra vào của An Dương, cũng phối hợp với tần suất cùng tốc độ của hấn. . . Bọn họ một trước một sau cắm sâu trong hai huyết động thân thể nữ hài , mà nữ hài rên rỉ bắt đầu từ từ cuồng dã , câu hồn muốn chết. . . .

“A a a... . Ca. . . Các người. . . . A... . Um không. .” Bạch Nhã Nhã vứt bỏ lý trí sau đầu, thừa nhận hai loại bất đồng này cùng lúc tiến công, mà thân thể lại bị hai người gắt gao cố trụ không thể mảy may, di động hai loại lực đạo phối hợp hoàn mĩ như vậy , một cái rời khỏi, một cái khác lại tiến vào theo nhịp điệu! Khoái hoạt khác thường từ từ tiến đến, thật sự phân không rõ là ai cho , nàng thấy không rõ biểu tình hai người biểu tình, lại có thể cảm thụ hai người rất hung mãnh. .

À không. . . Bắt đầu trở nên kỳ quái , cư nhiên bắt đầu thích cảm giác như thế... . . Cảm giác bị hung hăng chiếm hữu a!

“Tiểu công chúa, người rất tuyệt...” Mộng Chi nhẩn nại thẳng đến hiện tại bị cúc cánh hoa sít chặt,hưng phấn trong cơ thể bắt đầu không bị khống chế, thật sự là thật chặt. . . Hấn đoán nơi này so với hoa huyết cơ chừng chặt hơn gấp đôi. . . Thiên, chính mình đang bị nàng hung hăng hút , hấn yêu chết cảm giác như thế , cơ hồ sẽ trèo lên núi cao.”Ừ. . . Trời sinh yêu nữ “

“Ừ. . . . Ngô. . .” Triền Phong đem toàn bộ rên rỉ của Nhã Nhã cuốn vào trong miệng, mãnh liệt hôn nàng, hương vị quen thuộc của nàng q a, cái hôn nhiệt liệt này quả thực làm cho nàng hít thở không thông

Thân dưới cũng bị Tam ca cùng Mộng Chi kịch liệt trừu cầm, nàng cảm thấy mình mờ bắt đầu run rẩy, An Dương lần thứ hai xoay tròn cắm vào kiểu huyết ,thời điểm nàng thấy được sắc mặt đỏ ửng. . .”Ngô... Ừ ần... . Tam ca...” Huyết đạo không bị khống chế cực độ co rút lại, bởi vì cao trào lần thứ hai đã đến

“A. . . Bảo bối...” Cúc môn kẹp chặt khiến da đầu Mộng Chi run lên, kêu rên lại tăng tốc độ trừu cầm, tinh quan buồng lỏng, mùi nồng từ bạch dịch tiết ra. . . . Không trụ được mà thờ dốc.

Trên người Nhã Nhã hiện tại chỉ còn một người, theo Mộng Chi rời khỏi, An Dương gằm nhẹ một tiếng đem nàng ấn đến trên giường , bằng tư thế nguyên thủy không hề cổ kỳ rất nhanh trừu đưa. . .

“Bảo bối người cao trào sao. . .” An Dương từ phía sau cật lực tiến ra đâm vào, hấn biết mình sắp đến cực hạn. . . Như vậy bảo bối phải đợi hấn a, “

Chờ ta một chút. . . Bảo bối, chúng ta đồng thời. . . .” Không chút nào thương tiếc đỉnh lộng huyết nhi dưới thân , thấy nàng co rút, nhanh chóng đưa đẩy mấy chục cái, rốt cục gằm nhẹ phóng ra. . . .

“A. Tam ca. . . Tam ca. . . A... .” tinh dịch ấm nóng mạnh mẽ phun tận sâu trong tử cung, Nhã Nhã run run, đột nhiên ý thức không rõ. . . . Cư nhiên hôn mê bất tỉnh ~

“A... Nàng mệt muốn chết rồi.” An Dương nằm ở trên nhìn nhân nhi bất tỉnh phía dưới có chút buồn cười

“Là nha, cho ba cầm thú ăn no còn có thể không mệt sao?” Triền Phong tiếng nói như trước đề mê khàn khàn. .

“Hắc, ai nói đã ăn no rồi... .” Mộng Chi cười không có hảo ý, thân thủ đụng chạm thân thể trắng mịn nõn nà yêu thích không buông tay.

“... Đúng vậy...”

Đêm, còn rất dài. . . Chờ đợi bọn hấn chính là... . ?

Nói rõ thần không quá xác thực, phải là rạng sáng. . . Bởi vì ánh trắng vừa mới vừa trở nên trắng, không khí thanh lãnh thực thanh tân, phong nguyệt bảo giám vẫn an tĩnh như vậy. . . An tĩnh đến cơ hồ không để mắt đến còn có một bóng hình tồn tại. . Chính là, thật sự tồn tại sao? Ở nơi nào?

“A. . . . Xem ra cũng không cần mê hương đâu ~” người nào đó khinh phiêu đẩy cửa phòng ra. . . Kẻ tiến vào là một nữ nhân đáng yêu.”

Ha, bọn họ thật sự là không hiểu thế nào là thương hương tiếc ngọc a. . . Tỷ tỷ thoát nhìn thật đáng thương a. . . Nhưng là Tình Chi sẽ thương người. . . .” Một cái hôn dừng ở cánh tay nàng. . . Hồn xuất hiện cùng biến mất như tựa hồ chưa từng tới, tựa hồ như ảo giác mà thôi. . . Chính là Bạch Nhã Nhã lại chân thật không thấy !

Nói, bọn họ! Ai là hoàng tước? Rõ ràng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Bản tính

Editor: TrieuKyAn

Này, đây là nơi nào?

Tầng tầng lớp lớp lụa mỏng hi lùc sắc che phủ chiếc giường rộng lớn, nàng cố sức nâng rèm lụa lên, nhìn quanh bốn phía nơi xa lạ này một chút, có thể khẳng định, nơi này nàng tuyệt đối chưa từng thấy qua.

Hay là? Lại xuyên không rồi... ?

Ý tưởng này khiến đầu Bạch Nhã Nhã hiện lên vài vạch hắc tuyến....

Nhờ vào tế bào não tri độn của nàng, cuối cùng nàng đột nhiên nhớ chuyện đã xảy ra sau khi kết thúc lễ trưởng thành, một tia đỏ ửng bò lên khuôn mặt, thiên. . .

Nàng thật sự làm ra sự tình đó! Vừa làm chuyện đó cùng hai vị ca ca ruột, còn có cả vị hôn phu! Nàng ôm lấy khuôn mặt đã đỏ bừng, lại nghĩ hiện tại mình đang ở nơi nào, chính là màn thịnh yến giường chiếu kia khiến nàng không khỏi không nghĩ đến, liền hồng một tiếng như muốn quên hết chuyện hôm qua. . . .

Thật sự rất tà ác đi!!!

Làm như thế nào bây giờ? Mặc dù mình cũng thầm yêu tiểu Tử lâu rồi, cũng bị Tam ca chiếm được tiện nghi không ít, nhưng cũng không bao gồm chuyện phát sinh lần này a! Thật sự là hỗn loạn, về sau. . . Thật sự không dám nghĩ về sau ở chung với mọi người như thế nào nữa.

Có lẽ lần xuyên không này cũng coi là đúng lúc, nếu thật sự xuyên theo nàng nghĩ....

“Tiểu thư, người tỉnh?” Một tỷ nữ lạ hoắc ngang nhiên xuất hiện, giọng nói phát ra từ phía đỉnh đầu, có lẽ là do mình không tập trung nên không phát hiện có người bước vào. Cái này, nói thật đúng là theo định luật xuyên không a. . . Tỉnh lại ở trên giường, hoàn cảnh lạ lẫm, nha hoàn xa lạ hoặc thân thích gào thét tại bên giường, nói “Người rốt cục tỉnh? Nhưng ... XXX. . .”

Kết quả là

“Đúng vậy. . . Người, người là ai? Ta giống như cái gì cũng không nhớ rõ. . . Hiện tại. . . Là triều đại gì?” Bạch Nhã Nhã suy yếu đỡ trán, dò hỏi

“... . .” Khoé miệng tỷ nữ kia run rẩy. . . .” Tỉnh lại là tốt rồi, gia phân phó nếu tiểu thư tỉnh, mang một chút đồ ăn cho tiểu thư. Tiểu thư muốn ăn một chút sao?”

“Ô?” Đối với việc nàng mất trí nhớ mà hoàn toàn không có phản ứng a. . . .”A hảo. . .” Nhã Nhã chuyển loạn tròn mắt, nàng nói gia, không biết là cha nàng hay lão công tình nhân. . . Dù sao lúc ăn cơm cũng sẽ gặp đi

Tiểu tỷ nữ này thoát nhìn giống như có chút vô công đây, bộ dáng ra khỏi phòng chắc cũng từng học qua lễ ba vi bộ, không đơn giản a không đơn giản, có lẽ không cần thận xuyên tới nhà mình chủ vô lâm rồi

Bạch Nhã Nhã buồn bực nhìn bàn ăn sáng đầy ắp gồm đồ ăn sáng và cháo. Vì thấy muốn thấy “Gia” trong lời tỷ nữ nói, cố nén thân thể khó chịu bước xuống giường, tốt nhất nên làm đầy cái bụng trước! !

“Ta nói, cái người kia, à không, gia của các người đâu?”

“Tiểu thư, nô tỳ kêu tiểu U. Hồi tiểu thư, gia hiện không ở nơi này, hần nói nơi này để nuôi tiểu thư tốt lắm, thỉnh thoảng sẽ quay trở lại thăm ngài.” Tiểu U trả lời vẫn rất cung kính

“Nuôi? Ta. . . Ta chết như thế nào? A không phải. . . Ý của ta là tại sao ta lại tệ xiu?” Bạch Nhã Nhã kích động thiếu chút nữa nói sai.

“ Hồi tiểu thư, ngài là gia mang về đây, về phần tiểu thư ngài bị làm sao, cái này nô tỳ quả thực không rõ ràng.” Tiểu U nhìn người trước mắt về mặt hoang mang, ánh mắt tiểu bạch thỏ đảo loạn trông rất tò mò Nếu nàng có thể thâm trầm che giấu ánh mắt giả hoạt kia một chút, nếu nàng cẩn thận che giấu dấu hờn, có lẽ có thể khiến người ta tin một chút...

“A? Người là nói, nơi này không phải là nhà của ta?” Xây ra chuyện gì? Bạch Nhã Nhã đột nhiên cảm thấy sự tình có chút không bị khống chế? Bị suất nam chủ nhật về ? Bị suất nam chủ anh hùng cứu mỹ nhân về ? Vẫn là. . . Nàng không có mặc áo trong!

“Cái này. . Chờ tiểu thư nhìn thấy gia có thể tự mình hỏi hần. Nô tỳ đã hầu hạ ở đây nhiều năm, chưa từng có gặp qua tiểu thư .”

“Kia đây là Dật Đào thành sao? là địa phương nào?” Một tia hi vọng cuối cùng. . .

“Hồi tiểu thư, đây là Dật Đào thành. Lục Ngọc viên.” Răng rắc, tia hi vọng tan biến rồi. .

“... ..” Nguyên lai nàng không có mặc a a a a! Vậy tại sao lại ở chỗ này? Lục Ngọc viên? Chưa từng nghe qua a!

Hồ, thở ra một hơi nhiệt khí, Bạch Nhã Nhã ngẫm mình trong nhà. Sống chết nhớ lại, tối hôm qua trừ bỏ các loại hình ảnh kiều diễm cũng không có manh mối tham khảo nào, tỷ như, nàng vào chỗ này ra sao, hoặc là ai làm.

Cho nên 3 cái chuyện xuyên không thì càng không thể khảo sát, nêu ví dụ thuyết minh chính là, who? where? why? Lắc lắc đầu cũng không khiến nàng thông minh ra được, nếu nàng không thể đoán sự thật, đành phải tính toán đợi sự thật tự đến với nàng

Theo lý mà nói, nơi này rõ ràng là một trang viên, chính là người ra vào nơi này thật hiếm. Càng miễn bàn có thể liên quan đến một thân dân nhỏ bé như mình, nhìn qua lại, cả ngày chỉ có mỗi Tiểu U Người khác thoát nhìn không phải kẻ điếc thì chính là người câm, tỷ như tên tạp dịch đang tiến vào, đối với câu hỏi của nàng cũng mất điếc làm ngơ...

Nhưng là cái phòng tắm này rõ ràng rất xa hoa, vui mừng chính là cho dù là bị trói cũng không có bị trói cái đến vùng núi nghèo khổ. Nhìn xem bạch ngọc ao toả khí này, nhìn nhìn hai bên ao có hai tượng thú phun ra nước ấm, tạo hình theo phong cách Thanh Loan cổ xưa.

Nhã Nhã đánh giá hoàn cảnh bốn phía, không nhìn được mà tấm tắc gật đầu, chỉ khi nhìn đến trên vách đá treo hai vòng tròn bạch ngọc không biết là để sử dụng làm gì.

Tại một đôi Thanh Loan phía dưới, hai cái viên hoàn treo gần nhau bất quá có thừa một thước, chẳng lẽ là sợ khi tắm bị chuột rút thì kéo vào vòng tròn đó để nhờ sự giúp đỡ?? (An:Bà này tương tượng ác quá =)) Nhìn thế nào cũng thấy hơi cao a. . . Người ngồi vưon tay căn bản không đến đi

Đột nhiên, không khí quý dị chậm rãi kéo đến, Nhã Nhã theo bản năng cảm thấy rừng mình một cái lướt qua. . . Hồ nghi quay đầu nhìn lại.

Dọa, Nhã Nhã giật mình đứng lên!

Một thiếu niên đeo mặt nạ vô thanh vô tức đứng ở bên trì nhìn xuống thân thể nàng! Ai, ai a!

“A... .” Thiếu niên thần bí đột nhiên nở nụ cười, mặt nạ dữ tợn kia rung lên. . . Nhã Nhã nổi một tảng da gà.

“Vì cái gì đem ta tới nơi này?” Nhã Nhã cố gắng trấn định, cho dù chờ mong chính chủ xuất hiện, cũng tuyệt đối không thể tưởng được là dưới hoàn cảnh như vậy.

“Bộ ngực sữa đầy đặn, vòng eo tiềm nhuận, làn da trắng nõn, khuôn mặt tí mỉ. . . .” Đang buồn bực, người này lại không đầu không đuôi đọc thơ? Nhã Nhã chợt nhận ra mình chưa mặc gì mà đứng trước người xa lạ chất vấn, lại còn để cho người ta xem xét? Rầm một tiếng, vội vàng trốn trong nước, chính là khí thế sớm đã bay mất nửa

“Người người, người là ai a!” Theo tiêu chuẩn nhìn thấy người lạ, nàng hỏi câu đúng y như kịch bản. . . Mồ nữ cũng không có ngoại lệ.

“A, thật là mỹ, nhìn một thân đầy thanh xanh tím tử dâm đẳng này một chút. . . Mỹ nhân, nam nhân của người rất không ôn nhu a.” Thiếu niên thần bí thanh tuyến khàn khàn, tuyệt đối là chưa từng nghe qua, chính là thân hình lại giống như đã từng quen biết.”Không cần làm về mặt phần nộ đi. . . Người mất tích lâu như vậy bọn họ còn chưa cứu người, có thể thấy được. . . Ha ha, có thể bọn hắn đang ở nơi nào đó vui vẻ với nữ nhân khác rồi” Thiếu niên thần bí với bộ dáng vui sướng trông thực biến thái

“Người rốt cuộc muốn như thế nào?” Bạch Nhã Nhã cường chế hỏa khí, nàng biết hần là đang muốn chọc giận nàng. Không cần hoài nghi, hần đúng là muốn nhìn bộ dáng không khống chế được của nàng, nếu không chính là muốn đạt tới mục đích nào đó, tại sao nàng có thể để hần vừa lòng đẹp ý?

“Mỹ nhân có phải hay không không tin a. . . Còn vọng tưởng ai sẽ tới cứu người a? Đừng uống phí tâm tư, nơi này cả đời cũng không ai tìm được!” Thiếu niên nói vậy, câu nói cuối cùng giọng điệu đã bắt đầu ngả ngớn, thanh tuyến chuyển lạnh che kín lệ khí. Nhã Nhã giật mình một cái, thật đáng sợ. .

“Người rốt cuộc... . . Đây, ta cảnh cáo người đừng tới đây a! ! !” Nàng còn chưa nói xong, thiếu niên thần bí đã nhảy vào trong ao, Nhã Nhã kinh hãi.

Khí trời sương mù bốc hơi, mặt nạ đen dữ tợn che đi khuôn mặt thiếu niên khiến nó phủ một tầng yêu diễm lạ, Nhã Nhã không nhìn được mà thối lui về phía sau, kiều đồn đã chạm vào vách đá ôn tri, không thể lùi nữa. Mắt to tuần tra chung quanh, ý đồ nhìn chỗ nào có thể trốn lên bờ mà không bị bắt lấy, chính là kết quả rất không lạc quan.

Thiếu niên thần bí tiếp cận lần thứ hai , nhìn Nhã Nhã như con thỏ nhỏ chân kính, khăn trang muốn chết tựa hồ làm cảm xúc hân hoan lên, khuôn mặt dưới mặt nạ hình như là đang mỉm cười , như bộc sợi tóc xinh đẹp rối tung, hân hiện đang coi bỏ hắc bào đã ướt đầm nửa người...

“Ta có rất nhiều ca ca , bọn họ võ công rất lợi hại. . . Ngươi xứng bậc là phải hối hận đó ! !” Nhã Nhã cố gắng trấn định cùng bọn cướp làm một cuộc thông thảo, ý đồ vẫn hồi cục diện. . . Chính là, hiệu quả cùng mong đợi đi ngược lại, thiếu niên thần bí nghe nàng nói như thế sau, cánh tay coi bỏ quần áo cứng đờ.

“Ồ? Kia đám ca ca của ngươi trừ bỏ võ công lợi hại. . . Ở phương diện "kia" cũng lợi hại như vậy sao ?” Mấy câu nói cơ hồ rít ra từ kẽ răng. . . Vốn là tiếng cười lang thang , biến thành cười lạnh đáng sợ . Nhã Nhã hối hận a~~~

“...” Nhã Nhã cắn chặt môi, anh hùng đâu? Xuyên qua tiểu thuyết vậy đại hiệp đâu? Không phải đều xuất hiện khi nữ chủ gặp nguy cơ mà cứu giúp sao? Ở nơi nào? Hiện tại ác ma kia thoát ý xong, làn da trắng nõn trượt đi theo hướng chính mình đã đi tới còn mang theo tia ngoan ý, còn chưa đủ nguy hiểm sao? Nhịn xuống không nhìn tới phần thân hân như ẩn như hiện trong nước, cố trấn định nói rằng

“Ngươi. . . Ngươi muốn cái gì? Tiền? Cha ta coi như là người giàu có, tuy rằng ta xem ngươi cũng không giống người thiếu tiền, nhưng là ngươi có thể cùng hân yêu cầu. Nữ nhân? Chỉ cần ngươi buông tha ta ,tam thúc ta có thể bao cái thanh lâu cho ngươi chơi! Hoàn phi yến gầy tùy ngươi chọn lựa! Quyền lợi? Đại ca của ta quen biết với Vương gia, tên kia không gì làm không được ,muốn mua quan bán chức quả thực như một bữa ăn sáng! Võ công? Nhị ca ta là tuyệt thế võ lâm cao thủ, ta đi nói với hân, nói để hân chỉ điểm ngươi ba bốn chiêu ,cam đoan giang hồ bài danh đệ nhất thuộc về ngươi a. . . . A a a. . . Ngươi đừng tới đây a, cầu ngươi !”

Bạch Nhã Nhã bất cứ giá nào cố gắng suy nghĩ chuyển động bay nhanh , ý đồ tìm lý trí cho người trước mặt này, mong hân thật sự đã từng có ánh mắt khác sau mỗi điều kiện. . . . Đáng tiếc, không như mong muốn.

“... .” Mỗi nam đầu đầy hắc tuyến, việc này hân như thế nào không biết? Suýt nữa bị nàng lừa dối , “Nếu ta chỉ muốn ngươi, làm như thế nào bây giờ?”

“Ta. . . Ta có vài cái tướng công, bọn họ sẽ không bỏ qua cho ngươi , nếu không ngươi nghĩ qua mấy điều kiện khi nãy đi!” Nhã Nhã nói mang vẻ chính nghĩa, lợi dụ không thành, đổi thành đe dọa, sự thật mặc dù không phải như thế, nhưng là đã để cho bọn hân ăn, thôi mượn tạm danh cũng được

“Ha, thật là tốt, kia cũng không kém ta một cái!”

giọng điệu thiếu niên âm ngoan, hắc hắc cười lạnh. Mà có cảm giác thân hình áp bách cũng không lưu tình cư trú đi lên.

“Không...” Nhã Nhã tránh thoát khỏi nụ hôn của hân, giãy dụa nói rằng, “Trừ phi ngươi sau đó giết chết ta, nếu không chúng ta cùng nhìn xem! A... Ngươi sờ chỗ nào a! !

Mười phút sau, Bạch Nhã Nhã rốt cục biết hai vòng treo bạch ngọc kia dùng để làm gì . Bởi vì hiện tại hai tay nàng đang bị cột vào mặt trên.

Nhã Nhã hai má ửng đỏ cắn môi, không cho tiếng rên rỉ tràn ra khỏi miệng Thân thể của nàng còn chưa có phục hồi như cũ, nhất là cúc hoa,một cái chạm nhẹ vẫn đau như vậy. . . Nhất định nứt ra rồi.

Chính là, thủ đoạn của người kia thật sự rất cao,hai chân thon dài bị bắt quẩn bên hông hân, bị một bàn tay hân giữ chặt, tay kia thì cầm một cái không biết là thứ gì bằng gỗ chế thành cái ống một đầu gắn vào trong tượng Thanh Loan đang phun nước , một đầu chính hướng về phía nơi riêng tư chính mình phun ra dòng nước mạnh mẽ , ần. . .

(An: Đây, nhân vật giả nai luôn là nhân vật nguy hiểm, nhưng không ngờ ẻm ấy lại biến thái tới vậy -_-)

Dòng nước ảm áp không trụ công kích tới hoa huyết chính mình, ôn hòa lại cường hãn cọ rửa huyết đạo, nếu không phải mình dịch chuyển huyết nhị tới lui, nhất định dòng nước có thể vọt tới sâu bên trong. Bạch Nhã Nhã phần nộ chống cự lại, vận vẹo thân hình cổ dòng nước kia vọt tới tiểu trần châu ... Ần... . Nàng ở trong lòng khốc thét, thật đúng là kích thích.

“Như thế nào nhiệt tình như vậy, nhóm tướng công kia đối với ngươi cũng là như thế sao?” thiếu niên vẫn là ngả ngón như vậy, chính là dục long tại khó gian bắt đầu rục rịch.

“Thiếu niên ngu ngốc , đó là ta cam tâm tình nguyện . Hiện tại vô luận ngươi đối với ta làm cái gì đều là cái hành vi dâm tặc!” Bạch Nhã Nhã rống giận , chính là nàng không biết , hòa khí như vậy lại làm cho mặt của nàng càng thêm liễm diễm ướt át.

“Ha, thật không? Ta là dâm tặc?” thiếu niên thần bí giãn nở phản bác cười, “Ta đây không làm một chút hành vi dâm tặc chẳng phải là thực có lỗi với danh hiệu này sao?” Thiếu niên vứt bỏ thủy quần, đem cự vật sớm ngẩng cao hướng tới hoa huyết phần nộn trước mắt

“A. . . Đau a, ngươi cái hỗn đản này!” Mới vừa bị nước cọ rửa như vậy, cho dù chảy ra tron mặt dịch nhưng do bị đột ngột tách ra, dư lưu chỉ còn xúc cảm lạnh rung, huống chi mình mới bị nhóm cảm thú hành hạ qua thân thể. Lúc này lại bị tiến vào, tại sao có thể không đau?

“Ần. . . Ngoan a, bảo bối, để ta đi vào. . .” thiếu niên nghe được người thiếu nữ kêu đau, vốn là thô bạo đột nhiên bất khả tự nghị nhu hòa xuống dưới, cư nhiên ra tiếng an ủi.

“Nằm mơ a ngươi... . Đi ra ngoài! !” Chính là Bạch Nhã Nhã giờ khắc này như thế nào để ý? Cảm quan hoàn toàn bị đau đón cùng bị người xa lạ tiến vào nâng lên một nỗi nhục.”A. . .” Trên thân đột nhiên bị thác cao, miên nhu xông ra đã bị thiếu niên hút trụ. Thiếu niên vội vàng muốn hút hồng quả mâm

xôi xinh đẹp trước mắt này , mặt nạ cách trở không đủ vui sướng, xuôi tay ra xé rớt một nửa mặt nạ, lộ ra cái mũi dưới khuôn mặt.

Bạch Nhã Nhã không kịp cân nhắc nhìn nhìn quen mắt, cũng đã bị hấp mạnh mẽ hút trụ, khoái cảm bén nhọn truyền đến. . . Thân thể không khỏi run lên. .
."A... Buông ra!"

Thiếu niên hoàn toàn cố không nghe nữ hài đang nói gì đó, một bên gặm mồi vị ngọt ngào trong miệng, khó bộ cũng bắt đầu từng chút xâm nhập, ý đồ tiến vào càng sâu."Ngô. . . Thật thoải mái!" Thiếu niên khàn khàn nói rằng, "A, Nhã Nhã, để ta đi vào một chút. . ."

Thiếu niên hiển nhiên với việc này kinh nghiệm không phong phú, tần suất cũng thực hỗn loạn, nhưng là lại mang theo sơ kinh nhân sự ném mạnh. Không hiểu thế nào là thương hương tiếc ngọc hấp cư nhiên cấp cho Nhã Nhã một loại bị cưỡng giả mạnh mẽ chiếm hữu ,khoái cảm mất thể diện , Nhã Nhã như trước bài xích hấn, chính là nội yêu dịch hoa huyết trước sau như một chảy xuôi đi ra... .

"Người bắt đầu tiếp nhận sao? Ừ... . Hào hoạt, Nhã Nhã, lại chảy thêm một chút" Thiếu niên cơ hồ mê muội, cùng tâm ái nữ hài giao hoan vui sướng một giọt không lọt tràn ngập tâm tỳ. Mà Nhã Nhã trừ bỏ cảm nhận được càng ngày càng khô nóng mẫn cảm, còn phát hiện tựa hồ có cái gì không đúng?

"A không. . . Ta không cần người. . . ." Ân. . . . Chán ghét, mặc dù là bị chiếm hữu mạnh mẽ , chính là khoái hoạt vẫn là như lưu sa nhẹ nhàng tràn ra.

"Ta muốn người, bảo bối, ta muốn người!" Thiếu niên cùng bắt đầu lãnh khốc táo bạo hoàn toàn bất đồng, hoàn toàn sa vào khoái hoạt ở giữa. Thiếu niên dùng sức âu yếm trước người nữ hài, bảo bối của hắn thật khá, cho dù trong miệng nói ra chính là lời nói cự tuyệt , chính là phối hợp nàng giờ phút này biểu tình kiều mỵ hầu hạ , thấy thế nào đều là khẩu thị tâm phi. Thiếu niên nắm chặt eo nhỏ nhắn của nàng , tiến vào càng thêm hung mãnh, cơ hồ đem Nhã Nhã đỉnh tại tri vách tường.

Hắn chôn ở căn cổ thiếu nữ , không kim lòng nổi lưu lại một cái thấp nhu dấu hôn đỏ tươi , hạ thân cũng không trụ tiến lên, nữ hài giống như đã bắt đầu có cảm giác, theo hắn mỗi một lần hạ xâm nhập đều hừ nhẹ đi ra, hoa vách tường co rút lại cũng càng ngày càng hữu lực . . Gắt gao hút để hắn điên cuồng!

"Ân. . . . Nhã Nhã, người kẹp ta thật thoải mái. . . Thiên. . . . Người hào tuyệt. . . ."

Thiếu niên thần trí càng ngày càng không bị khống chế, trong lòng não Trung Tảo sẽ không có trừ trong ngực thiếu nữ bên ngoài mặt khác, đã hoàn toàn trầm luân , trầm luân tại trong thân thể nàng

Theo thiếu niên thần bí một tiếng thanh kêu tên của mình, Nhã Nhã rốt cục phát hiện là lạ ở chỗ nào. Tay trái cột vào vòng treo thượng ti đã theo kịch liệt kích thích của hắn mà từng rùng, dùng sức tránh, cánh tay hồi phục tự do. Nhã Nhã không chút do dự rút tay hất tung mặt nạ thiếu niên thần bí
Nàng sững sờ.

"Tĩnh, Tĩnh Chi... . . ?" (An:Biết ngay @@)

"Nhã nhã, lại kêu một lần tên của ta... . . Ân. . . ." Hiển nhiên tiểu bằng hữu Tĩnh Chi của chúng ta không thêm để ý bị vạch trần, hắn càng chú ý chính là giờ khắc này đang tại trong thân thể Nhã Nhã trừu tượng chính mình.

"Tĩnh Chi?" Nhã Nhã bất khả tư nghị vừa hồi phục lý trí. Nàng vô cùng đau đầu, cũng tuyệt đối không thể tưởng được, dưới tình huống như vậy người gặp gỡ cư nhiên là Tĩnh Chi?

Có thể là bất luận kẻ nào, nhưng là như thế nào chính là Tĩnh Chi? Nàng khờ dại ,Tĩnh Chi? Bảo bối ngoan Tĩnh Chi của nàng? Bị nàng chiếm tiện nghi kêu tỷ tỷ, Tĩnh Chi? Tiểu Tĩnh Chi khi thì khoái hoạt, khi lại ai oán đáng thương?

"Nhã Nhã thực ngoan, không có kêu sai tên đâu. . . . Ân. . . . Thân thể nữ hài nguyên lai lại chặt như vậy ? Ta thật thoải mái. . . ." Tĩnh Chi ngậm đôi môi đỏ mọng hơi vênh của nàng , cao thấp hai cái miệng nhỏ nhắn đều không có buông tha. Lần đầu biến thành nam nhân thiếu niên, còn học sẽ không nhẫn nại,càng ngày càng thờ dốt, rốt cục tại trong cơ thể Nhã Nhã phóng ra tính dịch ô ô. . . .

"A. . . Nhã Nhã, yêu... ." Tĩnh dịch nóng bỏng giống như là phóng thích không xong , một cổ cọ rửa hoa huyết nữ hài Chính là nữ hài vẫn là không có từ khiếp sợ hồi phục lại .

"Tĩnh Chi? Thật là người sao?" Nhã Nhã ngây ngốc hỏi. . . Chân nàng còn quấn tại hông hắn, chỗ bọn họ giao hợp chỗ chảy ra cổ tinh dịch màu trắng ngà, hết thấy đã thành kết cục đã định, chính là mỗi nữ vẫn là cảm thấy giống như đang ở trong mơ.

"Ha ha. . ." Bạch Tĩnh Chi ôm ấp Nhã Nhã, đem đầu lỗ chôn dấu tại căn cổ nàng , phun rụng thanh tuyến, thấp thấp cười nói "Nhã Nhã của ta thật là ngọt. Làm như thế nào? Nhã Nhã tư vị ngọt như vậy, Tĩnh Chi đã cố không ra tay rồi đó... . .

Nếu ca ca lại xa lánh lời của ta, liền đem Nhã Nhã giấu đi tốt lắm, mặc cho bọn hắn ai cũng tìm không thấy, người có chịu không?" Trong mắt nam hài có ánh sáng lạnh lẽo, trừ bỏ ý cười ngọt ngào còn có tia quyết diệt không bỏ qua, chính là Bạch Nhã Nhã cũng không có nhìn đến.

Nguyên lai, đây mới là bản tính của hắn sao?

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 48: Tình Dương

Bạch Nhã Nhã thật sự không rõ tiểu ca ca phúc hắc này định diễn xiếc gì. Như thế nào lại có ý tốt muốn mang nàng đi ra ngoài thông khí? Nhưng là như thế nào chẳng lẽ ở nhà để hân chà đạp? Hiện tại Nhã Nhã không phải không thừa nhận, nếu không phải mắt mình bị mù, thì cũng chính là công lực vị này quá thâm sâu, trước kia như thế nào không nhìn ra ?

Chỉ thấy Bạch Tinh Chi nhảy ra ,trên người mặc một bộ quần áo màu xám , tướng mạo nho nhã, thấy nàng hồ nghi, Tinh Chi bắt tay vào giúp nàng cởi quần áo.

Bạch Nhã Nhã sống chết ôm bả vai, khuôn mặt đỏ rực , cảm tên cảm thú này lần thứ hai xâm phạm chính mình.

“Tỷ tỷ hiện tại vẫn nghĩ ta nói giỡn sao?” Tinh Chi nháy mắt, ánh mắt vô tội cao thấp nhìn nàng “Tỷ tỷ cho rằng Tinh Chi nếu muốn, người có thể ngăn cản được sao ~? Tỷ tỷ nhất định là đang vũ nhục trí tuệ của Tinh Chi rồi, nếu không chính là nghi ngờ năng lực của Tinh Chi đâu ~ nên phạt sao?” Ngón trỏ hân gấp khúc gõ trán của nàng, biểu tình nghiêm túc hiếu học. . . Nhưng là chẳng biết tại sao, Bạch Nhã Nhã vẫn là nổi một tảng da gà!

“...” Cái tên ác ma này ! !

“Tỷ tỷ cần môi nhìn Tinh Chi. . . Cái dạng này háo gọi cảm đâu.” Bạch Tinh Chi hoang mang liếm liếm môi, “Tỷ tỷ nguyên lai không thích đi ra ngoài chơi, thích cùng Tinh Chi ngốc ở nhà a. . . .”

“Không. . .” Bạch Nhã Nhã khủng bố lui về phía sau, không cần a, ngày hôm qua chuyện đã xảy ra như cũ hiện ra rõ ràng ở trước mắt, máu chảy đầm đìa cũng không thể theo vết xe đổ. Chính là vẫn bị cái tiểu ác ma này thoải mái phác thảo tại nhuyễn tháp nằm úp sấp trên giường.

“Ha ha ha ha, “ tên kia rầu rĩ chôn ở bả vai non mềm của Bạch Nhã Nhã cười ra tiếng “Nhã Nhã của ta như thế nào lại đáng yêu như vậy ~ “

Không cần hoài nghi, đúng vậy, Bạch Nhã Nhã thật sự mặc nam trang rồi. Một trong những việc nhất định phải làm sau khi xuyên không như tiểu thuyết nói~

“Tình Dương... ” Tinh ý cực nóng có thể dùng để chỉ tên một cửa hiệu sao?

Nhã Nhã đứng ở trên đường, ngẩng đầu ngó nhìn lên bảng hiệu lớn, tên gọi cư nhiên kiểu điểm đến bất khả tư nghị , hơi hơi ngơ ngẩn.

“A, đây là nơi ca múa phi thường nổi danh , ta đoán Nhã Nhã chưa từng tới đây đi.” Tinh Chi hơi hơi cố tình lắc đầu, cảm lấy ngón tay non mịn Nhã Nhã nắm thật chặt. “Nghe nói hôm nay có tiết mục mới đâu, chúng ta đi nhìn xem đi.” Hân vẫn là một bảo bảo tò mò mà.

“. . . .” cho đến bây giờ Nhã Nhã vẫn là không có cách nào thích ứng với Bạch Tinh Chi trở về trạng thái khờ dại, giống như là cho rằng hồ nước trong suốt có vô số cá bơi lội , kết quả không cần thận mới phát hiện đáy nước cư nhiên toàn quái thú, từ nay về sau đối mặt với mặt nước trong kia không còn bình tĩnh như trước, dù cảnh đẹp trong trẻo đến đâu đều không thể bài trừ thời khắc quý dị trước kia, ngấm khắc theo tia cảnh giác.

“. . . Ân” lại nhì về phía Tinh Chi mang về mặt nghi ngờ đáng yêu, Nhã Nhã không yên lòng đánh đáp ứng.

“Nghe ca ca nói, nơi này biểu diễn phong trần cho nên các khuê tú ,phu nhân chắc là không biết tới, dần dà, Tình Dương liền biến thành bán nửa phong nguyệt. . . Nhã Nhã người nói xem, đại ca rõ ràng như vậy, có phải hay không thường xuyên đến đây?” Tinh Chi vô tội chớp chớp mắt, chính là ánh mắt mang theo không ít trêu tức

“. . . .” Bạch Nhã Nhã rất muốn trừng hân một cái, có ý tứ gì? Hiện tại bắt đầu làm cho nàng nghi ngờ lão công tương lai ? Đáng tiếc, thực không đúng dịp , trừ bỏ thôn thức một chút , Nhã Nhã cũng không có cảm thấy khổ sở hoặc là ăn dấm

Không để ý tới hân ,không để ý tới hân.

Chẳng qua. . . Bạch Mộng Chi ngày ấy tại dưới ánh nắng tươi sáng trong đình viện đối với mình nói chuyện ,khi thì mỉa mai như tơ ,biểu tình của hân đột nhiên xẹt qua trái tim nàng. . Hân nói: a. . . Không cần lộ ra biểu tình phòng bị như vậy đi, ta sẽ nhịn không được muốn hôn người. . . .

“Nhã Nhã luôn không để ý tới Tinh Chi đâu. . . Tinh Chi kỳ thật thực rất đáng yêu đi.” Bạch Tinh Chi ai oán quyết quyết miệng, lại vui vẻ đứng lên nói “Chúng ta không cần đi đến ghé đặt sẵn, đại sảnh nhiều người mới náo nhiệt. . .”

Dứt lời hân vui rạo rực dắt tay Nhã Nhã rảo bước tiến lên lầu , lướt ngó đồng tay chỉ thấy biển người cuộn cuộn. Nơi này quả nhiên quá nháo, nguyên lai bọn nam tử vô luận lúc nào cũng đều yêu thích những cảm dỗ hấp dẫn trắng trợn như vậy.

Bạch Tinh Chi dắt tay Bạch Nhã Nhã chạy hướng vào trong, hai tiểu thiếu niên thanh tú xinh đẹp thân mật vẫn là rước lấy mắt tò mò của mọi người, bọn họ một người như ánh mặt trời đáng yêu, một người lại thanh tú ngai ngời, thần thái lại thân mật như vậy, kỳ thật vẫn là khiến người ta thực dễ dàng hiểu sai.

Bất quá thấy hai người tuổi quá nhỏ, nếu là nữ tử là nên ghen tị, bất quá vừa là thiếu niên thân thiết với nhau thôi. Chỉ thấy bọn họ đến nơi nhiều người nhất, thiếu niên cao hơn một chút tìm bàn trống để ngồi, thiếu niên ngại ngùng lại đem khuôn mặt tuy rằng thủy chung bảo trì lạnh lùng, chính là đôi mắt to thu thủy vẫn là tò mò nhìn chung quanh.

Đột nhiên mọi tiếng động lớn rầm rĩ bắt đầu an tĩnh lại, mọi người cũng đều ngồi về chỗ của mình. Một nữ lang xinh đẹp chân thành vận trang sức vạn phần xa hoa đi lên sân khấu, nàng mỉm cười vuốt cằm cũng không nói chuyện, nhìn quanh sinh tình mị nhãn chung quanh không hề cố kỵ vút sải hướng cực đại trong thính đường, cúi thấp người xuống, mặt như đang ở lồng hấp, lộ ra biểu tình phong tình vạn chủng khiến đám nam nhân sắc nỏ cuộn cuộn, chỉ kém không có để lại nước miếng.

Kỳ thật cô gái kia không phải tuyệt mỹ, cái trán khoan một ít, môi cũng lược hậu, chính là môi phong khẽ nhếch có vẻ không phải dễ dàng phục tùng, hơn nữa khoa trương lớn mặt phục sức cùng cả người phát ra đã tính phong tình, tại thời đại bảo thủ này được coi là một yếu cơ, muốn hấp dẫn ai liền có vẻ không phải khó khăn, chỉ nhìn nàng liền phát hiện tình dương không náo nhiệt là thật sự không có đạo lý.

“Hi. . . . Cái này, nương tử đó là đại danh鼎鼎 tiểu như Nhi Lạc, bên trong Tinh Dương thuộc địa phận của nàng.” Tinh Chi môi cánh hoa lửa nóng cơ hồ dán cạnh thủy tai Nhã Nhã, thanh âm ái muội không chịu nổi, phun đến khiến Bạch Nhã Nhã một trận tê dại.

“Nhiều ngàn ấy người, qua ngồi một chút” Trên má trắng nõn như đồ sứ, mặt Nhã Nhã lan lên một tầng hồng nhạt, nàng ngượng hấn một cái, đem hấn đẩy ra chút.

Tinh Chi cũng chỉ là cười hi hi không để ý lắm mất lộ ra si mê, mặt nghiêng nhìn người trước mắt tuy là mặc nam trang vẫn lộ ra kiều thái nữ nhi, hấn hy vọng mỗi ngày cũng có thể gần như vậy cùng nàng sống chung một chỗ, nắm chặt ngón tay đẹp mảnh khảnh của nàng, ngửi hương thơm ngọt cùng khí tức của nàng, nếu là còn có thể làm chút những thứ khác liền càng hoàn mỹ.”A. . . .”

Nhã Nhã quay đầu lại kỳ quái nhìn Tinh Chi, chỉ thấy người này không biết đang suy nghĩ cái gì, tuy là nhìn chính mình, ánh mắt lại không có ngắm nhìn, bên môi cũng mỉm cười ngọt ngào. . . . Đột nhiên rùng mình một cái, nàng có một loại dự cảm không tốt lắm

“Các vị gia vẫn là tới sớm như vậy, tiểu Như Nhi khiến các vị đợi lâu thật sự là tội đáng chết vạn lần. . .”

mỹ nhân này không nói hai câu nói liền khanh khách nở nụ cười, cười run rẩy hết cả người, cổ tình nhìn đám đàn ông phía dưới

“Nay đúng dịp, các vị gia chính là tới rồi. . . vũ nữ Tây Vực sáng sớm đã đến, hiện tại đang trang điểm ăn diện thỏa đáng đang chờ ở kia để hầu hạ. . . Hi hi, những cô nương này cùng với bọn nha đầu thường ngày của chúng ta không giống. . . . Nhưng đã lắm, các vị gia nên xem như giải trí thôi, vì các cô nương này bán nghệ không bán thân, mong các vị đại gia thông cảm. . . . Hi hi. . .”

Một thanh âm cười mắng vui đùa âm ỉ đều đều vang lên, tiểu Như Nhi này mặt không đổi sắc đối đáp trôi chảy, giọng điệu này, thật sự là mang theo vẻ vừa chào mừng vừa cảnh cáo trước. . . Cho dù cái gì cũng chưa bắt đầu đâu.

Bạch Nhã Nhã có chút trợn mắt há hốc mồm, lại nói hiện đại nơi công cộng, trường hợp giống như vậy cũng chỉ có địa phương ít người mới dám nói thế, tại nơi thối nát dâm đảng, mọi người còn phải ngoan ngoãn đứng lên lập đền thờ. . . . Nay, này thật đúng là đủ lớn mật, còn. . . . Thật đúng là kích thích, thực hoài niệm. . . . Không biết là bởi vì cảm thấy kinh dị hay thú vị, cư nhiên đôi mắt bắt đầu tỏa sáng!

Tinh Chi nhìn thiếu nữ bên cạnh có chút buồn rầu. Bỗng ý mang nàng tới nơi này là thả lỏng cảm xúc một chút, cuộc sống sau này cố gắng có thể càng như cá gặp nước; lại muốn chính là trả thù một chút, để hấn thể hiện tâm ý của hấn lâu như vậy, nàng đều không có cảm giác gì sao? Tùy tiện người ta an bài!

Ai ngờ, thấy biểu tình của nàng cư nhiên không đơn giản là khiếp sợ cùng thẹn thùng, cư nhiên còn trợn lẫn hưng phấn! ! Đây là cái đạo lý gì? Đây là khuê tú sao? Khỏe mắt không khỏi khẽ giật, đều là mấy người kia dạy dỗ nàng thành như vậy! Cư nhiên dạy dỗ ra cái nữ oa bệ ngoài thanh thuần nhưng mà nội tâm kỳ thật là một yêu tinh?

“Tinh Chi, tiểu như nhi này thật đúng là cái diệu nhân nhi. . .” Bạch Nhã Nhã che lại đôi môi đỏ mọng, thấp thấp cười, giống như tạm thời quên chính mình bị trói buộc đến đây, cũng quên mình bị vãi ca ca kia dụ dỗ ra sao....

“Dù là diệu nhân nhi như thế nào, làm sao có thể bằng tỷ tỷ a~” Bạch Tinh Chi lấy lòng làm nũng cọt xát cổ nàng, mà Nhã Nhã chăm chú nhìn mỗi một thần thái của tiểu Như Nhi kia, không có để ý đến hấn nói gì, còn giống như trước vỗ vỗ má an ủi hấn. Tinh Chi bắt lấy bàn tay trắng mịn nhỏ bé đang làm loạn trên mặt mình, nhẹ nhàng đặt ở bên môi hôn xuống

“Tốt lắm tốt lắm. . . . Các vị đại gia luôn nhìn tiểu Như Nhi có phải hay không đã chán rồi, chúng ta đổi trò mới đi...”

Tiểu Như Nhi vừa dứt lời liền ném một cái mị nhãn xuống khán đài, nâng bàn tay lên vỗ vỗ, hai mươi mấy người mặc xiêm y hồng sa, chân trần, che mặt, thân hình yêu điệu, các nữ lang nối đuôi nhau mà vào, từng đợt đi vào đem theo tiếng leng keng giòn tan, nguyên lai là trên tay chân mỗi nữ lang đều cột lấy một chuỗi chuông nhỏ

“Các cô nương che mặt cùng xiêm y này vô cùng xinh đẹp, các đại gia đánh phần thưởng càng nhiều, chỗ xiêm y kia sẽ càng mong a... .” thanh âm Tiểu Như Nhi mang hàm cười - quyến rũ bay ra khắp phòng. . . trên đài chỉ còn lại nhóm nữ lang mặc bộ đồ gần như xuyên thấu, qua ngọn đèn dầu đã thật hiển hiện rõ mồn một

Âm nhạc mê mị phong tình vang lên, đám vũ nữ bắt đầu lay động bắt đầu múa. . . Độ nóng trong đại sảnh lại một lần nữa được kéo lên thêm cấp bậc. Rốt cục có người bắt mắt với hiện trạng, bắt đầu ném bạc, thùng chứa bạc ngày càng dâng cao, ngay cả nữ lang cuối cùng cũng đã bỏ cái khăn che mặt cùng áo choàng xuống, các nàng dong đưa vòng eo uốn lượn như xà, sa mỏng trong suốt bao vây lấy thân thể trẻ trung. . . Mị nhãn như tơ, tươi cười

khieu khich.

“Hi. . . Đây là tiết mục buổi tối nóng bỏng ở Tỉnh Dương , Nhã Nhã. Trước đây không hề có tiết mục kiểu này. . . Tuy rằng ta tới đây thật sự chưa tới vài lần.” Tỉnh Chi lần thứ hai thấy nàng chăm chú xem đến vậy, cười hi hi ôm chầm lấy nàng, gần sát mặt nàng mà nói “Cho nên, hôm nay mang người đến là phi thường chính xác , có phải hay không. . . Tỷ tỷ thích không?”

“Cũng không tệ lắm!” ánh mắt Nhã Nhã phát sáng cơ hồ thấy cả ánh lưu ly trong đó, thiên. . . Loại quán Bar kiểu này lâu lắm nàng mới được thấy , nàng cảm thấy máu mình sắp sôi trào rồi.

Chung quanh truyền đến tiếng hoan hô, mọi người bắt đầu không khống chế được mà sôi nổi đứng dậy, Nhã Nhã cũng đi theo đứng lên cổ sức nhìn qua khe hở mới nhìn rõ , nguyên lai hòm bạc thứ nhất đã được cất, hòm thứ hai lại được mang lên, mà trong đó một nữ lang vì đáp tạ quần chúng thịnh tình, cư nhiên lẩn ngay tại chỗ một vòng, sa mỏng trên người biến mất không tung tích, trên thân công sự chỉ còn lại tấm tua rua che chắn trước ngực, hạ thân bó sát người, tí khò quần dây khéo dài tận bắp chân thon dài, đám tua rua trước ngực theo từng cử động của nàng mà phập phồng lên xuống, người ở chỗ này bao gồm cả Nhã Nhã đều nhìn chằm chằm cảnh xuân nơi đó , chỉ mong rằng khi nào đó nàng ta không cẩn thận mà lộ ra hung nhũ no đủ

Những người ở chỗ này một số đã gần như điên cuồng, nếu không phải sớm biết đây là ca múa chứ không phải kĩ viện, sợ là đều đã bỏ nhào vào rồi. . . . Naog có thể để mấy tiểu yêu tinh kia tác oai tác quái lộ ra dáng hình yếu điệu, quyến rũ ~ Nhã Nhã tà ác nghĩ, bàn tay chống lên bàn

“Tỷ tỷ, thực hưng phấn sao?” Tỉnh Chi không biết từ khi nào đã đứng ở sau người nàng, hai tay bao vây nàng trước ngực, nhất thời ôm lấy thân thể mềm mại.” Tỷ tỷ là nữ nhân, cũng cảm thấy hứng thú đối với các nàng sao?” Tỉnh Chi cười hi hi hỏi, chính là môi cánh hoa lại bắt đầu hôn nhẹ cắn cổ mảnh khảnh.

“Ha ha. . . Thực hoài niệm” nàng nghĩ tới quán Bar thời hiện đại

“Ồ?” Tỉnh Chi bất ngờ? Nghĩ rằng là mấy người ... mấy ca ca kia cùn làm như thế với nàng! Ánh mắt nguy hiểm nheo lại, tốt a, việc này tại sao hán lại không biết? ? Đám hỗn đản kia!

“Ân?” Nhã Nhã cảm thấy cần cở man mát, lắc lắc thân mình bắt đầu tránh né, lại phát hiện thứ cứng nóng sau lưng bắt đầu độn lên! Té xỉu... . . Tỉnh Chi nhìn biểu diễn liền có phản ứng sao? Bạch Nhã Nhã rút cuộc không thể cùng mấy người xung quanh theo dõi ca kỹ nữa . . .

“A. . . Nhã nhã rốt cục phát hiện....” Tỉnh Chi mở khòe miệng, đôi mắt huyền sắc vừa chuyển, ôm lấy eo thiếu nữ phía trước dán vào ngực mình, dùng tay nhấc nàng đặt ở tại trên bàn, hung khí dội lên tại khóe dan bắt đầu không an phận, cách một tầng quần áo mà cọ xát...

“Tỉnh, Tỉnh Chi. . . . Đây là nơi công cộng a... .” Rốt cục nghĩ tới, trước sau đều là người . . . Tên này sao có thể như vậy !!!

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Làm bậy

“...” Nhã Nhã cắn răng trộm liếc về phía bốn phía, phát hiện mọi người bốn phía vẫn cuồng nhiệt nhìn chằm chằm nhóm nữ lang trên khán đài , phi thường sôi động, không có người chú ý tới sự quý dị của bọn họ nơi này.

“Tỉnh Chi... Ngồ” quay đầu đi vừa định giảng đạo lý với hán, lại bị hán hôn tràn miên , hán dùng tay áo rộng thùng thình che lại tay mình, lại trộm đặt lên ngực Nhã Nhã, cảm một cái miên nhũ. . .”Ngồ. . . .”

Không cần a, thật nhiều người đang ở đây. Chính là Nhã Nhã không nói nên lời, chỉ có thể bị hán vội vàng lỗ mãng vuốt ve . Vặn vẹo thân mình chống cự, lại như là đang đáp trả hán kịch liệt , hơn nữa mông tròn cũng cọ xát phần thân nam tính , tiến lui đều không được.

Khóc không ra nước mắt a, hy vọng tiểu gia hỏa này chỉ là bộc phát thú tính nhất thời, chiếm một ít tiện nghi coi như xong.

“Thân thể tỷ tỷ hảo nhuyễn. . . .” Hô hấp Bạch Tỉnh Chi có chút dồn dập để tại bên tai nàng , dĩ nhiên khiến hai má nàng đỏ bừng một mảnh , giọng hán còn khàn khàn trên tức , lực đạo trên tay không chút thả lỏng, nhìn hồng quả mâm xôi Nhã Nhã dựng đứng lên trước ngực , cách quần áo bắt được một cái, nhẹ nhàng vẽ vòng vòng.

“Ngừng. . .” Nhã Nhã nâng lên ngọc thủ đề lại ngón tay không an phận của hán , tình té thờ gấp xin khoan dung, nhẹ nhàng mảy , không biết là đang oán giận hán chẳng phân biệt trường hợp khieu khich chính mình, hay vẫn là oán giận chính mình cư nhiên không biết thẹn thùng , như vậy mà nổi lên phản ứng .

“Ân. . . . Không.” Nàng cắn chặt môi, cảm giác đầu ngón tay Tỉnh Chi đột lên dặt lên trước tiêm nhũ ấn xuống . . Nhũ thịt cư nhiên bị hóm xuống theo ngón tay ấn xuống. . . Thiên, thân thể bắt đầu trở nên kỳ quái, cả người khô nóng.

“Phản ứng của tỷ tỷ thật đáng yêu, khiến người ta yêu thích không muốn buông tay.” Bạch Tỉnh Chi giọng điệu vẫn như cũ thiên chân vô tà, thanh âm

mềm nhũn , cúi đầu nhìn tiểu nữ nhân trước người ,mắt đẹp mị lén, hần nghĩ muốn cưỡng nàng , cũng chịu đựng lúc này chính mình cấp cho nàng khoái hoạt bí ẩn .

Kỳ thật. . . . bản thân hần cũng rất khoái hoạt , nhưng hần còn muốn khoái hoạt hơn nữa...

“Tĩnh, Tĩnh Chi. . Thiên, ngươi làm cái gì?” Bạch Nhã Nhã kinh hô, kiều đồn dùng sức lùi về phía sau để đi, ý đồ ngăn cản ngón tay hần nghịch ngợm tham nhập khe hở giữa bọn họ ,không muốn mình bị đùa bỡn thêm nữa. Chính là, không đúng dịp , lại đem tay Tĩnh Chi kẹp chặt sau hông nàng, cự vật tựa hồ cũng tiến càng gần chút, nhảy dựng nhảy dựng .

Làm như thế nào bây giờ? Lúc này làm thế nào mới tốt? Bạch Nhã Nhã cắn môi, biểu tình đã nói không nên lời ,mềm mại đáng yêu cùng bất lực.

Ngẩng đầu nhìn lại, đằng trước thanh âm ồn ào gian dễ lộ khe hở. Trên người nhóm nữ lang ,quần áo càng ngày càng rất thừa thớt, cơ hồ cùng bắt đầu chuẩn bộ dáng của tiểu thư sofa. Một cái dáng người cao gầy, bộ dạng rất giống Jeep , nữ lang tạo hình hấp dẫn đứng ở trung tâm, y phục trên người miễn cưỡng được coi là đầy đủ, chân dẫm lên trang phục ,vận vẹo thân hình,y đồ phập phồng xé rách quần áo nàng, dưới đài các nam nhân kêu gào trợ uy , tưởng là làm cho nhóm nữ lang các nàng tăng tốc độ cỡi, lột đến khi người diễm nữ đẹp nhất đều sạch sẽ.

Nữ lang kia khuôn mặt mang theo châm chọc quyền rũ, thoát nhìn cao ngạo đến cực điểm, cố tình lại làm ra tư thái, khiêu khích dâm đảng đùa đả nhân tâm đương khó nhìn. Đám đàn ông chỉ cố hết sức ném bạc, có bao nhiêu cũng nguyện lấy ra.

Chỉ nghe phũ một tiếng, ngọn đèn toàn trường chợt tắt, chỉ dư lại mấy ánh nến lác lác kéo kéo tại sân khấu, quần áo nữ nhân ở trung tâm kia từ từ được cỡi bỏ. . . . Các nam nhân cơ hồ trở lên cuồng loạn,đỏ mặt lớn tiếng kêu gào, thân thể vũ động , kéo cổ áo nóng bức ra , một tiếng thanh hạ lưu dâm đảng nói ra khỏi miệng..

Giờ khắc này Bạch Nhã Nhã bị Tĩnh Chi cạy xát khiến cả người khô nóng, xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng, đột nhiên hạ thân chợt lạnh, nguyên lai là trong bóng đêm vật áo bị hần nhắc lên, ngay sau đó một bàn tay nguy hiểm tham nhập vào , chen vào giữa hai chân khép kín của nàng. . . .

Nàng kinh hoàng muốn kẹp chặt lần thứ hai , lại đem mấy ngón tay ác liệt kẹp tại giữa hai chân, ngón tay kia điều chỉnh phương hướng một chút , một cái dùng sức cơ hồ vùi vào trong nhụy hoa...

“Ồ. . . Tỷ tỷ không có mặc tiểu khố ,quả nhiên rất tuyệt. . Ngươi đoán hiện tại Tĩnh Chi bỏ vào là cái gì ?”

Bạch Tĩnh Chi trước sau nhẹ nhàng kích thích hạ thân, khổ hạ phân thân nhìn không được bắt đầu đỉnh lộng kiều đồn xinh đẹp non mềm của nàng . Ngón tay bị kẹp chặt như vậy làm sao có thể để hạ thân hần đi vào đây. . . Mặt hoa quyền rũ lại chảy róc rách.

Đề lại bàn tay để trước ngực nàng mà hôn xuống, đẩy ra một cái bàn khấu, Tiểu thảo bất lấy thân thể thiếu nữ quần ,tay vói vào trong quần áo, không chút khó khăn nào bắt được một cái tổ nhu, bắt đầu mạnh mẽ nhu lộng. Tĩnh Chi cảm thấy tâm ma của mình rốt cục bị đẩy lên, tại thời điểm đụng chạm thân thể nàng , không bao giờ nghĩ sẽ không thể khống chế được chính mình. . . Hần nhớ... nàng quá.

“Ấn. . . thân thể Tỷ tỷ như thế nào lại êm mại như vậy a. . . Tỷ tỷ cũng thoải mái sao?”

“...” Bạch Nhã Nhã sống chết cắn môi, nàng muốn bảo hần dừng tay, chính là lại sợ thanh âm mình vừa phát ra, đầu tiên hô lên không phải tiếng thét chói tai mà đó là tiếng rên rỉ.

Đầu ngón tay nhấn nhẹ , đóa hoa non mềm bị bắt lấy xoa nắn mà trở lên nở rộ. Thô ráp chi bụng ma xát thịt non, móng tay nhẹ gãi nộn vách tường. Đóa hoa bị tràn trề mà đùa bỡn, mặt môi bị khuất nhục mà kéo, vuốt ve. Không để ý liêm sỉ công kích toàn diện triển khai, cao thấp hai nơi khu vực mẫn cảm đều bị hần chế trụ, thật làm cho nàng không biết nên cứu viện nơi nào.

Duy nhất nơi có thể đi chính là cúi người nằm úp sấp hướng trước cái bàn, mới có thể thoát ly khỏi khống chế của hần, chính là nam nhân kia đứng phía sau , mình nếu là làm ra hành động như vậy, tạo hình càng càng cực kỳ giống tư thế giao hoan , sẽ khiến người khác để ý tới mất. Làm như thế nào bây giờ?

Nơi này có thật nhiều người. . Chính là Tĩnh Chi hần... . Trong lúc nhất thời, đầu óc Nhã Nhã giống như đình chi hoạt động, không biết phán kháng xâm nhập sau lưng như thế nào . Bởi vậy mà gần như hoàn toàn trần trụi đứng đó, vô tội nhìn về phía nộn nhũ bị che phủ bởi bàn tay tà ác mà không biết làm thế nào.

“Dừng tay, Tĩnh Chi. . . Được rồi!” toàn thân Nhã Nhã cứng đờ, sống chết mà kẹp chặt hai chân non mềm thon dài

Đúng lúc này, sau lưng Tĩnh Chi đột nhiên hơi chút ly khai thân thể của hần, tay trái nắm chặt hung nhũ Nhã Nhã cũng buông nàng ra. Nhã Nhã thở phào một hơi, may mắn hần vẫn có điều cố kỵ .

“Hi hi. . .” Tĩnh Chi lại đứng bên cạnh nàng cười hi hi, thân thể đồng thời lần thứ hai từ phía sau dán ngăn chặn bối hông Bạch Nhã Nhã , nàng lập tức cảm giác một thứ cứng rắn nóng rực , cường ngạnh mà trên đỉnh trên hông mình, cũng thăm dò bối hông không mặc quần lót.

Nhã Nhã bắt đầu cảm thấy Tĩnh Chi không giống trước kia, tại sao có thể không để ý tới vẻ mặt của nàng? Nơi này là địa phương nào? Hai má Nhã Nhã bắt đầu nóng đến phát sốt , mũi nhọn nóng rực kia kiên quyết chọc vào hông nàng, đã muốn xâm nhập vào hông tròn. Hai tay Tĩnh Chi luôn từ sau lưng, đích tới là hai khoả vú. Nhã Nhã lập tức biết, tiểu ác ma Tĩnh Chi sau lưng mình, bắt đầu nhắm nhắm điểm tâm ngon lành trước người

Vừa rồi hần buông nàng ra, nguyên lai là tụt một phần y phục của hần ra, móc ra nam căn của hần! Hiện tại, hần đang dùng vật kia từ phía sau lưng đứng

vững chạm vào nàng. Cùng hẳn dùng dằng xác định sẽ không có kết quả , như vậy nếu đứng lên kêu , bị mọi người thấy thì sẽ thành trường hợp không phải mất mặt hơn sao...

Chính là nghĩ đến đây, mặt Nhã Nhã liền trở nên ỏ bưng vì giận. Nếu vận vẹo thân thể, còn khả năng bị hấn cho rằng nàng đang hưởng thụ loại xúc cảm này, Nhã Nhã không nghĩ ra biện pháp kháng cự .

“Tỷ tỷ giống như sắp ngã... . Tinh Chi thật vui về a.” Người này cúi thấp bên người Nhã Nhã cười rộ lên, khẽ cắn vành tai nàng , đem hô hấp lửa nóng triển miên phun tại lỗ tai nàng , tay phải di chuyển lên phía trước vạch vạt áo Nhã Nhã, tham tiến vào bên trong.

Ngón tay mềm mại không xương xâm nhập vào mật môi hẹp nhất, đầu ngón tay nhẹ nhàng khơi mào hoa lộ, thị uy mà tại u cốc chật hẹp mà vẽ loạn chung quanh . Mỗi một lần hạ xuống giống như đều vẽ loạn vách tường khiến Nhã Nhã thấy mình sắp hồng mất, còn đầu thể diện

Mật môi Nhã Nhã bị một mảnh cánh hoa khẽ vuốt, lại bị ngón tay dâm đẳng không khách khí mở ra, đầu ngón tay ngón giữa tập kích trần châu âm để, nắm chà xát, muốn bức thiếu nữ vô tội bị lộ điên cuồng ẩn sâu. Ánh mắt trong sáng giờ cũng nhuộm một tầng tình dục say mê, hai chân thon dài cũng bắt đầu hư nhược, Nhã Nhã gất gao ngựa trên mặt bàn, hai mắt nhắm nghiền, cắn răng chống cự một lần sóng khoái cảm đánh sâu vào.

Nàng muốn kiên trì che dấu khoái cảm tình dục dâng trong lòng mình, hai mảnh mật môi nhu nhược đã bị chơi đến sưng lớn, nụ hoa mềm mại ướt át bất kham ong bướm điều dẫn, sung huyết mà xinh đẹp, mật hoa không ngừng chảy ra, tựa như chịu đủ mưa móc làm dịu.

Đáng tiếc ác mộng ngọt ngào hiện tại vẫn tiếp tục, Tinh Chi bắt đầu thông thả nhưng kiên định ,ngón tay giữa hai chân nàng bắt đầu di chuyển ra vào, nàng gất gao khép kín hai chân , Nhã Nhã bị một lực tay mạnh mẽ tách hai chân ra , mà Tinh Chi thừa dịp này mà sáp nhập một chân của hắn vào, mà khoảng cách giữa cự căn và đoá hoa càng gần.

Nhã Nhã đã biết người này muốn làm thật, nhưng nàng cũng không biết làm thế nào để phản kháng . .

Bạch Nhã Nhã chặt vật cản chật môi, tận lực điều chỉnh hô hấp ồ ồ , chính là ngọt ngào đánh sâu vào khiến nàng không thể trốn tránh, Tinh Chi lại sáp nhập một chân, hai chân nàng mãnh liệt tách ra, Bạch Nhã Nhã thiếu chút nữa hô ra tiếng, chính mình cơ hồ bị đình tại khó gian hấn , giống hệt tư thế giao hoan, chỉ còn lại mùi chân còn có thể nhẹ chạm được tới mặt đất! Mơ ước đã lâu, lửa nóng thô to từ phía sau đâm thẳng tới huyết khẩu “A. . .” Nhã Nhã bị áp lực không nhịn được mà hoảng sợ hô nhỏ.

“Hừ... Muốn người khác xem sao?” thanh tuyến Tinh Chi bắt đầu khàn khàn, ngầm có ý không nhịn được dục vọng, hấn chấn kinh ,người dưới thân mất đã hồng hồng như tiểu bạch thỏ a. . . Như thế nào khiến người ta có thể không khát vọng đây?

“Van cầu người... .” Nhã Nhã lấp bắp vô lực thỉnh cầu, chính là hưng khí kia khiến nàng không có phút giây nào nghỉ ngơi để thờ dốt, thông thả ra vào, không để cho nàng kháng cự mà tại tiểu huyết cũng bắt đầu co rúm bọc chặt thanh sắt nóng kia.

Dương vật ma sát hoa môi, phân thân cứng rắn quất sát vào vách thịt non mềm. Hắn cúi người nhìn nụ hoa do động tình mà đứng hẳn lên, nụ hoa bị lửa nóng cứng rắn gây xúc cảm, không tự chủ được mà rung động. Phảng phất rơi vào rét lạnh hầm băng, Nhã Nhã tự hỏi , càng ngày càng tri độn, cảm giác tương phản càng phát ra rõ ràng. Giống như có ngọn lửa từ bên trong thân thể bắt đầu thiêu đốt.

“Tinh Chi ,tên ác ma này ,trước mặt nhiều người như vậy... Dám hạ lưu mà chơi ta... Mà ta thậm chí ngay cả vẻ mặt của hắn đều không nhìn thấy. . .” Bạch Nhã Nhã hỗn loạn thầm nghĩ, chính là nhịn không được u cốc chật khít trước tàn sát bừa bãi của dục long , kiêu huyết đã có triệu gợn sóng.

Bạch Tinh Chi làm chuyện ái muội giữa sân, tại đây chung quanh đều là nam nhân xa lạ kêu gào , đối với Bạch Nhã Nhã, hẳn làm chuyện như vậy với thể tử tương lai của huynh đệ ruột hắn, mà nàng cứ như vậy bị đem ra chơi đùa. Cẩm địa Nhã Nhã đồng thời bị dâm tục công kích, cả người bị cảm quan nam tính nóng bỏng cắn nuốt.

Toàn thân nàng bị mất thể diện, khuất nhục cùng vui thích lưu sở vẫy quanh, cũng chẳng còn gì để rụt rè nữa. Chỉ bằng cánh tay mềm nhũn chống đỡ cái bàn ,thân thể đã không còn cách để chống dậy, đứng thẳng còn cảm thấy thấy khó khăn, Bạch Nhã Nhã hư nhược dựa vào thân thể Tinh Chi, mới miễn cưỡng không ngã xuống.

Đột nhiên, bên người bên cạnh một số gần như điên cuồng hò hét cùng vận vẹo, Nhã Nhã khó khăn giương mắt hướng nhìn lên trên đài , diễm nữ tuyệt nhất trên kia hiện tại không còn mảnh vải nào trên người, tại đây nàng chỉ thấy một cảnh nhỏ, do bị đoàn người phía trước che lấp, nàng hơi hơi nghiêng người đi qua, thậm chí thấy rõ nhũ phong nàng ta đứng thẳng hơi run run. . .

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Hồng mất

“Gia. . . . Nhẹ thôi. . . .” Một tiếng kêu mỹ bên cạnh cách đó không xa vang lên, nguyên lai là tỷ nữ dâng trà đang bị một người nam nhân ôm chặt thắt lưng mà hôn thô bạo, người ngoài không thấy rõ dung nhan nàng kia , chính là nàng ta si ngốc cười trốn tránh, cũng không tức giận.

Lại có mấy người nhìn cảnh này thấy vui liền cười, có người giận thì lại mắng nữ tử thanh lâu, có người muốn giúp tiểu nữ tử dâng trà kia thoát khỏi ma trảo, chính là mấy nữ tử cho dù gương mặt không nổi bật chẳng nữa, lại rơi vào ổ sồi này, làm sao có thể trong sạch mà trở ra được? Mọi người chung quanh đều chờ một màn nóng bỏng kia xảy ra tiếp, không gian vừa chật chội, ai cũng muốn được nhìn rõ, có lẽ còn có thể nhân cơ hội mà ăn đậu hũ một chút

Tinh Chi như trước sừng sững bất động. Mọi người bắt đầu trở nên cổ quái, chính là giờ phút này trong chính điện, nào có ai bận tâm đến nơi này đâu?

“Ân . . .” Hắn không biết là nên cảm tạ bọn họ, hay vẫn là nên buồn bực bọn họ, chính bởi vì bọn họ làm những chuyện thế kia mới khiến Tinh Chi như tên đã lên dây, thân dưới dính vào trước huyết khẩu người thiếu nữ. . . Hắn có chút thống khổ, càng muốn không quan tâm đem nàng áp đảo trước người tiến vào trong nàng. . .

Chính là không thể. Mồ hôi chảy ra lớn như hạt đậu, hắn bắt đầu cảm thấy áp lực, tay vuốt trán, trước người Nhã Nhã cơ hồ đã nhuyễn, tinh tế thờ gấp, tựa hồ đối với việc này có không chế, phản đối, theo tốc độ không ngừng xâm nhập đỉnh lồng của hắn ngày càng nhanh, nàng nhỏ giọng rên rỉ run rẩy, thật sự là một tiểu nhân nhi mang bộ dáng vưu vật tuyệt vời, quyến rũ khiến nam nhân khó nhịn

Tinh Chi rút cuộc kiềm chế, bàn tay lại đã tập kích hung dữ Nhã Nhã mà tàn sát bữa bãi, nội y bị lột lộ ra nộn nhu kiều diễm, eo thon thả mảnh khảnh Nhã Nhã chứa hai gò đất no đủ rướn lên, , mông hình bán cầu vô khuyết, ngón tay Tinh Chi bắt lấy nộn nhu mà nhào nặn, từ dưới hướng lên trên khiến hai cục thịt cầu bị đè nặn thành hình tròn méo

“Ân... .” Nhã Nhã cảm thấy như có một dòng điện chạy qua.

Bị thiếu niên không chút ôn nhu xoa nắn bộ ngực sữa, thiếu niên không hề có chút ôn nhu nào, nếu không muốn nói là chà đạp, một loại dã thú động dục tuổi trẻ khát khao chà đạp. Cặp vú Nhã Nhã mềm mại, đã bị vỗ về chơi đùa đến phồng nên trông thật no đủ. Tinh Chi vội vàng đặt môi lên cảnh đẹp ngậm lấy, một tay tiếp tục chà đạp nộn nhu, mà mặt khác một tay cũng đụng xuống dưới.

“A. . . .” Nhã Nhã không biết là mình muốn chạy trốn hay vẫn là muốn hắn tiếp tục. Ngón tay hơi thô ráp mó xuống dưới, xâm nhập hiệp cốc vỗ về chơi đùa, thỉnh thoảng đỉnh phần chóp, bắt đầu mở rộng con đường dành cho dục long vốn ẩn nhẫn đã lâu. Nhã Nhã gất gao mà đem hai chân kẹp lấy, chính là hai chân Tinh Chi sắp ở bên trong, nàng cảm thấy thật mất thể diện, mặt môi chỉ có thể bắt đấm đi mà chịu đựng thương thức tình dục.

Nam căn thô lớn thừa thế giáp công, nhịp đập cực đại ngay trước gắt gao đỉnh đặt ở mật động ngập nước mà nghiền. Nhã Nhã hoảng sợ phát hiện, giác quan phòng tuyến đã bị Tinh Chi chà đạp khiến nàng càng mất cảnh giác, thân thể bạc nhược. Cái lỗ tai lại bị xâm nhập, trên người nhận được khoái cảm ngọt ngào. Lỗ tai lại bị hắn thổi nhẹ, như yêu say đắm duyên hôn cái lỗ tai, mỗi khi môi hắn vừa tiếp xúc gần, dục vọng tà ác trong cơ thể sẽ bốc cháy lên.

Được rồi, được rồi. . . Không cần lại tra tấn nàng. . . Cho dù là ở trong này, nơi này, thanh âm ồn ào cũng thỉnh thoảng chiếm hữu nàng đi. . .

Bạch Nhã Nhã nhẫn nại thở hổn hển, mặt dịch trong huyết nhi nhỏ giọt xuống. . . Kề sát dục long Tinh Chi uốn lượn đi xuống, tản ra từng đợt mê người, hương khí cũng đầy mị hoặc lòng người

“Tỷ tỷ vẫn muốn nhẫn lại sao. . .” thanh âm Tinh Chi như trong mộng vang lên tại bên tai, giống ác ma.

Bạch Nhã Nhã thủy chung kiên trì chống đỡ thân thể, song chuông cũng bắt đầu không bị khống chế mà hư nhuyễn, hai mũi chân chạm xuống mặt đất đã sớm vô lực, chậm rãi hạ xuống.

Nhưng mà, thân thể Nhã Nhã theo giờ phút này sắp không nhịn được mà trượt xuống, Tinh Chi đã sớm chờ đợi giờ phút Nhã Nhã trượt hẳn xuống, như vậy hắn không cần động, khi nàng rơi xuống, nam căn dựng thẳng sẽ chọc sâu vào hoa huyết ngập nước của nàng. Nguyên lai, đây là mục đích của Tinh Chi?

Cả người Nhã Nhã bị dương vật trắng kiện tiến vào mang đến từng đợt tê dại, yết hầu lẫn lộn, nuốt một tiếng thanh thoát như tiếng mèo con rên rỉ, nàng bị hắn biến thành như vậy ra. . . Mà đáy lòng lại càng ngày càng lạnh. Nguyên lai đây chính là mục đích của hắn! Chờ đợi chính mình chui đầu vô lối. . . Chờ đợi nàng bất lực bị thân dưới hắn nhét vào. . . . Chờ đợi nàng không còn thể diện mà chấp nhận từng đợt tiến công của hắn. . .

Hắn cùng mấy người kia quả thật là không có gì khác nhau, bọn họ chỉ biết sử dụng thủ đoạn như vậy, đi bước một bước làm bấy đến mê hoặc nàng, sau đó trốn từ một nơi bí mật gần đó cười lạnh, cười lạnh nhìn một thiếu nữ giống như sơn dương lạc đường đáng thương, không hề phòng bị mà bước vào bẫy rập tỉ mỉ của đám thợ săn! Bọn họ, quả nhiên không có gì khác nhau. . . Cũng không khác gì là lạ. . .

“Nhã Nhã Nhã Nhã. . . Nhanh nữa một chút. . .” Tinh Chi áp lực ồ ồ thờ dốc, đỡ lấy vòng eo thiếu nữ mảnh khảnh, cao thấp nhắc thân thể nàng giúp nàng di chuyển. . . Dục long bị nữ hài nuốt hết, ra vào. . .

Thiên, hắn yêu chết cái cảm giác này. Có việc gì phải sợ bị người phát hiện, có cái gì phải lo ai đã từng đối với nàng như vậy, nàng cùng hắn là thân phận gì, mấy vấn đề phức tạp này sớm bị hắn quẳng lên chín tầng mây. Chính là cả người tê dại, toàn tâm toàn ý cảm thụ cô bé của nàng đem đến cảm thụ tuyệt vời cho hắn.

“Tinh Chi, như vậy không đủ vui sướng đâu. . . Chúng ta, chúng ta tìm địa phương không ai quấy rầy được không?” Nhã Nhã kiều mỵ nhỏ giọng rên rỉ, ôn nhu nói, mặt cúi xuống khiến người khác nhìn không rõ biểu tình của nàng.

“Được. . . Bảo bối.” Tinh Chi đã sớm đắm chìm tại giờ khắc này nàng rốt cuộc thỏa hiệp nhu thuận trong lòng hắn, không nghi ngờ muốn hắn, hắn rất nhanh rút cự long ra, sáng khoái khiến hắn rung mình một cái, chỉnh sửa quần áo trước người thiếu nữ, nắm cả nàng đẩy ra đám người điên cuồng, hướng trên

lầu đi đến.

Rèm mi sụp xuống che biểu tình của Nhã Nhã , trong mắt nàng chợt lóe rồi biến mất như sao rực rỡ quang mang chôn vùi trong biển người. Bạch Nhã Nhã nhu thuận khất cầu tiểu nam nhân mạnh mẽ kia, hơi hơi gọi lên khoe miệng, cười lạnh một chút, bọn họ rốt cục làm cho nàng biết mục đích nàng chuyển sinh trong một gia tộc hỗn loạn để làm gì, như vậy mấy nam hài này xuống địa ngục đi...

Ba thiếu niên phong hoa tuyệt đại bước xuống ngựa,mọi người chung quanh tựa hồ cũng có chút hơi hơi sững sờ.

Không có việc gì lại xuất hiện một vật tuyệt sắc như vậy , không khỏi khiến khiến người ta chảy nước miếng, nhưng là một hồi liền xuất hiện ba người như vậy, chính là khiến người khác hoảng hốt hoa mắt chóng mặt

Trên phố đông đúc người qua lại, các thiếu niên tuần tú đứng trước một lầu, người qua đường có chút mê huyền lên nhìn theo thiếu niên tuần tú y phục màu trắng vừa bước xuống xe ngựa kia, chỉ thấy thiếu niên này khoảng mười bảy mười tám tuổi, đôi mắt nguy hiểm nheo lại, mày nhú chặt nhưng khoe môi nhếch lên một chút , tựa hồ đang che dấu khí tức vậy, lại như có chút ý vị lười biếng.

Mọi người chặc chặc lấy làm lạ ,nhà ai có thể sinh ra một tiểu thiếu gia cực kì tuần tú như vậy cơ chứ, mà có việc gì khiến thiếu niên kia phải đích thân đến đây??? Thế nhưng họ vẫn bị người bước xuống xe thứ hai khiến cho hoa mắt

Người thứ hai này là một thiếu niên mặt mày như họa, chu môi không điểm mà đỏ tươi, phượng mâu dài nhỏ dương quang liễm liễm, sợi tóc đen mượt như ngọc rơi tung,đề tùy ý .Tựa hồ cảm thấy khó chịu, tuyệt mỹ thiếu niên này tháo một vòng châu ngọc thủy sắc ở cổ tay, đem tóc phiêu dật nghịch ngợm buộc qua loa lại sau đầu, rồi sau đó “Xuy” đưa cười một tiếng, giống như khiêu khích lại giống như không, rồi sau đó ý cười xinh đẹp liền không chút nào che lấp từ môi nở rộ ra, thế giới phía sau hân giống như cũng vì vậy mỉm cười ,biến thành sắc phấn hồng sương mù . .

Đó là một yêu tinh. Cứ việc đem so bộ dạng cùng thiếu niên bạch y đứng trước thì thật chẳng thể phân biệt được cao thấp, nhưng là câu người mỉa mai, hiển nhiên so với người đứng trước kia quyền rũ hơn mấy phần

“Nơi này sao?” Một phen thanh âm dễ nghe, mềm nhẹ như lông chim ,lời nói đa nghi từ bên trong màn hình xe buông xuống ,người đó nhẹ nhàng đi ra. Mọi người qua đường bỗng đông cứng, nguyên lai còn có thiếu niên thứ 3 sao? Không biết lại là đại nhân vật tuyệt sắc như thế nào ? Bọn họ nghi hoặc tưởng tượng

Thiếu niên này vén rèm xe lên ,một chốc kia khiến mọi người quả thực là thất vọng đến cực điểm . Bạch y thiếu niên kia tuần tú, cùng thiếu niên yêu tinh kia xinh đẹp so sánh còn không phân cao thấp, thiếu niên mặt trắng này hiển nhiên kém cỏi một bậc.

Chỉ thấy hân cũng không thêm đề ý ánh mắt thất vọng của mọi người , giống như trong thiên địa không có gì có thể khiến hân đề vào mắt , hân cực kỳ tao nhã bước xuống xe ngựa, trường bào màu xanh da trời không biết làm bằng chất liệu gì mà thành, cư nhiên tán điểm điểm ánh chiều tà, gió nhẹ lướt qua, phát khởi kia lam bảo một góc, bay tán loạn như cánh hoa, giống như tùy thời đều sẽ theo gió mà đi.

“Tình Dương. . . Mộng Chi từng tới đây sao?” thiếu niên áo lam lại nói, khuôn mặt ôn nhu phiêu hướng thiếu niên xinh đẹp kia , cũng như gió nhẹ phát qua tìm mọi người , ầm ập mà thoải mái.

“Đã tới vài lần.” vị kia được xưng là Mộng Chi, thiếu niên thuận miệng đáp, ngóng nhìn trong chốc lát lại nói “Bên trong vô cùng rộng, lại rất nhiều người ,không biết nên bắt đầu tìm từ đâu .”

“Thật không? Ta xem bên này cũng hỗn loạn thực, nếu lão Tứ không ngại, chúng ta có thể ở chỗ này chờ bọn họ đi ra. Nhưng như vậy có được không?” Lam bảo thiếu niên ôn hòa nhìn về phía người kia đang khoanh tay trước ngực, biếng nhác lại không kiên nhẫn được xưng là lão Tứ thiếu niên. Thấy hân không có phản đối , bổ sung nói “Cũng không thể ở lại đây thêm nữa khác .”

“Đừng có trêu ta . . Tên kia là đệ đệ của ta, cũng không phải là con ta. . . . Lại nói, ta mới là người bị hại có được không.” Mộng Chi vô tội hướng tiểu tử , tỏ vẻ thật sự là không biết làm thế nào, lại nói nàng là vị hôn phu danh chính ngôn thuận của hân a

“Đi thôi, đi vào trong đó chờ một chút . Hiếm khi nàng được đi ra ngoài chơi một lần, chúng ta cũng đừng phá hủy niềm vui của nàng.” Dứt lời cũng không đề ý về mặt hai người khác , thiếu niên áo lam kia đi nhanh đến hướng quán trà đối diện , quay đầu trong nháy mắt, trong con ngươi không biết là khúc xạ ánh nắng nhân nhật hay là mặt khác lưu chuyển cái gì, cư nhiên rực rỡ bất thường, khiến người khác khiếp hồn.

Mọi người thờ ra một hồi, đều cảm thấy hân kì quái, mà lại thấy không hân là kỳ quái, nguyên lai thần thái người này cực kỳ giống tiên nhân, tao nhã , đại khí hùng hậu , chứa tể hết thảy cũng không đem bất cứ chuyện gì tình dục ở trong lòng.

Triển Phong đi theo An Dương , lại không đề ý bỏ lại Mộng Chi. Mộng Chi cũng không thêm đề ý, ôm lấy tươi cười quay đầu lại xem sách viết quen thuộc “Tình Dương” hai chữ cực đại trên bảng hiệu, bên trong nhạc thanh dâm mỹ mơ hồ truyền đến, còn có từng đợt nam tử làm càn cười lớn, không biết tiểu công chúa của hân đang ở nơi nào trong đó? Bên cạnh là ai ? Phượng nhãn nhú lại, lông mi che dấu sắc mặt, khiến người khác chiêm ngưỡng vẫn không khỏi cảm khái

Tình Chi. . . Người rốt cục muốn tham gia một chân sao? Cho dù người biết nàng đã là người của ca ca người ?

Ba người tại quán trà lại đợi lâu hơn nửa canh giờ, nước trà cũng thay mấy lần . Triển Phong chống tay phía trước cửa sổ nhìn chằm chằm đại môn Tình Dương , An Dương như trước không gọn sóng ,không sợ hãi bình thần bất động thanh sắc, biểu tình Mộng Chi lại quý dị khiến người ta không biết hân đang nghĩ gì

An Dương đột nhiên nhủ mây thành một đám, nghiêng người đi qua, sau đó lại nhấp một miệng nước trà, chậm rãi nói “Mị truyền đến tin tức, tiểu muội cùng Tinh Chi từ cửa sau đi ra ngoài.” chân mây Triển Phong cau lại, hần đứng lên.

“Xuy, Mị lần này tốt nhất nên thông báo đúng lúc, lão Tứ có thể tha thứ hần cùng Khôi ngày đó không biết tại sao lại chạy đến hậu viện lại bị người khác không chế , bỏ rơi nhiệm vụ trách nhiệm sao?” Mộng Chi ngả ngón cười, cước bộ lại không chút nào giảm bớt theo hai người bước nhanh hướng Tinh Dương

Hình ảnh đập vào mi mắt, ngay cả tinh tình tốt như An Dương cũng không không chế được mà thoáng biến sắc, tuy rằng sớm đoán được kết quả sẽ không lạc quan.

Chỉ thấy Bạch Nhã Nhã hai má ửng đỏ bị Tinh Chi gắt gao ôm vào trong ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm chôn ở cổ hần , mà Tinh Chi cũng mang vẻ mặt hạnh phúc cười ngọt ngào như mật , cúi đầu không biết cùng nàng đang nói chuyện gì , thần sắc thân mật.

“Ồ. . . Để các ca ca phải tìm, hai người các người cũng quá buồn bình .” thần sắc Mộng Chi nguy hiểm nhìn hai người kia, thốt ra mà lời nói mang theo ghen tuông không thể bỏ qua

“Đại ca, Tam ca tứ ca cũng đã đến. . . . Tới thật nhanh .” Tinh Chi vô tội chớp chớp mắt, ôm ấp cánh tay Nhã Nhã lại không có chút nào thả lỏng.

Bạch Triển Phong nói cũng không nói nhiều, đoạt lấy người ,ý muốn tiếp nhận Nhã nhã, tiếc rằng Tinh Chi không buông tay, hai người giằng co không dứt. Chân mâyBạch Triển Phong cau lại, giọng nói nguy hiểm, uy hiếp hướng Bạch Nhã Nhã nói “Lại đây.” Thanh âm nhu mà hoãn , khóe mắt cũng không liếc Tinh Chi, hoàn toàn không nhìn hần.

“Được. . .” thần sắc Nhã nhã không có chút nào kích động, cư nhiên còn mang theo ý cười nhộn nhạo xinh đẹp ngọc dung liễm diễm, hàm xuân đa tình, tề đại đảo qua ba người thần sắc khác nhau , giống như muốn hướng ba người đã mấy ngày không gặp, muốn nói gì đó, lại cái gì cũng chưa nói, nhu thuận hướng Bạch Triển Phong vờn tay.

Tinh Chi giật mình, tiểu ngưng nhi trong ngực đã ngã vào ôm ấp của người khác .

“Đều xử làm gì? Về nhà đi.” Nhã Nhã lười biếng ôm lấy cổ tiểu tứ , cười mỉm nói, giống như chính là bộ dáng đi ra ngoài chơi một vòng mệt chết đi , cũng coi như chưa phát sinh cái gì

Bạch Triển Phong quý trọng ôm thất lưng bảo bối, tà khí chính là ánh mắt nheo lại, ý đồ vọng nhập ánh mắt của nàng , lại không thể nào thăm dò. Con người Mộng Chi xoay động, cho rằng Nhã Nhã là tâm hướng về bọn họ , rồi lại không thể nói rõ có điều gì đó không thích hợp. Tinh chi càng kinh dị, vừa mới chính mình còn cùng Nhã Nhã nhu tình mật ý như cá gặp nước, như thế nào mới vừa thấy bọn họ một chút, Nhã Nhã tựa hồ đem một màn hoan ái triển miên nóng bỏng vừa rồi xoá bỏ?

Mây An Dương nhủ lại, cảm thấy sự tình có chút không trong không chế, lại không được rõ ràng, thần nhiên nói “Đều trở v đi...”

Bạch Nhã Nhã nằm trong ngực tiểu 4 cười lạnh, ngóng nhìn tiếp bọn họ trở về mấy người, ngày sau không phải hối hận không kịp, a. . . Sự tình bắt đầu trở nên thú vị rồi đó. Vẫn là Nhã Nhã nên trưởng thành rồi. . . Cho dù là bị bắt buộc .

Cùng người hữu tình làm việc khoái hoạt chính là chớ có hỏi là duyên vẫn là kiếp.

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Niết bàn

Sau phản ánh của một số bạn, mình cũng rút kinh nghiệm, có vẻ mình edit khô quá, nên các chương sau mình sẽ chuột cho nuốt hơn=]] À chủ yếu là chém gió nuốt hơn :v :v và beta lại từ đầu nữa

Niết-bàn là mục đích tu hành cứu cánh của mọi trường phái Phật giáo. Trong đạo Phật nguyên thủy, Niết-bàn được xem là đoạn triệt Luân hồi

Xe ngựa chạy chậm rãi trên đường , bất kể bên ngoài có âm ỉ náo loạn thế nào, xe ngựa được che phủ bởi tấm rèm kín khiến bên trong như một thế giới khác vậy, không lo bị ai quấy rầy, mặc dù vậy , không khí bên trong vô cùng quý dị ..

Bạch Nhã Nhã tựa vào trong ngực Triển Phong ,lúc này hần đã nhắm mắt nghỉ ngơi , khí tức trầm tĩnh, giống như đang ngủ, mà cũng đúng , mấy ngày cả nàng và hần đều quá mệt mỏi ,bất kể ai đứng ai sai....

Không có người nói chuyện,tuy rằng yên tĩnh như vậy, nhưng thực chất lại là sóng yên biển lặng trước bão giông

Một lúc lâu sau , An Dương chậm rãi nói rằng “Vừa rồi thấy đồng sắc (màu mắt)tiểu muội khôi phục bình thường, Tinh Chi, cổ độc này có thể giải ?”

Tĩnh Chi không đáp lại, thế nhưng ánh mắt lại mang vẻ khiêu khích hướng tới huynh ruột của mình.

“Đề ta giải thích a, bọn ta đã biết cổ trùng này là do nguoi hạ, bây giờ nguoi mau nói sự thật, hai người này mới có thể yên tâm.” Bạch Mộng Chi buông bàn tay, con nguoi yêu điểm mang theo trào phúng.

“Đại ca mới là người phải nói, cổ độc này có lợi hại thế nào, chính là khi nó tiến vào cơ thể con người, thời gian sống sót cũng quá ngắn, nhiều lắm cũng chỉ khoảng 4-5 canh giờ. . . . Hi hi, nói đến dùng độc, ta sao có thể so với đại ca của mình? Tam ca lại muốn hỏi ta, sợ là chính ta cũng không hiểu biết nhiều như đại ca đi. . .” Đôi mắt Bạch Tĩnh Chi chuyển động linh hoạt, cười như không cười.

Lại nói, tên Tĩnh Chi này che dấu tâm cơ cực kì kín đáo, trước kia trên núi mấy người sớm chiều đều ở chung cùng lắm chỉ cảm thấy đứa nhỏ này có chút thông minh, một Tĩnh Chi tâm tư thâm trầm như vậy thực sự khiến mọi người ngỡ ngàng.

Trước đây tên kia luôn là đứa yếu ớt nhất, nhỏ tuổi nhất, lại yếu khóc nháo, hấn sợ nhất là khổ sở luyện công, vậy mà hiện giờ, đối mặt với áp lực đến từ huynh trưởng, mặt hấn lại có thể bình tĩnh không đổi sắc, vui cười như thường. Cho dù cảnh tượng trước mắt chẳng khác gì khởi binh vắn tội, thế nhưng thần sắc kia bình tĩnh đến kì lạ, như không có việc gì, nét mặt còn mang theo tia khiêu khích. Hấn chính là ác ma che dấu bởi vô ngoài thiên sứ, có lẽ vì sự việc lần này đã bức hấn phải bộc lộ bản tính?

“Còn có thể có cái gì?” Triển Phong cười lạnh một tiếng “Không thể hồ nghi nguoi là bị ép buộc, đại ca duy nhất của mình lại bất đồng với chính mình, nguoi cuối cùng cũng trở thành tình địch của hấn, mà chuyện này Mộng Chi hấn không thể giúp nguoi được nữa. Vậy nên nguoi đành phải "được ăn cả ngã về không", tại thời điểm Nhac Nhã dùng thuốc bỏ, nguoi lén bỏ cổ trùng vào, lợi dụng Nhã Nhã để vây khốn chúng ta, khi chúng ta đều bị trùng cổ mê hoặc, chúng ta coi bỏ mọi phong bị, và đó là cơ hội tốt của nguoi.

Thế nhưng chúng ta lại không biết nguoi dùng thủ đoạn gì dẫn hai ảnh vệ phía ngoài đi nơi khác, còn mấy chục hộ vệ nữa, vậy mà lại để nguoi dễ dàng mang Nhã Nhã đi, kết cục thành chuyện tốt như thế này đây.” Bạch Triển Phong thần nhiên nói, đôi mắt lưu ly tối lại, tâm tình hấn bây giờ vô cùng bất định, thật sự không nhìn ra cảm xúc.

"được ăn cả ngã về không" nếu thành công thì được lợi, còn thất bại thì mất hết, không còn gì cả

“Ai ui, tứ ca thật đúng là hiểu tâm lý Tĩnh Chi mà. Ta cũng không nghĩ tới tự nhiên lại thuận lợi như vậy, vốn nghĩ rằng trong các nguoi chỉ có một nguoi trúng chiêu. . .” Nói tới chỗ này, Bạch Tĩnh Chi dừng lại một chút, ánh mắt ái muội liếc ba nguoi kia, lại tiếp tục nói

“Ai ngờ lại trúng hấn 3 nguoi. . . Hi hi. . . . Tĩnh Chi cũng thật bất ngờ nha. . . . Lại nói, chuyện ảnh vệ của các ca ca tùy ý rồi đi, chuyện này ta cũng không ngờ, lúc trước ta suy nghĩ nát óc cách giải quyết mấy tên ảnh vệ kia, vốn nghĩ rằng phải dùng chút mê dược cho xong việc, Tĩnh Chi cũng không tưởng vậy mà mấy nguoi lại giúp ta. Bất quá A Tĩnh cũng không phải là do ta đã hạ thủ a, không biết bị ai trong các nguoi ra tay nặng như vậy, cư nhiên té xỉu trên mặt đất nằm một buổi tối. Hi hi. . . . Đánh, ta cũng đánh không lại ba nguoi các nguoi, xét về lời nói, ngay cả phụ thân cùng đại bá cũng không cho ta cơ hội, đành phải nghĩ chút biện pháp khác, Tĩnh Chi cũng thực bất đắc dĩ mà thôi, ai bảo các nguoi đều xa lánh ta. Bất quá tốc độ tìm kiếm của các ca ca cũng quá phi thường đi. . . Vừa mới được hai ngày, nguoi ta còn không hưởng đủ thời gian bên cạnh Nhã Nhã a, đêm xuân thực ngắn. . .”

Rốt cuộc Bạch Triển Phong nghe không vô, vươn tay nắm lấy cổ Tĩnh Chi, tình cảm che dấu trong ánh mắt giờ bộc lộ rõ ràng.

“Câm miệng.”

“Tứ ca không cần xúc động như vậy, cẩn thận Nhã Nhã tỉnh lại đó...” Bạch Tĩnh Chi cũng không tránh né, cũng không xin khoan dung, chính là đáng thương cười hề hề nhìn ba nguoi. Mộng Chi lười biếng dựa vào đằng sau, giống như kẻ bị bóp cổ đằng kia không có chút quan hệ nào với hấn vậy; lòng mi An Dương dài cong rù xuống khiến nguoi khác không nhìn được ánh mắt lúc này của hấn, và nếu đề ý, ta sẽ thấy hấn nhẹ nhàng tiếc thương vuốt một đoạn tóc dài của Nhã Nhã, còn về mặt hấn vẫn an tĩnh lạ thường. Chẳng thấy nguoi nào có ý giúp mình, Tĩnh Chi đành phải tự cứu lấy thân

“Tứ ca nhẹ chút. . . Khụ khụ, thật sự rất đau. . .” Bị bóp nghẹt cổ, thanh tuyến đều có chút hỗn loạn không rõ.

“Nguoi cũng biết tính lão tứ rồi đấy. . . .” An Dương chậm rãi nói, “Chúng ta cũng không có biện pháp.” Cuối cùng còn mang về mặt hiềm thấy, lặng lẽ thờ dài. Nhưng mà, đều là huynh đệ cả, có thể giúp bên nào đây? Bọn họ cũng chẳng có tư cách gì mà trách Tĩnh Chi? Bọn họ. . . . có khác gì hấn đâu? Bất quá là cùng một dạng nguoi, chỉ khác sự việc thôi

Thời tiết từ từ ấm áp lên, mùa xuân đã sắp đến. Trong viện, cảnh hoa đều toả ra hương thơm tươi mới, xa xa nhìn lại chỉ thấy một mảnh vàng nhạt. Bạch Nhã Nhã ngồi trên hành lang, trên người mặc váy ngoài hồng nhạt có thêu hoa anh đào, phía dưới là quần lụa mềm mại trong gió xuân, rộng thùng thình, phiêu dật, vạt áo phiêu đảng kết hợp với nền trời xanh dịu, cùng màu xanh của nước hồ cạnh hành lang, càng khiến nàng như một bức tranh dịu dàng tinh tế, phong tư yếu điệu. Lâm bên cạnh còn có tiểu bích Tiểu Nguyệt, không một ai lên tiếng, giống như đang hưởng thụ nét đẹp an bình này

Thời điểm như thế này xuất hiện càng ngày càng nhiều, tiểu bích nghĩ nghĩ, chuyện sau lễ trưởng thành, chủ tử đột nhiên mất tính tận hai ngày. Nguoi của Bạch gia không biểu thị lo lắng ở ngoài mặt, chỉ là ai cũng hiểu, . . . Sóng ngầm trong lòng mới cực kì mãnh liệt..

Ngày ấy, nàng cùng Tiểu Nguyệt bị An Dương thiếu gia ra lệnh trở về Phong nguyệt lâu, cả hai đều cảm thấy có gì đó không ổn, lại không có biện pháp kháng cự mệnh lệnh của thiếu gia. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không ai biết được.

Ngày hôm sau, đã không thấy tăm hơi chủ tử đâu, chỉ có các nàng lòng nóng như lửa đốt, Bạch gia đại nhân vậy mà cũng không truy cứu việc tiểu thư bị mất tích, đều kêu tất cả mọi nguoi lui xuống. Sau đó lại coi như không hề có chuyện gì xảy ra, lão gia hộ tống đại thiếu gia cùng Thiếu phu nhân đi kinh thành, không biết Nhị lão gia cùng Liễu sư phụ dạo chơi nơi nào, Nhị thiếu gia cũng sớm trở về với công việc trên lâm trường, trong nhà chỉ còn tam lão gia làm chủ sự.

đám nữ tử tâm hoa nở rộ(vui sướng), thích nghe lời ngon tiếng ngọt?

Bởi vì Mộng Chi biết, hôm nay người hỏi hấn là Nhã Nhã, hấn cảm thấy việc này và việc trước kia khác hấn nhau ,nhưng mà tại sao lại khác nhau? Chi vì thiếu nữ này tương lai sẽ là nương tử của hấn? Mộng Chi mơ hồ cảm thấy nguyên nhân lớn nhất không phải cái này

“Nhã Nhã đã lỗ mãng sao? Để Mộng Chi ca ca khó xử rồi,thật có lỗi Coi như Nhã Nhã chưa từng hỏi đi” Bạch Nhã Nhã mỉm cười, thản nhiên quay đầu đi, có vẻ như vân đạm phong khinh, cho dù giọng nói của nàng lộ ra vẻ thất vọng

* Vân đạm phong khinh: nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi, không màng đến điều gì*

Cảm xúc lúc này của Mộng Chi bị khơi mào, chỉ cảm thấy tuyệt đối không thể để cho nàng nghĩ như vậy, đầu óc hấn nóng lên, lại không kịp suy nghĩ quá nhiều, bởi vì hấn cảm giác nếu bỏ lỡ cơ hội bây giờ , hấn khả năng sẽ bởi vì vậy mà mất đi cô bé này. Cho dù tương lai nàng trở thành nương tử của hấn chẳng nữa, thế nhưng tâm nàng đã đặt ở một nơi xa. Hấn tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra

Hai tay Bạch Mộng Chi chế trụ trước gáy nữ hài ,đem khuôn mặt nhỏ nhắn di chuyển lại gần, thoáng thô lỗ đem môi mỏng đặt lên, mặc kệ có muốn tránh hay không, hấn đều trần trụi hút trụ đôi môi ngọt ngào như cánh hoa anh đào kia. Nụ hôn này kéo dài mà triền miên, hương vị tuyệt vời giống y đêm hôm đó, Mộng Chi cảm thấy tâm mình đều loạn lên, cảm thấy vô cùng thoả mãn.

Nàng. . . . Là chộc người yêu thương như vậy, sao hấn có thể nói lời khinh thị nàng được? Hấn yêu nàng sao? Nhiều lần tự hỏi tại sao mình luôn bối rối trước nàng như vậy, hoá ra đó là yêu... Chính là cảm giác này thật sự không tồi. Nhìn thiếu nữ giờ phút này đôi mắt đã long lanh mang theo xuân ý, bởi vì hôn môi mà lông mi rung nhẹ nhẹ , trong tâm hồn Mộng Chi chưa bao giờ có cảm giác rung động mềm mại như vậy, hấn nói,

“Yêu người, ta đã sớm yêu người, hiện tại mới đến hỏi ta sao?” Nếu yêu, như vậy chính là yêu đi, Mộng Chi nâng khuôn mặt của nàng lên ,yêu thương dùng ngón cái ôn nhu vuốt ve môi cánh hoa nàng , cảm ơn tiểu nữ hài đã khiến hấn nhận ra rõ tình cảm của mình.

Hoá ra từng ghen ghét ,phẫn nộ, đều là bởi vì mình yêu a. . .

“Thật sự sao?”

“Thật không thể thật hơn , công chúa của ta .”

“Hi... ”

Bạch Nhã Nhã nhìn sau cánh tay Mộng Chi,bên cạnh bờ hồ thấy xa xa,dưới cây hoa anh đào là một bóng dáng màu lam, Phong nhi quay đầu,giữa tuyết trời đầy hoa gió ,hấn trông có vẻ vô cùng cô đơn. Không biết hấn đã ở đó bao lâu, đã nhìn bao lâu? Nhã Nhã nhu thuận dựa sát vào lồng ngực Mộng Chi, lông mi rũ xuống mi mắt, miệng cong gọi lên tươi cười, đôi mắt nóng vội. . . . Một người nàng cũng không cho thoát.

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Mở màn

Ánh nến mờ nhạt nhảy múa soi rọi gian phòng,Nhã Nhã lười biếng tựa vào đầu giường, thờ dãi.

Ông trời ơi, nàng không không tốt ở điểm nào ư? Giá mà mỗi ngày trôi qua nàng không cần tính kế thì cuộc sống thật thoải mái biết bao. Vốn nghĩ rằng xuyên tới một niên đại khác sẽ được hưởng bình yên cùng hạnh phúc, tuy rằng đoạn kí ức ấu thơ thật tươi đẹp chẳng nữa, thể hiện tại thì sao?

Mỗi ngày khi xưa, mở mắt đều sống trong tình thương yêu của trưởng bối, tình huynh đệ thân thiết, ngay cả sự phụ nghiêm khắc , tất cả đều khiến nàng tưởng nhớ đoạn kí ức đã xa kia. Có lẽ có quá nhiều điều không được như ý, thế nhưng cuộc sống của con người vốn là chặng đường dài, tất nhiên mọi chuyện không thể như ý đến tám chín phần mười được, thế nhưng cuộc sống hiện tại của nàng thì sao,ngày ngày đều phải sống trong đoạn tình cảm trôi buộc.

Nàng được nhiều người yêu, được bảo hộ vô cùng tốt, công nhận nàng chưa từng nếm qua quả đau khổ đắng cay thực sự bao giờ

Không phải do nàng mặc kệ những điều phát sinh kia, chẳng qua nàng muốn sống mãi như một tiểu hài tử hồn nhiên mà thôi?Do đó, kể cả nàng có phát hiện ra điều gì không hợp lý, cũng xem nhẹ chúng nó, khờ dại chỉ nhìn thấy những thứ mình thích ,thời điểmquay đầu mới thấy, mới hiểu được ,bản thân sớm đã bị kéo tới vực thẳm. . . .

Bạch An Dương, Bạch Mộng Chi, Bạch Tĩnh Chi, còn có. . . Tiểu tứ.

Trong lòng mọi người ôm theo chủ ý gì?

Có phải cho rằng Bạch Nhã Nhã ta là kẻ ngốc đúng không?

Chuyện tình xảy ra lần này như một gáo nước lạnh dội vào khiến đầu nàng thanh tỉnh. Rõ ràng, tiểu tử, Tam ca, Mộng Chi là cùng một giuộc, Tam ca bày mưu, Bạch Mộng Chi là đồng phạm hoặc kẻ giật dây, còn tứ ca. .

Hừ hừ bởi vì ích lợi, như cầm mối theo bọn hắn. Ngay từ đầu bọn họ đã đặt một cái bẫy hoàn hảo, trước mặt trường bối, Mộng Chi cố ý thân cận cùng nàng, Tam ca cố ý nói bóng gió với phụ thân, nhằm cố ý thăm dò ý trường bối, cũng như thăm dò nàng, còn khi về nhà, Bạch Mộng Chi cùng Tam ca liên hợp toàn nói lời khách sáo, cố ý xa lánh Bạch Tĩnh Chi coi như uy hiếp hắn, mà tại lễ trường thành, Mộng Chi đòi đính hôn, sau tiệc tối, cơ thể nàng vô cùng kì quái, sau đó ba người bọn họ. . . . Ăn sạch sành sanh, đến khất tình lại phát hiện mình bị bắt cóc, sau đó mới biết kẻ bắt cóc là Tĩnh Chi, sau đó. . . .

Bạch Nhã Nhã cắn cắn móng tay, thật sự là liên hoàn kế a, mỗi bước đi đều đã được bọn hắn tính sẵn. Nàng không cam lòng a, dấu sao nàng cũng là một người xuyên không tới, sao có thể ghen cục tức này được? Lão hồ không phát uy, bọn họ cho rằng nàng là hello kitty chắc. . . .

Buồn rầu -ING. . . . Làm thế nào để cho bọn hắn một bài học đây? Nói đi cũng phải nói lại, mấy tên đáng ghét kia, trừ bỏ việc bọn họ tính kế nàng, thì thường ngày đối với nàng tốt vô cùng, điều này có thể thấy rõ, mấy ngày này mình đều ra về lạnh lùng, lạnh nhạt, quả nhiên bọn họ đối xử với nàng rất cẩn thận, rất sợ chọc giận tới nàng, hoặc là lại lỡ mồm dọa nàng. Nhã Nhã hoảng hốt một chút, bọn họ thích mình thì có gì sai? Chính là, những hành vi kì quái của họ, có thật sự là thích nàng không?

Tất nhiên việc tiểu tử thích nàng không còn nghi ngờ gì nữa, mà nàng cũng xem như thích hắn. Nhưng việc đã xảy ra kia nàng không thể tha thứ. . . . Hắn chẳng những không bảo vệ mình, ngược lại còn cấu kết với kẻ khác, thông đồng với mấy người kia làm bậy!

Còn Tĩnh Chi, từ bé hắn đã có tư tưởng, lớn lên phải kết hôn với Nhã Nhã, xảy ra biến cố như vậy, làm sao hắn có thể chịu được? Nhưng hiển nhiên nàng không thể tha thứ với lý do này được, chính hắn cường bức nàng, bắt cóc nàng!

Bạch Mộng Chi lại khiến nàng càng không tin tưởng được, ngày đó hắn còn dò la lòng nàng, lại còn nói yêu nàng? Bất luận là thật hay là giả, đều khiến người ta cảm thấy đột ngột. Một nam nhân xinh đẹp yêu mị như vậy, vậy mà lại là một kẻ xấu xa thông đồng làm chuyện xấu, hắn muốn dạng nữ tử nào mà chẳng được, thế nhưng lại mặc kệ vị hôn phu của mình đây đưa cùng nam nhân khác, lại còn là huynh ruột của nàng, đầu óc hắn có vấn đề sao?

Hay là. . . . Hắn thật sự là một kẻ biến thái. . . . Quan hệ cảm kích làm hắn nhiệt huyết sôi trào, cũng cảm thấy càng thêm kích thích? - ~ ~ ý nghĩ này khiến Bạch Nhã Nhã hắc tuyến đầy đầu. . . .

Nhưng mà, kẻ kỳ quái nhất chính là Bạch An Dương. Hắn rốt cuộc muốn cái gì? Nhã Nhã cùng hắn từ trước cũng không có kỉ niệm đặc biệt gì, nói hắn yêu nàng từ nhỏ, như Triền Phong, Tĩnh Chi??? quả thực khiến người khác chê cười. Chỉ bằng mấy ngày ở cạnh, đột nhiên lại yêu nàng sao? Nàng không tin! Chính là, hắn thật sự đối xử với nàng tốt lắm. . . .

Nhã Nhã nghĩ tới khuôn mặt Bạch An Dương, diện mạo tuyệt vời mang theo chút xảo trá, khả năng cao chính Bạch An Dương là kẻ cầm đầu! Thay vì nói yêu nàng, không bằng nói cái gì hắn cũng dễ dàng yêu thích đi cho nhanh, đúng à người điên!

Cho nên, tất cả đều không thể tha thứ!

“Chủ tử, tam thiếu gia đi rồi, người không đi tiễn đưa sao?” Bị tiểu Bích đánh gãy suy nghĩ. . . . Vậy ư, xế chiều hôm nay, Tam ca đã đi rồi. . . .

“Ân. . . . Đưa hắn làm cái gì? Hắn không thiếu người đưa.” Nhã Nhã lười biếng, mắt to híp lại mang theo vẻ đùa cợt nhẹ, đưa hắn? Hừ. . . .

“Nhưng? Bình thường hắn là tam thiếu là người hiểu rõ chủ tử nhất. . . .” Tiểu Nguyệt cũng quệt mồ hôi hóng hót tiến vào, nàng đối với tam thiếu gia nhả nhặn lại ôn nhu kia có hảo cảm, lại nói tam thiếu đối tốt với chủ tử như vậy.

“Tiểu ngọc vừa đi ra đó ngó trộm, thời điểm sắp đi, tam thiếu gia luôn hướng nhìn xung quanh trong viện, nhất định là ngóng trông chủ tử đi tiễn hắn, từ thiếu cùng Mộng Chi, Tĩnh Chi đều đi tiễn ngài ấy đó. . . .”

Tiểu Nguyệt vừa nói vừa ngấm trộm biểu tình chủ tử, tiểu Ngọc thì là nha hoàn cấp thấp, ngày thường đều không được gọi đến hầu hạ, vẫn là Tiểu Nguyệt đi nghe trộm đi, cố ý chạy về phía sau viện làm tình báo cho nàng. Tiểu Nguyệt nghĩ nghĩ. Chủ tử đối với tam thiếu cũng quá vô tình a, tuy rằng nàng biết rằng mình không nên nghĩ như vậy.

“A? Thật không. . . . Tam ca thực sự rất thương ta nha!” Bạch Nhã Nhã mân miệng cười rộ lên, chính là hàm răng cắn chặt lại, một lúc lâu lại nói “Cho nên, chờ hắn trở về, ta cũng sẽ” thương “hắn. . . . Tiểu Nguyệt chớ hoảng sợ.”

“Ân?” Tiểu Nguyệt nghi hoặc, quan hệ giữa chủ tử và tam thiếu gia tốt đẹp như vậy, nàng hoảng cái gì? Nàng cảm thấy gần đây chủ tử thật kỳ quái. . . . Không còn giống như lúc trước nữa. Ngày thường, chủ tử vừa mãnh mai vừa đáng yêu. . . . Hiện tại nhìn thế nào cũng khiến người khác cảm thấy thực quý dị, tuy rằng bề ngoài vẫn thế, vẫn là tiểu oa nhi ngọt ngào như vậy. . . .

“Được rồi, chủ tử ngủ lại đi, tiểu Bích cùng Tiểu Nguyệt ở ngay bên ngoài, có việc gì tiểu thư cứ gọi chúng ta.” Tiểu Bích lời kéo tay áo Tiểu Nguyệt, hành lễ nhún mình rồi nhanh bước ra ngoài. Tiểu Bích vừa đi vừa nghĩ, Tiểu Nguyệt hỏi như vậy sợ e là nhiều việc, chủ tử làm như vậy chắc hẳn cũng có đạo lý của nàng

Nhã Nhã trở mình một cái, Tam ca đi thực gấp a, một lời từ biệt cũng không có sao. Cũng có lẽ, là hắn không nghĩ đến? Lại đi đúng lúc tình hình rối ren thế này, hừ, quả nhiên đủ âm hiểm, không phải hắn là người cầm đầu sao?

Lại kể đến thời điểm Nhị thúc cùng sư phụ đi du lịch, vô tình tìm thấy một mảnh rừng thông đỏ, thông đỏ là loại cây lấy gỗ vô cùng quý, chẳng những thế còn rất hiếm, chỉ sinh trưởng ở nơi lạnh, ẩm thấp, thì ra hai vị kia không chịu ngồi yên hoá ra là muốn đi tuyết sơn tìm nguyên liệu. Thông đỏ là loại cây hiếm, số lượng lại ít, tính chất nhẹ nhuễn, kết cấu nhẵn nhụi, hoa văn đặc biệt, vừa đẹp, là chất liệu gỗ tốt, không dễ dàng bị hỏng, mà còn chịu được lực va đập mạnh, là gỗ thượng đẳng, không phải ai cũng có thể tìm thấy.

Nghĩ đến mảnh rừng thông đỏ kia còn trải dài về phía sâu, càng sâu thì cây chắc hẳn càng lâu năm, Nhị thúc mới vội vã muốn Tam ca mang theo bạc tới đó, bàn bạc mua lại gỗ từ chủ nhân khu rừng, đây chẳng phải là loè bịp người không hiểu biết sao. Loại cây trân quý này, từ xưa đã có giá trị rất cao, do không bị phát hiện, mới còn tới ngày nay, nếu vào trong tay người làm mộc, chính là có thể biến thành bảo bối, có thể tương tượng được An Dương hồ ly kia gấp gáp đi như vậy, có thể chắc chắn Bạch gia vô cùng muốn mảnh rừng thông đỏ kia.

Cho nên, lần này Tam ca đi, không thể trở về trong vòng mấy tháng được. Như vậy cũng tốt, thật sự là trời giúp nàng, người nợ không ở đây, càng bớt bấy nhiêu rắc rối cho nàng. Còn muốn nàng đi đưa tiễn hân? Muốn nàng đi đưa như thế nào? Chẳng lẽ phải khua chiêng gõ trống đưa tiễn sao?

Nhã Nhã hắc hắc âm hiểm cười xảo trá, dần dần tiến vào mộng đẹp, hy vọng ngày mai là một ngày đẹp trời. . .

Ân. . . Chán ghét, là ai đang cù mình vậy? nhột quá!

Bạch Nhã Nhã mở mắt, sắc trời dĩ nhiên đã lên đến đỉnh, tiếng chim hót dễ nghe từ ngoài vọng vào, mùa xuân thật đẹp a. Ánh mắt chậm rãi nhắm lại, chỉ thấy người đến là tiểu 4 vô cùng, vô cùng anh tuấn đập ngay trước mắt, vẻ mặt hân hoan tươi cười, tiếng nhạc ngồi ở mép giường, ngón tay thon dài vòng vòng, xuyên nhẹ vào mái tóc trong chăn, thậm chí còn nghịch ngợm cù vào cổ nàng. . . Trách không được nàng lại thấy nhột như vậy.

“Từ ca dậy thật sớm a.” Nhã Nhã nhẹ liếc mắt nhìn rang ngoài cửa sổ, tự nhiên không thấy bóng dáng A Tình đâu. Nếu tiểu tử trong này, chỉ mong hân không làm việc gì quá đáng.

“Nhã Nhã vẫn thích làm biếng như vậy hả. Ha, bỗng dưng hôm nay nghe người gọi từ ca, ta quả thật thấy không quen, Nhã Nhã nhà mình chỉ khi nào có việc cần nhờ mới gọi một tiếng từ ca. . . .” Bạch Triển Phong không biết nhớ ra cái gì đó, ánh mắt tối sầm lại, sâu thẳm giống như hõn nước sâu, gắt gao nhìn chăm chăm mặt hồng phấn nộn tiểu ngư nhi trước mặt. . .

“Ồ? Nhất định từ ca đang trách Nhã Nhã trước kia không lễ phép rồi.” Bạch nhã nhã giả vờ không biết, hơi hơi xoay động thân mình một cái, chân trên người trượt xuống, lộ ra đầu vai tuyết trắng mịn màng, quanh nàng tản ramùi thơm cơ thể mê người của thiếu nữ.

“Nhã Nhã...” Bạch triển phong chỉ cảm thấy trong lòng cuộn cuộn xúc cảm rung động, chỉ ngửi hương nàng mà cả người hân liền mềm nhũn, hân lại nhớ tới ngày đó. . . Nhớ tới ngày đó hân nhiệt tình ra vào như thế nào nơi tiểu huyết nhỏ bé kia... Nhớ... muốn thử một lần nữa. . . .” Nhã Nhã. . .” Nói xong hân mang theo vẻ mặt mê man, cúi người muốn hôn lên làn da mềm mại trắng nõn trước mặt.

“Hư. . .” Nhã nhã vươn ra một ngón tay non nót, ngón tròn ngăn cản đôi môi mỏng kia, mắt to ẩm ướt cực kỳ quyến rũ, “Tiểu tử không ngoan chút nào, muốn chơi trò thân mật sao?” Lời nói khinh phiêu như lông chim khẽ chạm vào tim hân, khiến hân xuân tình nhộn nhạo. . .

“Đừng vậy. . .” Triển Phong có chút hoa mắt thần mê, bảo bối mê người ngay trước mắt, hân có thể cảm nhận được hô hấp ấm áp của nàng, nhớ hương vị đó... hân không nhận được mà hung hăng hôn nàng, ai kêu nàng lộ ra khí tức mê hoặc như vậy...

“Hi hi. . . Ta không ân chuẩn.” Bạch Nhã Nhã nhẹ nhàng đầu hân ra, tiếp đó đẩy chân gối ra, váy ngủ mỏng manh lộ ra ngoài tầng không khí

Tơ lụa hồng nhạt bao lấy hai khối mê người tròn đầy trước ngực nàng khiến người khác nhìn đã muốn phạm tội. Sáng sớm, không hơi lạnh, khiến hai đỉnh tiểu anh đào đều đứng thẳng lên, thắt lưng mảnh khảnh chỉ cần một cánh tay có thể ôm trọn, nàng không rời giường ngay, lưu luyến cái giường khiến nàng lại đổ ập cả người xuống giường, một bên chặn được đôi chân thẳng non nót dè lên, váy ngủ ngắn ngủn không che khuất hết được cảnh xuân lộ ra, giống như chỉ cần chủ nhân cử động một chút, sẽ lộ ra những thứ. . .

Loại cảnh đẹp này đều khiến các nam nhân không có cách nào giả nai mà nhìn được, huống chi hân vừa mới được nếm ngon ngọt, đã phải ần ần giữ thân cả tháng? Hân biết rất rõ, bộ ngực nàng mềm mại cỡ nào, da thịt nàng đầy đặn cỡ nào, còn có cơ bắp, hương vị nàng thơm ngọt cỡ nào, giây phút nàng bị mình đụng chạm, thân thể nàng phản ứng mê người ra sao, ngay cả mặt hoa nơi u kín kia thơm ngọt thế nào. . . . Làm sao hân có thể nhẫn được? (Ân: Đúng rồi, thật dễ =))

“Ân. Tiểu tử. . . . Người làm cái gì?” Nữ hài duyên dáng gọi to, giọng nói mang theo vẻ mềm yếu, còn mang theo thờ dốt khó nhìn, rõ ràng không mang vẻ cự tuyệt, còn mang theo vẻ mời gọi mới đúng?

“Nhã nhã, ta nghĩ ta yêu người. . .” Thiếu niên thờ dài rên rỉ, mãnh liệt đem nàng đặt ở trên giường, hai tay hân đang hai khoả no tròn trước ngực, dùng miệng lưỡi liếm, ma sát cách một lớp áo, hai khối khéo léo no đủ liền nhộn nhạo nở ra “A... . .” Bạch Triển Phong thờ dài, vội vàng ngậm lấy một cái, mạnh mẽ hút, mỹ nữ bên kia cũng bị hân dùng ngón cái đè lại đỉnh anh đào hồng phấn, nhu lỏng qua lại hai đỉnh, nữ hài rốt cực rên rỉ ra tiếng. . .

“A. . . từ từ. . . .” Bạch Nhã Nhã cong người, há miệng thờ dốt, từ từ từ dịu dàng đột nhiên hung mãnh, hân mang đến ngọn lửa sẽ cần nuốt bao phủ nàng. . .

“Đã lâu chưa ăn nó. . Hương vị vẫn ngọt như vậy. . .” Triển Phong chắc chắn miệng lưỡi, lại chôn nhập vào bầu ngực

“Ân. . . Nhẹ chút. . . .” Bạch Nhã Nhã đè lại hai tay đang khiêu khích kích lửa nóng của thiếu niên, hơi hơi thờ dốt, môi đỏ mọng mê người hé mở, nhẹ nhàng run run, “từ từ. . . A. . .”

Không đợi nàng nói xong, Triển Phong đem một cái gối sáp nhập giữa hai chân nàng, tách chúng nó , lại đem hai chân nàng hướng về phía trước đỉnh đầu tạo thành hình chữ M, nơi u kín dần hiện rõ trước mắt hắn. “Ân. . . Không. . .” Nhã Nhã bắt đầu cảm thấy toàn thân mình đều bủn rủn vô lực, cả người chỉ có thể bị thiếu niên tuấn mã và khí này sắp đặt. Nàng thậm chí có một loại ảo giác, hắn là cả thế giới của nàng, hắn là chúa tể của nàng. . . Hắn vì nàng mà làm tất cả. . . . Chính là, không. . . .

“A. . .” Hai tay cự tuyệt bị hắn dùng một tay cố định trên đầu, Nhã Nhã vô lực vặn vẹo vòng eo, mềm mại mê người như xà, hai khối no đầy tràn trĩu nhộn nhạo, tóc totán loạn che khuất đôi môi nõn nà cười quý dị, nàng hiểu được cách khiến cho nam nhân điên cuồng “Không. . . Không cần. . .” Trong miệng ngâm nga phun ra lời nói cự tuyệt, khiến cho nam nhân càng muốn chinh phục. (An: Chị này cáo cmnr @@, cùi)

“Đừng sợ, bảo bối. . . .” Đồng tử Bạch Triển Phong mang theo thần sắc nguy hiểm, cúi người cắn lấy một núm hồng, khiến bảo bối dưới thân khẽ run rẩy, nàng là của hắn.

“Tứ ca, ta còn là sợ. . .” Thời điểm chuẩn , tạo hình tốt. Good!

“Đừng sợ, có ta.” Thiếu niên vui đầu vào bộ ngực non nớt, say mê nói.

“Tứ ca. . . Mang ta rời khỏi nơi này đi. . . Nhã Nhã, Nhã Nhã không thích. . .” Thiếu nữ đáng thương bị ai nói, tiếng nói yếu ớt chọc người triu mến.

“Nhã nhã không thích cái gì?” Bạch Triển Phong ngừng đầu, nhìn chăm chăm biểu tình nữ hài , hắn tựa hồ cảm nhận được sự bi thương của nàng . Có phải hay không. . . . Hắn đã luôn xem nhẹ cảm giác của nàng, kết quả như thế có lẽ không phải là điều nàng muốn ?

“. . . .” Nhã Nhã cắn cắn môi, lại cúi xuống, rốt cục không nói gì nữa, thế nhưng biểu tình đau thương kia khiến hắn xót xa vô ngần.

“Người. . . Căn bản không cần gả. . .” Triển Phong chán chờ nói , lại bị ngón tay nhỏ bé chặn bên môi.

“Không có gì. . . ý phụ thân đã sớm quyết rồi. . .” Đôi mắt thiếu nữ ướt át như thể sắp rơi lệ, lại làm ra vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn hắn “Rốt cuộc cũng không thay đổi được gì” cuối cùng nàng chưa sót bật cười. . .

“Nhã Nhã!” Triển Phong kinh hoàng , nhìn, hắn rốt cuộc đã làm cái gì? Người yêu của hắn bây giờ thống khổ như vậy , đơn giản là hắn vì dục vọng của bản thân mà góp một tay thúc đẩy "chuyện tốt"! Như vậy có tính là gì? Bảo bối của hắn không nên bị đối đãi như vậy

.”Nhã. . . , là lỗi của ta, muốn ta mang người đi sao?” Triển Phong yêu say đắm nhìn nàng, thấp giọng nói. Hắn thờ dài, thì ra hắn có thể làm như vậy , hắn muốn Nhã Nhã là của một mình hắn.

“A!” Nhã nhã kêu sợ hãi , vui sướng tràn ngập hốc mắt, đột nhiên, lại âm thầm cúi xuống. . .”Thôi đừng nói lời ngốc nghếch nữa. . . Nơi này là nhà của chúng ta. . .”

“Vậy phải làm sao? Chỉ cần nơi nào có người, đối với ta, nơi đó chính là nhà. Vậy không cần phải gả cho Mộng Chi , ta mang người đi. . .” Bạch Triển Phong dường như đã hạ quyết tâm, dùng sức một cái nắm núm hồng Nhã Nhã, đẩy ra tiết khổ đáng yêu , ngón tay tìm được đoá hoa nhỏ, nhẹ nhàng dò hỏi.

“Ân. . . . Nhẹ a. . .” Nhã Nhã bắt lấy đầu giường , tứ tứ của nào sao nói hành động liền hành động a, . . Ngón tay thô kệch chặt tiểu hạch khi dễ, xoắn một cái, thân mình đau xót “Ân. . . .” Nhã Nhã cắn môi cánh hoa, mị nhãn như tơ liễu mắt nhìn tiểu tứ, để tâm hắn càng thêm quả quyết, cảm nhận được trong hoa huyết , một dòng ướt át chảy ra, dính ướt ngón tay. . .

“Mới sáng sớm mà lão tử hăng hái thật đấy. . .” Thanh âm ngọt ngào âm trầm, không đúng thời điểm vang lên. . . Triển phong cứng đờ quay đầu nhìn lại, thì ra là mộng chi khoanh tay , đứng dựa cạnh bình phong nhìn hai người chúng ta, không biết hắn đã nhìn bao lâu, nghe thấy những gì.

Nhã nhã cười hơi lộ lên. . . động tác A Tinh vẫn lưu loát như vậy. . . . Thời điểm Mộng Chi vừa bước vào, hắn cũng đồng thời đi tới. . .

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 53: Mùi thuốc súng

“Xuy. . .” Bạch Mộng Chi tựa vào bình phong, rất thần nhiên nhìn cảnh tượng khiến người ta mặt đỏ , tim đập nhanh này. Nữ hài tử của hắn đang bị Bạch Triển Phong chà đạp, ôm chặt trong lòng, quần áo trên người nàng xộc xệch ,khỏi cần nói cũng biết vừa xảy ra chuyện gì!

Hơn nữa, hắn đến đây là muốn dẫn nàng đi! Hắn không ép buộc nàng phải gả cho hắn nữa! Vậy thì vì cái gì bọn họ lại muốn rời khỏi Bạch gia? Mộng chi đột nhiên tức giận, hắn cũng đã thoả hiệp rồi , sao bọn họ còn muốn đối nghịch với hắn? Còn ngay sau lúc hắn mới tỏ tình?

Bất quá, dù thế nào hắn cũng quyết không buông tay.

“Tiểu công chúa cùng tứ ca của người đang bàn chuyện quan trọng sao?” Không biết Mộng Chi đã biết hay chưa, nhưng một điều chắc chắn, biểu tình

lúc này của hắn tuyệt đối không còn sót chút gì gọi là ôn nhu.

“Không. . Không có. . .” Nhả nhả cúi đầu, bối rối chỉnh lại quần áo, nàng có cảm giác mình như tiểu phu nhân bị tướng công bắt thông dâm tại trận.

“Như vậy thì đã sao?” Bạch triển Phong ôm chặt Nhả Nhả vào lòng, phát hiện thân nàng run run, hắn liền trấn an. “Đừng sợ. . .”

“Hay cho một bộ tình chàng ý thiếp.” Bạch Mộng Chi chậm rãi đi đến, lửa giận trong mắt muốn che giấu cũng không được, hắn nhìn cánh tay Triển Phong ôm lấy Nhả Nhả, mắt hắn muốn phun hoả đến nơi

“Nàng là thê tử chưa qua cửa của ta, mong rằng chớ để mất lễ tiết” Bạch Nhả Nhả nghe giọng nói âm trầm kia, thân thể không tự chủ mà co rúm một chút, mà Bạch Triển Phong lại ôm nàng càng chặt.

“Người không cần đến dọa nàng. Nàng là thê tử chưa qua cửa của người thì sao? Không phải là còn chưa qua cửa sao?” Triển Phong vẫn luôn kiềm chế cảm xúc, đột nhiên trầm tĩnh lại, tựa vào trụ giường tỏ vẻ lười biếng, một tay không an phận còn hạ xuống vuốt ve bắp chân lõ lõ, non mịn của Nhả Nhả, ánh mắt tươi cười nhìn thiếu niên yêu diễm trước mặt, người tự xưng là vị hôn phu của Nhả Nhả.

“Xuy... .” Thần sắc Mộng Chi càng thêm nguy hiểm, không khí xung quanh phát ra mùi khét lẹt của thuốc súng.

“Mộng Chi ca ca, Nhả Nhả cũng chưa nói sẽ đi, ta chỉ nói giỡn với tiểu tử thôi. Người đừng tức giận. . . Là, là thật. . . Chưa nói sẽ đi, nơi này là nhà của Nhả Nhả, các người là người nhà của Nhả Nhả. . . Nhả nhả, Nhả Nhả còn có thể đi đâu...” Nữ hài cúi đầu thật thấp, ai cũng không thấy biểu tình của nàng, nàng có vẻ vô cùng bất lực, vô tội.

“Nhả. . . .” Triển Phong nghi hoặc nâng mặt nàng lên, hắn muốn nói lại bị Nhả Nhả dành nói trước.

“Tiểu tử, ta chưa nói phải đi, cũng sẽ không đi. Ta. . . Tốt lắm” Đôi mắt Bạch Nhả Nhả to tròn, che kín giọt lệ trong suốt quanh vành mắt, kiên cường không để lệ rơi xuống, hai cánh tay mảnh khảnh ôm lấy đầu gối, kiên định nhìn Triển Phong. Nữ hài yếu ớt này còn giả vờ kiên cường làm gì? Tiểu điệp nhỏ trước kia luôn tươi cười, tự do, giờ bị ép thành dạng này sao? Cảm xúc này...nàng luôn dấu kín trong lòng, tỏ vẻ mạnh mẽ sao?

Bạch Triển Phong đột nhiên ngây dại. . . Hắn không nhìn ra cảm xúc của nàng, cũng không biết trong đầu nàng nghĩ gì. Rốt cuộc nên làm thế nào với nàng đây? Hắn phải làm gì? Muội muội của hắn ...

“Biểu muội, “ Bạch Mộng Chi nhìn vẻ thâm tình của hai người trước mắt này khiến hắn cảm thấy vô cùng chướng mắt, giống như hắn mới là kẻ thứ ba chen chân vào vậy, chia rẽ một đôi uyên ương. Không, không phải, hắn mới là trọng phu tương lai của nàng, là ông trời của nàng. . Nam nhân của nàng.

Có lẽ do Bạch Mộng Chi quá tức giận, hoặc do Bạch Triển Phong quá để ý tới cảm xúc nữ hài trước mắt, nên không phát hiện ra Mộng Chi đang tới gần. Lúc này, ảnh vệ của Triển Phong nhảy vào trong phòng, không gây một tiếng động, hắn đứng vững như ngọn núi chắn trước người Triển Phong và Nhả Nhả, đó là Khôi.

Khôi nhìn biểu tình tức giận của Bạch Mộng Chi, vậy mà hắn vẫn bình tĩnh lãnh khốc như thường ngày, hắn cũng không quan tâm đây có phải chủ tử Bạch gia hay không, hành vi lúc này của hắn có thích hợp hay không, chỉ cần hắn cảm thấy chủ tử của mình gặp nguy hiểm, tất nhiên hắn nên xuất hiện.

“Tốt lắm. . . Lão Tử, tốt lắm” Bạch Mộng Chi gật đầu cắn chặt hàm, nói liên tục hai lần tốt lắm, thì ra ba người đoàn kết nhất trí như vậy, hoá ra mình chỉ là người ngoài?” A Tình đâu? Biểu muội, sao không gọi hắn ra góp vui?” Khuôn mặt yêu diễm của Bạch Mộng Chi tức đến vận vẹo, ngón tay trong tay áo đều hơi hơi run rẩy. Từng người, từng người đến đối nghịch với hắn, tốt lắm.

“Tránh ra” Mắt phượng Bạch Mộng Chi híp lại, sắc bên nhìn thoáng qua vẻ mặt khốc liệt của Khôi, hắn vẫn đi tới chỗ Nhả Nhả, Khôi đi tới muốn cản hắn, lại thấy vẻ mặt quý dị của Mộng Chi, vô tình để hắn bước qua. Mộng Chi nhanh chóng kéo Nhả Nhả, hung hăng hôn lên môi nàng “Tiểu công chúa, nhìn ta, ta nói rồi, ta sẽ không buông tay. Người khác đừng hòng có thể mang người đi” Mộng Chi liếm liếm vị ngọt còn dính trên đôi môi, trông cực kỳ quyến rũ liếc nhìn Bạch Triển Phong một cái, “Cho dù người kia là người.”

“Khôi, đi xuống đi.” Bạch Triển Phong đối với sự khiêu khích của Mộng Chi cũng chẳng để trong lòng, Triển Phong đột nhiên quay đầu nắm lấy một cánh tay Nhả Nhả, đặt vào lồng ngực mình, giọng điệu thoải mái bật ra từ đôi môi, khoe miệng cười cười, nói “Ta sẽ chờ người có thể làm gì, Mộng Chi.”

Nhả Nhả ngồi xồm trên giường lớn hỗn độn, nàng nhìn thái thiếu niên xuất sắc trước mặt, hai kẻ kia đối chọi gay gắt, mắt họ dường như toé ra lửa. Chính xác, lúc này mới giống bọn hắn yêu nàng. Nếu ai muốn có được người mình yêu, vậy phải tranh đoạt, chứ cứ hoà bình bắt tay thì khiến nàng nghi ngờ tình yêu của bọn hắn, điều này khiến nàng nghĩ tới một câu nói “Không làm gì cũng có thịt dâng tới tận mồm”, haizz, nàng cũng không có cảm giác thành tựu gì.

Nhả Nhả vô vàn mái tóc, nàng cười hi hi, quả nhiên người nào có ảnh vệ, người đó chiếm thượng phong. . . Ví dụ tiểu tử có Khôi, còn mình thì có A Tình. . .

Sự tình ngày ấy, Nhả Nhả không nhắc lại nữa. Khiến cho tiểu tử nghĩ rằng, chỉ là lúc đó Nhả Nhả xúc động mới đề cập đến mà thôi.

Không hiểu nhau giống như hạt cát nhỏ vương trong mắt, chẳng cần ngày nào cũng bị cát bay vào mắt, chỉ cần bị vài lần, có thể khiến người ta nhớ kỹ cảm giác khó chịu trong mắt. Thật ra sự ghen tị, phần hận trong lòng bọn họ sớm đã trở thành mầm mống mai phục từ lâu. . . Nàng bắt quả chỉ tưới thêm chút nước, lòng ghen tị đó sẽ bùng lên. . .

Tiểu tứ cùng nàng ngồi trong đình nhỏ, lụa vàng che phủ bay phát phơ, gió nhẹ lướt qua, mang đến một mùi vị ẩm ướt của mưa, còn có hương thơm mát lạnh của cỏ cây.

Tiểu tứ lười biếng gối đầu lên đùi Nhã Nhã, hưởng thụ mỹ nhân bón hoa quả cho, sau đó hắt lại nhét một quả nho vào miệng Nhã Nhã, cảm giác được sủng ái thật tuyệt a. Chính là không biết Mộng Chi đi đâu, hắt đã mất tích nhiều ngày.

“Nhã nhã, tứ ca.” Tinh Chi lão đảo đi dạo tiến vào, “Tốt lắm, tỷ tỷ, Tinh Chi cũng muốn . .” Thấy Triển Phong dứt nàng ăn nho, vừa dứt lời hắt liền đem một quả nho định ăn, lại bị Nhã Nhã đoạt, trái cây mong nước hơi chảy ra từ khoe miệng, Nhã Nhã liếm liếm môi

Đầu lưỡi Nhã Nhã liếm liếm, giọt nước kia chảy vào trong miệng. “Hảo ngọt. . .” Khoé miệng Nhã Nhã cong lên tươi cười nhìn Tinh Chi không đạt được mục đích

“Tỷ tỷ thật là xấu. . . Nhưng nho vào miệng tỷ tỷ, hắt là càng ngọt.” Dứt lời hắt mân mê miệng, có ý đồ dán sát lại, bất ngờ một quả nho từ đâu bay tới chặn miệng hắt. “Tứ ca thật đáng ghét. . . Hai lần rồi không cho ta ăn nho sao.” Tinh Chi căm giận nhai, nuốt nho, lại ai oán nhìn tiểu tứ lột vỏ nho cho Nhã Nhã.

“Là bởi ngươi tương đối đang ghét, đến đây khiến ta chứng mắt” Đuôi mắt Triển Phong cũng không buồn nhìn hắt, ném một quả nho lên cao rồi ăn, bộ dáng lười biếng của hắt khiến Tinh Chi tức đến nghiêng răng

“Ta mặc kệ ngươi. Nhã Nhã, ta nói cho ngươi biết một chuyện. . . Hi hi. . . Đại ca đã trở về. . . Còn dẫn theo một nữ nhân trở về nữa.” Bạch Tinh Chi ái muội chớp chớp mắt quan sát biểu tình Nhã Nhã, hy vọng có thể bắt gặp bộ dáng tức giận của nàng, chính là không nhìn thấy biểu tình khác lạ gì.

“A. . . Bên cạnh Mộng Chi ca ca có nữ nhân cũng không phải chuyện gì lạ a.” Nhã nhã đoán rằng, chẳng lẽ là Mộng Chi muốn đầu cùng nàng? Muốn nhìn nàng ghen tị ăn dấm sao? Vậy cũng lộn người rồi. Nàng sẽ vì hắt ăn dấm sao?

“Hoa thơm thiếu gì bướm đậu” Triển Phong cũng bỏ đá xuống giếng.

bỏ đá xuống giếng: Vui khi người gặp họa

“Nữ nhân kia thật xinh đẹp. . . Mặc dù vậy, đối với Tinh Chi, Nhã Nhã vẫn là đẹp nhất, những nữ nhân khác không bằng một đầu ngón tay của Nhã Nhã” Bạch Tinh Chi cười hi hi ngồi bên cạnh Nhã Nhã, hắt nắm lấy bàn tay trắng nõn, lại bị nàng rút về, hắt cũng không giận, lại nói “Chính là đại ca lại sắp xếp chỗ ở cho nàng tại chính viện của hắt. . . Tứ ca nha, đây là nguyên nhân gì a?” Bạch Tinh Chi giống như hoang mang, nghiêng nghiêng đầu, chính là ý cười bên miệng cũng không che dấu.

“Tất nhiên là do ca ca ngươi tinh lực dư thừa, ngươi cũng phải cố lên, đừng để cho đại ca hơn ngươi nữa.” Bạch Triển Phong cười nhạo, nhưng trong lòng hắt tất nhiên là không tin tại thời điểm này mà tên Mộng Chi kia dám mang quan hệ ái muội với nữ nhân về nhà, thế nhưng ngược lại hắt cũng hy vọng đầu óc Mộng Chi choáng váng, làm việc sai lầm.

Liếc nhìn Tinh Chi giao hoạt, tiểu tứ này cũng đã có kế hoạch, bằng không hắt cũng không đến đây để nói chuyện bát quái.

“Tinh Chi không lạm tình như vậy, chỉ cần một mình tỷ tỷ là đủ rồi, tỷ tỷ. . .”

“Ngươi tránh ra đi. . . bắn nhiều nước miếng lên mặt ta như vậy.” Bạch Nhã Nhã chán ghét đẩy đầu tên Tinh Chi ra.

“Ngô. . . Đầu phải a, người ta vừa thấy Nhã Nhã liền chảy nước miếng. . .” Tinh Chi đáng yêu chu môi phàn nộn, mắt to long lanh chớp chớp, cười hi hi đáng yêu chết người. Chính là sự thật tuyệt đối không phải như thế là được. “Đại ca thật là xấu, nếu không về sau, Nhã Nhã không cần để ý tới hắt. . .”

“... .” Hoá ra tên này tới đây là để tiêu diệt bớt một tình địch. . . Nhã Nhã không biết nói gì nữa.

“Tinh Chi. . . Ngươi rất nhân hạ phải không?” Mộng Chi đột ngột xuất hiện, giống như thương lượng, mấy ngày nay rất ít khi tụ họp đông đủ thế này, chỉ thiếu kẻ xấu số - An Dương.

“Không có a, đại ca. . . Tinh Chi đang nói chuyện phiếm cùng Nhã Nhã, hi hi. . . Mĩ nhân kia đâu?” Tinh chi vô tội le lưỡi, còn không quên trợ giúp.

“Cứ tới đây đi, cho bọn họ thấy thiếu phu nhân tương lai của ta.” Bạch Mộng Chi dường như bị kĩ xảo khiêu khích liền mở miệng nói? Hắt vừa nói, bóng dáng thon thả liền ngồi xổm quỳ gối trước mắt mọi người

“Gặp qua Thiếu phu nhân.”

“Ách...” Nhã Nhã thiếu chút nữa sặc nước miếng, thân thủ thật nhanh, ánh mắt vừa mở chớp một cái, liền cứ như vậy xuất hiện một người. “Ai. . Ai a” nàng không hiểu chuyện gì xảy ra, chăm chú nhìn nữ nhân mặc hồng y đang quỳ dưới đất, hắt đây có thể coi là scandal nữ chính nhi??

“Ảnh vệ sao?” Bạch Triển Phong giống như đang xem cuộc vui, đột nhiên hiểu được dụng ý của Bạch Mộng Chi.Ồ...thật buồn cười, ngày ấy Mộng Chi bị Kìêu kích thích, hiện tại không biết tìm đâu ra một ảnh vệ mang đến khoe khoang, thật sự là ngày thơ.

“Ai? Ảnh vệ ư...” Nhã Nhã cùng Tinh Chi trầm miệng một lời, tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Đúng vậy, Nhã Nhã. . . đặt cho nàng một cái tên đi. Chờ sau đại hôn của chúng ta ,nàng có thể ghép nàng ấy với A Tinh.” Mộng Chi lại mang bộ dáng yêu tính, giống như tâm tình hân lúc này vô cùng tốt , mỉa nhân như tơ.”Nha đầu kia là gặp được từ trước , khi đó cảm thấy thân thù của nàng không tồi, mà ta cũng cần một ảnh vệ, vậy liền chọn nàng ấy. Thế nhưng trước đây vẫn để nàng ấy tự do , mấy ngày trước tự dung ta nghĩ ra đã tới lúc dùng đến nàng, liền đi tìm nàng mang về.” Nói xong lời này, Mộng Chi còn liếc mắt nhìn tiểu tứ, tiểu tứ rất không nề tình quay đầu đi chỗ khác.”Tuy rằng chưa cử hành nghi thức,nhưng việc đặt tên trước chắc là không sao chứ , tiểu công chúa của ta? Đặt cho nàng ấy một cái tên đi.”

“Vậy gọi là tiểu hồng đi . . . Nàng ấy thích mặc y phục đỏ như vậy mà.” Bạch Nhã Nhã nhếch môi thử Mộng Chi, hắc hắc cười. Mộng chi cừ thật, dám chọn ảnh vệ là nữ nhân, thật sự là chán sống rồi.

“...” Mọi người không nói gì, đây mà là tên ảnh vệ sao. . .

“Ha ha ha ha. . . Tiểu hồng, tiểu hồng. . .” Chỉ có Tinh Chi là không nề tình ôm bụng cười, tay hân còn khoa trương đập đập lên bàn.

“Tên nghe rất được mà. . .” Bạch Nhã Nhã hé miệng mỉm cười, nụ cười đơn thuần không mang một tia tà ác. Ách... Hình như nàng ấy trùng nàng thì phải. Thiếu nữ phía dưới rót cuộc cũng nâng đầu lên, bàn tay nắm quyền chống xuống đất , nhưng đôi mắt mang đầy hận ý ngược nhìn Bạch Nhã Nhã. Thú vị a. . . Nữ hài này hiển nhiên không phải chỉ vì tên tục nàng đặt cho nàng ta mà nổi lên hận ý,nếu cố gắng chú ý, còn phát hiện ra. . . . Nhã Nhã ngoảnh nhìn Mộng Chi phía sau,chắc hẳn hẳn không thấy vẻ mặt của nàng ta lúc này , hi hi. . . Hoá ra nàng ta thích Mộng Chi a.

“Lớn mật? Đại ca, nàng lại dám trùng Nhã Nhã. . . . Lá gan thật lớn, đại ca không dạy quy củ cho nàng sao?” Tinh Chi còn lo thiên hạ chưa loạn,lớn tiếng ồn ào, cô gái kia lập tức thu hồi biểu tình cúi đầu như cũ.

“Ngươi buồn bức sao, tiểu Hồng. . . Ân, ngươi thấy tên này không hay sao?Vậy đổi tên khác là được rồi. . . Gọi ngươi là Phi được không?” Nhã Nhã cười tủm tỉm nói. Được rồi, Mộng Chi. Nếu mục đích mang nàng tới của ngươi để khiến tâm ta dao động, như vậy đành chúc mừng ngươi đã thành công , nữ nhân dạng này đã thành không khiêu khích được nàng . Nam nhân này mặc dù nàng chẳng yêu thích, thế nhưng nàng cũng sẽ chẳng để cho kẻ nào trộm được đồ tốt trong tay nàng.

“Tạ Thiếu phu nhân ban tên cho.” Phi kính cẩn nghe theo nói. Lại nháy mắt một cái, nàng ta liền biến mất không thấy dấu vết, cứ biến mất như vậy mà không chờ chủ nhân của nàng phân phó.

“Nha đầu kia thật là. . . bây giờ đã kêu một tiếng thiếu phu nhân, hai tiếng thiếu phu nhân, ta còn nhỏ tuổi, gọi vậy nghe rất già. . .” Nhã Nhã lắc đầu, khóe mắt cong cong , nàng vừa cười vừa nghĩ cô bé ngốc kia đang trốn ở góc nào khóe thăm?

“Đây không phải là chuyện sớm hay muộn,thật ra Phi rất hiểu chuyện.” Bạch Mộng Chi phượng nhãn phong tình vạn chủng nhú lại, khiêu khích nhìn hai người khác, hẳn lại nói tiếp “Biểu ca có thể hỏi một chút hay không, vừa rồi biểu muội tán gẫu cùng bọn họ chuyện gì vậy?”

“À, Tinh Chi chạy tới đây nói, Mộng Chi ca ca dẫn theo một tiểu mỹ nhân về là muốn thu vào cửa. . .” Nhã Nhã đưa nho đến bên miệng, nàng tà ý lười biếng tiến vào trong ngực tiểu tứ, bộ dáng nhu thuận giống như một con mèo nhỏ.

“Tuy nói nàng ấy đã trở thành ảnh vệ của hân, bất quá quan hệ này chỉ có thân thiết chứ không có một điểm thân mật nào. Nhã Nhã muốn tranh dành nam nhân với nữ nhân khác sao?” Bạch Triển Phong cúi xuống nhìn tiểu nhân nhi trong ngực,nói xong lời châm ngòi li gián, khóe mắt hân cũng không gạt một cái, quả là cao siêu.

“Là nha là nha. . . tiểu mỹ nhân kia là nhị tẩu sao?” hai tay Tinh Chi chống cằm, biểu tình tò mò lại mang vẻ trêu tức.

“Nhã Nhã ghen tị sao?” Bạch Mộng Chi không để ý tới hai người kia cố tình li gián, ánh mắt hân nhìn Nhã Nhã chăm chăm, hân chỉ quan tâm tới cảm xúc của nàng, mà chẳng thăm đem Bạch Triển Phong đang cố ý trêu tức để vào mắt, hẳn coi Triển Phong như là không khí.

“Ghen tị hả. . .” Nhã Nhã nghi hoặc trầm ngâm , “Còn không biết đâu. . . nếu nàng ấy làm những điều không đúng với thân phận thì lại khác”

“Bảo bối bắt đầu không ngoan sao?” hai ngón tay Bạch Triển Phong mân mê cằm nhẵn bóng, nụ cười gian xảo như vừa làm chuyện xấu.

“Hi hi. . . . Không có đâu, nếu là tứ tứ thân mật với nữ nhân khác, Nhã Nhã mới ghen thôi”

“Thực ngoan.” Nghe nàng dùng lời ngon tiếng ngọt, trong lòng tiểu tứ tràn ngập mật đường(ngọt ngào)

“Biểu muội?” Lời nói Mộng Chi vang lên mang theo tia cảnh cáo, từng cảnh nồng ý mật của nàng và Triển Phong đều bị hân thu vào trong mắt. (An: Cho anh chữa, ai bảo mang tiểu tam về, hứ!!!!)

“Tỷ tỷ thật bất công” Tay áo bị Tinh Chi đáng thương hề hề kéo kéo lắc lắc, giọng điệu vật nhỏ kia vô cùng ai oán

Giờ ngọ mùa xuân vẫn mát mẻ , tươi đẹp như vậy, rót cuộc nàng cũng không không chế được cục diện này nữa , trở nên càng ngày càng thú vị .

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Đau khổ

Editor: TrieuKyAn

Bước đầu tiên đã được tiến hành, cảm xúc của bọn họ hoàn toàn đã bị nàng chi phối. Nàng làm được rồi.

Bước thứ hai nha, là làm cho hiệp định giữa bọn họ bị dao động ,khiến mối liên kết đó trở lên mong manh. Chắc chỉ trong khoảng thời gian ngắn nàng có thể thực hiện được!

Bước thứ 3, Tinh Chi là một nhân vật mấu chốt, nếu hắn có thể trở thành cái gai trong mắt họ một lần, vậy cũng có thể trở thành lần thứ hai, thứ 3. . . . May mắn nhất chính là Tinh Chi thích nàng,sự yêu thích của hắn quả thật rất dễ lợi dụng, hắn nhiều lần cố tình tạo ra những hành động thân mật với nàng. . . . Ấc, thế nhưng muốn hoàn thành kế hoạch, chẳng phải nàng sẽ phải hi sinh thân mình sao...

Bước thứ tư , nàng muốn sao thì làm vậy? Nếu dựa theo kế hoạch của nàng ,cố gắng làm cho nội bộ bọn họ lục đục rồi mới tự giết lẫn nhau. . . . Tốt nhất bọn hắn tranh đoạt nhau càng nháo càng tốt, cuối cùng đến tai phụ thân sẽ thành thế nào đây! Xem bọn hắn giải quyết như thế nào, đây chính là hậu quả vì đã dám tính kế nàng. . . . Thế nhưng, Nhã Nhã vẫn có chút hoang mang. . . . Nàng tự hỏi, kết quả cuối cùng đó có phải điều nàng thực sự muốn hay không?

Nàng không kịp nghĩ quá nhiều điều rồi đấy, bởi vì một số nhân vật không an phận đã khẩn cấp muốn hoá trang lên sân khấu. . . . Được rồi, nghiệp lớn báo thù của nàng tạm thời sẽ ứng biến theo hoàn cảnh. Trước hết để cho Bạch Nhã Nhã đã cố ân mình bao lâu nay quyết sạch mọi chướng ngại vật nhỏ đã. . . . Dù sao nàng cũng nhân mà, nên có người nhảy ra cho nàng diễn tập trước một chút. . . .

Lần thứ nhất:

“Bạch Nhã Nhã, đã từng có ai nói với ngươi , ngươi là nữ nhân không biết xấu hổ chưa?” Mỗi nữ họ Thẩm nói, nàng ta cố gắng giữ cho thanh âm ra vẻ bình thản, chính là lại ngầm có ý ghen ghét, nghiêng răng nghiêng lợi.Tốt thôi, Nhã Nhã nàng xin phụng bồi

“Không có ai nói a, Phi, ngươi lén lút tới tìm ta, là đặc biệt muốn nói cho ta biết chuyện này?” Nhìn nàng ta này, trước đây nàng cũng xem phim thể loại tranh đấu này nhiều rồi, nàng biết, chi cần là nữ hài, đều không nhẫn nhịn được lâu. Chính là nàng ta cũng kém xa mấy nữ nhân trong phim.

“Ngươi là vị hôn thê của chủ nhân! Tuy rằng ta không biết ngươi dùng thủ đoạn ti tiện gì, mà cũng không khó có thể nghĩ ra, ngươi dùng quyền hành của chính phụ thân mình! Nhưng là ta có thể kính nhờ ngươi không, nếu hao hết tâm lực để có một chỗ trong tim chủ nhân,vậy ngươi không cần đi câu tam đáp tứ có được hay không?” Khuôn mặt Phi vốn thanh tú nhỏ nhắn, kết hợp cùng biểu tình dữ tợn lúc này, quả thật không phù hợp,có thể dễ dàng nghĩ ra nàng ta đã chịu đựng Nhã Nhã bao lâu.

Câu tam đáp tứ:phát sinh quan hệ mập mờ cùng nhiều người

“Cám ơn.” Bạch Nhã Nhã tốt tính, ánh mắt nàng cong lên như lưỡi liềm,nàng dùng sóng mắt quyến rũ nhìn kẻ tự cho rằng mình bảo vệ công lý, hoặc là bảo vệ trình tiết của chủ nhân,vì hắn mà bất bình, quả là một ảnh vệ "tốt" . . . Cùng là nữ nhân với nhau, Nhã Nhã cho rằng, Phi như vậy làm mất đi khí chất vốn có của nàng ta, trong lòng nàng ta nhất định là ghen tị muốn chết, chỉ riêng điểm này, nàng và nàng ta đã không cùng một loại người rồi!

“Cám ơn? Ngươi cho rằng ta đang khích lệ ngươi sao?” Phi nâng cao âm điệu,bén nhọn nói.”Ngươi quyến rũ chủ nhân còn không tính, lại còn vô si quyến rũ cả ca ruốt cùng đệ đệ duy nhất của chủ nhân, làm cho bọn họ vì ngươi mà tranh giành tình nhân, ngươi rất đặc ý phải không? Ngươi, tiện nữ nhân vô sỉ nhất mà đời này ta gặp qua!”

Phi đề thấp thanh tuyến, cổ nén giận ,cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi. Nàng thật sự không hiểu nữ nhân có vẻ ngoài thanh thuần khờ dại này, nội tâm lại dâm dăng đề tiện, có chỗ nào tốt?

Tại sao bọn họ đều vì nàng mà điên cuồng? Minh là một nô tài hèn mọn , cho tới bây giờ cũng không dám hy vọng xa vời trong lòng chủ nhân có nàng, nhưng mà, nhưng mà tại sao lại là Bạch Nhã Nhã? Toàn những người phức tạp, mối quan hệ phức tạp, những người này đều điên rồi mới tranh dành tiện nhân này, cam tâm tình nguyện cùng nàng dây dưa không rõ, rốt cuộc là vì sao?

“Phi, chú ý thân phận của ngươi.” Không biết từ lúc nào A Tinh đã đứng sau Bạch Nhã Nhã , đôi mắt che kín tức giận dày đặc, hắn không cho phép người khác vũ nhục nàng.

“Nhìn đi, lại một kẻ lạc đường lầm lối!” Phi cười lạnh , hèn mọn nhìn Bạch Nhã Nhã cùng A Tinh, “Ngươi là bảo bối của chủ nhân ta, không có nghĩa là ta cũng sợ các ngươi!”

“Phi, ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì? Chi vì muốn cảnh cáo ta?” Nhã Nhã nhàn nhàn thối thối móng tay điểm hồng môi son, buồn cười liếc liếc mắt vị ảnh vệ đến giáo huấn nàng, dường như đây là muốn làm cha nàng chứ không phải là ảnh vệ nữa, tại sao một khi xuất hiện vấn đề gút mắc trong tình cảm, nữ nhân luôn là kẻ bị chỉ trích?

Người bị tính kế ,bị ăn tới xương không còn ,là nàng a, nàng còn chưa tới chỗ tìm người kêu gào,vậy vị ảnh vệ vừa mới nhậm chức chưa được vài ngày này có quyền gì mà nói nàng?”Nếu cảm thấy chủ tử mình chịu thiệt, sao ngươi không tìm hắn mà giảng cho hắn hiểu, nếu Mộng Chi ca ca thật sự tín nhiệm ngươi như vậy , biết ngươi là vì muốn tốt cho hắn, ta nghĩ hắn sẽ coi trọng ý kiến của ngươi ,có đúng hay không? Hay là ngươi thấy ta đang nhảm nhảm, cố ý đến để giúp ta giải trí một chút?”

Ngữ khí đùa cợt quả nhiên đã chọc giận tới Phi, Nhã Nhã thật chờ mong ngày nữ hài này mất đi lý trí sẽ trở thành bộ dạng gì, chính là nàng cũng nên cách xa nàng ta, nếu có ngày nàng ta động thủ với nàng thật, dù vậy nàng ta cũng chỉ dám đánh lên sau lưng nàng thôi.

“Được . . . Ngươi giỏi lắm, ta sẽ không để cho ngươi đắc ý lâu đâu.” Nhã Nhã nghe được ba một tiếng, Phi cuống lòi.

“A Tình, thoát nhìn ta rất đắc ý sao?” Nhã Nhã sờ sờ mặt mình, nhìn bóng dáng Phi đã biến mất không dấu tích.”Nàng ta cố tình tới đây để đàm phán nhưng không thành, kế tiếp nàng ta sẽ làm gì đây? Thực chờ mong a . . .”

“Chủ tử, nữ nhân kia không có ý tốt với ngươi, muốn ta thông báo cho Mộng Chi thiếu gia không?” A Tình nhăn mặt cau mày, hẳn không thích Nhã Nhã gặp chút nguy hiểm nào, kể cả một chút khả năng cũng không được xảy ra.

“Không cần, ta chờ nhìn nàng ra tay.” Nhã Nhã cười cười, nếu ngay cả Phi nàng cũng không đối phó được, thật đúng là sống hai kiếp uổng phí rồi.

Lần thứ 2:

Nếu Phi đủ thông minh để truyền đạt những lời kia, nàng ta hẳn là nghĩ rằng nếu nói điều này cho Mộng Chi, hẳn chủ nhân của nàng ta sẽ thấy rõ bộ mặt thật của Nhã Nhã, hiển nhiên chiêu bắt kẻ thông dâm này không áp dụng được với bọn họ.

Bạch Mộng Chi nghe nói Nhã Nhã có chuyện tìm hắn, vốn đang hưng trí vội vàng tới, đến nơi thấy hai người đang hôn nhau thắm thiết. Có chút mơ hồ lại có chút hưng phấn, hay là Nhã Nhã nhớ tới lần đó, còn muốn hắn cùng Triển Phong cùng lúc "làm" nàng. . . (Anđưa chứ, anh Mộng Chi thích 3some à -_-) Nghĩ đến đây, lại thấy quần áo Nhã Nhã vẫn đầy đủ, hiển nhiên Triển Phong còn chưa dám khiêu khích nàng nhiều, lại cảm thấy sự tình không phải như thế. Nhã Nhã nhìn thấy hắn ngần ngại, lại trêu tức nói: “Mộng Chi ca ca? Sao huynh lại tới đây. . .” Bạch Mộng Chi cảm thấy có gì đó không đúng. Đúng rồi, Phi nói Nhã Nhã có chuyện tìm hắn, chẳng lẽ Phi sai rồi?

“Hừ. . . Mộng Chi luôn bận rộn mà,sao tự nhiên hôm nay đến "đúng lúc" vậy “ Bạch Triển Phong nhìn thấy Mộng Chi tự nhiên không muốn nói chuyện đang hoàng với hắn, từ khi An Dương không ở nhà, hai người không phải gió đông áp đảo gió tây, chính là gió tây áp lại gió đông, lại không có người khuyên nhủ hoà giải. Huống chi, Mộng Chi luôn thích làm rối. . . Luôn nói về bổn phận hôn phu của hắn, thật đúng là đau đầu.

“Mộng Chi ca ca là hôn phu của người ta. . . tất nhiên là sợ vị hôn thê đáng yêu của mình bị sói háo sắc nhà người ăn sạch. . . Hi hi. . .” Nhã Nhã mắt to chớp chớp, con ngươi lưu chuyển ý cười không chút che dấu. . . Phi nha phi, uổng phí hắn cao hơn nàng loại kẻ nhàm chán này mà hắn cũng bị mắc, hẳn là nên trở về tu luyện thêm vài năm đi Mộng Chi~.

“...” Mộng Chi không đáp lại, trên khuôn mặt tuyệt điểm bò lên một tia ửng đỏ khả nghi, hắn không có ý này a. . . Lòng dạ hắn không hẹp hòi như vậy! Chính là loại chuyện này không có cách nào có thể giải thích, giải thích cái gì? Nói Phi làm loạn nói dối hắn? Ai tin a. . . Tốt lắm anh vệ của hắn, học được cách nói dối chủ nhân rồi cơ đấy?

Nhưng Mộng Chi chỉ quần bách khoảng nửa khắc, rồi hắn lại cười hắc hắc, đem xấu hổ che dấu đi.

“Hắc hắc, chỉ có thể nói lòng ta cùng lão Tứ tương thông mật thiết. Ánh trăng ban đêm tuyệt vời như thế này thật thích hợp để trộm hương thiết ngọc. . . Lại sợ tiểu công chúa của chúng ta tịch mịch khó nhìn, không biết sẽ tiện nghi cho xú tiểu từ nào. . . Biểu ca đến giúp ngươi giải sầu. . .” Dứt lời hắn lại không đứng đắn lư đi tới, cánh tay duỗi ra lướt qua Triển Phong, Mộng Chi nâng cằm Nhã Nhã, kế tiếp đặt lên môi nàng một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn đập nước.

Nhã Nhã không ngăn cản hắn, chính là ánh mắt nàng kiều mỹ nhìn chằm chằm Mộng Chi, khiến thân thể hai nam nhân khẽ biến động...

“Nhã nhã. . . Hôm nay trăng cao,văng sao, không bằng chúng ta. . . .” Mộng Chi mê ly nheo lại phượng mâu, liếm liếm khóe miệng, nhìn không được bắt đầu đề nghị nói.

“Nhã. . . .” Triển Phong tuy rằng không muốn thời gian đẹp đẽ này bị Mộng Chi phá hỏng, nhưng cánh tay hắn lại không khống chế được mà mò xuống thắt lưng nữ hài, nhẹ nhàng cạo xát.

Bạch Nhã Nhã nhẹ nhàng vận vẹo thân mình, nàng như muốn chạy trốn, lại bị Mộng Chi thừa cơ áp lên, bàn tay Triển Phong cũng không an phần đè lên bộ ngực của nàng.”Trăng cao sao vắng. . . Không bằng như thế nào?” Âm thanh như mời gọi lại như quyến rũ yêu kiều tràn ra bên môi, ngón tay Nhã Nhã non mịn đè tay người kia đẩy sang một bên, lại làm như không cẩn thận nhẹ chạm vào giữa chân Triển Phong. Hô hấp Triển Phong dồn dập một chút, hắn bắt được bàn tay nàng đang nghịch ngợm, cầm lấy bàn tay nhỏ bé hướng tới thân dưới của mình.

“Nhã Nhã,ta rất muốn ngươi. . .” Tiểu Tứ áp lực hô hấp nặng nề, đem bàn tay non mềm của nàng không chế dục vọng của mình, cố gắng tìm chút an ủi nhớ mong. Miệng hắn tìm được thùy tai mềm cảm của Nhã Nhã, liền vội thở bên tai nàng. Hẳn sợ a. . . Hẳn sợ nàng lại tức giận với hắn, lại vắng vẻ hắn, đành phải hèn mọn cầu hoan. . .

“Ân...”

Nhã Nhã hừ nhẹ ra tiếng, Bạch Mộng Chi cuối cùng cũng dám dán sát vào bộ ngực của nàng, đè áo sam bên ngoài,bộ ngực tròn trịa in lên làn áo lót mỏng, Mộng Chi khẽ cắn tiểu anh đào đã ửng đỏ vì kích thích.”Đương nhiên là đêm đẹp mau trôi. . . Chớ để thời gian đẹp lãng phí. . . Phải không? Công chúa của ta” Mộng Chi lớn mật, bàn tay xấu xa luồn vào trong váy, sờ đến bắp đùi non mịn của thiếu nữ. . .

Loại xúc cảm mềm mịn này làm hắn yêu thích không muốn buông tay, đột nhiên hắn cảm thấy yết hầu trở lên khô khốc, lẫn lộn một chút, hắn cũng rất muốn nàng, nhất là sau khi đã biết nàng có bao nhiêu ngọt ngào. Từng lần gặp mặt, đụng chạm,nói chuyện với nàng vào ban ngày, y rằng đêm đó hắn cảm

thấy gian nan, khó ngủ. . . . Hàng đêm hắn đều mộng xuân ,điều này quả thực sắp bức điên hắn rồi, nhưng những thứ đó giờ không còn quan trọng nữa,Nhã Nhã giờ đang nằm dưới thân hắn. . . .

“Như vậy a. . . .” Nhã Nhã bị bọn họ quyến rũ khiến trong tâm nàng có chút ngửa ngáy,khạo khát, hơn nữa hai thiếu niên này lại cẩn thận, ăn nói khép nép như vậy. . . Nàng có chút đau lòng, nhưng là, sao có thể tha thứ cho bọn họ dễ dàng như vậy?

“Nhã Nhã Nhã Nhã, ta rất nhớ ngươi. . . .” Triển Phong ôm lấy nàng khuôn mặt nàng, ấn đôi môi lạnh lẽo xuống, hắn làm nũng rên rỉ bên miệng nàng, bàn tay nóng như lửa mạnh mẽ nắm lấy tay nàng đưa tới ma sát dưới thân. . . . khiến nam căn nhô lên khỏi y phục ngày càng lớn.

“Chính là. . . Ân. . . Nhẹ chút, chính là không được đâu, “Nhã Nhã than nhẹ , Mộng Chi hút hút lấy nụ hoa nàng, lực hút ngày càng mạnh, dường như không khống chế được, có thể thấy, hắn nhìn bao lâu rồi, chính là. . .”Ngươi ta. . . A. . . nguyệt sự của người ta vừa mới đến nha” Nhã Nhã vô tội chớp chớp mắt, khuôn mặt ửng đỏ kiêu diễm ướt át, nàng bị nhuộm dần bởi dục vọng, thể nhưng lời nói của nàng chẳng khác gì gáo nước lạnh tạt vào tâm hai thiếu niên.

“Hà... .” Tiểu tử ảo não rên rỉ một tiếng, nằm úp sấp ở trên giường, hai má xoay qua chỗ khác không nhìn bọn họ, cố gắng bình ổn dục vọng vừa bị khơi mào.

“Tiểu yêu nữ!” Mộng Chi nghiêng răng nghiêng lợi ,khuôn mặt xinh đẹp đặt lên bộ ngực nàng mang về thất vọng,hắn đành phát tiết ,há mồm ngậm lấy, hút mạnh bộ ngực co giãn ,hắn muốn hưng hăng cắn nàng, nhưng lại tiếc thương. Nhã Nhã thấy bộ dạng thống khổ của bọn họ vốn định cười khanh khách, may mắn nàng không có cười ra tiếng mà quay ra nói với Mộng Chi.

“Mộng chi ca ca. . . . Ta muốn...” Nàng không nheo nắm lấy tay áo hắn lay lay, chán ghét a , nàng không muốn phải làm việc buồn nôn này đâu, nhưng thời kì dậy thì của nữ nhân cũng khiến ham muốn tăng theo,cái này cũng không phải giả...

“Còn gọi! Đều do ngươi gây họa!” Mộng Chi nâng đôi mắt phương đã bị tắm đâm ,ánh mắt tối lại sâu thẳm, lửa nóng từ hạ thân hắn cũng không khách khí đỉnh nhập giữa hai chân nàng,cách một lớp quần áo cũng dễ dàng nhận ra dục vọng kia đã phát trướng rồi .

“Ân. . . Đêm đã khuya. . . Mộng Chi ca ca nên trở về nghỉ đi. . . .” Thanh âm Nhã Nhã như đang trong tình triều mê man, sóng mắt mềm mại đáng yêu lại mang theo ý cười. Mộng Chi lăm bắm một câu gì đó , hắn lại cọ xát trên người nàng một hồi lâu mới chịu dời đi. Bộ dáng ảo não của hắn có chút đáng yêu, không biết khi trở về hắn có đi tắm nước lạnh không!,Nhã Nhã nghĩ tới điều này lại buồn cười.

“Ngươi cố ý phải không. . . Đứa nhỏ này thật xấu xa” Bạch Triển Phong nghe tiếng bước chân rời đi của Mộng Chi,lại quay lại và lười biếng tựa vào đầu giường, mấy lọn tóc trên trán có chút ẩm ướt, hai má hắn vẫn ửng đỏ,đáng vẻ thiếu niên này khi không kiềm chế được quả thật vô cùng quyến rũ.

A? Bạch Triển Phong chợt phát hiện trong phòng nhiều thêm một người, nữ nhân kia không phải là ảnh vệ của Mộng Chi sao? Sao không rời đi theo chủ nhân mà lại hiện thân đi ra, còn âm ngoan trừng trừng Nhã Nhã. Triển Phong nhàu mày.”Sao không nhanh chóng chạy theo chủ tử ngươi đi,đứng ở trong này làm cái gì?” Tâm tình hiện tại của hắn không tốt, tốt nhất không nên đến trêu chọc hắn.

“... .” Phi nhếch môi không nói một lời, ánh mắt kinh diễm trừng Bạch Triển Phong một hồi lâu, lại càng âm hiểm cười cười nhìn Bạch Nhã Nhã.

“Tức giận? Ngươi tức cái gì? Chẳng lẽ là ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo sao?” một ngón tay mảnh khảnh của Bạch Nhã Nhã đặt giữa môi, vô tội nhìn Phi, đôi mắt chữ tình dục chưa lui quyến rũ đảo quanh, ý cười nhạo đả ý trong mắt không hề che dấu. Là nha, nếu nàng ta nói nàng đắc ý, vậy nàng phải ra vẻ đắc ý rồi. . .

ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo: Chi kè có ý đồ xấu nhưng không thực hiện được, còn chịu thiệt.

“Ngươi. . .” Phi bị chọc tức không nhẹ,nàng ta vừa muốn mắng ra lời nói ác độc, lại thấy biểu tình của Nhã Nhã càng thêm hưng phấn ,chờ mong. Phi trộm liếc Bạch Triển Phong một cái, tốt lắm nhìn thiếu niên kia đang nhăn mày quan sát mình.

Hừ, muốn cho nàng mất mặt trước mặt tứ thiếu ư? Ta sẽ không để cho nàng ta đạt được kế hoạch đâu! Phi lại liếc mắt lườm Bạch Nhã Nhã, cuối cùng đành quay đầu dùng khinh công nhảy đi,nàng muốn đi tìm chủ nhân. Bạch Nhã Nhã, sớm muộn gì một ngày nào đó ta cũng sẽ tóm được cái đuôi chuột của ngươi!

“Nữ nhân kia làm sao vậy?” Bạch triển Phong ngạc nhiên nhìn nữ nhân đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên bay đi,hắn cảm thấy thực phiền toái a. . . .

“Chuyện của nữ nhi, cũng chẳng có gì quan trọng. . .”

“Ta không thích ngươi vì Mộng Chi mà cùng người khác tranh giành tình nhân.” Triển Phong rầu rĩ nói, ấn môi lên cánh hoa hồng nộn, hắn hôn không ôn nhu chút nào.

“Ngô. . . Không phải tranh giành tình nhân. . . Hi hi. . .”

“Mặc kệ, dù sao ngươi không thể thích Bạch Mộng Chi!”

“Ta yêu tứ tử nhất .. Ân...Đừng cần.”

“Yêu nhất? ...” Thanh âm Triển Phong mang theo tia nguy hiểm.

“Khụ, chi yêu nguoi ! Chi yêu mỗi nguoi!” Một nữ gượng cười, cố thanh minh.

“Như vậy mới đúng, lại đây để ta hôn một cái.”

“Không cần, người ta hôm nay không thể. . . .”

“Ta cũng chưa nói sẽ muốn nguoi bây giờ, chẳng lẽ thân mật một chút cũng không được sao?”

“Chính là. . . Chính là nguoi muốn thân chỗ nào a.. Ân. . . Đau a. . .”

“Đau a. . . Vậy muốn ta thân chỗ nào?” Triển Phong xấu xa cười rộ lên.

“Không. . . A a. . . Không đau. . . . rất thoải mái, ừm. . . . tứ tứ...”

“A. . . . Thật sự nguoi khiến ta phát điên... . Đừng nhúc nhích, một chút là tốt rồi. . .” Đầu Bạch Triển Phong đầy mồ hôi, quả nhiên. . . Nhấn nhẹn dục vọng quả thật rất gian nan.

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Đột biến

Thật sự là chuyện này chưa kết thúc, chuyện khác đã tới.

Dạo này Phi luôn tìm cách trả thù ta khiến ta vô cùng rối rắm, vị này luôn rình lúc Mộng Chi không để ý, nàng ta liền dùng ánh mắt ngoan độc nhìn Bạch Nhã Nhã. Bạch Nhã Nhã không khỏi cảm thấy có chút nhàm chán, nàng vốn đang trông mong nàng ta có thể khiến nàng bứt chán, làm trò tiêu khiển cũng được ,thế nhưng chính mình lại cảm thấy áp lực khi bắt nạt mấy nam nhân kia... có vẻ mấy thiếu niên kia hồn dỗi rồi , tuy rằng nàng không cam lòng tha thứ khi bọn hắn đã tổn thương nàng, thế nhưng nàng cũng luyến tiếc họ, sợ rằng mình tổn thương họ, Nhã Nhã cảm thấy thực uất ức, chẳng lẽ tâm của nàng bắt đầu lung lay? Nhìn mấy thiếu niên tuấn mĩ vô song này, nàng cũng chẳng thể nổi giận được với họ, hoá ra nàng là kẻ" ngoài lạnh trong nóng ư"?

ngoài lạnh trong nóng kẻ bên ngoài lạnh lùng nhưng bên trong ấm áp .

Cho nên, Phi không tạo lên tình huống bất ngờ trừ ngày đó khiến ta vô cùng chán! Nàng yêu cầu Tinh điều tra trong nhà một chút xem có gì lạ không, thế nhưng kết quả là không có uy hiếp nào cả, thế nhưng nàng vẫn tin rằng đây chỉ là xa độc chờ thời cơ mới cần người thôi.

Nhã Nhã suy nghĩ một chút, gia quy Bạch gia đã quy định, một đời một kiếp chỉ cho phép có một ảnh vệ, như vậy có phải khẳng định rằng không cho phép được đổi ảnh vệ khác sao? Bởi vì nàng không có cách nào có thể thích Phi, thậm chí nàng còn nghĩ đến sau này nếu nàng gả cho Mộng Chi ,rồi lại phải sớm chiều ở chung, đối mặt với nàng ta,bắt buộc dĩ không nhìn được mà lạnh người. . . .

Nhiều nữ nhân thăm mền tướng công của nàng chứng tỏ tướng công nàng có sức quyến rũ, nhưng lúc nào cũng phải cảnh giác với tình địch, điều này không khỏi khiến người ta cảm thấy chán ghét. Như vậy nàng muốn trả thù bọn hắn,nhưng cũng không muốn làm tổn thương tới họ. Nhã Nhã suy nghĩ, rốt cuộc nên chọn cái nào.

Nhưng không đợi Nhã Nhã suy nghĩ kĩ,nhiều chuyện khiến nàng đau đầu đã xảy ra, thật sự không biết chuyện này khiến nàng nên mừng hay nên lo.

Trời trong xanh, nắng ấm, là thời tiết tốt để đi du lịch a.

Nhân sự kiện này, Bạch Mộng Chi, Bạch Triển Phong, Bạch Tinh Chi tất nhiên đều tham gia. Xe ngựa to như vậy, chậm rãi lăn bước tới vùng ngoại ô, trong xe chứa bốn thiếu niên mang bốn tâm sự khác nhau. Bạch Nhã Nhã khoác bên ngoài áo có mũ bằng lông, mặt lạnh nhạt. Sáng sớm hôm nay Phi còn tự động xin đi so chiêu cùng với A Tinh, nàng nhăn mày, tất nhiên là không muốn, nàng không muốn A tinh phải chịu một kích nào của nàng ta cả. Nhã Nhã giương mắt liền nhìn thấy Phi dùng ánh mắt khiêu khích nhìn mình .

Phi tuy rằng trời sinh về ngoại nhu nhược, nhưng nàng ta lại có thể khiến cho Mộng Chi tuyển từ bên ngoài mang về nhà, phân phó làm ảnh vệ riêng của hắn, tất nhiên hẳn nàng ấy có tài năng . Huống hồ bởi vì hai người (A Tinh +Phi) không phải đồng môn, chiêu số võ công cũng có thể học hỏi từ nhau.Tuy biết công phu của mình khá tốt, song A Tinh biết mình vẫn còn tính tuổi nhỏ kích động, sợ rằng đi thường ngoạn không thể bảo vệ chu toàn cho Nhã Nhã , nhưng là. . . A Tinh thờ dài, bắt buộc dĩ đành đáp ứng .

Quả nhiên Phi không đơn giản, chiêu thức của Phi vô cùng quý dị,có điểm giống với Mộng Chi, đều lấy tốc độ làm trọng , thân pháp quý mỵ linh hoạt, tay vung chọt cao chọt thấp khiến chung quanh tán loạn, khiến cho người ta hoa cả mắt. A Tinh nhăn mày lại, bắt đầu không dám phớt lờ, hắn thận trọng quan sát các chiêu thức, trong thâm tâm tìm cách ứng phó, đề ngừa hậu hoạ sau này là chính, chính là hắn không vui bởi chỉ có thể ngăn cản mấy chiêu kia chứ hắn biết cách phá chiêu .

Phi ra chiêu cực kì nham hiểm, Nếu đem ra luận bàn, tất cả các chiêu kia đều là chiêu đoạt mệnh, ngay cả kẻ luôn luôn nở nụ cười xinh đẹp ,quyển rũ-Mộng Chi cũng không nhận được mà nhũn mảy, lại cảm thấy mình chuyện bé xé ra to nên cũng không lên tiếng . Chiêu cuối cùng, A Tinh chỉ cảm thấy một luồng gió lạnh lướt qua sau gáy, mấy người ngồi xem thấy vậy vội kêu ngừng.

Nhã Nhã mỉm cười kéo A Tinh đang ho suyễn, dùng khăn lụa vì hắt lau đi mồ hôi trên trán. A Tinh dung nhan xinh đẹp , đề xuống tay Nhã Nhã ,hắn nhìn nàng thật sâu ,nhận lấy khăn rồi xoay người đi mất. Nhã Nhã thở dài, xem biểu tình cổ quái của A Tinh, hắn bị tổn thương vì thua người khác,nàng quay ra nhìn chăm chú Phi và Mộng Chi, nàng nói “Mộng Chi ca ca muốn khiêu khích người của Nhã Nhã sao? Không biết chúng ta đặc tội với Mộng thiếu lúc nào, có điều gì không phải,mong rằng được chỉ giáo”

“Biểu muội nói đùa, bọn nhỏ không hiểu chuyện.” Mộng Chi liếc nhìn kẻ đang quỳ dưới đất-Phi, thấy nàng ta quỳ như vậy cũng không kêu nàng đứng lên,chỉ thần nhiên nói.

“So chiêu như vậy là được rồi chứ gì , nếu A Tinh xảy ra chuyện gì, Nhã Nhã tuyệt đối không tha cho các ngươi” Nhã Nhã nhấp một ngụm trà, lại không nhìn về phía Bạch Mộng Chi cùng Phi, nàng quay đầu nói với Tiểu Bích

“A Tinh đã thể hiện rất khá. Giãng cơ nửa ngày hắn là rất vất vả, xiêm y đều bị cắt , chút nữa kêu người đưa tới cho hắn bộ đồ mới . Mặt khác phái người đem trà tuyết đỉnh hàm thủy mà mấy ngày trước phụ thân đem về đưa đến cho hắn, xem như phần thưởng của chủ nhân .” Trà tuyết đỉnh hàm thủy kia là trà tiến cống ,thuộc loại trà thơm cực phẩm , chắc là từ bên chỗ tiểu Nguyệt vương gia đem tặng đi.

Ánh mắt Tiểu Bích nhìn chăm chú , rồi lớn tiếng đáp ứng lui xuống. Bạch Nhã Nhã đảo mắt qua thân thể đang căng thẳng vẫn duy trì động tác quỳ kia, nàng khẽ nhếchkhóe miệng, ác giả ác báo, hôm nay nàng dám ở dưới mí mắt Bạch Mộng Chi khiêu khích người của nàng, nàng ta nghĩ rằng như vậy Mộng Chi và nàng tất nhiên sẽ tồn tại khúc mắc. Như thế đồng thời lấy mất thể diện của Bạch Nhã Nhã nàng, lại chẳng khác nào trước mặt mọi người mà cấp cho Mộng Chi một cái bạt tai. Nhã nhã chỉ nhìn, nàng cũng không thêm quan tâm tới người này nữa.

Trên xe ngựa, Mộng Chi kéo tay ngọc non mịn của Bạch Nhã Nhã mà xoa nắn, đem bàn tay nhỏ bé kia đặt vào bàn tay lớn của mình , nhẹ giọng nói rằng “Biểu muội không cần tức giận, biểu ca tất nhiên sẽ trách phạt Phi cho ngươi hết giận.”

“Ồ? Mộng Chi ca ca cho rằng lòng dạ Nhã Nhã hẹp hòi như vậy ư? Vì đám hài nhi này bàn luận võ nghệ mà mới sáng sớm khiến ta tức giận sao?” Thật bất hạnh , nàng đứng là tức giận.

“Vậy sao tiểu công chúa của chúng ta không nói lời nào a?” Mộng Chi buồn cười nhìn thiếu nữ nói một đằng làm một nẻo này, ngay cả lườm hắn một cái đều có vẻ trẻ con đáng yêu.

“Ta nói này đại ca, ngươi như vậy là không được rồi.” Bạch Tinh Chi không đợi Nhã Nhã nói chuyện liền cười hi hi nói tiếp “Đây không phải là đại ca để nô tài chó cậy gần nhà , gà cậy gần chuồng sao?”Lời nói của Tinh Chi luôn luôn tưởng chừng khờ dại lại sắc bén như vậy, hắn dùng thần sắc vô tội,giọng điệu lại như đao sắc lẹm, khiến một số người hận đến ngứa răng. Nói rằng chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng ,một câu cũng là phóng đại thanh âm, cô ý nói cho cả người bên ngoài xe đều nghe thấy.

Triển Phong nghe vậy, hừ một tiếng, tay chân vờn dài,lại nhắm mắt tựa vào vách xe không nói một lời nào.

Mộng Chi vừa muốn trả lời, bất ngờ xe lại chấn động,thân thể Nhã Nhã cũng mất thăng bằng, một đầu vọt vào trong ngực Triển Phong ngồi ở đối diện . Chi nghe con ngựa hí không ngừng, hiển nhiên là bị kinh hách. Triển Phong tiếp được thân hình Nhã Nhã nhỏ xinh , Mộng Chi nhắc lên bức màn hướng ra ngoài nhìn lại.

“Chuyện gì?”

“Hồi thiếu gia, phía trước, phía trước đột nhiên xuất hiện một chiếc xe ngựa, thiếu chút nữa đụng phải xe mình. Cũng không biết là nhà ai đi qua,suýt chút nữa thì đụng rồi!” Xa phu lớn tiếng ồn ào, không có cảm tình.

“Tại hạ lỗ mãng, va chạm các vị, mong rằng được bao dung.” Một phenthanh âm dễ nghe từ trong xe ngựa kia vang lên, lời nói âm nhu như vậy không biết là nam hay nữ.

Mộng Chi vén rèm xuống xe ngựa, chỉ thấy bên ngoài là một công tử tuấn mĩ mặc trường bào đứng đó mỉm cười. Ánh mắt mỉm cười , mang theo một tia xin lỗi.

“Đành vậy, công tử không cần chú ý, nói vậy hắn là có nguyên nhân, công tử cũng không phải cố ý.” Mộng Chi khẽ nhếch khóe miệng, cười nói. Người trước mắt tuy rằng khiêm tốn có lễ, cả người lại mang theo khí tử vong hắc ám , không khỏi có chút nhũn mảy.

Nhã Nhã tò mò, dịch đến bên cửa sổ, vén rèm xe lên hướng ra ngoài nhìn lại. Đầu tiên ánh vào mi mắt nàng chính là một đôi giày trắng tinh xảo không nhiễm bụi , hướng lên trên nhìn lại, thân thể cao to đứng ngược hướng bóng cây xanh biếc. Công tử trẻ tuổi này đứng dưới ánh dương, vài sợi tóc mai bay lất phất, khuôn mặt trắng nõn, con mắt màu nâu có viền nhạt toát ra vẻ yêu mị,đột nhiên thấy hắn quay lại nhìn mình, biểu tình thâm trầm, Nhã Nhã liền ngơ ngẩn một chút. . .

Nam tử này thật sự rất đẹp rất đẹp, so với Mộng Chi tà mị chẳng những không chút nào kém cỏi mà còn nhìn hơn một chút, chính là đứng ở nơi đó liền như thiên nhân giống nhau, đây chính là tuyệt sắc nhân gian a, nào có thể dễ dàng xuất hiện tại mắt phàm nhân? Nhã Nhã muốn quay đầu, lại phát hiện mình cứng ngắc không thể, đang cảm thấy kì quái, bên tai liền lướt qua hơi thở ái muội, thanh âm âm nhu dễ nghe vang lên bên tai:

“Ta đã chờ ngươi ,quả thật ngươi không hề thay đổi,u hồn kiếp trước ...”

Nhã Nhã cứng đờ, hoảng hốt một chút, nam tử trước mắt này rõ ràng môi hắn một chút cũng không động, sao nàng lại nghe được tiếng của hắn? U hồn kiếp trước, u hồn kiếp trước? Đây. . . Người hắn nói chính là chính mình! Đúng nha, mình là u hồn chuyển thế, chính là mười mấy năm qua đều an nhàn sinh hoạt, Nhã Nhã cơ hồ. . . Cơ hồ sắp quên.

Nhã Nhã muốn quay đầu nhìn các ca ca để xem có hay không mấy người họ cũng nghe được thanh âm này, lại phát hiện mình vẫn không thể nhúc nhích, xem ra không phải mình bị sắc đẹp quyến rũ khiến cả người ngơ ngẩn, mà là thật sự cứng ngắc a!

“Chớ hoảng sợ, chớ hoảng sợ. Ta đã tìm người lâu ngày, cuối cùng cũng gần gũi người, cho người thời gian thích ứng. Ít ngày nữa lại đi quý phủ thăm người, hiện nay không phải chỗ nói chuyện, Châu Sa...” Công tử kia vẫn mang nụ cười thản nhiên nhìn Nhã Nhã, thanh âm chậm rãi phai nhạt đi, giống như là gió thổi mà thôi. Châu Sa? Đây là ý gì? Vì sao lại cảm thấy này hai chữ này quen thuộc như vậy?

“... . . Mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó, công tử cũng không phải cố ý.” Mộng Chi vẫn nhếch khóe miệng, cười nói. Trước cảnh tượng lại suy diễn, Nhã Nhã tròn mắt há hốc mồm nhìn Mộng Chi quay đầu lại vén rèm xe lên, giống như việc thân thể cứng còng cùng chuyện mình nghe thấy kia là trong mộng, tưởng như chính nàng tưởng tượng ra.

Tuyệt sắc công tử kia ôm quyền vái chào, tránh đường cho xe ngựa đi tiếp, mời xe ngựa bọn họ đi trước. Hai con ngựa lớn của Bạch phủ chẳng biết tại sao lại bất an thấp giọng hí nhẹ, giống như áp sợ hãi một cái gì đó.

“Tuy công tử này dễ nhìn, Nhã Nhã cũng không nên như thế, ta chính là sẽ ăn dấm đó.” Mộng Chi ngồi ở bên cạnh Nhã Nhã, vòng tay qua eo nàng, đây đầu nàng đang cứng ngắc vào lòng mình, ngón trở nhẹ nhàng điểm tại môi có chút trắng bệch của nàng, trêu tức nói.

Bạch Nhã Nhã vẫn chưa hoàn lại nỗi khiếp sợ, môi kích động suy nghĩ muốn nói cái gì đó, lại phát hiện cái gì cũng không có nói ra.

“Nhã Nhã?” Triển Phong nhăn mày, nàng đây là xảy ra chuyện gì? Lấy tay bắt lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng, như có điều suy nghĩ.

“Nam nhân kia rất đẹp sao?” Tinh chi có chút ăn dấm, nếu máo cũng muốn ra bên ngoài nhìn lại, nhìn kẻ có thể khiến cho ca ca nhà mình nói bộ dáng hắn tốt.

Kế tiếp, Nhã Nhã liền có chút không yên lòng. Xuân sắc thích hợp để đáp thanh, cảnh đẹp như vậy nàng lại không hứng thú. Là do, vừa trải qua ảo giác lúc này, muốn nàng dùng thái độ bình thường cùng bọn hắn chơi đùa?, Bạch Nhã Nhã thật sự cảm thấy muốn khiến cho mấy thiếu niên trong nhà ngày cùng Phi ngày nào cũng ăn dấm, thật sự là trường hợp buồn cười a, chẳng có gì lạ.

Đáp thanh: là giẫm chân lên cỏ. Trước đây, có ngày hội giẫm chân lên cỏ trong dịp tiết Thanh Minh, nam nữ thanh niên nhân dịp này để du xuân, nên mới có tên gọi hội đáp thanh (tức giẫm lên cỏ).

Làm gì có chuyện gì trên thế giới so với chuyện nàng cùng bọn họ hoang đường hơn ư?

Mà, công tử yêu dị kia là người phương nào? Nàng thậm chí ngay cả tên của hắn cũng không biết. Bạch Nhã Nhã cảm thấy sự tình bắt đầu hướng tới một điều bí ẩn. . . Mà đáp án thực quý bí.

Ban đêm, Bạch Nhã Nhã bắt đầu phiền loạn bất an.

Người nọ nói muốn tới tìm nàng, không biết là khi nào? Mà lại tìm nàng làm cái gì?

Tối thổi nước trà nóng một hồi lại một hồi, nhưng không cách nào làm ấm thân thể lạnh lẽo của nàng. Sự tình đã phát triển tới cực này sao có thể nói cho người khác, mà nói cái gì? Nói như thế nào? Nói nàng vốn là người hiện đại, rồi sau đó đầu thai chuyển thế đến nơi này chiếm cứ thân hình vốn là của nàng ư, thời gian chiếm được cũng 14 năm rồi. Mà nay xuất hiện một người quý không ra quý, nam nhân không ra nam nhân, còn nói muốn tới tìm nàng?

Bạch Nhã Nhã không khỏi bật cười, chuyện này giống như chỉ xuất hiện trên phim ảnh vậy mà phát sinh tại trên người nàng! Nàng nên nói với ai đây? Là Triển Phong? Là Mộng Chi? Vẫn là nên nói với phụ thân mình? Lúc này mới phát hiện, thế giới của mình cần cố gắng thương, nàng lòng vòng luẩn quẩn quanh Bạch gia, không hề có mối quan hệ nào khác.

Nam nhân có khoé mắt mũi lệ mang theo vẻ yêu nghiệt cùng nụ cười xinh đẹp hiện lên trong óc nàng, sao chỉ nhìn một chút, chỉ liếc mắt một cái, liền khắc họa rõ ràng như thế? Người kia bên miệng treo nụ cười, mặt mang theo tình cảm sâu đậm, giống như gặp qua trăm ngàn thứ sinh động.

Trong phòng bắt đầu xôn xao bất an, ầm ầm chuyển động. Nhã Nhã sắc bén cảm thấy được hắn đến, rõ ràng không hề chuyển động, chính là cái loại sóng ngầm bắt đầu khởi động, cảm giác bất ngờ đập vào mặt mà đến, nàng cảm giác được phảng phất có người đang nhìn nàng chăm chú, khiến nàng lông dựng thẳng lên, không rét mà run.

“Ài?” Nhã Nhã run rẩy lại cứng cỏi, thanh âm quanh quẩn trong gian phòng, giống như đây không phải là phong nguyệt bảo giám, mà là một căn phòng vô cùng trống trải.

“Chỉ thấy ta một lần, ngũ giác nàng tựa như sắc bén hơn a? Aizz...” Có chút giống như vô thờ dài, thanh âm âm nhu vang lên, gần giống như nói thầm bên tai.

“Người. . . Người đã đến rồi?” Bạch Nhã Nhã cảnh giác nhìn chung quanh bốn phía, xác định nơi này trừ bỏ nàng cũng không có người khác, thanh âm kia không biết từ chỗ nào phát ra.

“Đóng chặt phong như thế làm gì? Phân không rõ là địch hay là bạn sao? Này, đều không giống người” Nói như thế, giống như hấn càng ngày càng gần một chút.

“” Bạch nhả nhả cắn môi anh đào phấn nộn , không có cách nào đáp lại hấn. Vốn là địch hay bạn còn chưa biết, làm cho nàng có thể không sợ hãi sao?

“Đúng rồi, người đều quên hết rồi. . . .” Thanh âm kia bắt đầu dĩ thử dài.

“Nếu đến đây, sao không hiện thân? Bí hiểm xuất hiện như vậy là có ý gì?” Bạch nhả nhả biết kích động cũng vô dụng, cố gắng điều chỉnh cảm xúc, tĩnh lại, hạ tâm đến ngồi ở bên bàn.

“Như thế cũng tốt.” Thanh âm kia không giống như nói bên cạnh tai nữa, đột ngột đằng sau vang lên

Bạch nhả nhả hoảng sợ quay đầu đi, người nọ liền đứng ở cửa sổ ! Dưới ánh trăng cười như không cười , gương mặt âm nhu tuyệt điểm lại mang vẻ yêu dị quỷ ẩn rừ .

“Người... . . Rốt cuộc là ai?” Nhả Nhả giả vờ trấn định, đôi mắt híp lại, run rẩy cắn môi nói.

“Châu Sa, người vẫn luôn gọi tên ta , người. Thật sự không nhớ một chút nào sao?” Thanh âm ôn nhu dễ nghe như vậy, bàn tay đưa lên, tựa hồ muốn vuốt ve khuôn mặt nàng.

“Châu Sa?” Nhả Nhả lui về một bước, nghi hoặc nói.

“... . .” Nam tử kia thấy Nhả Nhả né tránh vuốt ve của hấn , dường như có chút thất vọng, có chút cô đơn, “Ta là Nếu Hỏa, Lưu Viêm Nếu Hỏa. Người. . . Không còn nhớ rõ sao?”

Bạch Nhả nhả mờ mịt lắc đầu, không chút nào ấn tượng. Đây rốt cuộc tại sao? Châu Sa, Nếu Hỏa? Nàng cảm thấy tâm loạn như ma, giống như đang ở cảnh trong mơ.

“Tiểu Châu Sa đáng thương của ta. . . .” Nếu Hỏa giơ cánh tay lên, đưa tay hướng tới , ý bảo nàng đem bàn tay đặt lên phía trên. Theo ánh trăng, cổ tay hấn hiện lên một khoá dây thừng màu huyền sắc ,dây có đính một khối ngọc xanh biếc cơ hồ có thể nhỏ ra nước, trên phi thủy có một lỗ , tựa hồ trước đây cái lỗ này được khảm bởi một thứ gì đó, Bạch nhả nhả hoảng hốt một chút, “Lại đây, hảo hảo từ. . . .” Nếu Hỏa thấp giọng nói, Bạch nhả nhả vọng nhập sâu vào đôi mắt thâm thủy kia, thất thần đi ra phía trước, đem tay trắng nõnnhỏ bé để vào bàn tay lớn của ả . .

“Thực ngoan, Châu Sa...”

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhả Nhả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Châu Sa

Thiên địa mệnh mông, loạn lạc hỗn độn . Một sinh vật vừa giống thú, lại giống người, vượn thân thể , hấn đứng trên chóp núi cao nhất, mái tóc dài phát phơ trong gió càng khiến cảnh vật trở nên xơ xác tiêu điều, phía sau hấn còn có mấy cái đuôi lớn màu bạc đang phe phẩy có nhịp điệu. Phía trước hấn là vực sâu vạn trượng , đứng trên này nhìn xuống không thấy đáy, đám mây mờ nhạt phía chân trời lững lờ trôi chậm chạp, cảnh vật như vậy cũng không khiến nam nhân này tỏ ra biểu tình gì.

Yêu thú này không quay đầu lại, lỗ tai hấn dựng đứng, mặt hơi nghiêng, làm ra vẻ đang chăm chú lắng nghe một thanh âm nào đó. Chỉ nghe truyền đến từ phía sau là tiếng bước chân đang chậm rãi tới gần, cùng với đó là tiếng trang sức kêu leng keng giòn tan, người kia chậm rãi bước tới.

“A. . . . Cừu vĩ(hồ li 9 đuôi) đại nhân, ngài đang đợi ta sao?” Một phen thanh âm kiều mỹ cười khẽ vang lên, rõ ràng là giọng nam, nhưng lại mang giọng điệu giọng điệu như nữ nhân, khiến người khe không khỏi rung mình.

Cừu vĩ chậm rãi xoay người, biểu tình trên khuôn mặt vô cùng tuấn mĩ, vẻ đẹp của hấn âm nhu, mang theo nét đẹp cả của nam và nữ, hấn có đôi mắt yêu dị màu xanh ngọc trong trẻo nhưng cực kì sạch sẽ.

“Đã lâu không gặp người, Cừu Dao đại nhân vẫn là kẻ khiến người ta chán ghét như vậy” Biểu tình trên mặt cừu vĩ vẫn bình thản nói với Cừu Dao, tựa hồ không giống kẻ vừa mới vũ nhục người khác, giống như chỉ hỏi hôm nay thời tiết thế nào.

“Hi, đa tạ ngài đã khích lệ, cừu vĩ đại nhân vẫn luôn khiến người khác tổn thương a. Ngó. . . Tướng mạo hồ tộc thật ưu tú a . . Nhìn mãi không chán, thật sự khiến ta ghen tị chết mất” Tên Cừu Dao này rõ ràng mang tướng mạo nam nhân, vậy mà còn cố tình ăn mặc như nữ tử, tóc đen dài xoả buông như cỏ nương chưa lấy chồng, dưới thân mặc bộ xiêm y màu hồng, bên hông còn treo mấy ngọc bội quý, móng tay sơn đỏ chói, tay còn cầm chiếc khăn vuông vung. Tóc độ nói chuyện thông thả điệu đà, làm người ta phiền chán.

“Cửu Dao đại nhân muốn ta đến tận đây, đến tận cùng có điều gì chỉ giáo.” Thần sắc cửu vĩ hiện lên một tia không kiên nhẫn, biết rõ người này không có hảo ý nhưng cũng không thể không tới, như vậy là tặc trách (vô trách nhiệm).

“Ai ui, chẳng lẽ đến tận gần cùng ta một chút cũng không được sao?” Tên Cửu Dao bán nam bán nữ này dùng khăn che lên miệng, ánh mắt ra vẻ kiêu miểu nhìn cửu vĩ một cái, thấy hắn không thêm đề ý, lại miễn cưỡng nghiêm mặt nói “Có người nhờ ta tới thu thập một tiểu hồ ly đạo hạnh hơn 1700 năm, nghe nói gần đây tiểu hồ ly này thực kiêu ngạo, khiến mấy vị cấp trên nhìn thấy ngang mắt. Không biết cửu vĩ đại nhân có biết hay không?” Những yêu quái hơn 1000 năm tuổi tại yêu giới này đã được coi là Đại yêu, Cửu Dao lại dễ dàng dùng giọng điệu coi rẻ nói như vậy, tất nhiên ngầm có ý xem thường.

“Chuyện là vậy ư, vậy ta không phiền.” Cửu vĩ cũng không sinh khí, ánh mắt trong sạch, dung nhan tuấn mỹ hiện lên một nụ cười nhẹ, khiến thiên địa cũng phải kém sắc vì vẻ đẹp của hắn.

“Kìa, ta liền thất lễ, cửu vĩ đại nhân chớ trách.” Cửu Dao đột nhiên hóa thành khói nhẹ tiêu tán, trên vùng đất hoang vu tiêu điều còn lưu lại tiếng cười của hắn.

Cửu vĩ giống như không có chuyện gì xảy ra, chính là lại cúi đầu khẽ vuốt cổ tay phải đeo một miếng phi thủy xanh trong suốt, trên vật đó có khảm một hạt châu màu lưu ly. Hạt châu kia không biết là làm từ chất liệu gì, nó giống như ngọn lửa rực rỡ đỏ bùng hơi hơi phát sáng, hạt châu mượt mà, màu đỏ trong suốt, hiện lên những đường nét hoa văn tinh tế, càng giống với mắt của một yêu thú.

Cửu vĩ vuốt ve hạt châu, thần sắc thoáng chuyển thành ôn nhu, như là vuốt ve tình nhân. Hắn nhẹ giọng nói “Cửu Dao này khó đối phó, thừa dịp này phải tìm cách chế trụ, nếu không sợ sẽ trở thành hậu họa. Châu Sa, thật muốn nhìn thấy ngươi...” Kỳ dị chính là, hạt châu được gọi là Châu Sa phảng phất như có sinh mệnh, phản ứng một chút, coi như là đang đáp lại.

“Hi hi... Cửu vĩ đại nhân sao lại có bộ dáng không phòng bị như vậy, không để ta trong mắt sao, hay ngươi cho rằng, dù đánh lên ta cũng không ngại ngươi?” Nếu có người tại thời điểm chiến đấu mà khinh địch, nếu không phải thật sự một bên mạnh, một bên yếu, thực lực chênh lệch lớn, còn trường hợp còn lại, đó là thâm tàng bất lộ, đến cuối cùng mới xuất chiêu, mà Cửu vĩ thuộc loại thứ hai.” Tiểu hồ ly... Để ta đến hảo hảo yêu thương ngươi... A! !! Đây là cái gì?...” Cửu Dao kinh hãi, thân pháp linh hoạt rời khỏi cửu vĩ bởi đột nhiên có ngọn lửa hồng bao quanh đánh tới nhưng là vẫn chậm một bước. Lửa diễm thể lương nguy hiểm hồng rực, thân mình Cửu Dao bị bao vây, vòng lửa kỳ dị kia bắt đầu thu nhỏ lại, chậm rãi co rút lại cắn nuốt, ý đồ đem áp thành một hạt châu. Lúc này nếu Cửu Dao có tâm tư nhìn kỹ, sẽ gặp phát hiện tên cửu vĩ vốn có 9 đuôi kia, nay chỉ còn 8.

Cửu Dao số cũng cao, cuối cùng thể lương la lên, rồi chậm rãi không kêu nữa, hoá ra hắn nghiêng người muốn nham thạch nóng bỏng kia rút xuống đất, để bảo vệ tánh mạng. Cũng may sức nóng đã giảm nhiều.

Cửu vĩ nhăn mày nhìn Cửu Dao chạy loạn tứ phía, nhẹ nhàng trấn an hạt châu đang lo lắng, “An tâm một chút, chớ nóng, Châu Sa. Ngươi cũng biết tên Cửu Dao này là yêu vật như thế nào? Chờ ngươi có thể biến thành hình người có thể nhìn rõ hắn, hắn là một yêu quái, yêu quái sinh ra từ bụi gai a. Dù sao hắn cũng là kẻ có 2000 năm tu vi, hôm nay hợp ngươi và ta lại cũng chẳng thể chế trụ được hắn, nhưng là chớ sợ, đạo hạnh của hắn đã bị huỷ, muốn báo thù, chuyện này để sau thôi. Chỉ sợ là cấp trên lại phải chờ... Châu Sa a, mau mau lớn lên đi.” Lại đứng một lúc lâu, sắc mặt cửu vĩ chậm rãi hồi phục thái độ bình thường, dung nhan yêu diễm xinh đẹp cũng thu bớt đi rất nhiều, biến thành bộ dáng một công tử tuấn mỹ, phong thái bước đi.

Kỳ thật Cửu Dao có hai ngàn bốn trăm năm đạo hạnh, ngày ấy quyết đấu thua bởi do khinh địch, cũng không biết cửu vĩ đã luyện thành công tầng thứ nhất của Vi Hoá. Cửu Dao bị Châu Sa hủy diệt gần ngàn năm đạo hạnh, không bằng cửu vĩ suy nghĩ, đạo hạnh mất hết. Bất quá, từ đó trở đi, thanh danh cửu vĩ lan truyền lớn tại yêu giới, từ đó không có người gọi hắn là cửu vĩ nữa. Bởi vì pháp khí châu sa phát động là lúc đó nó giống như ngọn lửa yêu diễm xinh đẹp nguy hiểm, người của yêu giới bắt đầu gọi hắn là Nếu Hỏa, Lưu Viêm Nếu Hỏa. Bản thể thực ra lại là một con cửu vĩ ngân hồ.

Đương nhiên đây đều là việc sau này hắn nói.

Lại chuyển cảnh.

Một thiếu nữ xinh đẹp ngọt ngào chạy trốn giữa cánh đồng đầy hoa mạn châu sa, đoá hoa hồng sắc(đỏ) xinh đẹp chiếu rọi mái tóc dài đỏ rực của nàng, xa xa, một công tử tuyệt sắc đứng giữa đám hoa, mỉm cười sùng nịnh nhìn nàng.

“Nếu Hỏa, hoá ra cảm giác được chạy là như vậy.” Thiếu nữ bởi vì vận động mà hai má ửng đỏ kiêu diễm ướt át, tay trắng nõn, nhỏ bé khẽ lau tảng mồ hôi mỏng trên trán, nàng cười xinh đẹp nhìn công tử tuấn mỹ kia.

“Châu Sa chớ bướng bỉnh, cẩn thận kéo té ngã.” Nếu Hỏa bắt đầu đi lại sùng nịnh lắc đầu, dấn dò.

“Người ta mới biết dùng thân thể con người a. Mới mẻ muốn chết. Đến đây, Nếu Hỏa, đi cùng ta.” Thiếu nữ làm nũng dậm chân, mắt to như làn nước mùa thu, linh động đáng yêu, vẻ mặt hết sức chọc người triu mến.

“Được...” Nếu Hỏa bắt đầu đáp, nhưng không giống chạy loạn như nàng. Vận khí nhảy lên, như đại bàng giương cánh nhẹ nhàng dừng ở bên cạnh thiếu nữ, một tay vòng lấy thắt lưng nàng, rồi cùng nhảy vọt lên vườn hoa phía trên... Theo đó, tiếng cười của nữ tử vang lên thanh thoát như chuông bạc.

Cảnh tượng lần thứ hai cắt.

Một thiếu niên tuấn mỹ khoác trên người y phục màu bạc, khoe mắt có một nốt ruồi màu nâu trông cực kỳ yêu diễm, hắn cầm trong tay một trường tiên màu hồng. Đột nhiên, yêu khí màu bạc tăng vọt, tràn ngập quanh thân thiếu niên, thân hình hắn bắt đầu có biến hoá, mọc thêm ra cái tai hồ ly trắng muốt.

trên đầu, thân hình cao lớn hơn, tóc màu đen bắt đầu biến thành màu bạch kim, ánh mắt hẹp dài chớp động mang màu ngọc bích thanh thuần, 9 cái đuôi xù phía sau khẽ đong đưa.

(An: Đáng yêu chết mất huhu, iem yêu anh nhất)

“Tru diệt, nếu là ta dùng một đuôi cùng ngươi hợp thể, có thể hay không lợi hại hơn đâu?” Thiếu niên nhìn trong tay hồng tiên như có điều suy nghĩ thì thảo tự nói.

Thiếu niên ngẩng đầu, rõ ràng có điểm giống Nếu Hoá phiên bản cũ, chẳng qua phiên bản kia là bản thu nhỏ mà thôi.

Lại đổi cảnh.

Một sơn động tối đen như mực, ánh sáng duy nhất đến từ một viên châu đỏ búng quý đi, viên châu bị một nam tử tuổi còn trẻ cầm trong tay vô cùng cẩn thận. Chiều rơi vào mới thấy, hắc vốn mang dung mạo tuyệt sắc vô song, lúc này càng thêm quyến rũ.

“Cuối cùng biến thành tinh phách rồi đó, Tru Diệt.” Nam tử ôn nhu nói. Hạt châu kia cũng lóe ra, làm như đáp lại hắn. “Hừm, kêu Tru Diệt không khỏi lệ khí tang thương quá nặng, không bằng từ nay về sau liền gọi ngươi là Châu Sa. Tên này đồng âm với màu lưu ly, ngươi thấy tốt không?”

Lần thứ hai cắt.

“Cửu vị, à không, hiện tại nên xưng là Nếu Hoá đại nhân.” Một lão nhân có chòm râu to thành một bó, tuổi hắn cũng không quá già, đây là kẻ bắt Nếu Hoá.

“Có chuyện gì cần thiết nói thì nói mau.” Nếu Hoá mặt không đổi sắc. Nếu bị bắt, tất nhiên tùy ý bọn họ xử trí, còn có gì tốt để giăng sao.

“Nếu Hoá ngươi sát khí quá nặng, vốn nên áp giải vào động xử phạt. Nhưng niệm tình ngươi vâng theo yêu pháp cũng không có đem tai họa đến thế gian, xem như chúng ta là yêu tộc nhân từ, tự nhiên xử lý cũng nhẹ nhàng” Dùng một chút, quan sát biểu tình Nếu Hoá, đáng tiếc vô luận hắn nói áp giải vào động cho tới việc xử lý nhẹ, cảm xúc Nếu Hoá đều không hề dao động. đành phải lại tiếp tục nói

“Tự thân ngươi tu luyện ra đến tầng châu sa yêu châu, cũng chính là hợp tinh phách các yêu quái lại, đây là tai họa lớn đối với yêu quái chúng ta, bề trên tất nhiên không thể tha cho ngươi được. Châu Sa kia của ngươi, đã có thể hoá thành hình người, vậy làm cho nàng luân hồi chuyển kiếp đi. Qua 10 kiếp luân hồi, nếu trong tâm khảm nàng không có quên ngươi, vậy nàng tùy ý ngươi sắp đặt. Nếu nàng vẫn không thể nhớ ra ngươi, vậy đành phải chờ những kiếp sau nữa. Hy vọng ngươi tự biết điều một chút, sinh mệnh phạm nhân vô cùng ngắn, chẳng là gì so với tuổi thọ của yêu quái mấy ngàn năm như ngươi, nhân lúc nàng chưa tái hồi kiếp kế tiếp, ngươi cũng nên đóng cửa tu luyện đi, không được lại làm loạn yêu tộc nữa”

“Châu Sa và ta vốn là một thể, nàng là khí tức của ta. Không có khí, ta là sao có thể gây họa ảnh hưởng tới yêu tộc?” Nếu Hoá khinh miệt cười cười, bất kể là tiên cũng tốt, yêu cũng tốt, chỉ cần ngồi ghé dựa bề trên đều có lý thuyết dối trá, mặt ngoài luôn nói những lời khuyên êm tai. Thế nhưng vẫn không an tâm đem người tới đe dọa hắn, hắn có năng lực phá hủy gì sao? Bọn họ uống phí quá nhiều tâm tư rồi.

Người nọ vuốt râu cười nhạt không nói, nhìn thủ hạ đem vòng tay đính yêu châu đỏ búng trên cổ tay Nếu Hoá mạnh mẽ gỡ xuống. Yêu châu kia đột ngột bị giật xuống phát ra tiếng kêu rên rĩ, bất ngờ hiện thân biến thành thiếu nữ với mái tóc đỏ rực..

“Chẳng qua chỉ là yêu quái nhỏ nhỏ, lại nói những lời giảng đạo lý mạnh miệng như vậy, miệng đầy nhân nghĩa đạo đức giả, thật sự là buồn cười.” Cô gái kia về mặt bị phần, mặt mày xinh đẹp khinh thường nhìn lão nhân, lại hướng tới người bị chế trụ kia kêu to, “Nếu Hoá...”

“Chẳng qua là yêu vật kết từ tinh phách mấy trăm năm, bản thể ban đầu chỉ là vật vô tri, tại sao lại có thể mang tình cảm?” Người nọ lắc đầu, vung tay lên liền đem châu sa hất về phía sau, miệng đọc thần chú.

Vang vọng đầy trời là tiếng thét của Châu Sa “Nếu Hoá... . . .”

Nếu Hoá quỳ trên mặt đất, ngón tay hơi hơi phát run. “Mục đích của ngươi đã đạt, như vậy ta có thể đi.” Mắt hẹp dài, màu lục bảo trong suốt xinh đẹp không thể hiện biểu tình gì, giống như hắn đã nhấn lại tới cực hạn

“Không còn chuyện gì, không còn chuyện gì nữa. Thả Nếu Hoá đại nhân đi thôi.”

Nếu Hoá rời khỏi nơi này, Châu Sa nói rất đúng, vốn là yêu quái, lại noi theo thần tiên đem nơi này biến thành nơi giống như tiên giới, thật sự là buồn cười.

“Châu Sa... .” Hắn nhẹ nhàng thở dài, sờ tới cổ tay đã trống trải, một trận buồn bã dâng lên trong lòng hắn. “Yên tâm, không phải chỉ là 10 kiếp hay sao, ta sẽ chờ”

Đầu Nhả Nhả đau tới cháng váng, không biết từ khi nào nàng bị Nếu Hoá ôm ở trước ngực. Cũng may miễn hắn vội vơn tay đỡ, nếu không chính mình không còn hơi sức sớm đã ngã xuống đất. Một màn chuyện cũ như nước chảy mây trôi rót vào tâm trí nàng, Nhả Nhả thấy bản thân giống như đang ở trong mộng.

Nàng, vốn không phải người sao?

Nàng, là một đuôi của Nếu Hoá, do hắn kết tinh phách mà tạo thành (An: Hà @@ chỉ thấy mấy nữ chính được làm từ xương sườn nam chính, còn ông

cửu vĩ này lấy đuôi làm tinh nhân , thôi cạn lời :)) ? Từ tinh phách tu luyện qua mấy trăm năm mới có thể biến hình người? Nàng là yêu nhân mấy trăm tuổi rồi ư, lại bị người ta nhốt đánh vào vòng luân hồi. . . .

Nàng, ban đầu được gọi là Tru Diệt, sau đó được đổi thành Chu Sa? Cô gái xinh đẹp xa lạ kia là chính mình sao?

Chuyện như vậy nàng làm sao có thể tin được?

“Châu sa. . . Có phải đã dọa tới ngươi hay không?” Nếu Hóa đầu lòng thờ dài nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng.

“Ta kêu Nhã Nhã, Bạch Nhã Nhã.” Nhã Nhã nằm ở trước ngực cứng rắn, từng khớp tay nhẹ nắm chặt lấy áo hần.

“Được, Nhã Nhã. Cả đời này ta sẽ kêu ngươi Bạch Nhã Nhã.” Nếu Hóa thờ dài một tiếng, “Ta vốn cũng không muốn xuất hiện bên cạnh ngươi trong tình huống này, chính là ta nghe được tin đã tới thiên kiếp của ngươi (Thiên kiếp : thiên kiếp chính là giới hạn nhân sinh, mà qui tắc của thiên địa. Châu Sa phải vượt qua cửa ải này mới có thể tiếp tục tồn tại), ta đành bắt đắ dĩ mới phải xuất hiện như thế. Ta chỉ biết ngươi đã luân hồi, ngươi không nhớ rõ chuyện cũ trước kia sao? Ta nếu không đến bảo ngươi trước , sợ là ngươi khó qua kiếp nạn lần này. Châu Sa. . . Ngàn năm lại phải chịu một lần thiên kiếp, ta đã đợi ngươi gần 600 năm.”

“Gọi ta Bạch Nhã Nhã.” Nhã nhã rũ mi mắt xuống, tâm loạn như ma (bối rối, không biết phải làm sao), nhưng vẫn cứ kiên trì. Thiên kiếp cái gì? Ngàn năm cái gì? Nàng không hiểu! “Ta đã luân hồi được vài lần rồi sao?”

“Vốn theo thời gian đây chỉ là luân hồi thứ 9, ta cường bách tinh phách của ngươi chuyển thế, vậy nên luân hồi thứ 10 mới đến sớm và kì lạ như vậy (An: tức là lý do chị ấy xuyên không á, cũn coi là 10 kiếp nhĩ), đó cũng là bắt đắ dĩ thôi. Bởi vì một kiếp kia của ngươi tới thế giới kỳ lạ, những thứ ở đó ta đều không hiểu, ta không dám bắt ngươi mạo hiểm.”

“Cho nên, cả đời này. . . Ta có thể nhớ rõ chuyện của kiếp trước ?” Nhã Nhã đột nhiên cảm thấy nàng hơi hiểu đôi chút rồi.

“Đúng vậy, lần này là ta dùng yêu thuật cường bách ngươi chuyển thế, không có đi tới hoàng tuyền (âm phủ), cũng không có uống canh mạnh bà, tất nhiên ngươi có thể nhớ rõ kiếp trước.”

“Thiên kiếp là cái gì?”

“Yêu vật tu luyện do nghịch thiên mà thành, mỗi khi tu luyện ngàn năm sẽ phải hứng chịu một đợt thiên kiếp, cũng có thể nói là khảo nghiệm. Một vài yêu quái có thể vượt qua thiên kiếp, thành đại yêu quái ngàn năm, mà đại đa số yêu vật lại bị đánh tan tác trở lại nguyên hình, tu luyện lại từ đầu.”

“Thiên kiếp xảy ra như thế nào?” Xem ra Nhã Nhã không quan tâm nàng là người hay yêu nữa, nghe nói gặp nguy hiểm mới là điều nàng quan tâm

“Có khi là thiên lôi, có khi là họa sát thân. . . .” Nếu Hóa nhú mảy, thiên lôi đánh xuống những yêu quái trải qua trong thiên nhiên, mà những yêu quái trốn tại nhân gian, phần lớn đều có quan hệ phức tạp với con người cho nên mới có họa sát thân, tình huống này càng phức tạp, bởi không biết nó xảy ra khi nào.

“Thiên kiếp của ta khi nào sẽ đến?”

“Chỉ còn 1 tháng nữa là ngươi tròn ngàn năm tuổi, không biết sẽ chịu thiên kiếp gì, ta cẩn thận tính toán mới biết có liên quan tới một nữ tử. Hôm nay theo dõi hành trình của các ngươi, ta có cảm nhận thấy có nữ tử theo dõi các ngươi, tuy ta không nhìn thấy nàng, lại cảm giác được khí tức của nàng ta.”

“Theo dõi?” Nhã nhã nhú mảy, đột nhiên linh quang vừa hiện, đứng rồi, không có người theo dõi bọn họ, nhưng là tuyệt đối có người đi theo bọn họ, chỉ có thể là ảnh vệ. Mà ảnh vệ là nữ tử, chỉ có một người “Là Phi. . .” Nhã Nhã nheo mắt, nàng chưa bao giờ đem Phi để ở trong mắt, là do nàng quá khinh địch sao? “Ngươi sớm đã biết thiên kiếp sẽ đổ xuống, sao bây giờ mới đến tìm ta?”

“Việc này nói đến cũng thật là kỳ quái. Vốn tưởng rằng sau khi ngươi chuyển thế ta liền có thể tìm được khí tức của ngươi, chính là mười mấy năm qua lại không thu hoạch được gì. Thẳng đến khi lòng ta lao lực quá độ là lúc bắt đắ dĩ mới tìm một cổ nhân giúp ta bấm đốt ngón tay, hần căn bản không muốn tìm nàng, nhưng là. Đây không đề cập tới cũng thế. Rồi mới chuyển phần hồn ngươi vào trong Bạch Phủ(An: chị hèn nhé, may mà chuyển hồn vào bé gái. bởi Bạch gia vốn chỉ sinh đc bé trai mà.v Nếu chị mà xuyên vào nam hài @@,đam mĩ :v :V :V) , mà Bạch phủ này. . . . Lúc ta tới mới phát hiện vốn bị người ta đặt trận pháp, trừ khi được người hạ thuật cho phép , nếu không tiên, yêu cấm nhập. Khó trách có thể cách khí tức của ngươi, đề ta khổ công tìm như vậy.”

“Trận pháp?” Bạch Nhã Nhã hoang mang, là ai có thể đặt trận mạnh như vậy, có thể cản trở được một đại yêu quái?

“Không biết là người nào, trận pháp này mang từ khí tanh tưởi, theo ta dự đoán, kẻ này là một đại yêu quái tu vi không kém ta”

“Cũng. . . . Cũng là yêu quái?” Bạch Nhã Nhã chỉ cảm thấy một trận lạnh lẽo, là ai a? Nơi nàng sống tưởng chừng yên bình, lại vốn bị sắp đặt bởi yêu quái ư? Nàng mặc dù không phải theo thuyết vô thần , nhưng cũng khó mà tin được, rất. . . Không thể tưởng tượng nổi. Mộng Chi, Triển Phong, Tinh Chi, An Dương từng gương mặt lướt qua trái tim. . . . Thậm chí A Tinh cùng Phi cũng không ngoại lệ, một trong số những người ở chung đó chẳng lẽ cũng do yêu quái giả thành?

“Hôm nay ta nhận thấy bên trong nhà ngươi không có yêu khí bao phủ, nếu là một trong số bọn hần là yêu quái, ta có thể nào dễ dàng tới gần ngươi sao?” Kẻ hạ thuật kia không biết có âm mưu gì, nhưng hần cùng với Châu Sa vốn là một thể, nếu để hần được tiếp cận khí tức của nàng, trận pháp kia căn bản không còn tác dụng với hần nữa.

“Phù. . .” Bạch Nhã Nhã thở nhẹ một hơi, may mắn không phải. Nếu là một trong số họ... kia là yêu quái, cũng thật làm cho nàng đỡ khóc đỡ cười, cũng không phải phải phản ứng ra sao khi ở cùng nữa .

“Người hạ thuật này không ở trong phủ, nếu có, khi yêu khí của ta dao động, hần hần cũng cảm nhận được, ngược lại ta cũng vậy”

Người hiện tại không ở trong phủ có rất nhiều, đại ca ,Nhị ca Tam ca, phụ thân cùng Nhị thúc, ngay cả đại tẩu cũng là người nhà bọn họ.

“Châu. . . Nhã Nhã chớ hoảng sợ, mặc dù không biết người nọ là địch hay à bạn, nhưng ta nhất định giúp ngươi tránh thoát thiên kiếp.” Nếu Hòa lại dùng lực nắm ở hông của nàng, thân thể nàng dần hướng vào ngực chính mình, về mặt kiên định.

“Nếu, Nếu Hòa, ngươi nói ta không phải người, chính là. . . Chính là ta cũng không có cảm thấy ta có gì kì lạ . Ta. . .” Nhã Nhã có chút kinh hoảng, tính cả kiếp trước lẫn kiếp này nàng cũng sống được 30 năm , đột nhiên có người nói cho nàng biết nàng vốn không phải người? Đây ai chịu nổi.

“Ngươi tất nhiên là khác thường rồi . Nhưng thuật luân hồi phong ấn yêu khí của ngươi, bên trong thân thể ngươi không phải hồn phách mà là tinh phách, nhìn bề ngoài không khác gì người thường.” Hần vừa cười một chút lại nói “Nếu nói không có gì khác người cũng không phải, ngươi chú ý một chút. Ví như ngươi bị thương ,vết thương trên người ngươi chẳng phải nhanh chóng hồi phục với tốc độ kinh người sao... .” nói đến đây, Nếu Hòa xinh đẹp ái muội cười, không có nói tiếp

Bị thương? Nhã Nhã hoang mang một chút, từ nhỏ đến lớn nàng được nuông chiều từ bé tất nhiên là chưa từng bị thương. Duy nhất một lần đổ máu chính là làm nghi thức kia cùng A Tinh , chính mình dùng dao nhỏ cắt qua đầu ngón tay, miệng vết thương kia thực nhỏ đến đáng thương, buổi chiều liền phai nhạt , ngày thứ hai liền biến mất không thấy. Như thế có thể nói. . . Hần là có chút quái.

“Nhã Nhã hiện đã không còn là xử nữ, kỳ thật nếu Nhã Nhã muốn , tầng lá mỏng kia sẽ khôi phục. . . . Bất kể bao nhiêu lần cũng có thể. . . .” Thanh âm Nếu Hòa âm nỉ rót bên tai, Nhã nhã không khỏi hai má khô nóng.

Màng trinh . ?

Nhã nhã thoáng xấu hổ không thêm nghĩ nữa ,hần sao biết được mình không phải là xử nữ, loại sự tình này mà cũng đi điều tra @@. . . . Nàng có phải nên suy nghĩ về vấn đề này một chút? Màng trinh có thể phục hồi sao?

“Ha ha, tốt lắm. Ngươi đã có ý, sợ là muốn khôi phục tấm thân xử nữ . . nên làm thế nào cho phải? Chính là trách ta”

Khôi phục ư? Nàng. . . Hoàn toàn không cảm giác a!

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhã Nhã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Yêu yêu

Editor :Triệu Kỳ An

“Nếu để mấy người nhà của ngươi ... mấy tiểu ca ca kia phát hiện ra điều này, sợ là ngươi sẽ không biết giải thích thế nào. Không bằng ta giúp Nhã Nhã phá màng kia đi. . .” Tay Nếu Hòa ôm lấy eo Nhã Nhã thật chặt, kéo sát vào người, môi mỏng hồng điểm khẽ điểm lên đôi môi nhàn nhàn đang vênh lên trông cực kì đáng yêu kia.

“Ngươi vốn được tạo thành từ tinh phách, chẳng phải được tu luyện từ động vật hay thực vật, vốn chẳng có ai khiến ngươi có thể đổ máu hay bị thương.Chớ sợ, đây là thiên phú có sẵn mà những yêu vật vốn đã có.”

Hần phải giúp nàng?Giúp như thế nào? Đầu óc Nhã Nhã loạn hết lên rồi, nàng căn bản không có nghe hần nói cái gì nữa, từ lúc hần nói muốn giúp nàng làm "việc kia" khiến mặt nàng đỏ ửng hết lên rồi. . . .

“Châu Sa bị dọa đến choáng váng sao . . Loại về mặt này ,tại thời điểm ngươi còn là yêu vật chưa từng xuất hiện, thật làm cho người ta thấy mới lạ. . .” Nếu Hòa thấp thấp cười rộ lên, lực đạo trên tay không hề giảm mà có ý đồ lần mò xuống dưới.

“Chờ, từ từ. . .” Nhã Nhã kinh hô, đề lại bàn tay to sắp sờ tới ngực mình. Người này sao lại khản trương như vậy, vậy mà nói đến là đến. Tốt xấu gì hôm nay mới là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hần, sao có thể để hần thân mật với mình được? Hần nói nào là tiên ,là yêu quái ,toàn những từ ngữ nàng tưởng rằng chỉ có thể gặp qua điện ảnh mà thôi,vậy mà những từ này lại liên quan tới chính nàng, nhưng thật ra ,căn bản nàng không hề có ấn tượng gì . Hần nói bây giờ nàng là xử nữ thì chính nàng là xử nữ sao? Nếu sau chuyện gạo nấu thành cơm (chuyện đã xảy ra rồi) kia mà phát hiện căn bản nàng không có bị trở lại tấm thân xử nữ,vậy nàng đi tìm ai đòi công đạo a?

“Châu Sa ,sao lại nhăn nhó như thế? Trước đây ngươi không như vậy . . . Huống hồ, không phải lần đầu tiên chúng ta làm việc này.”

Nếu Hòa bật cười,tiểu Châu Sa của hần bắt đầu trở nên thay đổi khác trước rồi. Trước đây, nàng đều vui mừng thừa nhận hần, chưa từng ngăn cản

hắn" yêu " nàng? Bọn họ là yêu quái, đối với việc giải toả tình dục không , hưởng chỉ mình là ngân hồ đối với việc này chỉ được coi là bản năng thú vật. Mà Châu Sa vốn là từ vật mới biến thân thành hình người, coi việc này cơ bản như ăn cơm, uống nước, cũng chỉ do yêu thích chủ nhân mới thân cận mình, nàng cũng không có hiểu việc cá nước thân mật (hoan ái) có ý nghĩa gì. . . .

“Ta vốn không phải Châu Sa gì đó, ta gọi là Bạch Nhã Nhã!” Nhã Nhã gấp quá, người này chỉ phất tay một phát, y phục của nàng liền tự động mở, chỉ chốc lát liền như cánh hoa rơi rụng trên mặt đất, “Ngươi . . . Tên yêu quái kia!” Lúc này nàng thật sự không thể không tin được, hẳn thật sự là yêu quái!

“Ta là yêu, mà ngươi cũng là. . .” Nếu Hòa buồn cười nhìn thiếu nữ trước mắt, diện mạo cũng không xinh đẹp như Châu Sa trước kia ,thể nhưng lại mang tới cảm giác kiêu mị đơn thuần. Đại yêu ngàn năm này nếu không vì phải hút tinh hoa từ con người, hẳn đối với tình dục luôn luôn đam mê, mà thấy nàng ngưng ngưng lo lắng như thế , trong lòng dâng lên cảm giác muốn nàng.

“Ngươi không thể như thế, cho dù lời ngươi nói là sự thật,ta cũng cảm thấy ngươi vô cùng xa lạ. Ngươi đã nói nhiều lời kể chuyện xưa như vật, bất quá đối với ta, ngươi vẫn chỉ là một người xa lạ!” Bạch Nhã Nhã vừa thẹn vừa vội, bị hắn coi trần trụi rồi ôm vào ngực như vậy, lại không tránh thoát được khỏi cánh tay kiềm chế chặt như thép, đành cúi thấp đầu không dám nhìn dung nhan diễm lệ khuynh thành kia, chỉ có thể kêu hắn ngưng lại.

“Châu sa. . . Châu sa. . . . Nhìn ta.” Bị nàng kêu một câu lại một câu người xa lạ khiến hắn tâm đầu phé liệt (đau lòng thấu tới tim gan), biết rõ nàng không nhớ chuyện cũ nên mới nói vậy, hẳn cùng với nàng. . . . Hiện tại .chẳng qua chỉ là người xa lạ mà thôi. Nếu Hòa thu lại khí tức, một đôi mắt hẹp dài ,ánh nhìn sâu thẳm,dần dần chuyển sắc xanh ngọc bích trong trẻo Đừng trách hắn, Châu Sa. Hồ tộc vốn nổi tiếng nhờ mị hoặc ,mê hồn thuật không phải là điều hắn muốn.

Bạch Nhã Nhã bị nam tử trước mắt dùng tay nâng cằm, hình ảnh nàng vọng vào giữa tròng mắt màu thanh bích của hắn. A? Những không phải ảo giác a. . . Hoá ra, hảo ra ánh mắt của hắn đúng như hắn vừa kể có thể có màu sắc như vậy ,thời điểm yêu khí vây quanh sẽ biến thành màu xanh. . . . Hắn bắt được cảm non mịn của tiểu nữ nhân, tuần nhan càng ngày càng gần, cuối cùng cúi đầu lần thứ hai hôn lên môi nàng lạnh lẽo . Nhã nhã cảm thấy thân mình mềm nhũn, liền bị hắn ôm kề sát tại trước khuôn ngực cứng rắn, sức nặng toàn thân đều phó thác trên một cánh tay hắn đỡ.

Nhã nhã ngã trong ngực hắn ,giờ giống như một bãi xuân thủy, nhu thuận, kiêu mị như vậy.Tay Nếu Hòa mang một cổ ma lực huyền bí, bắt đầu chạy loạn dọc thất lung nàng.Những chỗ bị sờ tới như có lửa nóng bao phủ,tiểu nhân nhi trong ngực bị khống chế bắt đầu nhẹ nhàng run rẩy, từ môi cánh hoa tràn ra một tiếng ngâm nga yếu ớt như mèo kêu.

“Ân. . .” Nhã nhã nhịn không được muốn thân cận cùng hắn, làn da khô nóng muốn có thứ gì đó mát lạnh hoà lẫn - đêm nay tuy lạnh mà người nàng lại nóng tới thần trí không rõ , nhịn không được cọ xát trên người hắn, cánh tay hư nhược vô lực, từ cần cổ hắn chảy xuống tới ngực, loại vuốt ve vô tình này hẳn con người hắn trở lên tới lại, ánh mắt yêu mị hẹp dài nhìn nàng như hai ngọn lửa xanh dây dưa không rõ.Từ chi bọn họ dây dưa, hồ hấp gần bó, Nếu Hòa mang nàng ngã xuống trên giường.

Bạch nhã nhã dưới thân hắn bị hạ tới những làn hôn như mưa, ý chí bắt đầu tan rã, mị hoặc mang đến lực hấp dẫn thật lớn, hấp dẫn hắn không kiềm chế được mà rơi xuống vực sâu. Ấm áp, tràn ngập sinh lực từ thân thể người con gái phàm nhân. Tuy rằng nàng là Châu Sa của hắn, hắn chỉ muốn chạm nàng một chút, không ngờ lửa nóng khiến hắn kích động. Nếu Hòa chống đỡ, đôi môi nóng cháy rơi xuống bên gáy Nhã Nhã , khiến nàng run rẩy. Hắn giương mắt, đem mỗi một biểu tình dù nhỏ nhất của nàng thu hết vào đáy mắt. Trên mặt nàng ửng đỏ tiên diễm đến lạ thường, phảng phất như có thể rò ra máu được.

Nhã nhã giờ tay lên đặt trên đầu vai hắn,hắn rời đi như vậy làm cho nàng cảm thấy trống rỗng. Nàng muốn hắn, muốn hắn kề sát nàng, muốn hơi thở của hắn cùng ấm áp bao vây nàng, làm cho nàng say mê chìm đắm.

Giống như không thể hô hấp. Nàng quấn quýt si mê như dây leo quanh hắn, cánh tay vòng qua cổ, mặt nàng cọ xát trong khuôn ngực kia. Lúc này ,thiếu nữ trước mắt hắn không giống như Châu Sa trước kia của hắn nữa, rõ ràng hai nàng hoàn toàn khác nhau , khuôn mặt khác nhau, thanh âm khác nhau, tính cách khác nhau. Nàng là chuyển thể của Châu Sa, nàng không có ký ức của Châu Sa. Nàng có tư duy cùng ý thức của riêng nàng, sao hắn có thể cường bách nàng hàng phục dưới cái bóng của Châu Sa? Như vậy. . . . Như vậy là không công bằng đối với nàng.

Nếu Hòa bắt đầu xem kỹ thân thể thiếu nữ bên dưới, bỗng nhiên cảm thấy đau lòng. Nếu Hòa tự nói với mình, hẳn làm tất cả đều là vì nàng, hắn có thể giúp nàng vượt qua thiên kiếp, bởi vì bất kể nàng có tin hay không, dù không muốn chẳng nữa, thiên kiếp đều sẽ xảy ra. Chờ sau khi giải quyết xong thiên kiếp cho nàng ,hắn liền rời khỏi nàng . . .Rời khỏi kiếp này của nàng. Bởi vì kiếp này đối với nàng, hắn chỉ là một người xa lạ mà thôi.

“Nhã nhã. . . Ngươi là nhã nhã.” Ý nghĩ như vậy làm hắn nổi giận, nhìn thiếu nữ dưới thân đầy vẻ mê hoặc. Sóng mắt lại không phục thanh tịnh, ánh mắt sắc đục ánh lên tia sáng xanh, . Gần sáu trăm nay hắn không hề giao hoan với một ai, chỉ vào giờ khắc này liền bùng nổ, hắn muốn yêu , hiện tại chính là Bạch Nhã Nhã.

Không phải yêu cùng yêu, lần này hắn giao hoan cùng một thiếu nữ nhân loại.

Bàn tay Nếu Hòa nóng rực vuốt ve thân thể thiếu nữ trắng mịn như ngọc, thân thể mềm mại giờ đã động tình, mỗi một lần đụng chạm đều khiến nàng không nhịn được mà rên nhẹ, những áp lực khoái hoạt như thủy triều bắt đầu khởi động. Nhã nhã vận vẹo như xà yêu mị, mái tóc dài rồi tung xoả ra,ánh mắt nàng nhìn hắn mang đầy sự ái muội,mị nhân như tơ quyến rũ nhì hắn đầy vẻ khát cầu,khiến Nếu Hòa căng thẳng,một thứ gì đó đẹp đẽ len sâu vào tim hắn. Loại xúc cảm động tình khi hoan ái như này là thứ mà Châu Sa không thể cho khi hoan ái .

Tóc dài đen tuyền của Nếu Hòa bắt đầu phát sáng biến thành màu bạch kim, cái lỗ tai cũng đứng lên, tướng mạo vốn vô song nay càng thêm vẻ âm nhu yêu mị tận xương tủy. Tay hắn thuận tiện dò xuống thân thể nàng, lưu luyến vuốt ve đùi non thiếu nữ, làm cho nàng cảm thấy từng đợt tê dại mà không có cách nào cự tuyệt được, chỉ có mềm mại đáng yêu kẹp chặt hai chân,gữ chặt tay hắn mà ma sát. Ánh mắt Nếu hòa buông xuống nhìn thiếu nữ dưới thân này, ánh mắt càng tối hơn,hắn hơi hơi đứng dậy ,quần áo hắn từ từ được cởi bỏ,ánh mắt xanh đột nhiên rời đi khiến thần chí Nhã Nhã thanh tịnh trong chốc lát.

“A, A Tinh . . . Ta . . .” Tiểu Bích Tiểu Nguyệt. . . Nhả nhả mơ mơ màng màng nói sáng, sớm quên người bên cạnh vốn là đại yêu quái, phạm nhân sao có thể chống lại hắn? Nhưng nàng vẫn vô ý thức mà kêu to, lại như rên rỉ.

“Người muốn như thế nào?” Sau khi phát ra thanh âm, Nếu Hỏa sợ run một chút, không nghĩ tới thanh âm của mình cứ nhiên khàn khàn, mới vô tình nhận ra mình đã biến thân, mạng hình hài của bán yêu, hắn là đã đánh giá cao tự chủ của chính mình hay đã đánh giá thấp lực hấp dẫn của nàng? Mặt khác nàng cho rằng bên cạnh nàng còn phạm nhân tinh táo sao? Cũng khinh thường yêu quái hắn quá đi.

“Ân . . .” Nhả nhả muốn đứng dậy, nhũ phong điểm hồng lại bị hắn ngâm vào trong miệng. Bàn tay kia mò xuống dưới đùi, cọ xát phía trong, hơi lạnh từ ngón tay ẩn nhe bên ngoài nhị hoa, nhẹ nhàng ấn xuống. Đầu vú bị đầu lưỡi hắn liếm đến tê dại, một cổ mật hoa trào ra từ trong mật huyết, rớt xuống bàn tay hắn.

“Là nước. . . .” Nếu Hỏa giơ tay lên, ngón trỏ cùng con cái nhẹ xoa thứ mật dịch dính dính này, có chút ngoài ý muốn. Châu Sa của hắn từ khi nào có thể xuất ra yêu dịch mãnh liệt như vậy? “Nhả nhả, cho ta nếm thử, một chút. . .” Lời nói ái muội khiến Nhả Nhả “um” một tiếng, nàng bất an vận vẹo thân mình lại bị hắn chế trụ. Sợi tóc ngân bạch rơi xuống bên người nàng, vòng tới hai khoả trước ngực nàng, dẫn tới từng đợt tê dại.

“Nhẹ a. . . .” Nàng khép lại hai chân non nớt lại bị hắn mạnh mẽ tách ra, nụ hôn thấp nóng không chỉ dừng ở phía trên bụng bằng phẳng, mà còn lưu luyến trượt xuống dưới. Cảm giác chớp mũi nếu hoá như có như không đảo cạnh đoá hoa phía dưới của nàng, nàng chưa kịp hít một khí, xúc cảm lạnh lẽo đã dán tại huyết động khiến nàng rên rỉ. “Ân. . .” Nhả nhả cắn môi, chân vẫn bị Nếu Hỏa cường ngạnh kiềm chế trụ, không thể mảy may nhúc nhích, mà khuôn mặt anh tuấn tuyệt điểm kia vùi vào giữa hai chân nàng, tám đuôi hồ ly phía sau như kích động vậy liên tục (Ân: - - Anh là chó à ?)

“Ngọt . . .” Nếu hỏa nâng lên khuôn mặt hướng nàng cười nị hoặc, chếp chếp miện một lúc, lại vùi đầu tiếp tục công việc.

“A... . .” Nàng không thể nhịn được nữa, khoái hoạt như thủy triều xâm nhập nhả nhả, tại chỗ hắn đem lưỡi thâm nhập vào sâu đảo quanh. Đầu lưỡi thô mang vết xước như từng gai li ti quét tới vách tường non nặn, đầu lưỡi ra vào nhanh chóng theo tần suất khi hoan ái.

Chính là hiện giờ tại hoa huyết của nàng, thứ đang ra vào kia không phải là dục long nam tính, mà là đầu lưỡi Nếu Hỏa, mềm mại và linh hoạt. Tay Nhả nhả nắm chặt ga giường, thân mình đã cố trụ, không nhịn được khiêu khích của hắn mà uốn éo thất lưng nghênh hợp, một tiếng lại một tiếng rên rỉ thoát ra, loại khoái hoạt này là ai cũng không thể cho.

“Nhìn, đã chạm đến tầng lá mỏng kia, ta cũng không có lừa người. . .” Nếu hỏa rút đầu lưỡi ra, lại xoay tròn dò xét đi vào, cổ ý liếm liếm tầng trở ngại mỏng manh kia. Nhả nhả trả lời hắn chính là một tiếng ngâm nga cao hơn.

“Cầu người. . . Đừng giãy vò ta... .” Nhả nhả bất lực lắc lắc đầu, thân thể đã muốn chảy ra nước, cả người đều biến thành hồng sắc đáng yêu.

“Được.” Nếu Hỏa vươn ra đầu lưỡi yêu dị đỏ tươi liếm liếm khố miệng, không giống như kẻ ôn hoà, tuần tú lịch sự nàng gặp buổi sáng, cả người hắn giờ đây mang vẻ tà khí lại lạnh khốc, ngay cả thân hình cũng phát ra một tầng màu bạc, hiện nay hào quang này cũng bao bọc quanh thân thể Nhả Nhả, giống như nàng là một phần của hắn. Nam căn phía dưới lộ rõ, dựng thẳng, dường như không chờ được nữa, thân hình cao lớn đè lên Nhả Nhả. Bởi vì khi hoá bán yêu, Nếu hỏa cao lớn không ít, mà thân thể thiếu nữ càng phát ra vẻ nhỏ xinh yếu ớt giống như chỉ cần sơ xảy một chút là có thể đem nàng bóp nát.

“Ân. . .” Lửa nóng trắng kiện nhưng bá đạo để tại nơi đoá hoa đã sớm nở rộ sẵn sàng, Nhả Nhả tất nhiên biết đó là cái gì, không khỏi có chút thẹn thùng, tuy rằng vừa rồi đã trải qua việc hắn mang đến khoái hoạt, chính là. . . .

Nếu Hỏa cũng không có vội vàng tiến vào, chính là đầu khấc lớn ma sát bên ngoài không đi vào. Nàng bây giờ là phạm nhân, lại là xử nữ, như thế nào có thể thừa nhận được nam căn yêu quái cực đại của hắn? Hắn không muốn nàng phải trải qua đau đớn lần đầu, nếu muốn che giấu giác khiến nàng không đau không phải hắn không thể, mà là làm như vậy thì không khoái hoạt? Hắn không khỏi nhử mị, nhưng là mình lại như tên đã trên dây không thể không bắn, hắn hiện tại chỉ muốn xé rách nàng. Nghĩ như vậy, liền đẩy phần thân đi lên phía trước tìm tòi,

“A. . . Quá lớn!” Nhả Nhả cảm thấy một thứ như vòi nước cực lớn đi vào, rất đau, nàng thật sự đã khôi phục tâm thân xử nữ sao, chuyện này thật khó tin? Nhưng nàng lại cần môi nhìn cứu vĩ ngân hồ tuần mĩ đến khuynh thành, liền lại cảm thấy mọi chuyện đều có khả năng.

Bạn đang đọc truyện *Át Nữ Bạch Nhả Nhả* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.